

ပြောင်းတင်

တရိုးဝတ္ထုတိုများ

ပန်းချီကံတိုး

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၈၄ / ၂၀၀၀(၃)
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၄၅၃ / ၂၀၀၀(၇)

■
စီစဉ်သူ

ကိုမြင့်ထွန်း

■
ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် - (၂၀၀၀၊ ဇူလိုင်)

အုပ်ရေ - (၁၀၀၀)

■
မျက်နှာပုံပန်းချီ - ဦးစံတိုး

ကာလာခွဲ - Conqueror

အတွင်းဖလင် - ဇမ္ဗူအေး

■
မျက်နှာပုံပုံနှိပ်

ဒေါ်စိန်စိန် (၀၅၄၀၄) ရောင်စဉ်အောင်ဆက်
အမှတ် ၁၆၃၊ ၄၈ လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်။

■
အထွင်းပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ရွှေ (သုခ ပုံနှိပ်တိုက်) (၀၂၀၇၉)
အမှတ် ၁၆၃၊ ၄၆ လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်။

■
ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်ဆန်း (ရဲအောင် စာပေတိုက်) (၀၉၃၂)
အမှတ် ၂၊ ချွန်း (၁)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်။

■
တန်ဖိုး - ၇၀၀ ကျပ်

ဇာတိကာ

၁။	နောင်ဖွဲ့တွယ်တာ	.....	၁
၂။	ဥမ္မာ၏ မှတ်စုစာအုပ်ကလေး	.....	၁၁
၃။	အမြီးစားဖက် ခေါင်းစားဖက်	.....	၂၁
၄။	တူနှစ်ကိုယ်တိုင်းပြည်က မိန်းကလေး	.....	၂၉
၅။	သည်းနုငယ်	.....	၄၉
၆။	သခင်လေး ပြန်လာပြီ	.....	၆၅
၇။	ပါရမီ ဖြည့်စေ့	.....	၇၇
၈။	အပြစ်ဖြေခြင်း	.....	၉၇
၉။	ဇာတ်ပေါင်းသော်	.....	၁၁၇
၁၀။	မိန်းမတို့ အမုန်း	.....	၁၄၅
၁၁။	မင်္ဂလာကျသော ပူးစာနတ်	.....	၁၆၁
၁၂။	အပယ်ခံ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်	.....	၁၈၅

နှောင်ဖွဲ့တွယ်တာ

ဥလာပူရွာကလေးသည် စာတိုက်ဗိုလ်ကြီး ပထမဆုံး အလုပ်စ ဝင်ရသည့် ရွာကလေး ဖြစ်၏။ မထင်မရှား သေးသိမ်သည့် ရွာငယ် ဇနပုဒ်ကလေး ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုရွာကလေး၏ အနီးတွင် မဲနယ်စက်ရုံ တစ်ရုံ ရှိသည်။ မဲနယ်စက်ရုံပိုင်ရှင် ဥရောပတိုက်သာ ၏ ကြီးပမ် အားထုတ်မှုဖြင့် ထိုရွာကလေးတွင် စာပို့တိုက်တစ်ခု ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။

စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးမှာ ကာလကတ္တာမှ ဖြစ်လေသည်။ မြို့ကြီး ပြကြီးမှ ရွာကလေးသို့ ရောက်လာသည့်အခါတွင် စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးသည် ကုန်းပေါ်တွင် ရောက်နေသည့် ငါးတစ်ကောင်လို ဖြစ်နေသည်။ သူ စာတိုက် လုပ်ထားသည့် နေရာကလေးမှာ မည်းမှောင်နေသည့် သက်ငယ်မိုး၊ အိမ်ကလေးတစ်လုံး ဖြစ်ပြီး အနီးတွင် တောအုပ်တစ်ခုနှင့် ကျူပင်တို့ ပေါက်နေသော ရေကန် တစ်ကန်ရှိသည်။ မဲနယ် စက်ရုံ မန်နေဂျာနှင့် အလုပ်သမားများမှာ အချိန်အားသည် ဟူ၍ မရှိ။ ထို့ပြင် သူ့လို မြို့ကြီးသား လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်အဖို့ အပေါင်း အဖော် လုပ်၍ ရဖွယ်လည်း မမြင်။ သို့ဆိုသဖြင့် ကာလကတ္တာ မြို့ကြီးသားသည် အပေါင် အသင်း မဆုံသောကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါ။ သူ မရောက်ဖူးသည့် နယ်စိမ်ပယ်စိမ် တွင် အထာမကျသောကြောင့် တစ်ယောက်တည်း ဘဝင်မြင် အထာမကျသလို ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သူ့စာတိုက်တွင် အလုပ်ရယ်လို့လည်း များများ စာစာ မရှိပါ။ စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးသည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကဗျာ အတိုအစကလေးတွေကို စင်ပါသည်။ သူ့ကဗျာများမှာ ငယ်စဉ်က ကြည်နူးလွမ်းမောစရာ အကြောင်းများကို ဖွဲ့ဆိုထားသည့် ကဗျာများ ဖြစ်ပါသည်။ ပုရစ်ဖူးကလေးတွေ ရွက်နုသစ်ကလေးတွေ ဝေစ၊ သစ်ပင်များပေါ်တွင် သစ်ရွက်နုကလေးတွေ လေတိုးသဖြင့် တီးတိုး စကားဆိုသံ၊ ကောင်းကင်တွင် တိမ်တိုက်တွေ ရွက်လွင့်နေကြပုံ စသည်တို့ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ထောင့်တစ်ည ပုံပြင်ထဲက ဘီလူးကြီး တစ်ကောင်က သစ်ပင်တို့ကို ဆွဲနုတ်ပစ်ပြီး ကတ္တရာစေးလမ်းကြီးတွေ မိုးထိတိုက်ကြီးတွေကို သည်နေရာတစ်ဝိုက်တွင် လာ၍ နေချင်း ညချင်း ဆောက်ပေးလိုက်လျှင်မူ တစ်ပိုင်းသေနေသော စာတိုက်ဗိုလ်ကြီး၏ ဘဝသည် ချက်ချင်း စိုပြည်လန်းဆန်းလာမည် ထင်ပါသည်။

စာတိုက်ဗိုလ်ကြီး လခမှာ လွန်စွာ နည်းပါးပါသည်။ စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးသည် ထမင်းကို ကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ်၏။ သို့ရာတွင် အခြား အိမ်မှုကိစ္စတို့ကိုကား ရွာထဲမှ မိဘမဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်က လာလုပ်ပေးသည်။ လုပ်ခအဖြစ် သူ့ကို ထမင်းကျွေးရသည်။ ကောင်မလေး၏ အမည်မှာ ရာတန်းဖြစ်ပြီး အသက်မှာ ၁၂ နှစ် ၁၃ နှစ်ခန့် ရှိလေပြီ။ သူ့ကို ယူမည့် ယောက်ျားဆို၍လည်း ရှိဟန် မတူပါ။

ညနေ သူ အနားယူသည့် အချိန်တွင် ရွာထဲရှိ နွားတင်းကုပ်များမှ မီးခိုးတို့ တလူလူ ထွက်စပြုလေပြီ။ ချုံများထဲတွင် ပုရစ်တွေ မြည်နေကြသည်။ အဝေးရွာဘက်ဆီမှ ဗုံသံ၊ ယကွင်းသံနှင့် စူးရှကျယ်လောင်သည့် သီချင်းဆိုသံများကို ကြားရသည်။ ထိုနောက် အမှောင်ထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်သည်။ သစ်ရွက်လှုပ်သံကြားလျှင် ကဗျာဆရာသည် ရင်ခုန်ချင်သလိုလို ဖြစ်ရသေးသည်။ စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးသည် အားနည်းသော မှန်အိမ်ကလေး တစ်လုံးကို အခန်းထောင့်တွင် ထွန်းလိုက်ပြီး ‘ရာတန်း-ရာတန်း’ ဟု အော်ခေါ်လိုက်သည်။ အခန်းပြင်ဘက်တွင် အဆင်သင့်စောင့်နေသည့် ကောင်မလေးသည် သူ့ခေါ်သံကို ကြားသည့်တိုင် တစ်ခွန်းခေါ်ရုံဖြင့် ရောက်မလာသေး။ နှစ်ခွန်းလောက်ခေါ်မှ ရောက်လာတတ်သည်။

‘လာပါပြီ၊ ဒါဒါဘာဘု’
‘နင် ဘာလုပ်နေတာလဲ’
‘မီးမွှေးနေတယ်ရှင်’

‘နောက်မှလုပ်၊ ငါ့တမာကူအိုကို ယူခဲ့စမ်း’

ခဏကြာလျှင် ရာတန်းသည် ပါးတွေ ဖောင်းနေအောင် တမာကူ အိုထဲက မီးခဲများကို တဖူးဖူး မှုတ်ရင် ရောက်လာသည်။ စာတိုက် ဗိုလ်ကြီးသည် သူ့လက်မှ တမာကူအိုကို လှမ်းယူရင်း အမှတ်မထင်ဖြင့် ‘ဟဲ့ ကောင်မလေး၊ နင့်အမေကို မှတ်မိသေးလား’ ဟု မေးသည်။

ဤသည်မှာ ဇာတ်လမ်းရှည်ကြီး၏ အစ ဖြစ်သည်။ ရာတန်းသည် သူ့ဘဝ ဇာတ်လမ်းတချို့ကို မှတ်မိသည်။ အချို့ကိုမူ သတိမရတော့။ သူ့ အဖေကိုတော့ နည်းနည်း မှတ်မိသည်။ ယင်းမှာ အဖေက သူ့ကို အမေက ချစ်သည်ထက် ပိုချစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အဖေသည် တစ်နေ့ကုန် အလုပ် ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ပြီးလျှင် အိမ်သို့ ပြန်လာတတ်သည်။ ထိုညနေ ခင်းများကို ရာတန်း ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေသည်။ ရာတန်းသည် စကား ပြောရင်း စာတိုက်ဗိုလ်ကြီး၏ ခြေရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အသာထိုင်သည်။ သူ့မောင်ငယ်လေးအကြောင်းကို ပြောပြသည်။ မိုးတွေ သည်းထန်စွာ ရွာသည့် တစ်နေ့တွင် သူတို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်သည် ရေအိုင်ကလေး တစ်အိုင်အနီး တွင် ထိုင်ပြီး သစ်ကိုင်း ခြောက်ကလေးဖြင့် ငါးများတမ်း ကစားနေကြသည်။ ရာတန်း ထိုအဖြစ်အပျက်ကလေးကို အခြားသော အဖြစ်အပျက်များထက် ပို၍ မှတ်မိသည်။ ထိုသို့ စကားကောင်းနေကြပြီဆိုလျှင် သူတို့သည် တော် တော်နှင့် ထမင်းမစား ဖြစ်ကြတော့။ စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးမှာ ပျင်းသဖြင့် ထမင်းဟင်း မချက်ချင်။ ထိုအခါတွင် သူ့အတွက် ရာတန်းသည် မီးဖိုပြီး ရိုတီးမုန့် လုပ်သည်။ ထိုနောက် မနက်က ကျန်သည့် ဟင်းဖြင့် စားလိုက် ကြသည်။

တစ်ခါတလေတွင်လည်း စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးသည် အခန်းထောင့်ရှိ သစ်သား ခွေးခြေကလေး တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ကာ သူ့အိမ်အကြောင်း၊ သူ့ညီလေး၊ သူ့ညီမငယ်အကြောင်း၊ သူ့အမေ အကြောင်းတို့ကို ပြောပြ တတ်သည်။ တစ်ရပ် တစ်ရွာတွင် လာနေသဖြင့် သူ့အိမ်ကို တော်တော် လှမ်းပုံရသည်။ စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးသည် သူ့မိသားစုကို အမြဲလိုလို သတိရ နေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်းများကို မဲနယ်စက်ရုံမှ အရာရှိများကို ပြောပြခြင်း မပြုပါ။ စာမတတ် ပေမတတ် တောက သူငယ်မလေးကို ပြောပြခြင်းမှာ အကြောင်း မဟုတ်ပါ။ စာတိုက်ဗိုလ်ကြီး၏ စကားတို့ကို နားထောင်ရဖန် များသည့်အခါတွင် ရာတန်းသည် စာတိုက်ဗိုလ်ကြီး၏

မိသားစုဝင်များကို သူခေါ်သလိုပင် အမေ၊ မောင်လေး၊ ညီမလေ ဟု တရင် တန်း ခေါ်မိသည်။ သူ့စိတ်ကူဖြင့် သူတို့ ရုပ်ပုံများကို သူမှန်းကြည့်သည်။

မိုးဥတု နေသာသည့် တစ်နေ့တွင် လေညင်းက တသုန်သုန်တိုက် နေသည်။ နေခြည်ထဲတွင် မြက်ခင်းတို့က စိမ်းစိုနေကြသည်။ သစ်ပင် များဆီမှ သစ်ရွက်နံ့သည် မွှေးထုံနေသည်။ လေးတွဲသော မြေကြီး၏ ထွက် သက်သည် ပူနွေးမွှေးပျံ့နေသည်။ ခေါင်းမာသည့် ငှက်တစ်ကောင်သည် ခပ်ဝေးဝေးမှ လေးတွဲတွဲ တေးသံတစ်ခုကို ထပ်ပြန်တလဲလဲ သီကျူနေ သည်။ စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးမှာ အားနေသည်။ မိုးရေစိုစွတ်နေသည့် အရွက် အလက်များသည် တလက်လက်တောက်ပကာ လေထဲတွင် ကခုန်နေကြ သည်။ တိမ်တိုက်များသည် အရှုံးပေးသွားကာ ပြိုပျက်သွားသော မုန်တိုင်း တစ်ခု၏ အကြွင်းအကျန်များသဖွယ် တစ်စစီ လွင့်မြောနေကြသည်။

စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးသည် ထိုရှုခင်းကို ငေးကြည့်ရင်း ယခုနေ ချစ်သူ ခင်သူ တစ်ယောက်ယောက် ရှိလျှင် ကောင်းမှာပဲဟု စဉ်းစားနေမိလေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တေးတစ်ပုဒ်ကို အထပ်ထပ် သီဆိုနေသည့် ငှက်သည်လည်း သူ့လိုပင် ကြင်ဖော်ကို တောင့်တနေခြင်း ဖြစ်မည် ထင်သည်။ တဖျပ်ဖျပ် တုန်ယင်နေကြသော သစ်ရွက်များသည်လည်း ထိုနည်းတူပင် ရှိလိမ့်မည် ထင်သည်။ ချောင်ကျကျ ရွာကလေးတစ်ရွာရှိ လစာ နည်းနည်းသာ ရသည့် စာတိုက်ဗိုလ်ကလေးတစ်ယောက်တွင် ထိုမျှ စိတ်ကူးယဉ်သော အတွေးများ ရှိလိမ့်မည်ဟု မည်သူမျှ ထင်ကြမည် မဟုတ်ပါ။

စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးသည် 'ရာတန်း' ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်၏။ ရာတန်း သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ဩဇာပင် တစ်ပင်အောက်တွင် လှဲရင်း မမှည့်သေး သော ဩဇာသီး တစ်လုံးကို စားနေသည်။ သခင်က လှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် ရာတန်းသည် သူ့ထံသို့ ပြေးလာ၏။

'နင့်ကို ငါ စာရေး စာဖတ် သင်ပေးမယ်လို့ စိတ်ကူးတယ်၊ ဘယ် နယ်လဲ၊ သင်မလာ' ဟု မေးသည်။

သို့ဖြင့် ထိုနေ့ညနေ တစ်ညနေလုံး စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးသည် ရာတန်း ကို ကကြီး ခခွေး သင်ပေးသည်။ ရက်အနည်းငယ်အကြာတွင်မူ ရာတန်းသည် စာလုံးပေါင်း၍ပင် ဖတ်တတ်လာလေပြီ။

မိုးနတ်သား၏ မိုးသီး မိုးပေါက်များကလည်း ရပ်သည်ဟူ၍ မရှိ။ ချောင်းများ၊ မြောင်းများ၊ ကန်များတွင် ရေတွေ မွေးနေလေပြီ။ နေ့ရော

ညပါ မိုးတွေ ရွာသံ၊ ဖားအော်သံတို့ဖြင့်သာ ဆူညံလျက် ရှိသည်။ လမ်းများမှာ ရေအောက် ရောက်ကုန်သဖြင့် ဈေးသို့ သွားလျှင် လှေဖြင့် သွားကြရသည်။

တစ်မနက်တွင်မူ မိုးသည် အစောကြီး ရွာချလိုက်၏။ စာတိုက် ဗိုလ်ကြီး၏ တပည့်မ ရာတန်းသည် တဲတံခါးအဝတွင် ရပ်၍ အကြာကြီး စောင့်နေသည်။ အထဲမှ ခေါ်သံကို တော်တော်နှင့် မကြားရသဖြင့် ရာတန်းသည် စာအုပ်တွေ ထည့်ထားသည့် တောင်းကလေးကို ကောက်ပြီး တဲထဲသို့ အသာ ဝင်လာခဲ့သည်။ စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးသည် သူ့ခုတင်ပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေသည်။ အနားယူနေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ရာတန်းသည် တဲပြင်သို့ ပြန်ထွက်ရန် ပြင်လိုက်သည်။ သို့စဉ် စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးထံမှ အသံထွက်လာသည်။

‘ရာတန်း’ ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ရာတန်းသည် နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ

‘ဒါဒါ ဘာဘူ အိပ်ပျော်နေသလားလို့’

‘ငါ ကောင်းကောင်း နေမကောင်းဘူး၊ ငါ့နဖူးကို စမ်းကြည့်စမ်း’ ဟု လေသံ ဖျော့ဖျော့ဖြင့် ပြောသည်။ /

သူ၏ ညှိုးငယ်စရာကောင်းသည့် အထီးကျန်ဘဝ။ မည်းမောင်းသည့် မိုးရာသီတွင် စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးသည် လူတစ်ယောက်၏ ကြင်နာ ယုယမှုကို တောင့်တနေသည်။ ချစ်ချစ်တောက်ပူနေသည့် သူ့နဖူးပြင်ပေါ်သို့ လက်ကောက် ဝတ်ထားသည့် လက်ကလေးတစ်ဖက်၏ နူးညံ့သော အထိအတွေ့ကို သူ သတိရနေသည်။ စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးသည် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ သူ့အမေနှင့် သူ့ညီမငယ်တို့ကို သတိရနေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ဆန္ဒသည် အချည်းအနီး မဖြစ်ပါ။ ရာတန်းသည် ကလေးမလေး တစ်ယောက် မဟုတ်တော့ပါ။ ရာတန်းသည် အမေနေရာကို ယူကာ ဆေးဆရာကို ပြေးပင့်သည်။ သူ့ကို ဆေးတိုက်သည်။ စာတိုက်ဗိုလ်ကြီး၏ ခုတင်ဘေးတွင် တစ်ညလုံး ထိုင်စောင့်သည်။ ဓာတ်စာတို့ကို ချက်ပြုတ်ကျွေးသည်။ ‘ဒါဒါဘာဘူ သက်သာရဲ့လား၊ နေကောင်းရဲ့လား’ ဟု မကြာခဏ မေးသည်။

ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာသည့်အခါ၌ ပိန်ချုံးနေသော စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးသည် နာလန်ထစ ပြုလာကာ အပြင်သို့ ထွက်စပြုလာသည်။ သည် ရွာကလေးတွင် ဆက်နေ၍ မဖြစ်တော့ပြီဟုလည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် သည်ရွာမှာ မနေချင်လျှင် အလုပ်ပြောင်းရွှေ့ဖို့ ကြိုးစားရလိမ့်မည်။

စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးသည် ထိုရွာတွင် ကျန်းမာရေးအတွက် နေထိုင်ရန် မသင့်
လျော်ကြောင်း အကြောင်းပြကာ သူ့ကို တစ်နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ပေးရန်
ကာလကတ္တာရို အထက်လူကြီးများထံ လျှောက်လွှာ တစ်စောင် ရေးလိုက်
သည်။

ရာတန်းမှာလည်း သူနာပြုစရာ မလိုတော့သောကြောင့် သူ့ထုံးစံ
အတိုင်း စာတိုက်လုပ်ထားသည့် တဲကလေး အပြင်ဘက်တွင်သာ နေရ
လေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါ
ခုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်း၍သော် လည်းကောင်း၊ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်
ငုတ်ထုတ်ထိုင်လျက်သော် လည်းကောင်း တစ်စုံတစ်ခုကို အလေးအနက်
စဉ်းစားနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ရာတန်းသည် သူ့ခေါ်သံကို စောင့်ဆိုင်း
နေသလို စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးသည်လည်း သူ့ပြောင်းရွှေ့မိန့်ကို စိတ်မရှည်နိုင်
စွာ စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိ၏။ ရာတန်းသည် သူ့သခင်ခေါ်မည့် အချိန်ကို
စောင့်ရင်း သူ့ပေးထားသည့် သင်ခန်းစာများကိုသာ ကျက်မှတ်လျက် ရှိ
၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း စာများကို မှားဆိုမိလေ၏။ တစ်ညနေတွင်မူ
သူ့သခင်က ရာတန်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်လေသည်။ ရာတန်းသည် သူ့သခင်
အနီးသို့ အပြေးအလွှားလာခဲ့ကာ

- 'ဒါဒါဘာဘူ၊ ကျွန်မကို ခေါ်သလား'
- 'ဟုတ်တယ်၊ မနက်ဖြန် ငါ ပြောင်းရတော့မယ်'
- 'ဒါဒါဘာဘူ ဘယ်ကို သွားမှာလဲ'
- 'ငါ့အိမ်ကို ပြန်မှာပေါ့'
- 'ဒါဒါဘာဘူ ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲ'
- 'ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူး'

ရာတန်းသည် နောက်ထပ် ဘာမျှ မမေးတော့။ စာတိုက်ဗိုလ်ကြီး
က နေရာ ပြောင်းခွင့်ပေးရန် လျှောက်ထားခဲ့ကြောင်း၊ အထက်မှ လူကြီး
များက သူ့လျှောက်လွှာကို ပယ်ချလိုက်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အလုပ်မှ
ထွက်ပြီး အိမ်သို့ ပြန်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အချိန်အတန်ကြာမျှ စကားမပြောမိကြ၊
အခန်းထောင့်မှ မှန်အိမ်ကလေးသည် မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ် လင်းလျက်ရှိ
၏။ ဟောင်းအိုနေသော သက်ငယ် မိုးပေါက်မှ မိုးရေသည် စီးကျလာကာ
အောက်တွင်ခံထားသည့် ကြွေအင်တုံထဲသို့ တစ်စက်စက် ကျနေသည်။

ရာတန်းသည် ထိုင်ရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထကာ ရိတီးမုန့်ဖုတ်ရန် မီးဖိုထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ယခင်ကလို သွက်လက်ဖျတ်လတ်ခြင်း မရှိတော့ပြီ။ မည်သည့် အတွေးမျိုး ဝင်နေသည် မသိပါ။ စာတိုက်ဗိုလ်ကြီး စားသောက်ပြီး သည့်အခါတွင် ရာတန်းသည် မေးခွန်းတစ်ခုကို ကောက်ကာ ငင်ကာ မေးလိုက်သည်။

‘ဒါဒါဘာဘူ၊ ကျွန်မကို ဘာဘူတို့အိမ်ကို ခေါ်မသွားနိုင်ဘူးလား’
စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးက ရယ်လိုက်သည်။

‘မဟုတ်က ဟုတ်က ပြောတော့မယ်’

ဘာကြောင့် ထိုစကားကို ပြောမိဆိုမိကြောင်းကိုမူ သူ့ကို ရှင်းမပြမိ။

ထိုညတွင် မိဘမဲ့ သူငယ်မလေး ဖြစ်သည့် ရာတန်းသည် ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်နိုင်။ မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ ပြောပြီဆိုသည့် စာတိုက်ဗိုလ်ကြီး၏ စကားကိုသာ ကြားယောင်နေသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက် အိပ်ရာမှ နိုးသည့်အခါတွင် သူ့အတွက် ရေချိုးရန် အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ထားသည်ကို စာတိုက်ဗိုလ်ကြီး တွေ့ရသည်။ စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးသည် ရေချိုးဆိပ်သို့ သွား၍ ရေမချိုးဘဲ မြို့မှာ နေစဉ်ကလို ညဉ့်သိပ်ရေကိုသာ ချိုးလေ့ရှိသည်။ ရာတန်းသည် စာတိုက်ဗိုလ်ကြီး မည်သည့်အချိန်တွင် ရွာမှ ပြန်မည်ကို မေးချင်သော်လည်း ဘာကြောင့်မှန်း မသိ၊ မမေးနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူပြန်မည့် အချိန်ကို ခန့်မှန်းနိုင်ရန် ညကတည်းက မြစ်ဆိပ်သို့ သွားပြီး ရေခပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ရေချိုးသည့်အချိန်ကို သိလျှင်မူ ပြန်မည့်အချိန်ကို ခန့်မှန်းနိုင်ကောင်းသည်။ စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးသည် ညရေ ချိုးပြီးနောက် ရာတန်းကို ခေါ်သည်။ ရာတန်းသည် ဖြည်းညင်းစွာ ဝင်လာကာ သူ့သခင်၏ မျက်နှာကို မော်ကြည့်ရင်း အမိန့်ကို စောင့်နေသည်။

‘ရာတန်း၊ နောက်လာမယ့် စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးကို ငါ မှာခဲ့မယ်၊ ငါ့တုန်းကလို နင့်ကို ဂရုစိုက်ပါလို့ ပြောခဲ့မယ် ဟုတ်လား၊ ဒီလိုပေါ့ ဟယ်၊ ငါ သွားလို့ စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့’

စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးက သနားကြင်နာစွာဖြင့် ပြောသည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် မိန်းမသားတို့၏ နှလုံးသားကို မည်သူနားလည်နိုင်ပါမည်နည်း။ ရာတန်းသည် ဆူပူကြိမ်းမောင်းသည့် စကားများကို တိတ်ဆိတ်စွာ သည်းခံ

၈ ♦ မြသန်းတင့်

နိုင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ယခုလို ကြင်နာသနားသည့် စကားလုံးများကိုကား သည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိပါ။ သူ၏ နှလုံးသားမှ မျက်ရည်များသည် လျှံကျလာကာ ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာကြသည်။

‘ဟင့်အင်း၊ မပြောပါနဲ့ ဒါဒါဘာဘူ၊ ကျွန်မ အကြောင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာမှ မပြောပါနဲ့၊ ကျွန်မလည်း ဒီမှာ မလုပ်တော့ပါဘူး’

စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးသည် ရာတန်း ဤသို့ ပြောဆိုသည်ကို တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးသဖြင့် အံ့အားသင့်နေသည်။

မကြာမီ စာတိုက်ဗိုလ်သစ် ရောက်လာလေသည်။ စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးသည် ထိုလူသစ်အား အလုပ်တာဝန်နှင့် ပတ်သက်သည့် ကိစ္စများကို ပြောဆိုနေသည်။ နောက် ရာတန်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

‘ရာတန်း၊ နင့်ကို ငါ ဘာမှ ဟုတ်တိ ပတ်တိ မပေးဖူးသေးဘူး၊ ခု ငါ ပြန်ခါနီးမှာတော့ နင့်ကို ဒါလေး ပေးခဲ့ချင်တယ်၊ ယူပါ’ ဟု ဆိုကာ သူ့လက်ထဲတွင် ခရီးစရိတ် ချန်ပြီး တစ်လစာ လခကို ပေးသည်။

ရာတန်းသည် မြေကြီးပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်ပြီး သူ့ခြေအစုံကို ဖက်ကာ ‘ဒါဒါဘာဘူ၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်မကို ကျွန်မကို ဘာမှ ပေးစရာ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်မ အတွက် ဒုက္ခ မရှာပါနဲ့’

ထိုသို့ ပြောပြီးနောက် ရာတန်းသည် ထွက်ပြေးသွားသည်။

စာတိုက်ဗိုလ်ဟောင်းသည် သက်ပြင်း ချရုံမျှသာ တတ်နိုင်တော့သည်။ ထို့နောက် သူသည် လွယ်အိတ်ကို လွယ်ကာ ထီးကို ပခုံးတွင် ထမ်းသည်။ နောက်တွင် အပြာအဖြူကျား သေတ္တာကို ထမ်းထားသည့် ရွာအလုပ်သမားကို ခေါ်ကာ သူသည် လှေဆိပ်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ လှေကား ဆိပ်ကမ်းမှ ခွာလေပြီ။ မြစ်ကမ်းပါးအထိ ပြည့်နေသော မြစ်ရေသည် သူ့စိတ်ထဲတွင် အမိမြေကြီး၏ မျက်ရည်များနှင့် တူသည်ဟု ထင်မိသည်။ အတိုင်းအဆ မရှိသော ဝမ်းနည်းမှုသည် သူ့နှလုံးသားကို ထိုးဖောက်သွားကာ အမျိုးအမည် မဖော်ပြနိုင်သော သောကသည် ကြီးစိုးလျက် ရှိ၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင် အညတရ တောသူလေး၏ မျက်နှာသည် တစ်ဝဲလည်လည် ဖြစ်နေလေ၏။ ငါ ပြန်သွားပြီး ခေါ်ခဲ့ဦးမှ ထင်ပါရဲ့။ ကောင်မလေး သနားပါတယ် ဟု စိတ်ထဲတွင် တွေးမိသေးသည်။ သို့ရာတွင် လေပြင်းပြင်း တိုက်နေပြီး ရေစီးသန်နေသဖြင့် လှေသည် ရွာမှ ဝေးလာခဲ့သည်။ ရွာကလေးသည်

ပျောက်ကွယ်သွားကာ ရွာသူသာန် ကလေးကို မြင်ရသည်။ သတိသမ္ဗုဒ္ဓိ
 တရားရှိသူတို့အတွက်မူ တရားကို နှလုံးသွင်းနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ဘဝဆိုသည်မှာ
 ခွဲခွာခြင်း၊ သေခြင်းတို့ဖြင့်သာ ပြီးသောအရာ ဖြစ်ရာ နောက်ကြောင်းပြန်နေ၍
 ဘာအကျိုးထူးပါဦး မည်နည်း။ လောကကြီးတွင် ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို
 ပိုင်သည်ဟု ရှိပါသနည်း။ သို့ရာတွင် ရာတန်းအဖို့မှာမူ ထိုတရားသဘောကို
 မမြင်နိုင်ပါ။ ရာတန်းသည် မျက်ရည်တွေဝဲလျက် ရှိရာမှ စာတိုက်လုပ်ထား
 သည့် တဲကလေးအနီးတွင် တရစ်ဝဲဝဲ လုပ်နေမိလေသည်။ ဒါဒါဘာဘူသည်
 ပြန်လာမည်ဟု ထင်နေသေးသဖြင့် ထိုတဲကလေးအနီးမှ မခွာနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ
 ပြီလော မပြောတတ်တော့ပြီ။ မိုက်မဲသည့် နှလုံးသားဟုပင် ဆိုရတော့မည်။
 နှလုံးသားသည် ထိုအမှားမျိုးကို မရှောင်ကွင်းနိုင်ပြီ။ ဆင်ခြင်တုံတရားသည်
 နှလုံးသားကို တော်တော်နှင့် မရောက်နိုင်ပါ။ နှလုံးသားသည် မည်မျှ ခိုင်မာ
 သော သက်သေကို မဆို တော်တော်နှင့် လက်မခံနိုင်ပါ။ နှလုံးသားသည်
 ဖြေသိမ့်မှုကို ကြံဖန်ရှာကာ အကြောအမျှင်တို့ကို ဖြတ်တောက်ဝါးမျှပြီးနောက်
 အသွေးအသားတို့ကို စုပ်ယူတတ်သော သတ္တဝါ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအခါ
 ကျမှပင် စိတ်သည် မိမိ အမှားကို တွေ့မြင်သွားပါသည်။ သို့ရာတွင် အနှောင်
 အဖွဲ့ထဲတွင် အမြဲဆက်လက်၍ ကျရောက်မြဲ ကျရောက်လျက် ရှိပါသည်။

(ရာဝိန္ဒြာနတ် တဂိုး၏ The Postmaster ကို ပြန်သည်။)

[၁၉၉၂၊ စက်တင်ဘာလ၊ ရင်ခုန်ဖွင့်]

ဥမ္မာ၏ မှတ်စု စာအုပ်ကလေး

သူ စ၍ စာရေးတတ်သည် ဆိုသည်နှင့် ဥမ္မာသည် တစ်အိမ်လုံး ပြောင်းဆန်အောင် သောင်းကျန်းတော့သည်။ တစ်အိမ်လုံးက နံရံတွေပေါ်မှာ မျဉ်းကြောင်း ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်တွေ လျှောက်ခြစ်သည်။ မီးသွေးဖြင့် စာတွေ လျှောက်ရေးသည်။ 'မိုးစွေသည်။ သစ်ရွက်ကြွေ၏' ဆိုသည့် စာမျိုး တွေ။

သူ့အစ်ကို ခေါင်းအုံးအောက်က တွေ့သော ကာလပေါ် ဝတ္ထု စာအုပ် ယေတိုင်လည်း ခဲတံဖြင့် စာတွေ လျှောက်ရေးသည်။ ရေပြာပြာ၊ ပန်းနီနီဆို သည့် စာလုံးတွေ၊ အိမ်တွင် ရှိသည့် နှစ်ချုပ်စာအုပ်ထဲတွင် မှတ်ထားသည့် ဗေဒင် အမှတ်အသားများပေါ်တွင်လည်း သူ့လက်ရေး ကြီးကြီးတွေဖြင့် ရေးထားသည့် စာလုံးတွေ ပြည့်နှက်နေသဖြင့် ကောင်းကောင်း ဖတ်မရ တော့ပြီ။ အဖေ၏ စာရင်းစာအုပ်ထဲက ဝင်ငွေ ထွက်ငွေ စာရင်းကို မှတ်ထား သည့် စာမျက်နှာများပေါ်တွင်လည်း 'အရေးအဖတ် ကောင်းကောင်းတတ် လူ့အောက် မကျပါ။ မြင်းနှင့် လှည်းနှင့် အတူစီး။ ခရီးရောက်မည်သာ' ဟု ရေးထားသည်။ သို့ဖြင့် ဥမ္မာသည် စာပေ အရေးအသား ပြုစုခြင်းကို အစဉ်တစိုက် အားထုတ်ကြိုးပမ်းခဲ့ရာ တစ်နေ့တွင်မူ သူ့စာပေရေးသား ပြုစု မှုတွင် အတားအဆီး အနှောင့်အယှက်များဖြင့် စတင်တွေ့ကြုံရသည်။

ဥမ္မာ၏ အစ်ကိုကြီး ဂေါဝိန္ဒသည် အပြင်ပန်းအားဖြင့် ခပ်အေး

အေး၊ ခပ်ကုပ်ကုပ် ဖြစ်သော်လည်း သတင်းစာများတွင် အမြဲလိုလို ဆောင်းပါးများ ရေးနေသူ ဖြစ်သည်။ ဆွေမျိုးများနှင့် အိမ်နားနီးချင်းများသည် သူ စကားပြောသည်ကို တစ်ခါမျှ မကြားဖူးကြ။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ထက်မြက်သည့် လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟုလည်း မည်သူမျှ မထင်ကြ။ သို့ရာတွင် ဂေါဝီနွဲ့သည် သတင်းစာများတွင် ဆောင်းပါးများကို ရေးရန် ဝါသနာပါသည်။ သူ့ဆောင်းပါးများကို ပရိသတ်ကလည်း သဘောကျကြသည်။ သူ့ထင်မြင်ချက်များ အယူအဆများကို ထောက်ခံကြသည်။ သူ့ဆောင်းပါးတစ်စောင်မှာ အနောက်တိုင်း သိပ္ပံပညာရှင်များကြားတွင် ခေတ်စားနေသည့် အယူအဆတစ်ခုကို ပြင်းထန်စွာ ဝေဖန် တိုက်ခိုက်ထားသော ဆောင်းပါးတစ်စောင် ဖြစ်၏။

အိမ်တွင် လူရှင်းသည့် တစ်ညနေ၌ ဥမ္မာသည် သူ့အစ်ကို၏ ကလောင်တံနှင့် မင်အိုးကို ယူကာ ထိုဆောင်းပါး ရေးထားသည့် စာရွက်ပေါ်တွင် စာတွေ လျှောက်ရေးသည်။ 'ဂိုပါးလ်သည် ကောင်းသော လူကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူသည် ပေးသော အစာကိုသာ စားပါသည်' ဟု ရေးထားသည်။ အမှန်အားဖြင့် ဂိုပါးလ် (နွားကျောင်းသား) ဟူသော အမည်သည် ဂေါဝီနွဲ့ကို သော်လည်းကောင်း၊ သူ့စာဖတ်ပရိသတ်များကို သော်လည်းကောင်း စောင်းမြောင်းရေးခြင်း မဟုတ်ပါ။ သို့ရာတွင် ဂေါဝီနွဲ့ကား အကြီးအကျယ် ဒေါပွလေပြီ။ ဂေါဝီနွဲ့သည် ဥမ္မာကို ရိုက်နှက်ခြင်း ပြု၏။ ထိုနောက် နည်းပါးသော်လည်း အဖိုးတန်လှသည့် သူ့စာရေးကိရိယာ ပစ္စည်းများကို သိမ်းလိုက်၏။ သူ့ပစ္စည်းများမှာ ခဲတံတစ်ချောင်းနှင့် အသွားတုံး၍ မင်ယိုနေသော ဖောင်တိန်တစ်ချောင်းတို့ ဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့် သူ့ကို ထိုမျှ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အပြစ်ပေးသနည်းဆိုသည်ကို ဥမ္မာ နားမလည်နိုင်ပါ။ ဥမ္မာသည် အခန်းထောင့် တစ်နေရာသို့ သွားကာ ရှိုက်ကြီးတင်င် ငိုနေမိသည်။

ဂေါဝီနွဲ့သည် သူ့ညီမလေးကို ရိုက်နှက်ဆုံးမပြီးသည့် အခါတွင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဥမ္မာကို ပြန်ချော့ကာ သူ့ဆီမှ ယူထားသော ပစ္စည်းများကို ပြန်ပေးသည်။ မျဉ်းသားထားသည့် မှတ်စုစာအုပ် ကောင်းကောင်းတစ်အုပ်ကိုလည်း ဝယ်ပေးလိုက်သည်။

ထိုစဉ်က ဥမ္မာသည် ခုနစ်နှစ် သမီး ရှိလေပြီ။ ဥမ္မာသည် မှတ်စုစာအုပ်ကလေးကို ခေါင်းအုံးအောက်တွင် ထားအိပ်ပြီး နေ့လယ်တွင်လည်း သူ့ရင်ခွင်တွင် အမြဲပိုက်ထားသည်။ ကျစ်ဆံမြီးကလေးကို ကျစ်၍ အိမ်

ဖော် မိန်းမတစ်ယောက်ဖြင့် ကျောင်းတက်သွားလျှင်လည်း ဥမ္မာသည် သူ့ မှတ်စုစာအုပ်ကလေးကို အမြဲပိုက်ထားတတ်သည်။ မှတ်စုစာအုပ်ကလေးကို တကိုင်ကိုင်လုပ်နေသည့် မြင်ရသည့်အခါတွင် အခြား သူငယ်ချင်းများက သူ့ကို ကြည့်၍ မနာလိုဝန်တို့ ဖြစ်ကြသည်။

ဥမ္မာသည် ပထမနှစ်တွင် စာကို လှပစွာ ရေးသည်။ ‘ငှက်များ သည် တီတီတာတာ မြည်နေကြသည်။ ညသည် ကုန်းဆုံးလုနီးလေပြီ’ ဆိုသည့် စာမျိုးကို သေသေချာချာ လိုက်၍ ရေးတတ်သည်။ သူသည် သူ့အိပ်ခန်း ကြမ်းပြင်တွင် ထိုင်ကာ မှတ်စုစာအုပ်ကလေးကို လက်တွင် ကိုင်ရင်း သူ ရေးထားသည့် စာများကို အော်ဖတ်တတ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဥမ္မာသည် ကဗျာများ၊ စာများကို အလွတ်ရလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒုတိယနှစ်သို့ ရောက်သောအခါတွင်မူ ကိုယ်တိုင်ရေးသည့် စာကြောင်း ကလေးများကို သူ့မှတ်စုစာအုပ်ထဲတွင် တွေ့စမြဲလာရသည်။ တိုတိုပင် ဖြစ်သော်လည်း အမိပွယ် ပြည့်စုံသည်။ နိဒါန်းတို့ နိဂုံးတို့လည်း မပါပါ။ ဥပမာအားဖြင့် ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များမှ ဖူးထားသည့် ကျားနှင့် ကြီးကြာငှက် အကြောင်း ပုံပြင်အောက်တွင် ပုံပြင်ထဲတွင် လည်းကောင်း၊ အခြား စာအုပ် များတွင်လည်း မပါသော စာကြောင်း တစ်ကြောင်းကို ရေးထားသည်။ ထိုစာကြောင်းမှာ ‘ဂျီဂျီကို ငါ သိပ်ချစ်တယ်’ ဆိုသည့် စာကြောင်း ဖြစ်သည်။ အချစ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးတော့မည်လော ဟု အချို့က ထင်ကောင်းထင်ကြ ပါလိမ့်မည်။ မဟုတ်ပါ။ ဂျီဂျီသည် သူတို့ကျောင်းက ဆယ်နှစ်၊ ဆယ့် တစ်နှစ်ရွယ် ကောင်လေး မဟုတ်ပါ။ ဂျီဂျီဒါးခေါ် အသက်ကြီးလှပြီ ဖြစ်သည့် သူတို့အိမ်မှ အိမ်ဖော်မိန်းမကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ပြီးတော့ သူ့စာကြောင်း သည်လည်း သူ့ခံစားချက် အစစ်အမှန်ကို ဖော်ပြသည့်စာကြောင်း ဖြစ်သည်ဟု မထင်လိုက်စေလိုပါ။ နောက်နှစ်မျက်နှာလောက်တွင် ထိုခံစားချက်နှင့် ဆန့် ကျင်ပြီး ရေးထားသော စာကြောင်းများကို တွေ့ရဦးမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဥမ္မာ၏ စာစီစာကုံးများတွင် ထိုသို့ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေသော အရာများကို မကြာခဏ တွေ့ရတတ်ပါသည်။ တစ်နေရာတွင် ‘ဟာရီနဲ့ ဘယ်တော့မှ မခေါ်တော့ဘူး’ ဟု ရေးထားပါသည်။ (ဟာရီမှာ သူနှင့် အတန်းတူ မိန်းကလေး သူငယ်ချင်း ဖြစ်ပါသည်။) သို့ရာတွင် နောက် တစ်နေရာတွင်မူကား စကြဝဠာကြီး တစ်ခုလုံးတွင် သူနှင့် ဟာရီတို့လောက် ချစ်သည့် သူငယ်ချင်း မရှိတော့သလောက် ရေးထားသည်ကို တွေ့ရပြန်

ပါသည်။

နောက်တစ်နှစ်တွင် ဥမ္မာသည် ၉ နှစ်သမီးအရွယ်သို့ ရောက်လေပြီ။ တစ်မနက်တွင် ခရုသင်းသံသည် ဥမ္မာတို့အိမ်မှ စူးရှစွာ ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။ အခြားကြောင့် မဟုတ်။ ဥမ္မာ၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာနေ့ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သတို့သားမှာ ဂေါဝိန္ဒနှင့် စာပေ ရေးဖော်ရေးဖက်ဖြစ်သည့် မိုဟန်ဖြစ်ပါသည်။ မိုဟန်သည် အသက် သိပ်မကြီးသေးပါ။ ခေတ်ပညာတတ်သည့်တိုင် သူသည် ရှေးဟောင်း အစွဲအလမ်းများကို လက်ခံပြီး ခေတ်သစ်အတွေးအခေါ်များကို လက်မခံသူ တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့မြို့က လူကြီးတွေက သူ့ကို အထင်ကြီး ကြပါသည်။ ဂေါဝိန္ဒမှာလည်း သူ့လို လူကြီးတွေ သဘောကျရန် ကြိုးစားသည့်တိုင် မအောင်မြင်ပါ။

ဥမ္မာသည် ဘင်္ဂါလီ ဆာရီ တစ်ထည်ကို ဝတ်ထားပြီး သေးငယ်သည့် မျက်နှာကလေးပေါ်တွင် မျက်နှာဖုံးတစ်ထည်ကို လွှမ်းထားပါသည်။ ဥမ္မာသည် တရှုပ်ရှုပ် ဝိုင်းရင်း ယောက္ခမ၏ အိမ်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ 'ငါ့သမီးလေး ယောက္ခမ စကားကို နားထောင်နော်၊ ပြီးတော့ အိမ်မှကီဇွဲတွေကိုလဲ ကောင်းကောင်းလုပ်၊ စာရေးတာ စာဖတ်တာတွေကိုလဲ လုပ်မနေနဲ့ဟု အမေက ပြောသည်။

သူ့အစ်ကို ဂေါဝိန္ဒကလည်း

'ကောင်းမလေး၊ နံရံတွေပေါ်မှာ ဟိုလျှောက်ရေး ဒီလျှောက်ရေး လုပ်မနေနဲ့နော်၊ ကိုယ့်အိမ် မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ မိုဟန်ရဲ့ စာအုပ်တွေပေါ်မှာလဲ ဟိုလျှောက်ရေး ဒီလျှောက်ရေး မလုပ်နဲ့'

ဥမ္မာ၏ နှလုံးသည် တဖျပ်ဖျပ် ခုန်နေသည်။ သူ ရောက်သွားသည့်နေရာတွင် မည်သူကမျှ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်မည် မဟုတ်ကြောင်း သူသဘောပေါက်သွားသည်။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်းကို ခံရဦးတော့မည်။

ထိုနေ့ တစ်မနက်လုံး ခရုသင်းသံသည် စူးရှစွာ ပေါ်ထွက်နေသည်။ သို့ရာတွင် သတို့သမီးဝတ်ရုံကို ခြုံထားသည့် ကလေးမငယ်၏ ရင်ထဲတွင် မည်သို့ မည်ပုံ ခံစားနေရသည်ကိုမူ မည်သူမျှ သိကြဟန် မတူပါ။

ထိုနေ့က သတို့သမီး၏ အစောင့်အရှောက်အဖြစ် အိမ်ဖော်မိန်းမကြီး ဂျိုရီလည်း ဥမ္မာနှင့် အတူပါလာသည်။ သတို့သမီးငယ်အား ယောက္ခမ

လောင်းအိမ်တွင် နေသားတကျ ဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးပြီး ပြန်လာခဲ့ရန် ဖြစ်သည်။ အိမ်ဖော်မကြီး ဂျိုရှိသည် အတန်ကြာစဉ်းစားပြီးနောက် ဥမ္မာ၏ မှတ်စုစာအုပ်ကလေးကို သူနှင့်အတူ ယူလာခဲ့သည်။ ထိုပစ္စည်းကလေးသည် သူ့အိမ်၏ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခု။ သူမွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့ရာ သူ့မိဘများနှင့် အတူ နေထိုင်ခဲ့ရာ နေရာ၏ အမှတ်တရ ပစ္စည်းကလေး မဟုတ်လော။ ထို့ပြင် ညီညာလှပခြင်း မရှိသော လက်ရေးကလေးများဖြင့် ရေးထားသည့် သူ့ကလေးဘဝ၏ ရာဇဝင်အကျဉ်းချုပ် မဟုတ်လော။ အိမ်ရှင်မဘဝ မရောက်မီတုန်းက ရရှိခဲ့သည့် သူငယ်မကလေးတို့ လွတ်လပ်မှုကို ဖော်ပြနေသည့် ချို့မြန်သော အမှတ်တရ ပစ္စည်းလည်း မဟုတ်လော။

ဥမ္မာသည် အိမ်သစ်သို့ ရောက်စရက်များတွင် သူ့မှတ်စုစာအုပ်ထဲတွင် ဘာတစ်လုံးမျှ ရေးသားခြင်း မပြုပါ။ အချိန်လည်း မရပါ။ အိမ်ဖော်မိန်းမကြီး ဂျိုရှိသည် အိမ်သို့ ပြန်သွားလေသည်။ ထိုနောက်တွင်ကား ဥမ္မာသည် အိပ်ခန်း တံခါးကို ပိတ်ကာ သေတ္တာထဲမှ သူ့မှတ်စု စာအုပ်ကလေးကို ထုတ်သည်။ ဥမ္မာသည် မျက်ရည်တွေတွေစီးကျလျက်က 'ဂျိုရှိပြန်သွားပြီ၊ ငါလဲ အမေ့ဆီ ပြန်ချင်လိုက်တာ' ဟု ရေးမိသည်။

ယခုအချိန်၌ ဥမ္မာတွင် ပျော်ချင်ပါးချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ပြီ။ စာအုပ်တွေထဲမှ စာပိုဒ်များကိုလည်း မကူးချင်တော့ပြီ။ ထို့ကြောင့် သူ့ မှတ်စု စာအုပ်ကလေးထဲတွင်လည်း ကျောင်းစာစီစာကုံးများမှအပ အပြင်မှ ရေးကူးထားသော စာတိုစာစတိုကို မတွေ့ရတော့ပြီ။ ဂျိုရှိအကြောင်းကို ရေးထားသည့် စာကြောင်းနှင့် ကပ်လျက်တွင်မူ 'အစ်ကိုကြီး လာပြီ၊ အိမ်ကို ပြန်ခေါ်မယ် ဆိုရင် အစ်ကိုကြီးရဲ့ စာရွက်တွေပေါ်မှာ ညီမလေး လျှောက်မရေးတော့ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်' ဟု ရေးထားလေသည်။

ဥမ္မာ၏အဖေက သူ့သမီးကလေးကို အိမ်သို့ တစ်ခါတစ်ရံ အလည် လာရန် ခေါ်သည်ဟု ကြားရသည်။ သို့ရာတွင် အစ်ကိုကြီး ဂေါဝိန္ဒနှင့် မိုဟန်တို့က ဥမ္မာကို အိမ်သို့ အလည် မပြန်နိုင်ဖြစ်အောင် တားဆီး နှောင့်ယှက်ကြသည်။ အခုအချိန်သည် လင်ယောက်ျားကို ပြုစု ယုယရန် သင်ကြားရသည့် အချိန်ဖြစ်သည်။ အိမ်သို့ ပြန်လျှင် မိဘတွေနှင့် ပြန်တွေ့ပြီး ကလေးစိတ် ပြန်ဝင်သွားမည်ဟု ဂေါဝိန္ဒက ဆိုသည်။ ထို့ပြဿနာနှင့် ပတ်သက်၍ သူသည် အချက်အလက်တွေ ရှာဖွေကာ ဆောင်းပါး တစ်စောင် ရေးပြီးပြီ။ တစ်ဖက်က စာပတ်သူတို့ ပြန်၍ မငြင်းနိုင်အောင် အချက်အလက် ခိုင်မာသော

ဆောင်းပါး တစ်စောင်ဟု သူ ယူဆသည်။ ထိုအကြောင်းကို ကြားရသည့် အခါတွင် ဥမ္မာသည် သူ့ မှတ်စုစာအုပ်ကလေးထဲတွင် သူ ခံစားချက်ကို ရေးချမိပြန်သည်။

‘ရှိကြီးခိုးပါရဲ့ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ညီမလေးကို အိမ်ကို ပြန်ခေါ်ပါ။ နောင်ဆိုရင် အစ်ကိုကြီးကို မနှောင့်ယှက်ပါဘူး’တဲ့။

များမကြာမီ တစ်နေ့တွင် ဥမ္မာသည် သူ့အခန်းကလေးတွင် ထိုင်ပြီး မှတ်စုစာအုပ်ကလေးထဲတွင် စာတွေ ရေးနေမိသည်။ သူ့ယောက်မဖြစ်သည့် ထိလပ်မဂျစ်က ဥမ္မာတကုပ်ကုပ်ရေးနေသည်ကို မြင်သည့် အခါတွင် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လာသည်။ ဥမ္မာသည် အခန်းတံခါး ပိတ်ပြီး ဘာတွေ လုပ်နေသနည်းဟုလည်း ဝေခွဲမရဖြစ်နေသည်။ တံခါးကြားမှ ချောင်းကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် တကုပ်ကုပ် စာရေးနေသော ဥမ္မာကို မြင်ရ၏။ ထိလပ်သည် စဉ်းစား မရအောင် ဖြစ်နေသည်။ ပညာနတ် သမီးဖြစ်သည့် သူ့ရသတီ မယ်တော်သည် မိန်းမများ၏ အခန်းထဲသို့ မည်သည့်အခါမျှ ဝင်ရောက်ခြင်း မရှိပါဘဲလျက် ယခု အဘယ့်ကြောင့် ရောက်နေရသနည်း။ သူတို့အိမ်က အိမ်ဖော်မလေး ရောက်လာပြန်ကာ အခန်းထဲသို့ ချောင်းကြည့်ပြန်သည်။ သူ့ညီမ အငယ်ဆုံးကလေးကလည်း ချောင်းကြည့်ကာ အခန်းထဲရှိ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော အမှုကို အတည်ပြုပြန်သည်။

တကုပ်ကုပ် စာရေးနေသည့် ဥမ္မာသည် သူ့မြင်နေကျ ကျစ်ဆံမြီးသုံးချောင်းကို တံခါးကြားမှ လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ ဥမ္မာသည် အခြေအနေကို ချက်ချင်း ရိပ်မိလိုက်လေပြီ။ ထို့ကြောင့် မှတ်စုစာအုပ်ကလေးကို ပိတ်ပြီး သေတ္တာထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ဥမ္မာသည် ရှက်လည်း ရှက်၊ ကြောက်လည်းကြောက် ဖြစ်သွားကာ ခုတင်ပေါ်သို့ လှဲချလိုက်သည်။

မိုဟန်သည် အခြေအနေကို မြင်သည့်အခါတွင် တော်တော် စိတ်တိုသွားသည်။ သည်အတိုင်းသာ လွတ်ထားလျှင် ဥမ္မာသည် ကာလပေါ် ဝတ္ထုတွေ၊ ပြဇာတ်တွေကို ဖတ်မည် မုချ။ သို့ဆိုလျှင် အိမ်တွင်းမှ ကိစ္စတွေကို ဘာမျှ လုပ်တော့မည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် မိုဟန်သည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ အကြံ ထုတ်ရသည်။ ဟိန္ဒူတို့ ထုံးစံအတိုင်းဆိုလျှင် မြင်မြတ်သော လက်ထပ်မင်္ဂလာဆိုသည်မှာ ဖို၊ ဓာတ်နှင့် မ၊ ဓာတ်တို့၏ ပေါင်းစည်းမှု မင်္ဂလာအရာ မြောက်သည်ဟု သူ ယူဆသည်။

သည်လိုသာ ဝတ္ထုတွေ၊ ပြဇာတ်တွေကို ဖတ်နေလျှင် မ၊ ဓာတ်သည်

အားနည်းသွားတတ်သည်။ သို့ဆိုလျှင် ဟိန္ဒူတို့၏ ထုံးစံအရ လက်ထပ် ထိမ်းမြားခြင်းသည် ပျက်ပြယ်သွားတော့မည်။ သို့ ပျက်ပြယ်သွားသည်ဆိုလျှင် မိန်းကလေးသည်လည်း တစ်ခုလပ် တစ်လင်ကွာ အရာသို့ အလိုလို ရောက် သွားတော့မည်ဟု သူယူဆသည်။ သူ့အယူအဆကို ယခုအထိ မည်သူမျှ ချေဖျက်နိုင်ခြင်း မရှိသေး။

ထိုနေ့ညနေတွင် မိုဟန်သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကာ ဥမ္မာကို ကြိမ်းမောင်းသည်။ လှောင်ပြောင်သည်။ 'ငါ နင့်ဖို့ တို့ရုံးက စာရေးရဲ့ ခေါင်းပေါင်း ယူလာခဲ့မယ်၊ ခေါင်းပေါင်းပေါင်းပြီး ရုံးတွေ ဘာတွေ တက်ပေါ့၊ ရုံးသွားတော့ ခဲတံကို နားရွက်မှာ ညှပ်ပေါ့ ဟုတ်လား' ဥမ္မာသည် တစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြော။ သူပြောသည်ကို နားမလည်နိုင်။ ဥမ္မာသည် မိုဟန်၏ ဆောင်း ပါးများကို တစ်ပုဒ်မျှ မဖတ်ဖူးခဲ့။ ထို့ကြောင့် မိုဟန် လှောင်ပြောင်နေသည်ကို နားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သို့တိုင်အောင် ဥမ္မာသည် ရှက်ကြောက်လျက် ပထဝီမြေကြီးသည် ထက်ခြမ်းကွဲကာ သူမ အရှက်ကို ဖုံးပေးနိုင်လျှင် ကောင်း လေစွဟု တောင့်တမိသည်။

ဥမ္မာသည် အချိန်အတန်ကြာမျှ မှတ်စု မရေးဖြစ်တော့ပြီ။ နွေဦး ပေါက် တစ်မနက်တွင်မူ သူတောင်းစား အဘွားအိုကြီးတစ်ယောက်သည် သူတို့ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာကာ သီချင်းဆို၍ ပိုက်ဆံတောင်းသည်။ သူ တောင်းစား အဘွားအိုကြီး ဆိုသည့် သီချင်းမှာ သျှိဝနတ်မင်း၏ ကြင်ယာ ဖြစ်သည့် ဥမ္မာအား အဖေအိမ်သို့ ပြန်ပို့စေလိုကြောင်းကို ဖွဲ့နွဲ့ထားသည့် သီချင်း ဖြစ်သည်။ ဥမ္မာသည် ပြတင်းပေါက်သံတိုင်ကို မှီ၍ ရပ်ရင်း ထို သီချင်းကို နားထောင်ကာ သဘောကျနေသည်။ နွေဦးပေါက် နံနက်ခင်း၏ နေခြည်နုနုများကြောင့် ကလေးဘဝတုန်းကလို အပူအပင် ကင်းမဲ့ကာ ပျော်သ လိုလို ဖြစ်လာသည်။ သူတောင်းစား အဘွားအိုကြီး၏ သီချင်းသည် သူ့စိတ်ကို နှိုးဆွ ပေးလိုက်လေပြီ။ ဥမ္မာသည် သူ ကိုယ်တိုင် သီချင်း မဆိုတတ် သော်လည်း စာရေးတတ်စကတည်းက သီချင်းတွေ ကဗျာတွေကို မှတ်စု စာအုပ်ထဲတွင် ကူးထားတတ်သည်။

‘သမီးလေး ဥမ္မာ.....ဥမ္မာ
ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ကြယ်ပွင့်ကလေး ပြန်ရောက်လာ
အမေရင်ခွင်ဆီကို ပြန်လာခဲ့ပါ၊
လည်တဆန့်ဆန့်နဲ့ မျှော်ရသူ မောဂျာ

ပူဆွေးသောက ရောက်ရတဲ့ ဥမ္မာ
မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ အမေ့ကို တမ်းတရှာ'။

အမေ့ကို လွမ်းနေသော ဥမ္မာသည် သီချင်းကို နားထောင်ရင်း
မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင် ကျနေသည်။ ဥမ္မာသည် သူတောင်းစား အဘွားအိုကြီး
ကို အိမ်ထဲသို့ တိတ်တဆိတ် ခေါ်ဆောင်ကာ သူ့သီချင်းစာသားများကို
မှတ်စု စာအုပ်ထဲတွင် ကူးနေသည်။ ထိလပ်၊ ကာနတ်နှင့် အာနန်ဂါတို့သည်
ဥမ္မာ လုပ်သမျှကို တံခါးကြားမှ ချောင်းကြည့်နေကြသည်။ ထို့နောက် အခန်း
ရှေ့သို့ ရောက်လာကာ 'ဟေ့... ဥမ္မာ၊ နင် လုပ်တာတွေကို အားလုံး မြင်
တယ်၊ ပါပါ့ကို တိုင်လိုက်မယ်' ဟု အော်ကြသည်။

ဥမ္မာသည် တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် သူတို့ကို သနားစဖွယ်
တောင်းပန်သည်။

'မပြောပါနဲ့ဟယ်၊ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့၊ နောက်ကို ဒီလို မလုပ်တော့ပါ
ဘူး။ မှတ်စု စာအုပ်ထဲမှာလဲ မရေးတော့ပါဘူး'

ထိလပ်က သူ့စာအုပ်ကလေးကို တွေ့သွားသည်။ ဥမ္မာသည်
စာအုပ်ကလေးကို ပြေးကောက်ပြီး ရင်ခွင်တွင် ပိုက်ထားသည်။ ညီအစ်မ
သုံးယောက်က သူ့စာအုပ်ကလေးကို ဝိုင်းလှကြသည်။ လှ၍ မရသည်
အခါတွင် အာနန်ဂါက သူတို့ အစ်ကိုကြီး မိုဟန်ကို ပြေးခေါ်သည်။

မိုဟန်သည် မျက်နှာတင်းတင်းဖြင့် ရောက်လာပြီး ခုတင်ပေါ်တွင်
ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ထိုနောက် မိုးကြိုးသံကဲ့သို့ ထစ်ချုန်းသော အသံဖြင့်
'အဲဒီ မှတ်စုစာအုပ် ဘယ်မှာလဲ၊ ငါ့ကို ပေး' ဥမ္မာက မပေးသည့်အခါတွင်
မိုဟန်သည် လေသံခပ်တိုးတိုးဖြင့် 'ငါ့ကို ပေးပါ' ဟု တောင်းသည်။ ဥမ္မာ
သည် စာအုပ်ကလေးကို တင်းကျပ်သည်ထက် တင်းကျပ်စွာ ပိုက်ထားရင်း
မိုဟန်ကို တောင်းပန်တိုးလျှိုးသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ မိုဟန်က
ထိုင်ရာမှ ထလာပြီး အတင်းလုမည် ပြုသည်။ ဥမ္မာသည် စာအုပ်ကလေးကို
ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဖစ်ချလိုက်ကာ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ရင်း ကြမ်း
ပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။ မိုဟန်သည် မှတ်စုစာအုပ်ကလေးကို ကောက်
ယူပြီးနောက် အထဲတွင် ရေးထားသည့် စာများကို ကျယ်လောင်စွာ ဖတ်နေ
သည်။ သူ ဖတ်နေစဉ် ဥမ္မာသည် မြေစိုင်းခဲများကို အတင်းဆုပ်ပြီး မျက်နှာကို
မြေကြီးဖြင့် အပ်ထားသည်။ ညီအစ်မ သုံးယောက်မှာမူ လက်ခုပ်လက်ဝါး
တီးကာ ဟားတိုက်ရယ်မောနေကြလေသည်။

ထိုနောက်မှစ၍ ဥမ္မာတွင် မှတ်စုစာအုပ်ရယ်လို့ မရှိတော့ပြီ။ သို့ရာတွင် မိုဟန်မှာကား ခေတ်နောက်ကျ၍ အယူသီးသော အကြောင်းအရာများကို သူ့မှတ်စုထဲတွင် ရေးမြဲ၊ မှတ်မြဲ။ သူ့မှတ်စုကိုမူ လူ့လောကကြီး၏ ကောင်းကျိုးအတွက် ဘယ်သူကမျှ လှယူခြင်း မပြုကြတော့ပြီ တကား။

(ရာဝိန္ဒာနတ် တရိုး၏ The Notebook ကို ပြန်သည်။)

[၁၉၉၂၊ အောက်တိုဘာ၊ ရင်ခွန်ပွင့်]

အမြီးစားဖက် ခေါင်းစားဖက်

အဆုံးတွင် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်အိမ်ကလေးကို စွန့်ပစ်ခဲ့ရပါသည်။ အသေးစိတ်ကိုတော့ ကျွန်တော် မပြောတော့ပါ။ ဖြစ်ပျက်ပုံအကြမ်းမျှလောက်သာ ကျွန်တော် ခြုံငုံပြောတော့မည်။

ကျွန်တော်တို့ တောအရပ်တွင် ကျွန်တော်သည် တိုင်းရင်းဆေး ဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ပုလိပ်ဌာနနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ယမမင်းကို သစ္စာရှိသကဲ့သို့ ပုလိပ်ဌာနက ရာဇဝတ်အုပ်မင်းကိုလည်း သစ္စာရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ လောကကြီးတွင် သဘာဝ ရောဂါ၊ သဘာဝ မဟုတ်သည့် ရောဂါ၊ သဘာဝလွန်ရောဂါ စသဖြင့် ရောဂါပေါင်းစုံ ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုရောဂါပေါင်းစုံကို ကုသရာတွင် ယမမင်းနှင့် ရာဇဝတ်အုပ်မင်းတို့၏ အန္တရာယ်မှ လွတ်အောင် အထိုက်အလျောက် လုပ်တတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ရာဇဝတ်အုပ်မင်းတို့သည် ကျောက်စိ လက်ကောက် တစ်ဖက်တွင် ပါနေသည့် ကျောက်မျက်နှစ်လုံးလို တစ်ဦးကို တစ်ဦး အပြန်အလှန် ကျေးဇူးပြုနေကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ရိုင်းပင်းကြသဖြင့် နှစ်ဖက်စလုံးတွင် ထိုက်သင့်သလောက်တော့ အကျိုးကျေးဇူး ခံစားကြရပါသည်။

ဈာကရာ ဗာတီကဲ့သို့ ခေတ်အမြင် ရှိသော ရာဇဝတ်အုပ်မင်း တစ်

ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်သည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦး၏ ဆက်ဆံရေးမှာ အတွင်းရေးကို အသိပေးသည့် အဆင့်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြပါသည်။ မကြာခဏ ဆိုသလိုပင် သူ့ဦးလေးတော်သူ တစ်ဦး၏ သမီးဖြစ်သူ အပျိုကြီးတစ်ယောက်နှင့် လက်ဆက်ရန် ကျွန်တော့်ကို တိုက်တွန်းတတ်သဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ သူ့အကြံပေးချက်ကို လက်ခံရမည်လော၊ မုဆိုးဖိုတစ်ဦးအဖြစ် နေရမည်လောဟု မကြာခဏ ဆိုသလို ဝေခွဲမရ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်တော့် သမီးငယ် ရှာရှိမှာ မိတဆိုးကလေး ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သည် သမီးလေးကို မိထွေးလက်တွင် အပ်ရန် နည်းနည်းလေးမျှ စိတ်ကူး၍ မရပါ။ သို့ဖြင့် သီတင်းတွေ အခါခါ ကျွတ်ပြီး နှစ်တွေ အကြိမ်ကြိမ် ပြောင်းသွားသော်လည်း ကျွန်တော့်အဖို့မူ အကြောင်းမထူးလှပါ။ ရုပ်ဆိုးရုပ်ချော သတို့သမီးပေါင်းများစွာတို့ ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ဖြတ်သွားကြသော်လည်း ကျွန်တော်မှာ အမြဲလိုလို မင်္ဂလာပွဲကြည့် ပရိသတ်မျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ အပြင်ဘက်ခန်းတွင် သောက်စရာရှိသည်တို့ကို စားသောက်ပြီးနောက် သက်ပြင်းချကာ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော့်သမီးငယ် ရှာရှိမှာ ဆယ့်နှစ်နှစ်ကျော် ဆယ့်သုံးနှစ်ခန့် ရှိနေပါပြီ။ ကျွန်တော့်တွင် ငွေကြေး အထိုက်အလျောက် ရှိလျှင် သမီးငယ်ကို ဆွေကောင်း မျိုးကောင်းထဲက သင့်တော်သူ တစ်ယောက်နှင့် လက်ဆက်ပေးရန် စိတ်ကူးထားပါသည်။ သူ့ကိစ္စ ပြီးမှသာလျှင် ကျွန်တော့်ကိစ္စကို စိတ်ကူးမည်ဟုလည်း ကျွန်တော် စဉ်းစားထားပါသည်။ ထိုစိတ်ကူးဖြင့် ငွေကလေး ကြေးကလေးစုဖို့ စိတ်ကူးနေစဉ် တူလ်ရှိပါရာရွာမှ ဟီရာနတ် မဇ္ဈန်းဒါးသည် ကျွန်တော့်ထံသို့ ငိုကြီးချက်မဖြင့် ရောက်လာပါသည်။ မုဆိုးမဖြစ်သည့် သူ့သမီးမှာ ညကြီးသန်းခေါင်၌ ရုတ်တရက် ဆုံးသွားသည်တွင် သူ့ကို မလိုသူများက ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချသဖြင့် သေဆုံးခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ရာဇဝတ်အုပ်မင်းထံ ပစ်စာပို့ ကြပါသည်။ ဤတွင် ပုလိပ်တို့က အလောင်းကို သဂြိုဟ်ခွင့်မပေးဘဲ တားထားပါသည်။

သမီး ဆုံးသဖြင့် သောကဖြစ်နေစဉ် ထိုသို့ အစွပ်စွဲခံရသည့်အခါ တွင်ကား မည်မျှ စိတ်ထိခိုက်မည်ကို တွေးကြည့်နိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဆေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် ရာဇဝတ်အုပ်မင်း၏ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေကြီးလည်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် ဟီရာနတ်ကို ကူညီရမည် မဟုတ်ပါလော့။

စည်းစိမ်ဥစ္စာကို စောင့်သည့် လကျွမ်းနတ်သမီးသည် ကျွန်တော် တို့ကို မှိုင်းမ ကူညီလိုပြီဆိုလျှင် မခေါ်မပင့်ဘဲ ရောက်လာတတ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အိမ်ရှေ့ပေါက်မှ ရောက်လာတတ်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံတွင် လည်း နောက်ဖေးပေါက်မှ တိတ်တိတ်ကလေး တက်လာတတ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းကို ညိတ်ပြလိုက်ပြီး.....

‘အေးလေ၊ ကူညီရမှာပေါ့၊ ပြဿနာက သိပ်တော့ မလွယ်ဘူးဗျ’ ဟု ဆိုကာ ခက်ခဲလေဟန်ဖြင့် လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတို့ မည်သို့ မည်ပုံ ရှုပ်ထွေးကြောင်းကို ကိုယ့်စိတ်ကူးဖြင့်ကိုယ် တီထွင်ပြောလိုက်ပါသည်။

အဘိုးအို ဟီရာနတ်သည် ကလေးငယ်ကလေး တစ်ယောက်ကဲ့ သို့ ကျူကျူပါအောင် ငိုနေပါသည်။

ဟီရာနတ်၏ ရှိစုမဲ့စု ပိုက်ဆံကလေးမှာလည်း သမီးအတွက် ကုန်သဖြင့် တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မကျန်တော့ပြီ။

ကျွန်တော့်သမီးငယ် ရှာရှိသည် အနီးသို့ ရောက်လာကာ... ‘အဘိုးကြီးက ဘာဖြစ်လို့ အဖေ့ခြေထောက်ကို ဖက်ငိုနေတာလဲဟင်’ ဟု မေးပါသည်။

‘ဟယ်... ဟိုမေး ဒီမေး လာမေးမနေစမ်းနဲ့၊ နင့်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး’ ဟု ကျွန်တော် အော်လွှတ်လိုက်ပါသည်။

ယခုမူ ကျွန်တော့်အဖို့ ဟန်ကျလေပြီ။ ကျွန်တော့်သမီးငယ် အတွက် သင့်တော်မည့် သတို့သားကို ရှာနိုင်လေပြီ။ မင်္ဂလာနေ့ရက်ကို သတ်မှတ်ပြီး လေပြီ။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်သဖြင့် မင်္ဂလာပွဲကို ခမ်းခမ်းနားနား ဖြစ်အောင်လုပ်သည်။ ကျွန်တော့်တွင် ဇနီးမရှိသဖြင့် မနေနိုင်သော အိမ်နီးနားချင်းများက လာ၍ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးကြသည်။ ကျေးဇူး သိတတ်သည့် အဘိုးအို ဟီရာနတ်သည် နေ့ရောညပါ အလုပ်လုပ်ရသည်။

မင်္ဂလာဆောင်မည့် နံနက်သုံးနာရီလောက်တွင် ကျွန်တော့်သမီး ရှာရှိသည် အမွှေးနံ့သာတို့ကို လိမ်းခြယ်ပြီးပြီ။ ထိုအချိန်တွင် ကာလဝမ်း ဖြစ်ပါတော့သည်။ သူ့အခြေအနေမှာ စိုးရိမ်စရာ ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ကုသပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ရှိသမျှ ဆေးပုလင်းများကို လွှင့်ပစ်လိုက်ကာ ဟီရာနတ်ထံသို့ ပြေးလာခဲ့ကာ သူ့ခြေအစုံကို ဖက်၍ တောင်းပန်ပါသည်။

‘ဒါဒါ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာ တော်တော်

ယုတ်မာတဲ့ကောင်၊ သူဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးပါ။
ကျွန်တော့်မှာ တခြား ဘယ်သူမှ မရှိတော့ပါဘူး’

ဟီရာနတ်သည် အံ့အားသင့်လျက်...

‘အို...ဆရာ၊ ဘာလုပ်တာလဲ၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ ဆရာကျေးဇူးကို ကျွန်တော်
တစ်သက်လုံး ဆပ်လို့ ကုန်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ခြေထောက်ကို
မထိပါနဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို မကောင်းကြံခဲ့မိတယ်၊ ပြစ်မှား
ခဲ့မိတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော့်သမီးလေး သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်နေရတာ၊
ကျွန်တော့်မှာ အပြစ်ရှိတယ်’

ကျွန်တော်သည် လူတွေ့ရှေ့တွင် မချုပ်တည်းနိုင်ဘဲ အော်ဟစ်ငိုယို
လျက် ရှိပါသည်။

‘ကျွန်တော်ဟာ သူ့အပေါ်မှာ မကောင်းကြံခဲ့မိတယ်ဗျာ၊ သူ့ကို
ဗျက်ဆီးခဲ့မိတယ်။ ခုတော့ ကျွန်တော့်ကို ဒဏ်ခတ်ပြီပေါ့၊ ဘုရားသခင်
ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးဘုရား၊ တပည့်တော်ရဲ့ သမီးလေးကို ကယ်တော်မူပါ
ဘုရား’

ကျွန်တော်သည် ဟီရာနတ်၏ ဖိနပ်ကို ယူပြီး ကျွန်တော့်နဖူးကို
သူ့ဖိနပ်ဖြင့် ရိုက်၏။ အဘိုးအို ဟီရာနတ်သည် နားမလည်နိုင်ဘဲ ကျွန်
တော့်လက်ထဲမှ သူ့ဖိနပ်ကို လိုက်လုသည်။

နောက်တစ်နေ့ ဆယ်နာရီလောက်တွင်မူ ကျွန်တော့်သမီးငယ်
ရှာရှိသည် နံ့သာပန်းမန်တို့လိမ်းကျံလျက်ဖြင့် ဤလောကကြီးမှ အပြီးအပိုင်
ထွက်ခွာသွားခဲ့လေပြီ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ရာဝေတ်အုပ်မင်း
က...

‘ကဲ...ဆရာကြီး၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ယူ
လိုက်တော့လေ၊ ခင်ဗျားမှာ ပြုစုစောင့်ရှောက်မယ့် သူလိုနေပြီ’ ဟု ပြော
ပါသည်။

ပရိဒေဝ သောကမီး တောက်လောင်နေသူတစ်ဦးအား အကြင်နာ
ကင်းမဲ့စွာ ထိုသို့ ပြောဆိုခြင်းမျိုးကို စေတနာနတ်ဆိုးတို့ပင်လျှင် တတ်
နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သည်လည်း ယခင်အခါများက
သူ့ကို အလားတူ လှောင်ခဲ့ပြောင်ခဲ့ နိမ့်ချခဲ့ဖူးပြီ ဖြစ်သဖြင့် သူ ပြောသမျှကို

ငုံခံရုံမျှသာ ရှိပါတော့သည်။ ရာဇဝတ်အုပ်မင်းနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ရခြင်းသည် ကြိမ်ဖြင့် အရိုက်ခံရသလို ကျွန်တော့်အဖို့ စိတ်ပျက်ဖွယ် ကောင်းကြောင်းကို ပထမဆုံးအကြိမ် ကျွန်တော် သဘောပေါက်လာခဲ့ပါသည်။

နှလုံးသားသည် ကြာကြာထောင်းလျှင် မာကျောလာနိုင်သော အရာ မဟုတ်သည့်တိုင် ဘဝ၏ ဘီးကြီးများကမူ နှလုံးသားကို နင်းချေမြဲ နင်းချေလျက် ရှိကြပါသည်။ ဆာလောင်သည့်အခါတွင် စားသောက်လိုခြင်း၊ ဝတ်ဆင်ရန် အဝတ်အစား လိုခြင်း၊ မီးဖိုအတွင်း ထင်းလိုခြင်း၊ ဖိနပ်အတွက် ကြီးလိုခြင်း စသည့် လိုအပ်ချက်တို့သည် ယခင်ကလည်း ရှိခဲ့သကဲ့သို့ ယခုလည်း ရှိမြဲ ရှိနေပါသည်။

အလုပ်အားလပ်၍ အိမ်တွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသည့် အခါ မျိုးတွင် သနားစဖွယ် မေးမြန်းနေသော မေးခွန်းတစ်ခုကို ကျွန်တော် ကြားယောင်၍ နေပါသည်။ ထိုမေးခွန်းမှာ 'အဖေ၊ အဲဒီ အဘိုးကြီးက ဘာဖြစ်လို့ အဖေ့ခြေထောက်ကို ဖက်ပြီး ငိုနေရတာလဲဟင်' ဆိုသော ကျွန်တော့်သမီးငယ် ရှာရှိ၏ မေးခွန်း ဖြစ်ပါသည်။ ဆင်းရဲစဉ်က ဟီရာနတ်သည် သူ့အိမ်ခေါင်ကလေးကို မိုးဖို့အတွက် အမိုးတစ်ခု ကျွန်တော့် ထံမှ ရခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ နို့စားနွားမကိုလည်း ပေးခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ငွေရှင်ထံတွင် ပေါင်ထားသော သူ့မြေယာကွက်ကလေးကိုလည်း ပြန်၍ ရှေးခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ သမီးငယ်သည် လောကီ အရှုပ်အထွေးတို့မှ ကင်းလွတ်သွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။ သို့တိုင် အဖေဖြစ်သူ ကျွန်တော်၏ ပြစ်မှုတို့ကို တွေးမိတိုင်း တမလွန်တွင် စိတ်ချမ်းသာနိုင်မည့် မဟုတ်ဟု ပူဆွေးသောကရောက်သော ညနေခင်းများနှင့် အိပ်မပျော်သောညများတွင် ကျွန်တော် တွေးမိပါသည်။ သမီးငယ်သည် ပူဆွေးသောက ရောက်ကာ 'အဖေရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို လုပ်ပေးလိုက်တာလဲဟင်' ဟု လာ၍ မေးနေသကဲ့သို့ ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆင်းရဲသည့် လူနာများထံမှ ခြေကြွခ၊ ဆေးဖိုးဝါးခတို့ကို အတင်းအဓမ္မ မတောင်းရက်အောင် ဖြစ်နေပါသည်။ မိန်းကလေးငယ်တစ်ယောက် မကျန်းမမာဖြစ်လျှင် ကျွန်တော့်သမီးငယ် ကလေး တစ်ယောက် နာမကျန်း ဖြစ်သကဲ့သို့ ကျွန်တော် ခံစားရပါသည်။

ထိုနှစ်က မိုးရာသီတွင် ကျွန်တော်တို့ ရွာကလေးတွင် ရေကြီးပါ

သည်။ လယ်ထဲသို့ သွားလိုလျှင်၊ ရွာထဲတွင် သွားလိုလျှင် လှေဖြင့် သွားကြရပါသည်။ ထိုနေ့က ကျွန်တော်မှာ မြေရှင်အိမ်မှ လူနာကြည့်ရန် လာပင့်ပါသည်။ သို့ရာတွင် မိုးမှာ နံနက်လင်းကတည်းက သဲသဲမဲမဲ ရွာချနေပါသည်။ မြေရှင်က လွတ်လိုက်သည့် လှေသမားမှာလည်း နည်းနည်းကလေးမျှပင် မစောင့်နိုင်ဘဲ အရေးတကြီး ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်တော် မပါဘဲ သွားမည့်ပုံပင် ပေါ်နေပါသည်။

ယခင်ကမူ ရာသီဥတုဆိုစဉ် အပြင်ထွက်လိုလျှင် ထီးဖွင့်ပေးမည့် သူ၊ ထီးစုတ်လျှင် ချုပ်ပေးမည့်သူ မိုးထဲရေထဲတွင် အအေးမမိအောင် သွားရန် သတိပေးမည့်သူတို့ အဆင်သင့် ရှိပါသည်။ ထိုနေ့ကမူ တိတ်ဆိတ်၍ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသော အိမ်ထဲတွင် ထီးကို မနည်း ရှာယူရပါသည်။ ကိုယ့်အပူနှင့်ကိုယ် ဖြစ်၍ ထီးရှာနေရသည်မှာ ဘယ်လောက်ကြာ သွားသည်ကိုပင် မသိလိုက်ပါ။ ကျွန်တော်သည် ဟာလာ ဟင်းလင်း ဖြစ်နေသော အိပ်ခန်းကို ကြည့်ရင်း တစ်ဖက်သား၏ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုကို လျစ်လျူရှု တတ်သူ တစ်ဦးသည် ယခုအချိန်တွင် ဘုရားသခင် ပေးသနားတော်မူသော ကြင်နာသနားမှုမျိုးကို မခံစားထိုက်ဟု သဘောပေါက်လာခဲ့ပါသည်။ အိမ်ပြင်သို့ ထွက်လာသည့်အခါတွင် ကျွန်တော်နှလုံးသည် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေပါသည်။ မြေရှင်၏ လှေသမားသည် တညည်းညည်းတညူညူ ဖြစ်နေပါသည်။

လှေပေါ်သို့ တက်လိုက်သည့်အခါတွင် ပုလိပ်ဌာနရှေ့ ငုတ်တိုင်တွင် လှေငယ်ကလေးတစ်စင်း ချည်ထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ လှေပေါ်တွင် လယ်သမားတစ်ယောက် မိုးရေတွေ အရွဲသားဖြင့် ရုပ်နေပါသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲကွ’ ဟု ကျွန်တော်က လှမ်းမေးလိုက်ပါသည်။

မနေ့ညက သူ့သမီးငယ် ပိုးထိသောကြောင့် လာပို့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြောပါသည်။ လယ်သမားသည် သမီးငယ်၏ အလောင်းကို အဝေးကြီးမှ သယ်လာပြီး ပုလိပ်ထံ သေစာရင်း လာဖွင့်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ လှေပေါ်မှ အလောင်းကို ဒိုတီကလေးတစ်ထည် လွှမ်းထားပါသည်။ မြေရှင်၏ လှေသမားက မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲလိုက်ပါသည်။

နာရီပြန်တစ်ချက်လောက်တွင် မြေရှင်အိမ်မှ ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ လယ်သမားကို မိုးရေထဲတွင် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်လျက် တွေ့ရပါသည်။ ရာဇဝတ်အုပ်မင်းကို မတွေ့ရသေးပါ။ ကျွန်တော်က သနားသဖြင့် ထမင်းခေါ်ကျွေးပါသေးသည်။ သို့ရာတွင် တစ်လုတ်မျှ မစားပါ။

ကျွန်တော်သည် ထမင်းကို ခပ်သုတ်သုတ် စားပြီး မြေရှင်၏ အိမ်တွင် ရှိသည့် လူမမာကို ကြည့်ရန် နောက်တစ်ကျော့ ထွက်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။ ညနေ ကျွန်တော် ပြန်လာသည့်အခါတွင် လယ်သမားကို ငုတ်ထုတ်ထိုင် လျက်သား တွေ့ရပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော် မေးသည့်အခါတွင် မဖြေနိုင်ဘဲ ကျွန်တော့်ကို အငေးသား ကြည့်နေပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် သူသည် မြစ်၊ ရွာ၊ ပုလိပ်ဌာန၊ မှုန်မှိုင်းညစ်ပတ်နေသော ကမ္ဘာလောကကြီး စသည့် အရာ အားလုံးတို့ကို အိပ်မက်ပမာ ထင်ကောင်း ထင်နေပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်က အတန်တန်မေးသည့်အခါ တွင်မှ ပုလိပ်တစ်ယောက် ထွက်လာပြီး သူ့တွင် ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက် ပါသနည်းဟု မေးကြောင်းဖြင့် ပြောပါသည်။ သူက ဆင်းရဲသားဖြစ်၍ တစ်ပြားမှ မပါကြောင်း ပြောပါသည်။ 'ကဲ...ဒီလိုဆို စောင့်နေဦး အဘိုးကြီး၊ မသေမချင်း စောင့်နေဦး' ဟု ပြောသွားသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုအဖြစ်မျိုးကို ယခင်က မကြာခဏ တွေ့ခဲ့ မြင်ခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ခါမျှ အရေးတကြီးထား၍ မစဉ်းစားခဲ့ ဖူးပါ။ ထိုနေ့ကမူ ထိုရှုခင်းကို ကျွန်တော် မမြင်ရက်ပါ။ 'အဖေ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို လုပ်ပေးလိုက်တာလဲ အဖေရယ်' ဆိုသော သမီးငယ်၏ မေးမြန်းသံ သည် စိုစွတ် ထိုင်းမှိုင်းသော ကောင်းကင်ကြီးအနံ့မှ ပေါ်ထွက်နေသည်ဟု ထင်မိပါသည်။ ထိုသမီးမဲ့ အဖေ၏ တိတ်ဆိတ်သော၊ အဆုံးမထင်သော ပူဆွေးသောကကို မြင်ရသည့်အတွက် ကျွန်တော့်နှလုံးသားတို့သည် ဖူးဖူး ရောင်အမ်းကာ နံရိုးတို့ကြားမှ ထိုးထွက်နေသည်ဟုပင် ထင်ရပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရာဇဝတ်အုပ်မင်းသည် ကြိမ်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်ကာ တမာကူအိုးကို ရှု၍ မှိန်းနေပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို သူ့သမီးနှင့် ပေးစားချင်နေသည့် သူ့ဦးလေးလည်း ရောက်နေပါသည်။ သူသည် အနီးရှိ ဖျာတစ်ချပ်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ အတင်းအဖျင်းတွေကို ဖောင်လောက်အောင် ပြောနေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သူတို့အနားသို့ လှစ်ခနဲ ရောက်သွားကာ 'ဗျို၊ လူတွေ၊ ခင်ဗျားတို့ လူမှ ဟုတ်ရဲ့လား ဟင်' ဟုမေးကာ ထိုနေ့က ခြေကြွေ ရလာသည့် ပိုက်ဆံများကို သူတို့ ရှေ့သို့ ပစ်ချပေးလိုက်ပြီး...

'ရှော့၊ ပိုက်ဆံကို ဒီလောက် ငမ်းငမ်းတက် ဖြစ်နေကြသလား။ ဒီ လောက်တောင် ဖြစ်နေကြရင် ယူသွားကြ၊ သေရွာအထိ ယူသွားကြ၊ ဟို စောင့်နေရတဲ့လူကို ပြန်လွှတ်လိုက်ဖို့ ကောင်းပြီ၊ သူ့သမီးကို သဂြိုဟ်

ခွင့်ပြုလိုက်မို့ ကောင်းပြီ' ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

ယခင်က ကျွန်တော်ဆေးဆရာနှင့် ရာဇဝတ်အုပ်မင်းတို့ကြားတွင် ရှိခဲ့ကြဖူးသည့် အမြီးစားဖက် ခေါင်းစားဖက် စိတ်ဓာတ်တို့သည် မြဲကြီးပေါ်သို့ လွင့်စဉ် သွားကြလေပြီ။ ယခင်က သူတို့ ဖိနှိပ်သွေးစုပ်ခဲ့သူတို့၏ မျက်ရည် များကဲ့သို့ မြဲကြီးပေါ်သို့ ကျဆင်း ပျောက်ကွယ်သွားကြလေပြီ။ များ မကြာမီတွင် ကျွန်တော်သည် ရာဇဝတ်အုပ်မင်း၏ ခြေရင်းတွင် ဒူးထောက် ထိုင်ချလိုက်ကာ ကျွန်တော်အပေါ်တွင် သဘောထားကြီးစွာဖြင့် လိုက်လျောခဲ့ သည့်အကြောင်းကို ချီးမွမ်း ပြောဆိုကာ ကျွန်တော်၏ အမှားကို ကျွန်တော် ပြင်းထန်စွာ ရှုတ်ချပြောဆိုလျက်သား ဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော်သည် ပုလိပ် ဌာနရှေ့မှ ကျွန်တော့် အိမ်ကလေးကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ ရပါသည်။

(ရာဝိန္ဒြာနတ် တဂိုး၏ A Lapse of Judgement ကို ပြန်ဆိုသည်။)

[၁၉၉၂ ဒီဇင်ဘာ၊ ရင်ခုန်ဖွင့်]

တူနှစ်ကိုယ်တိုင်းပြည်က မိန်းကလေး

နီဘာရန်း၏ ဘဝသည် တော်တော်လက်တွေ့ကျသော ဘဝဖြစ်၏။ စိတ်ကူးယဉ် စခန်းဆို၍ တစ်ချက်ကလေးမျှပင် မရှိ။ လူတိုင်း၏ ဘဝတွင် ချဉ်ချဉ်စပ်စပ် အရသာကလေးတွေ ရှိတတ်သည် ဆိုသည့် အချက်ကိုလည်း သူ မစဉ်းစားမိသေး။ ခြေအစုံသည် ဖိနပ်ဟောင်းတစ်ရန်ကို စီးသည့်အခါတွင် သက်သာချောင်ချိစွာ ရှိသကဲ့သို့ နီဘာရန်းသည်လည်း သူ့ဘဝတွင် အေးအေးဆေးဆေးနှင့် အချိန်ကုန်သည်။ အချစ်ကိစ္စကို ယောင်၍ မျှပင် စိတ်ကူးခြင်းမပြုမီ၊ ယောင်၍မျှပင် မပြောမိ။

သူသည် အိပ်ရာမှ စောစောစီးစီး ထပြီး လမ်းသွယ်ကလေးကို မျက်နှာမူနေသည့် အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်တွင် ထိုင်ကာ တမာကူအိုးကို ရှုသည်။ လမ်းပေါ်တွင် လူတွေ ဥဒဟို သွားလာနေကြသည်။ မြင်းတွေ၊ ရထားတွေ ဖြတ်သန်းနေကြသည်။ သူ တောင်းစားများက သီချင်းဆိုသွားကြသည်။ အထမ်းသည်တစ်ယောက်က ပုလင်းဟောင်းများကို အော် ဝယ်နေသည်။ ထိုသို့ အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲနေသော ရှုခင်းတို့သည် သူ့ကို စွဲဆောင်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ကြကုန်။ သရက်သီးသည်တို့၊ ငါးသည်တို့ လာသည့် နေ့မျိုး ကျမှသာလျှင် နီဘာရန်းသည် အချိန်ကြာမြင့်စွာ ဈေးဆစ်ပြီးနောက် နည်းနည်းပါးပါး ဝယ်လိုက်သည်။ ယင်းမှာ ညနေစာကို ကောင်းကောင်း စားတော့မည်ဆိုသည့် သဘောဖြစ်သည်။ အချိန်ကျသည်နှင့် သူသည် ကိုယ်ကို ဆီလိမ်းပြီးနောက် ရေချိုးသည်။ နံနက်စာကို စားသည်။ ကြိုးတန်းပေါ်တွင်

လွှားတင်ထားသည့် အပေါ် အင်္ကျီကို ဝတ်သည်။ တမာကူကို တစ်ရှုနှစ်ရှု ရှုသည်။ ကွမ်းယာ နောက်တစ်ယာကို ပါးစပ်ထဲ ငုံ့ပြီး ရုံးသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ညနေဆိုလျှင် အိမ်နီးချင်းဖြစ်သည့် ဂို.ရှ်၏ အိမ်တွင် ထွေရာလေးပါး ပြောသည်။ ညနေမိုးချုပ် အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ထမင်းစားသည်။ ထို့နောက် ဇနီးသည် ဟာရာရှုနှစ်နှင့်အတူ အိပ်ရာသို့ ဝင်သည်။

လင်မယားနှစ်ယောက် အိပ်ရာထဲတွင် ပြောသည့် စကားများမှာ လည်း ကဗျာမဆန်လှပါ။ ထိုသို့ ကဗျာမဆန်သည့်အတွက်လည်း နိဘာရန်း ဝမ်းမနည်းလှပါ။ သူတို့ လင်မယား ပြောသည့်အကြောင်း အရာများမှာ မစ်ထရာ၏ မင်္ဂလာဆောင်သို့ မည်သည့် လက်ဖွဲ့မျိုး ပို့သင့်ကြောင်း၊ နောက်ရောက်သည့် အိမ်ဖော်မလေး မည်မျှ ထောင့်မကျိုးကြောင်း၊ မည်သည့်ဟင်းတွင် မည်သည့် အမွှေးအကြိုင်မျိုးကို ခတ်သင့်ကြောင်း စသည့် အကြောင်းများ ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် တပို့တွဲ- တပေါင်းလောက်တွင် ဟာရာရှုနှစ်ရုံ အကြီး အကျယ် နာမကျန်း ဖြစ်သည်။ အဖျားမှာ ကျသည်ဟူ၍ မရှိ။ ဆရာဝန်က ကိစ္စနိုင်တွေကို များများတိုက်လေလေ အဖျားမှာလည်း တက်သည် ထက် တက်လာလေ ဖြစ်နေသည်။ အရှိန်ပြင်းစွာ စီးဆင်းလာသည့် ချောင်းကြီး တစ်ခုကို ဆီး၍ တမံတုတ် လိုက်သည်နှင့် တူတော့သည်။ ရက်ပေါင်း လေးဆယ်လုံးလုံး စိုးရိမ်ရသော အခြေအနေတွင် ရှိနေသည်။

နိဘာရန်းသည် ရုံးကိုလည်း မသွားတော့ပြီ။ ဂို.ရှ်အိမ်က ညနေ စကားပိုင်းသို့လည်း မရောက်တော့ပြီ။ နိဘာရန်းသည် ဘာလုပ်၍ ဘာ ကိုင်ရမည် မသိဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ဇနီးသည်၏ အိပ်ရာနားသို့ လာကာ လူမမာ အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက် ဝရန်တာက ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ပြီး စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် တမာကူကို ရှုလိုက်ဖြင့်သာ အချိန် ကုန်နေသည်။ သူသည် သမားတော်များကို တစ်နေ့လျှင် နှစ်ကြိမ်လဲပြီး အများသူငါ ပြောကြသည့် ဆေးဝါးအမျိုးမျိုးတို့ကိုလည်း ရေလဲနှင့် တိုက်၏။ ရက်လေးဆယ်မြောက်သည့် နေ့တွင်မူ ထိုသို့ ဂရုတစိုက်ဖြင့် ကုထုံးမျိုးစုံကို လက်တည့်စမ်းပြီးသည့်တိုင် လူမမာမှာ မသေမပျောက်ဘဲ နာလန်ထလာခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် လူရပ်မပီ တော့။ အိမ်သားများအား အဝေးက ခြောက်ပြနေသော တစ္ဆေတစ်ကောင်နှင့် တူတော့သည်။

ထို့နောက် နွေဦးပေါက်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ တောင်လေတိုက်

စ ပြုလာလေပြီ။ ပူအိုက်သည့် ထိုညများတွင် လရောင်သည် ဇနီးမောင်နှံ တို့၏ အိပ်ခန်းဆောင်များ၊ ကြင်စဦးတို့၏ စက်ရာများပေါ်သို့ ဖြာကျစပြု လာလေပြီ။

ဟာရာရှန္ဒရီ လဲလျောင်းနေသည့် ခုတင်အနီးရှိ ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် ကျောချင်းကပ်အိမ်၏ နောက်ဖေး ပန်းခြံကလေးကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ပန်းခြံဆိုသော်လည်း များစွာ သာယာလှသည်ဟု မဆိုနိုင်ပါ။ စိတ်ကူးရတုန်း ကောက်စိုက်ထားပြီး ပစ်ထားသည့် အပင်ကလေးမျှသာ ရှိပါသည်။ ဖရုံနွယ်များသည် သစ်ငှက်တိုကြီးတစ်ခုကို တွယ်တက်နေကြသည်။ သစ်ပင်ပတ်လည်တွင် ပေါင်းပင်များသည် တောထအောင် ပေါက်နေကြသည်။ မီးဖိုအနီးမှ အုတ်ဝင်းထရံမှာလည်း ပြိုကျပျက်စီးနေပြီး နေ့စဉ်နှင့်အမျှ လာ၍ ပြာမှုန့်များ မီးသွေးမှုန့်များ လောင်းထားသဖြင့် အပူကြီး ဖြစ်နေသည်။

သို့တိုင်အောင် ဟာရာရှန္ဒရီသည် သိုရှုခင်းကလေးကို ငေးကြည့်ရင်း ကျဉ်းမြောင်းလှသော သူ့ဘဝ တစ်သက်တာတွင် ယခင်က တစ်ခါမျှ မခံစား ခဲ့ရဖူးသော ပီတိတစ်မျိုးကို ခံစားနေရသည်။ သူ့စိတ်သည် နွေတွင် ခန်း ခြောက်စပြုနေကာ သဲပြင်ပေါ်တွင် စီးဆင်းနေသည့် စမ်းချောင်းကလေး တစ်ခုလို ဖြစ်နေရသည်။ ချောင်းကလေးသည် သေးမျှင်သည့် ရေစီးကြောင်း ကလေး တစ်ခုလို ဖြစ်သွားကာ ကြည်လင်နေသည်။ နံနက်ခင်း နေခြည်များ သည် ချောင်းကလေးပေါ်သို့ ဖြာကျလာသည်။ လေညှင်းက ရေပြင်ကို ပွတ်သပ်ပေးနေသည်။ ညဆိုလျှင် ကြယ်ပွင့်များသည် ကြည်နူးစရာ ကောင်း သော အတိတ် အဖြစ်အပျက်များ အရိပ်ထင်သည့်ပမာ ရေထဲတွင် လာ၍ အရိပ်ထင်ကြသည်။ မမြင်ရသော လက်ချောင်းများသည် သူ့ရင်ထဲရှိ သေးမျှင်သော စောင်းကြိုးကလေးများကို လာ၍ တီးခတ်သည့်နှယ် ရှိကာ ပြောမပြတတ်သော ဂီတသံ တစ်မျိုးကို ကြားရသည်ဟု စိတ်တွင် ထင်မိသည်။

ထိုသို့သော အခါမျိုးတွင် အနီးရှိ ခင်ပွန်းဖြစ်သူက 'ဘယ့်နှယ်နေ သေးသလဲ၊ သက်သာရဲ့လား' ဟု မေးလိုက်လျှင် သူ့မျက်လုံးများထဲတွင် မျက်ရည်များသည် အလိုလို ဝဲလာတတ်ကြသည်။ သေးသွယ်ချောင်ကျနေ သည့်မျက်နှာပေါ်တွင် မျက်ရည်ပေါက်များသည် ပြည့်လျှံလျက်ရှိသည် ဟု ထင်ရကာ ဖျော့တော့သည့် သူ့လက်ကို ကိုင်ထားသည့် သူ့ယောက်ျား၏ မျက်နှာကို မော်ကြည့်လိုက်ရင်း ကျေးဇူးတင်ခြင်း၊ ချစ်ခင်ခြင်း စသည့် ခံ စားချက်များသည် ရင်ထဲတွင် အလျှိုလျှို ပေါ်လာကြသည်။ ထိုအခါတွင်

ခင်ပွန်းဖြစ်သူ နိဘာရန်းရင်ထဲတွင် ယခင်က မခံစားခဲ့ရ ပူးသော ကြည်နူး
ဝမ်းသာမှု တစ်မျိုးသည် အလိုလို ပေါ်လာတတ်သည်။

ထိုသို့သော ကြည်နူးမှုမျိုးသည် အချိန်အတန်ကြာသည်အထိ ရှိနေ
တတ်သည်။

တစ်ည၌ လပြည့်ဝန်းကြီးသည် အုတ်နံရံအနီးတွင် ပေါက်နေသော
တည်ပင်ခြောက်ကြီးနောက်မှ တငြိမ့်ငြိမ့် ထွက်ပေါ်လာစဉ် လေရူးကလေး
သည် တသုန်သုန် တိုက်ခတ်နေသည်။ တိတ်ဆိတ်နေသော ညတွင် သစ်ကိုင်း
များသည် သက်ပြင်းချနေကြသည်။

ဟာရာရှန္ဒရီသည် ခင်ပွန်းသည်၏ ဆံပင်များကို လက်ချောင်းများ
ဖြင့် အသာဖွပေးရင်း...

‘ကျွန်မမှာ သားသမီး မရနိုင်တော့ဘူး။ ရှင်လဲ နောက်တစ်ယောက်
ထပ်ယူပါလား’ ဟု ပြောသည်။

ဟာရာရှန္ဒရီသည် ထိုစကားကို မကြာခဏ ပြောတတ်သည်။ စိတ်
သည် ပျော့ပျောင်း ကြည်နူးကာ အချစ်ဝင်နေသည့်အချိန်၌ အရာရာကို
လုပ်နိုင်သည်ဟု ထင်တတ်ကြသည်မှာ ဓမ္မတာဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က ဟာရာ
ရှန္ဒရီ၏ စိတ်ထဲတွင် အနစ်နာခံလိုစိတ်သည် အရှိန် ကြီးမားနေသည်။
လှိုင်းလုံးသည် ကျောက်ဆောင် ကျောက်ကမ်းပါးတို့ကို အဆက်မပြတ် ရိုက်
ခတ်သကဲ့သို့ စိတ်နှလုံး နူးညံ့ခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်း၊ အနစ်နာခံလိုခြင်းစသည့်
စိတ်ဓာတ်တို့သည်လည်း စုပေါင်းကာ စွန့်လွှတ် အနစ်နာခံသော ကိစ္စကို
ပြုလုပ်ရန် တိုက်တွန်းနှိုးဆော်လျက် ရှိသည်။

ဟာရာရှန္ဒရီ၏စိတ်ထဲ၌ ‘ငါ သူ့ကို လေးစားတယ်၊ ကြည်ညိုတယ်၊
ဒါကြောင့် သူ့အတွက် တစ်ခုခုတော့ လုပ်ပေးသင့်တယ်’ ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်
သည်။ သို့ရာတွင် စိတ်ကူးနှင့် လက်တွေ့တို့ကြားတွင် ကြီးမားသည့် ကွာဟ
ချက်ကြီး ရှိတတ်စမြဲ မဟုတ်လော။ မိမိသည် သူ့အတွက် ဘာများ ထိထိ
ရောက်ရောက် လုပ်ပေးနိုင်ပါသနည်း။ မိမိတွင် ဥစ္စာပစ္စည်း မရှိ။ ဩဇာ
တိက္ကမ မရှိ။ ပညာ မရှိ။ အသက်တစ်ချောင်းသာလျှင် ရှိသည်။ ထို
အသက်တစ်ချောင်းကို သူ့အတွက် စွန့်လွှတ်ပေးနိုင်လျှင် မည်မျှကောင်း
မည်နည်း။

ဟာရာရှန္ဒရီသည် သူ့ယောက်ျားအတွက် ကလေးတစ်ယောက်
လောက်တော့ မွေးပေးချင်သည်။ ထိုကလေးသည် ယမင်းရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်

လို လှပနေရမည်။ ညှစ်ပြီးစ နို့လို လတ်ဆတ်နေရမည်။ နို့နှစ်လို နူးညံ့နေရမည်။ မြားနတ်မောင်ကလေးလို ချစ်စရာကောင်းနေရမည်။ သို့ရာတွင် သူ့အသက်ကို စွန့်လွှတ်သည့်တိုင် ထိုသို့သော ကလေးငယ်မျိုးကို သူမွေးဖွားနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပြီ။ ထိုသို့ စဉ်းစားမိသည့်အခါတွင် သူ့ယောက်ျားသည် မိန်းမတစ်ယောက် ထပ်ယူမှ ဖြစ်တော့မည်ဟု သူ သဘောပေါက်လာခဲ့သည်။

မိန်းမများသည် ကိုယ့်ယောက်ျား နောက်မိန်းမယူမည့် အရေးကို ဘာကြောင့်များ သည်လောက် စိုးရွံ့ထိတ်လန့်နေကြရသနည်း။ ဘာကြောင့် သည်လောက် ခက်ခဲနေကြရသနည်း။ ကိုယ့်ယောက်ျားကို ကိုယ်ချစ်သည် ဆိုလျှင် ကိုယ့်ယောက်ျား၏ နောက်မယားကိုကော မချစ်နိုင်တော့ပြီလော။

ဟာရာရှုရီသည် ထိုအတွေးဖြင့် ပျော်နေသည်။

သူ့ဇနီးထံက ထိုစကားမျိုးကို ပထမဆုံး စတင်ကြားရသည့် အခါတွင် နီဘာရန်းသည် ရယ်စရာဟု သဘောထားလိုက်၏။

ဒုတိယနှင့် တတိယအကြိမ် ကြားရသည့်အခါတွင်လည်း လျစ်လျူရှုလိုက်၏။ သူ့ယောက်ျားက ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်ကာ လျစ်လျူ ရှုလေလေ၊ ဟာရာရှုရီ၏ ယုံကြည်မှုနှင့် ပိုင်းဖြတ်မှုသည်လည်း ကြီးမားလာလေလေ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ နီဘာရန်းအဖို့လည်း ထိုစကားကို ကြားရလေလေ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ထင်လာလေလေ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဝရန်တာတွင် တမာကူကိုရှုရင်း ကလေးတွေဖြင့် ဆူညံနေသော အိမ်ကလေးကို မြင်ယောင်ကာ ကြည်နူးနေတတ်သည်။

နောင်တွင် နီဘာရန်းသည် ထိုအကြောင်းကို သူကပင် စတင် ပြောလာတတ်သည်။

‘အသက်လဲ ကြီးပါပြီကွယ်.....’ ဒီအရွယ်ကြီးရောက်မှ မိန်းမငယ်ငယ်ကလေးကို ယူလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ’ ဟု သူ့က ပြောတတ်သည်။

ဟာရာရှုရီက သူ့ကို အားပေးသည်။

‘အမယ်လေးတော်၊ ဒါအတွက်တော့ ဒီလောက် စိတ်မညစ်ပါနဲ့၊ သူ့ကို ကျွန်မကပဲ သွန်သင်ဆုံးမရမှာပေါ့၊ ကျွန်မ တာဝန်ထားလိုက်ပါ’ ဟု ပြောတတ်သည်။

သားသမီး မရှိသည့် ဟာရာရှုရီသည် အမိရင်ခွင်မှ လွတ်ကာစ ရှက်ရွံ့ရွံ့ အပျိုပေါက် သတို့သမီးကလေးကို မြင်ယောင်ကာ စိတ်ထဲတွင်

ကြည်နူးနေသည်။

‘ငါ့မှာ ရုံးအလုပ်တွေ ရှိနေသေးတယ်ကွ၊ ပြီးတော့ ဗာဟီရတွေ ကလဲ တစ်ပုံကြီး၊ မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ ကောင်မလေး နွဲ့ဆိုးဆိုးတာ၊ ပူဆာ တာတွေကို ငါ မခံနိုင်ပါဘူး။ အချိန်ကုန်ပါတယ်’

နီဘာရန်းက ပြောသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့ အချိန်ကုန်ရမှာလဲ ရှင့်၊ ခု ကျွန်မ မသေနိုင်သေးတာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူးရှင့်၊ ရှင့်ကို စိတ်မချလို၊ ရှင့်အလုပ်တွေ၊ ရှင့် အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ဘယ်လို နေကြထိုင်ကြမလဲဆိုတာကို မြင်ပြီးမှ ကျွန်မ သေမှာ’

ဟာရာရှန္ဒရီက နောက်ရွတ်ရွတ် ပြောသည်။ နီဘာရန်းက အပြစ် ဆိုသည့် ဟန်ဖြင့် ဇနီးသည်၏ ပါးပြင်ကို လက်ချောင်းကလေးဖြင့် အသာ အယာ တောက်နေသည်။

J

နီဘာရန်းသည် နောက်မိန်းမတစ်ယောက် ယူဖြစ်သွားသည်။ ကောင် မလေး နုနုနယ်နယ်ကလေး ပါးပြင်တွင် မျက်ရည်စကလေးတွေနှင့်၊ နှာ ခေါင်းပေါ်တွင် ရွှေကွင်းကလေးတွေနှင့်၊ ကောင်မလေး၏ အမည်မှာ ရှေလ ဘာလာ ဖြစ်သည်။ နီဘာရန်းသည် ထိုအမည်ကလေးကို သဘော ကျသည်။ ပျိုမျစ်နုနယ်ခြင်းကို နှစ်သက်သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကလေးကို တစ်စိစိမိမိ ကြည့်နေချင်သည်။ သူ့မျက်နှာကလေးပေါ်တွင် အမူအရာတွေကို မြင်နေ ချင်သည်။ သူ့လှုပ်ရှားဟန်ကလေးတွေကို ကြည့်နေချင်သည်။ သို့ရာတွင် နီဘာရန်းတွင် အခွင့်မရရှာ။ ထိုအစား သည်ကောင်မလေးကြောင့် ကြီးတောင့် ကြီးမားအရွယ်ရောက်မှ ဒုက္ခရောက်ရလေဟန် မလွဲမရှောင်သာ၍ သည် ကောင်မလေးကို ယူရလေဟန် ကောင်မလေးထက် အခြားသော ကိစ္စများကို ဂရုစိုက်နေလေဟန်ဆောင်၍ နေရလေသည်။

ဟာရာရှန္ဒရီသည် သူ့ယောက်ျား နီဘာရန်း၏ ဖြစ်ပုံကို သတိပြု မိသည်။ ထိုအဖြစ်ကို ကြည့်၍ စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ ဝမ်းသာမိသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံတွင် ဟာရာရှန္ဒရီသည် သူ့ယောက်ျားလက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး ‘ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ခပ်ရှောင်ရှောင် လုပ်နေရတာလဲ၊ ကောင်မလေးက ရှင့်ကို ကိုက်

စားမှာမို့လို့လား' ဟု မေးတတ်သည်။

ထိုအခါမျိုးတွင် နီဘာရန်းသည် ခပ်ရှက်ရှက်ဖြင့် 'မင်းကလဲ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ငါ့မှာ အလုပ်ကိစ္စတွေ တစ်ပုံကြီး ရှိနေတယ်' ဟု ဆိုသည်။

နီဘာရန်းသည် ထောင်ချောက်ထဲ ရောက်နေသူလို ဖြစ်နေသည်။ သူ့မိန်းမက ရယ်၍ တံခါးကို ပိတ်လိုက်ကာ 'ကဲ.....ရှင် ဘယ်ထွက်ပြေးဦးမလဲ' ဟု မေးတတ်သည်။ သနားစရာ နီဘာရန်းသည် ရှောင်ပြေး၍ မရတော့ဘဲ သူ့ဇနီးအနားတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရတော့သည်။ ဟာရာရှန္ဒရီက သူ့ယောက်ျား နားနားသို့ ကပ်ကာ...

'ရှင် ကောင်မလေးကို မိသားဖသားပီပီ တောင်းရမ်းယူခဲ့ပြီးပြီနော်၊ သူများ သားသမီးကို အိမ်ခေါ်လာပြီး ပစ်မထားနဲ့' ဟု ပြောတတ်သည်။ ထို့နောက် ရှေ့လဘာလာ၏ လက်ကို ဆွဲပြီး နီဘာရန်း ဘယ်ဘက်တွင် အထိုင်ခိုင်းသည်။ ရှေ့လဘာလာကိုလည်း မျက်နှာဖုံးကို ဖွင့်၍ ခေါင်းကို အမော့ခိုင်းသည်။

'ကြည့်စမ်း၊ ကောင်မလေးရဲ့ မျက်နှာ ဘယ်လောက် လှသလဲ၊ လမင်းကြီး ကျနေတာပဲ' ဟု နီဘာရန်းကို ပြောတတ်သည်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း အလုပ် ရှိသည်ဟု အကြောင်းပြကာ သူတို့ အနားမှ ထပြီး အပြင်ဘက်မှ အခန်းတံခါးကို ကြားလောက်အောင် ပိတ်သွားတတ်သည်။ သို့ရာတွင် နီဘာရန်း စိတ်၌ မျက်လုံးတစ်စုံသည် နံရံကြား တစ်နေရာမှ ချောင်းကြည့်နေလိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် နီဘာရန်းသည် အားတင်းကာ ဥပေက္ခာပြုလိုက်ပြီး တစ်ဖက်သို့ လှည့်၍ အိပ်ငိုက်နေတတ်သည်။ ရှေ့လဘာလာကလည်း သူ့မျက်နှာဖုံးကို ပြန်ဖုံးကာ ခပ်ကုပ်ကုပ်ဖြင့် ချောင်ကလေးတစ်ချောင်ထဲသို့ ပျောက်ကွယ်သွားတတ်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဟာရာရှန္ဒရီသည် ခရီးမရောက်သည့်အတွက် သူ့အကြံကို လက်လျှော့လိုက်သည်။ ထိုအခါတွင်မူ နီဘာရန်းအဖို့ သူ့ကိုယ်တိုင် အားထုတ်ရန် အခွင့်အလမ်းရသွားလေပြီ။ စူးစမ်းလိုစိတ်၊ လျှို့ဝှက် ကြံစည်လိုစိတ်သည် သူ့ကို စေ့ဆော် တိုက်တွန်းလျက် ရှိလေပြီ။ နီဘာရန်းသည် လက်ထဲတွင် စိန်ကောင်း ကျောက်ကောင်း တစ်လုံးကို ကိုင်ကာ လုံးစေ့ပတ်စေ့ကြည့်သကဲ့သို့ ရှေ့လဘာလာကို စေ့စေ့စပ်စပ် အကဲခတ်သည်။ ထိုရတနာကို သူ့ကိုယ်တိုင် စမ်းသပ်ကြည့်လိုသည်။ ယုယ ပိုက်ထွေးလိုသည်။ လူသူ

မသိအောင် ကြည့်လိုသည်။ ရှေ့လဘာလာ၏ နားဆွဲကလေးများ လှုပ်ယမ်းနေပုံ၊ မျက်နှာပုံး ပဝါကလေး အောက်မှ သူ့မျက်နှာကလေးကို လှစ်ခနဲ မြင်လိုက်ရပုံ၊ ကြယ်ပွင့်တို့ကို ငေးကြည့်သကဲ့သို့ သူ့မျက်နှာကလေးကို စိုက်ကြည့်လိုက်ရပုံ စသည် တို့သည် သူ့ကို အိပ်မက်နယ်မြေထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွားသကဲ့သို့ ရှိသည်။

မက်မိုရန် ကုမ္ပဏီမှ စာရေးကြီး မစ္စတာ နီဘာရန်း ချန္တရာသည် သူ့တစ်သက်တွင် တစ်ခါမျှ မခံစားရဖူးသော အဖြစ်မျိုးကို ကြုံနေရလေပြီ။ သူ လက်ထပ်ခဲ့တုန်းက သူသည် သူငယ်ကလေးသာသာမျှသာ ရှိသေးသည်။ သူ လူရွယ်ဘဝသို့ ရောက်လာသည့်အခါတွင်ကား သူ့ ဇနီးသည်ကို ငြီးငွေ့စပြုနေလေပြီ။

သူ့အဖို့ လက်ထပ် ထိမ်းမြားသည့် ကိစ္စသည် ထုံးတမ်းစဉ်လာ တစ်ခုသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူသည် ဇနီးသည် ဟာရာရှန္ဒရီကို ချစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအချစ်မျိုးသည် သူ့စိတ်ထဲတွင် ဘာမျှ အမှတ်ထင်ထင် မရှိခဲ့။

သရက်သီးထဲတွင် မွေးလာသည့် သရက်ပိုးသည် ဘယ်အခါမျှ အဆီအနှစ် ကုန်ခန်းမည်ကို မစိုးရိမ်ရ။ သို့ရာတွင် သရက်ပိုးသည် သရက်သီးအဆီအနှစ်၏ အရသာမှ လွဲ၍ အခြားသော သစ်သီးတို့ အဆီအနှစ် အရသာကို မသိနိုင်။ သရက်ပိုးကို သရက်သီးထဲမှ အပြင်သို့ လွှတ်လိုက်လျှင် ထိုသရက်ပိုးသည် နွေဦး ပန်းပွင့်တို့၏ အရသာကို ရှာကြည့်လိမ့်မည်။ ပွင့်ခါစ နှင်းဆီပွင့်များကြားတွင် တစ်ပွင့်မှ တစ်ပွင့်သို့ လူးလာပျံဝဲကာ ဝတ်ရည်ကို မြည်းစမ်း သောက်သုံးလိုက်ရသည် ဆိုလျှင်ပင် ထိုပိုးသည် မြူးထူးကခုန်နေပေလိမ့်မည်။

နီဘာရန်းသည် ဂါဝန်ဝတ်ထားသည့် ယမင်းရပ်ကလေး တစ်ရပ်၊ ရေမွှေးတစ်ပုလင်းနှင့် သကြားလုံးကလေးများကို ရှေ့လဘာလာအတွက် တိတိတိတ် ဝယ်ပေးသည်။ ထိုသို့ ဝယ်ပေးခြင်းကြောင့် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ပို၍ ရင်းနှီးလာကြသည်။ တစ်နေ့တွင် ဟာရာရှန္ဒရီသည် အိမ်မှုကိစ္စတွေအားချိန်တွင် တံခါးမှ ချောင်းကြည့်လိုက်ရာ နီဘာရန်းနှင့် ရှေ့လဘာလာတို့ နှစ်ယောက် ခရခွဲကလေးတွေဖြင့် ကလေးတွေ ကစားသလို ကစားနေသည်ကို မြင်ရ၏။

လူကြီးတန်မဲ့ ကလေးကစားသလို ကစားနေသည်ကို မြင်ရသည်မှာ တော်တော် ထူးဆန်းနေသည်။ ထိုနေ့ နံနက်စာ စားပြီးသည့်အခါ၌

နီဘာရန်းသည် ရုံးသွားချင်ယောင် ဆောင်ပြီးနောက် ရှေ့လဘာလာ၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

အဘယ့်ကြောင့် လိမ်လည် လှည့်ဖြား နေရသနည်း.....

ဟာရာရှန္ဒရီသည် မျက်လုံးကို သံပူဖြင့် အထိုးခံရသကဲ့သို့ ဖြစ်ကာ ပူလောင်သည့် မျက်ရည်ပေါက်များသည် စီးကျလာသည်။ မိမိသည် ကောင်မလေးကို အိမ်သို့ ခေါ်လာခဲ့ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကို နေရာချပေးထားပါလျက် အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် တွေ့နေကြရသနည်း.....

မိမိသည် သူတို့ကြားထဲတွင် ဆူးငြောင့် ခလုတ်ဖြစ်နေပြီလောဟု ဟာရာရှန္ဒရီ တွေးမိသည်။

သူသည် မကြာသေးမီက ရှေ့လဘာလာကို အိမ်မှုကိစ္စတွေကို လုပ်တတ်အောင် သင်ပေးခဲ့သည်။ တစ်ခါတွင်မူ နီဘာရန်းသည် မဖုံးနိုင် မဖိနိုင်ပေါက်ကွဲတော့သည်။

‘ကောင်မလေးက ကလေးပဲ ရှိသေးတာပဲကွဲ့၊ ဒီလောက် ခိုင်းရင် သေရောပေါ့’

ဟာရာရှန္ဒရီက တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ပြောမည် လုပ်သေးသည်။ သို့ရာတွင် ချုပ်တည်းကာ အသာပင် နေလိုက်သည်။

ထိုနောက်တွင်မူ ဒုတိယ မယားသည် ဘာမျှ မလုပ်ရတော့။ ဟာရာရှန္ဒရီသည် အိမ်မှုကိစ္စတွေ၊ အချက်အပြုတ်လုပ်ငန်းတွေကို သူ ကိုယ်တိုင်သာ လုပ်တော့သည်။

ရှေ့လဘာလာမှာ ဘာကိုမျှ မလုပ်ရတော့။ ဟာရာရှန္ဒရီသာလျှင် ကျေးကျွန်တစ်ယောက်သဖွယ် သူ့ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ရသည်။ နီဘာရန်းမှာလည်း အထိန်းတော် တစ်ယောက်ပမာ သူ့ကို အပျင်းဖြေ ရသည်။ အိမ်တွင်းမှု လုပ်ငန်းများကို လုပ်ခြင်း၊ အခြားသူများအား ပြုစုစောင့်ရှောက်ခြင်း စသည့် ဘဝတွင် အရေးကြီးသော အလုပ်ဟူသမျှတို့ကို ရှေ့လဘာလာ ဘာမျှ မတတ်တော့။ ဟာရာရှန္ဒရီသာလျှင် အိမ်မှုကိစ္စတို့ကို သိမ်းကုံး၍ လုပ်နေရသည်။ သို့ရာတွင် ဟာရာရှန္ဒရီသည် ထိုသို့ လုပ်ရသည့်အတွက် ဝမ်းမနည်း၊ အားမငယ်၊ ဂုဏ်ပင် ယူလိုက်သေးသည်။ သူ့ယောက်ျားနှင့် ရှေ့လဘာလာတို့ကိုလည်း ‘သွား သွား၊ ကစားချေကြ၊ တစ်အိမ်လုံး အလုပ်ကို ဒီက ဒိုင်ခံ လုပ်မယ်’ ဟု ပြောတတ်သည်။

ဟာရာရှန္ဒရီသည် ယခင်တုန်းက သူ့ယောက်ျား၏ အချစ်ကို ဝေမျှပေးမည်ဟု သဘောထားကြီးကြီး ထားနိုင်ခဲ့ပါ၏။ သို့ရာတွင် ယခု မူ ထိုသဘောထားကြီးမှုတို့သည် ဘယ်ဆီသို့ ရောက်ကုန်ကြပြီနည်း.....

လပြည့်တွင် ကမ်းပြည့်လျှံတက်သော ဒီရေလို ထိုသို့သော သဘောထားမှုမျိုးတွေ ရင်နှင့်အမျှ ရှိခဲ့စဉ်က သူ့ကိုယ်သူ အရာရာကို လုပ်နိုင်သည်။ ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်သည်ဟု သူထင်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်တုန်းကတော့ ဒီရေအရှိန်က ပြင်းနေသဖြင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကြီးတွေကို ချနိုင်ခဲ့သည်။ ကိုယ့်မှာ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပေါများတုန်းက ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ကို လွယ်လွယ်ဖြင့် ပေးမည်ဟု ကတိပေးခဲ့သော်လည်း ကိုယ့်တွင် ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်ပြီ ဆိုသည့်အခါ၌ကား ကတိမတည်နိုင်တော့ဘဲ မူးစ ပဲစဖြင့် တစ်တိတိ ဆပ်နေရကာ မသဒ္ဓါရေစာ သဒ္ဓါရေစာ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထိုအခါမျိုးကျမှပင် လူ့စိတ်ဆိုသည်မှာ မည်မျှ တွန့်တိုတတ်ကြောင်း၊ လူ့နှလုံးသားသည် မည်မျှ မနာလို တိုရှည် ဖြစ်တတ်ကြောင်း၊ လူသည် မည်မျှသဘောထား ကျဉ်းမြောင်းတတ်ကြောင်းကို သိလာကြသည် မဟုတ်လော။

ဟာရာရှန္ဒရီသည် နာလန်ထလာသည့်တိုင် ရင်းစားပြန်ရသည်ဟူ၍ မရှိသေး။ အားနည်း မောပန်းနေပြီး သူ့အသားမှာလည်း ဆန်းစလကလေး အရောင်ကဲ့သို့ ဝါဖျော့ ဖြူရော်လျက်ရှိသည်။ ထိုစဉ်တုန်းကတော့ သူ့အဖို့ ဘာမျှ လိုချင်တောင့်တ မရှိခဲ့။ သို့ရာတွင် တဖြည်းဖြည်းဖြင့် ကျန်းမာလာကာ ခွန်အားပြည့်ဖြိုးလာသည့် အခါတွင်မူ သူ့စိတ်ထဲမှ အတွေးများသည် အော်ဟစ် ဆန္ဒပြလာခဲ့ကြသည်။

‘ခင်ဗျားကတော့ တစ်ချက်လွတ် အမိန့်ထုတ်လိုက်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့က ကျုပ်တို့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်တွေကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူးဗျ’ ဟု ထိုအတွေးများက ပြောနေသကဲ့သို့ ရှိသည်။

ဟာရာရှန္ဒရီသည် သူ့အခက်အခဲကို သဘောပေါက်လာသည့် အခါ၌ သူ့အခန်းကို နီဘာရန်းနှင့် ရှေ့လဘာလာတို့ကို ပေးပြီးနောက် တခြားအခန်းတစ်ခန်းသို့ သွားပြီး တစ်ယောက်တည်း အိပ်သည်။ သူသည် ရှစ်နှစ်သမီးကတည်းက ထိုအခန်းကလေးထဲတွင် အိပ်ခဲ့သည်။ လက်ထပ်သည့် ညတုန်း

ကလည်း ထိုအခန်းကလေးမှာပင် အိပ်ခဲ့သည်။ နောက်နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ့် ခုနစ်နှစ်တိုင်တိုင်ပင် ထိုအခန်းကလေးထဲမှာပင် အိပ်ခဲ့သည်။ ယခုမူ သူအိပ်ခဲ့ သည့် အခန်းကလေးကို စွန့်လွှတ်ခဲ့လေပြီ။

ဟာရာရှုရီသည် မိအိမ်ကို ငြိမ်းလိုက်ပြီးနောက် အိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲလိုက်၏။ ထိုစဉ် လမ်းမဆီမှ သီချင်းသံ တစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ သီချင်းဆိုသံမှာ တော်တော်ကောင်းပြီး တာပလာပုံကလေးကလည်း နောက်မှ အချက်ကျကျလိုက် တီးလျက် ရှိ၏။ သီချင်းဆုံးသွားတိုင်း သူငယ်ချင်းများက ဩဘာပေးနေကြသံများကိုလည်း ကြားနေရသည်။

ထိုသီချင်းသံသည် ဟာရာရှုရီ၏ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသော ရင်ထဲက အပူကို နှိုးဆွပေးနေသကဲ့သို့ ရှိသည်တိုင် သူ့အခန်းနှင့် ကပ်လျက် တွင် ရှိနေသူတို့ကိုမူ ချောမြူသိပ်ပေးနေသကဲ့သို့ ရှိ၏။ ထိုအခန်းထဲတွင်မူ ရှေ့လာလာ မျက်လုံးများသည် အိပ်ချင်စိတ်ဖြင့် မှေးစင်းလျက်ရှိကာ နီဘာရန်း၏ နှုတ်ခမ်းများမှာမူ သူ့နားသို့ ကပ်ကာ တွတ်တီးတွတ်တာ ပြောဆိုလျက် ရှိ၏။

ထိုအချိန်၌ နီဘာရန်းသည် ဘန်ကင်ကျွန်းရ၏ 'ကျွန်းရရှိကာ' ဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီးနောက် ရှေ့လာလာအား ခေတ်ပေါ်ကဗျာများကို ဖတ်ပြနေသည်။ မေ့လျော့ပစ်ထားခဲ့သည့် နပျိုမှု ရေပန်းရေမြွာတို့သည် စိမ့်ယို စီးထွက်လာကာ သူမမျှော်လင့်သည့် အချိန်တွင် အရှိန်အဟုန် ပြင်းစွာဖြင့် ပန်းထွက်လာ ကြသည်။ ထိုသို့သော အဖြစ်မျိုးကို မည်သူမျှ မျှော်လင့်ထားခြင်း မရှိကြ။ ထိုအဖြစ်ကြောင့် နီဘာရန်း၏ စိတ်ထားသည် တစ်မျိုးတစ်ပုံ ပြောင်းလဲသွား ကာ အိမ်တွင်းရေးသည်လည်း ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ လူ့စိတ် သည် ထိုမျှပြောင်းလဲတတ်သော သဘော၊ ထိုမျှ သောင်းကျန်းတတ်သော သဘော ရှိသည်ကို နီဘာရန်း တစ်ခါမျှ မစဉ်းစားမိခဲ့။ ထိုစိတ်မျိုးကား ဆင်ရိုင်းကဲ့သို့ သောင်းကျန်းလေစွ၊ စနစ်တကျ ရှိ၍ သာယာသော ဘဝ တစ်ခုကို ဖရိုဖရဲ ဖြစ်အောင် ဖျက်ဆီးတတ်လေစွ။

နီဘာရန်းသာလျှင် စိတ်ဆင်းရဲ ရသည် မဟုတ်။ ဟာရာရှုရီမှာ လည်း စိတ်ဒုက္ခရောက် ရသည်။ မိမိသည် အဘယ့်ကြောင့် နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်နေရသနည်း...

အဘယ့်ကြောင့် ထိုမျှ ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်နေရသနည်း.....

ယခု သူတောင့်တနေသော အရာကို ယခင်က သူ တစ်ခါမျှ ဂရ

ထားမိခဲ့ခြင်း မရှိ။ တစ်ခါမျှ အရေးမထားခဲ့မိခြင်း မရှိ။ အရင်တုန်းက နီဘာရန်း ရုံးသွားစဉ် သူနှင့်အတူ အိပ်ရာမဝင်ခင်တုန်းကဆိုလျှင် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် နွားနို့ဖိုး၊ အိမ်စရိတ်၊ ကုန်ဈေးနှုန်း၊ သာရေးနာရေးကိစ္စ စသည်တို့ကို ဆွေးနွေးကြသည်။

ထိုစဉ်တုန်းကမူ ယခုလို ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူသည့် အဖြစ်မျိုးကို မကြုံခဲ့စဖူး။ သူတို့လင်မယားသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ချစ်ခဲ့ကြသည့်တိုင် ထိုစဉ်က ရမ္မက်မီးလျှံ ဟူ၍ မရှိခဲ့။ ထိုစဉ်က သူတို့အချစ်သည် မီးမညို ရသေးသည့် မီးစာပုံ အစုအထွေးကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ယခုမူ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ဝင်ရောက်လာကာ သူ့ထံမှ အထွတ် အမြတ်ထားသည့် အရာကို လုယူသွားသည်ဟု ဟာရာရုရှုရီ ထင်သည်။ သူ့မိန်းမ ဘဝသည် ထာဝရ ခန်းခြောက်သွားကာ ညှိုးရော်ကြွေကျသွားခဲ့ပြီဟု ထင်နေသည်။ သူသည် ချက်ရေးပြုတ်ရေး ကိစ္စ၊ စားရေးသောက်ရေးကိစ္စ၊ ကွမ်းဆေးကိစ္စတို့ဖြင့် နှစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်လုံးလုံး အစောင့်မကြီးသဖွယ် အချိန်ကုန် ခဲ့ရပြီးနောက် ဘဝတွင် အမြင့်ဆုံးရောက်နေသည့် အချိန်၌ကား အပျိုပေါက်စ ကောင်မလေးတစ်ယောက်သည် တစ်ဖက်ခန်းတွင် ရောက်နေကာ ရတနာ သိုက်ကို သော့ရိုက်ဖွင့်၍ အိမ်ကြီးရှင်မ အဖြစ်ကို ယူနေလေပြီ။

မိန်းမဆိုသည်မှာ အိမ်ဦးနတ်ကို အလုပ်အကျွေးပြုရမည် ဆိုသည် မှာ မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ထိုမျှမကသေးပါ။ အိမ်ကို အုပ်စိုးရန်လည်း ဖြစ် ပါသည်။ သို့ရာတွင် ယခုမူ မိန်းမတစ်ယောက်က အစောင့် ဖြစ်နေပြီး အခြား မိန်းမတစ်ယောက်က မဟေသီ ဖြစ်နေလေပြီ။ အစောင့်သည် ဂုဏ် သိက္ခာကို ဆုံးရှုံးထားခဲ့ကာ မဟေသီမှာမူ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ရနေလေပြီ။

အမှန်မှာ ရှေ့လဘာလာကိုယ်တိုင်ကလည်း ပျော်ပိုက်ခြင်း မရှိပါ။ သူ့ကို နီဘာရန်းက အလေးပေး ဂရုစိုက်လွန်းသဖြင့် ရှေ့လဘာလာတွင် အချစ်အတွက် အချိန် မရှိတော့ပါ။ မြစ်သည် မြစ်ကြောင်းအတိုင်း စီးဆင်း သွားကာ ပင်လယ်နှင့် ပေါင်းဆုံသည့်အခါတွင် မြစ်ဖြစ်ရခြင်း ရည်ရွယ်ချက် သည်လည်း ပြီးမြောက်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ပင်လယ်သည် ဒီရေကြောင့် အမြဲတစေ မြစ်ထဲသို့ ဝင်လာသည့် အခါတွင်မူ မြစ်သည်လည်း ဖောက်လွှဲ ဖောက်ပြန် ဖြစ်ကာ ရေလျှံတတ်ပါသည်။

နီဘာရန်း၏ အိမ်မှာလည်း ထိုအတိုင်းပင် ဖြစ်နေပါသည်။ နီဘာရန်းမှ အစ တစ်အိမ်လုံးက သူ့ကို ဖူးဖူးမှုတ်ထားကြသည့်အတွက် ဘဝင်မြင့်ခဲ့

ပါသည်။ လောကကြီး တစ်ခုလုံးသည် သူ့စိတ်တိုင်းကျဖို့ ပေါ်ပေါက်လာ ရခြင်း ဖြစ်ပြီး သူကမူ မည်သူ စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်အောင်မျှ လုပ်ဖို့ မလိုဟု ထင်ခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ အထင်သည် ဘဝင်ကို ပင့်ပေးပါသည်။ ဤတွင် တွေ့သမျှ မြင်သမျှကို ဘဝင်မကျ ဖြစ်လာတတ်သည်။

၄

တစ်နေ့တွင်မူ ကောင်းကင်သည် မိုးတိမ်တို့ဖြင့် မည်းမှောင်လျက် ရှိ၏။ အိမ်ထဲတွင်လည်း မှောင်လျက်ရှိသဖြင့် အလုပ်ကိုပင် ကောင်းကောင်း လုပ်၍ မရ။ မိုးသည် သဲသဲမဲမဲ ရွာချနေ၏။ သပြေပင်ကြီးအောက်မှ ပေါင်းပင် မြက်ပင်များမှာ ရေအောက်တွင်-ရောက်နေကြသည်။ ပြိုကျနေသော အုတ်နံရံ အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ညစ်ပတ်နောက်ကျိနေသော ရေများသည် တဝေါဝေါ စီးဆင်းနေကြသည်။ ဟာရာရှုနွဲ့ရီသည် သူ့အိပ်ခန်းသစ် ပြတင်းပေါက် အနီးတွင် ထိုင်နေသည်။

နီဘာရန်းသည် အခန်းဝသို့ တိတ်တဆိတ်ရောက်လာကာ အခန်း ထဲ ဝင်ရမည်လားဟု စဉ်းစားနေသည်။ ဟာရာရှုနွဲ့ရီသည် အခန်းဝတွင် နီဘာရန်း ရောက်နေသည်ကို သတိပြုမိသည်။ သို့ရာတွင် စကားတစ်လုံး မျှ မပြော။ ထိုစဉ် နီဘာရန်းသည် အခန်းထဲသို့ ရုတ်တရက် ရောက်လာ ကာ အမောတကော ပြောသည်။

‘မင်းလက်ဝတ်လက်စားတွေ ပေးစမ်းကွာ၊ ငါ့မှာ အကြွေးတွေ သိပ် များနေတယ်၊ ကြွေးရှင်တွေကလဲ တကျည်ကျည် လုပ်နေကြတယ်၊ ငါ ပေါင်ပြီး ဆပ်လိုက်ချင်တယ်၊ ငါ ပြန်ရွေးပေးပါ့မယ်၊ မကြာပါဘူး’

ဟာရာရှုနွဲ့ရီက မည်သို့မျှ မဖြေ၊ နီဘာရန်းသည် ရာဇဝတ်သား တစ်ဦးလို ရပ်နေသည်။ အတန်ကြာသည့် အခါမှ သူက ခပ်တိုးတိုး မေး သည်။

‘ဘယ့်နှယ်လဲ.....မပေးနိုင်ဘူးလား’

‘ဟင့်အင်း.....မပေးနိုင်ဘူး’

အခန်းထဲသို့ ဝင်လာရသည်မှာ လွယ်သလောက် ပြန်ထွက်သွားရ သည်မှာ ခက်နေသည်။ နီဘာရန်းသည် တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့် လုပ်နေပြီး ‘ဒီလို ဆိုရင်လဲ တခြားက ရှာရမှာပေါ့’ ဟု ဆိုကာ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်

ထွက်သွားသည်။

နိဘာရန်တွင် ကြွေးတွေ ရှိနေကြောင်း၊ တစ်နေ့နေ့တွင် သူ့ လက်ဝတ်လက်စားများကို ပေါင်မည် ဖြစ်ကြောင်းကို ဟာရာဂုန္ဒရီ သိပြီးသားဖြစ်သည်။ မနေ့ညတုန်းကပင် အပိုးကျိုးနေသော သူ့ယောက်ျားကို ရှေ့လဘာလာက ပူဆာခဲ့သေးသည်။

‘အစ်မကြီးတို့မှာတော့ စိန်တွေ ရွှေတွေကို ညွတ်နေတာပဲ၊ ကျွန်မမှာတော့ ဘာမှ မရှိဘူး’ ဟု ပြောသံကို ကြားရသည်။

ဟာရာဂုန္ဒရီသည် ဖြည်းညင်းစွာ ထကာ မီးခံသေတ္တာကို ဖွင့်သည်။ အထဲမှ လက်ဝတ်ရတနာများအားလုံးကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထုတ်သည်။ ရှေ့လဘာလာကို ခေါ်ပြီးနောက် သူ လက်ထပ်တုန်းက ဝတ်သည့် ဗာရာဏသီဆာရီကို ခြံပေးသည်။ ထုတ်ထားသည့် လက်ဝတ် ရတနာများ အားလုံးကိုလည်း သူ့ကိုယ်တွင် ဆင်ပေးသည်။ ဟာရာဂုန္ဒရီသည် သူ့ဆံပင်ကိုလည်း ကျကျနန ပြင်ပေးသည်။ ထို့နောက် မီးအိမ်ကို ထွန်းပြီး မိန်းကလေး၏ မျက်နှာကို ကြည့်သည်။ မျက်နှာကလေးက ချိုမြ ရွန်းလဲ့နေသည်။ မှည့်၍ မွေးနေသော သစ်သီးတစ်လုံးလို ရွန်းစို အပြစ်ကင်းနေသည်။ ရှေ့လဘာလာ ပြန်ထွက်သွားသည့်အခါ၌ တချွင်ချွင် မြည်နေသော လက်ဝတ်ရတနာတို့၏ အသံများသည် ဟာရာဂုန္ဒရီ၏ သွေးထဲတွင် အတန်ကြာမျှ မြည်ဟည်းပဲ့တင်ထပ်နေကြသည်။ ယနေ့တွင်မူ မိမိနှင့် ရှေ့လဘာလာတို့သည် အကွာကြီးကွာခြား သွားခဲ့ကြပြီ။ သို့ရာတွင် သူငယ်ငယ်တုန်းကမူ သူလည်း ထိုအတူ နုပျိုမှုဖြင့် ရွန်းသစ်နေခဲ့သည်။ ထိုစဉ်တုန်းက သူ့ကို မည်သူကမျှ သူ့အကြောင်းကို ရှင်းလင်း မပြခဲ့ကြ။

သူ့အလှကျက်သရေ ဖြိုးဝေချိန်သည် ကုန်လွန်သွားခဲ့ပြီ။ ထိုစဉ်တုန်းကမူ သူ သတိမထားမိခဲ့။ ယခု နုပျိုမှုဖြင့် ဂုဏ်မောက်နေသော ရှေ့လဘာလာကို မြင်မှ သူ သတိပြုမိတော့သည်။ ရှေ့လဘာလာသည် လှိုင်းလုံးကလေး တစ်လုံးလို လှုပ်ရှားနေသည်။

ဟာရာဂုန္ဒရီသည် အိမ်မှကိစ္စလောက်ကိုသာ အလေးထားနေသဖြင့် သူ့အဖို့ ထိုလက်ဝတ်ရတနာများသည် ဘာအဓိပ္ပာယ်မျှ မရှိ။ လက်ဝတ်ရတနာများကို တစ်ခဏအတွင်း စွန့်လွှတ်ပစ်လိုက်ခြင်းမှာ မိုက်မဲ့ရာတော့ ရောက်ကောင်း ရောက်မည်။ သို့ရာတွင် ဟာရာဂုန္ဒရီသည် အိမ်မှကိစ္စထက် အရေးကြီးသည့် ကိစ္စတစ်ခုကို သိခဲ့သည့်အတွက် ထိုဆိုသော လက်ဝတ်

ရတနာများ၊ အိမ်မှုကိစ္စများသည်လည်း သူ့အဖို့ အသေးအဖွဲ့ ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။

ပြီးပြန်တောက်ပသော လက်ဝတ်ရတနာတို့ကို ဆင်မြန်း၍ အိပ်ခန်းဆီသို့ ပြန်လာသော ရှေ့လဘာလာမှာမှ ထိုရတနာများသည် မည်မျှတန်ဖိုး ရှိသည် မရှိသည်ကို တစ်ချက်ကလေးမျှ မစဉ်းစားမိ။ သူ သိသည်မှာ အချိန်တန်သည်နှင့် ထိုရွှေ၊ ထိုဂုဏ်သိက္ခာ၊ ထိုစည်စိမ်ဥစ္စာ ဟူသမျှတို့သည် သူ့လက်ထဲသို့ မုချ ဆက်ဆက် ရောက်လာမည် ဆိုသည့် အချက်သာ ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမူ သူသည် ရှေ့လဘာလာ ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ တစ်အိမ်လုံး၏ အချစ်တော် ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

၅

အိပ်မက်ထဲတွင် သူ့ကိုယ်ကိုယ် အကြောက်အရှံ့ မရှိ လမ်းလျှောက်နိုင်ကြသည်။ မည်မျှ ကြောက်စရာကောင်းသော လမ်းမျိုးကို ဖြစ်စေ ဆုတ်ဆိုင်းခြင်း မရှိ၊ အိပ်ပျော်ခြင်း မရှိသည့် အချိန်များတွင်လည်း ထိုသို့ အကြောက်အရှံ့ မရှိ။ အဆင်ခြင်ဉာဏ် မရှိ လမ်းလျှောက်သူတွေ ရှိတတ်သည်။ သူတို့သည် ဘေးဒုက္ခကို လှလှကြီး ကြီးတွေ့သည့်အခါမှာပင် အိပ်ရာမှ နိုးလာကြသည်။

မက်မိုရန် ကုမ္ပဏီမှ စာရေးကြီး နီဘာရန်းသည်လည်း ထိုအတူပင်။ ရှေ့လဘာလာဆိုသည့် မိန်းကလေးသည် သူ့ဘဝကို ဝင်ရောက် မွေနှောက်သွားသည့် လေဆင်နှာမောင်းနှင့် တူသည်။ သူသည် သူနှင့် ဘာမျှ မသက်ဆိုင်သော အဖိုးတန် ပစ္စည်းများကို စုပ်ယူသယ်ဆောင်သွားသည်။ ထိုပစ္စည်းများထဲတွင် နီဘာရန်း၏ ဆင်ခြင်တုံတရား၊ နီဘာရန်း၏ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ နီဘာရန်း၏ လခ၊ ဟာရာရှုနရီ၏ ပျော်ရွှင်မှုနှင့် လက်ဝတ်ရတနာများလည်းပါသည်။ နီဘာရန်းသည် မက်မိုရန် ကုမ္ပဏီမှ ငွေများကို တိတ်တဆိတ် ထုတ်သုံးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ငွေစက္ကူကို တစ်ဝက်ချင်း ယူသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အထုပ်လိုက်ယူသည်။ နောက်လခထုတ်သည့် အခါတွင် ပြန်ထည့်မည်ဟု စိတ်ကူး၍ယူခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် နောက်လခမှာလည်း လေဆင်နှာမောင်း၏ ဗဟိုချက်ထဲတွင် စုံစုံမြုပ်သွားသည်။ ခဏမျှ ပြီးပြန်နေသော မူးစေ့ တစ်စေ့ပင် မချန်။ လေဆင်နှာမောင်းထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် နိဘာရန်းကိစ္စသည် ဘူးပေါ်သလို ပေါ်သွားသည်။ သူ့ရာထူးမှာ မိဘအစဉ်အဆက်ကြောင့် ရသော ရာထူး ဖြစ်သည်။ အထက် လူကြီးက သူ့ကို သနားသဖြင့် ငွေရှာပြီး ပြန်သွင်းရန် နှစ်ရက် အချိန် ပေးသည်။ သူ ယူသုံးသည့် ငွေမှာ နှစ်ထောင်ငါးရာ ရှိသည်ကို တွေ့ရသည့်အခါတွင် အံ့ဩနေသည်။ သည်မျှလောက်များသည့် ငွေကို ဘယ်လိုလုပ် ကုန်သွားသည်ကို စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်နေသည်။ ‘ငါ တော့ ခွေးဖြစ်ပြီ’ ဟု ဟာရာရှန္ဒရီ၏ ရှေ့တွင် အရူးသဖွယ် ညည်းမိသည်။

ဟာရာရှန္ဒရီမှာလည်း အဖြစ်အပျက်တစ်ခုလုံးကို နားထောင်ပြီး နောက် မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသည်။

‘မင်း လက်ဝတ်လက်စားတွေ ပေးပါဦး’ ဟု တောင်းသည်။
‘ဘယ်မှာ ရှိတော့လို့လဲ၊ ကောင်မလေးကို အကုန်ပေးလိုက်ပြီ’
နိဘာရန်းသည် ကလေးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေသည်။

‘ခက်တာပဲကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့ အကုန်ပေးလိုက်ရတာလဲ၊ မင်းကို ဘယ်သူက အပေးခိုင်းလို့လဲ’

‘ပေးလိုက်တော့ ဘာဖြစ်သလဲရှင်၊ ရေထဲ ပစ်ချတာမှ မဟုတ်တာ’
သတ္တိကြောင်သည် နိဘာရန်းသည် ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြင့်.....

‘သွားကွာ၊ အကြောင်းတစ်ခုခုပြပြီး ပြန်တောင်းချေ၊ ငါက အတောင်း ခိုင်းတယ်လို့တော့ မပြောနဲ့နော်၊ အကြောင်းကိုလဲ မပြောနဲ့’

ဟာရာရှန္ဒရီသည် သူ့ယောက်ျား၏ ဖြစ်ပုံကို မြင်သည့်အခါတွင် စက်လည်း စက်ဆုပ်သည်။ ဒေါသလည်း ထွက်သည်။

‘ဘာဟန်ဆောင်ပြီး အကြောင်းပြ နေရမှာလဲရှင်၊ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောရမှာပေါ့၊ ဒီလောက်ကိစ္စများနေတဲ့အထဲမှာ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် တွေ ဘာလုပ်နေစရာ ရှိသလဲ၊ လာ လိုက်ခဲ’

ဟာရာရှန္ဒရီသည် သူ့ကို ဒုတိယ မယား၏ အခန်းထဲသို့ ဆွဲခေါ် သွားသည်။

ရေလဘာလာသည် အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသည်ကို လက်မခံ။ ဘာတွေ ပြောပြော၊ ဘယ်လို နားချချ ‘ဒါတွေ ကျွန်မ ဘယ်သိမလဲ’ ဟူသော စကားဖြင့်သာ တုံ့ပြန်သည်။

သူ့နောက်ကို လိုက်လာခဲ့စဉ်က အိမ်တွင်းရေးကိစ္စများတွင် အခြား သူများနှင့်အတူ အေးအတူ ပူအမျှ ခံမည်ဟု သူ မပြောဖူးခဲ့။ လူတိုင်း

ကိုယ့်ကိစ္စကို ကိုယ့်ဘာသာ ဖြေရှင်းမည် မဟုတ်လော။ မိမိသည် ဤ အိမ်တွင် ခြေမွှေး မီးမလောင် လက်မွှေး မီးမလောင် နေရန် ရောက်လာခြင်း မဟုတ်လော။ ယခုမှ အိမ်သားတွေနှင့်အတူ အေးအတူ ပူအမျှ ခွဲဝေ ခံစား ရမည်ဟု ဆိုလာခြင်းမှာ နည်းနည်းမျှ မတရားဟု သူ ထင်သည်။

နီဘာရန်းသည် ရှေ့လဘာလာ၏ ခြေရင်းတွင် ထိုင်၍ ငိုနေသည်။ ရှေ့လဘာလာကမူ 'ဒါတွေ ကျွန်မ မသိဘူးလေ၊ ကျွန်မနဲ့ ဘာ ဆိုင်တာ မှတ်လို့။ ဒီပစ္စည်းတွေကို ဘယ်နှယ်လုပ် ပေးလို့ ဖြစ်မလဲ' ဟုသာ တွင်တွင် ပြောနေသည်။

နူးညံ့ပျော့ပျောင်း၍ ကြင်နာသနားတတ်ဟန် ရှိသော ရှေ့လဘာလာ သည် မီးခံသေတ္တာကြီးထက် ခိုင်ခံ့ကြောင်းကို နီဘာရန်း သဘော ပေါက်သွား သည်။ ဟာရာရှန္ဒရီမှာ ထိုကိစ္စတွင် သူ့ယောက်ျား ပျော့ညံ့သည့်အဖြစ်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်သွားကာ စက်ဆုပ်ရွံရှာခြင်း ဖြစ်မိသည်။ ဟာရာ ရှန္ဒရီသည် ရှေ့လဘာလာ၏ လက်မှ သော့ကို ဝင်လှသည်။ ရှေ့လဘာလာက သော့တွဲကို အုတ်တံတိုင်းအပြင်ဘက် ကန်လေးထဲသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

'ဒီလိုဆို သော့ခလောက်ကို ဖျက်' ဟု ဟာရာရှန္ဒရီက ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ ဖြစ်နေသော သူ့ယောက်ျားကို ပြောသည်။

'ဖျက်ရဲ ဖျက်ကြည့်လေ၊ ဒီကောင်မက ကြီးဆွဲချ သေပစ်လိုက် မယ်' ဟု ရှေ့လဘာလာက တည်ငြိမ်စွာ ပြောသည်။

'နေကွာ၊ ဒီလိုဆိုရင်လဲ အမေ့ဆီသွားပြီး လှည့်ရမှာပဲ' ဟုဆိုကာ နီဘာရန်းသည် အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားသည်။ နှစ်နာရီအတွင်း၌ကား နီဘာရန်းသည် ဘိုးဘွားများ နေထိုင်ခဲ့သော သူတို့အိမ်ကို နှစ်ထောင့် ငါးရာနှင့် ရောင်းပြီးခဲ့လေပြီ။

ဤသို့ဖြင့် လက်ထိတ်နှင့် သီသီကလေး လွဲခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် အလုပ်မှ ပြုတ်လာခဲ့သည်။ သူ၏ ရွှေပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်း၊ မရွှေ ပြောင်း နိုင်သောပစ္စည်း ဟူသမျှတို့အနက် မယားနှစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ထိုမယား နှစ်ယောက်အနက် ပြိုဟ်မွေ့သည့် မယားငယ်ကလေးမှာ ကိုယ်ဝန် ရှိလာသဖြင့် မရွှေပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းအသွင်ကို ပို၍ ဆောင်လာသည်။ သူတို့ အိမ်ထောင်သည် လမ်းကြားကလေး တစ်ခုထဲရှိ အိမ်အိုကလေး တစ်လုံးသို့ ပြောင်းလာခဲ့ကြသည်။

ရှေ့လဘာလာ၏ ဆင်းရဲဒုက္ခတို့မှာ ဤတွင် မရပ်သေး။ သူ့
ယောက်ျားသည် သူတို့ကို တင့်တောင့်တင့်တယ် မထားနိုင် ဆိုသည့် အချက်ကို
လက်မခံ။ ဤသို့ တင့်တောင့်တင့်တယ် မထားနိုင်လျှင် အဘယ်ကြောင့်
မယားနှစ်ယောက် ယူခဲ့သေးသနည်း။

သူတို့ အိမ်ကလေးမှာ အပေါ်ထပ်တွင် ရှိပြီး အခန်းနှစ်ခန်းသာ
ရှိသည်။ တစ်ခန်းမှာ သူနှင့် နီဘာရန်းတို့ အိပ်သောအခန်း ဖြစ်ပြီး နောက်
တစ်ခန်းမှာ ဟာရာရှန္ဒရီ အိပ်သော အခန်းဖြစ်သည်။ ‘နေ့ရောညရော
အိပ်ခန်းထဲ အောင်းနေရတော့မှာလား ရှင့်’ ဟု ရှေ့လဘာလာက ညည်းသည်။
ထိုအခါတွင် နီဘာရန်းကလည်း ‘ငါ အိမ်ရှာနေပါတယ်ကွာ၊ မကြာခင်ရ
တော့မှာပါ’ ဟု ချွေးသိပ်တတ်သည်။

‘ဟိုဘက် အိမ် အားနေသားပဲ၊ အဲဒီ အိမ်ကို ပြောင်းပါလား’

ရှေ့လဘာလာသည် နေရာဟောင်းတွင် မနေချင်။ အိမ်နီးချင်းဟောင်း
များနှင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်၊ အိမ်နီးချင်းများသည် နီဘာရန်း၏ အကြောင်း
ကို ကြားသည့်အခါတွင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ လာရောက် မေးမြန်းကြသည်။
ထိုအခါမျိုးတွင် ရှေ့လဘာလာသည် အခန်းတံခါးကို ပိတ်ပြီး အခန်း အောင်း
နေသည်။ ခေါ်လျှင်လည်း ထွက်မလာ။ ဧည့်သည့်တွေ ပြန်သွားသည်နှင့်
ရှေ့လဘာလာသည် အော်လားဟစ်လား လုပ်သည်။ ငိုလား ယိုလား လုပ်
သည်။ စိတ်ကောက်ပြီး ထမင်း မစားဘဲ နေသည်။ သူ စိတ်ဆိုးနေကြောင်းကို
အရှေ့ရုနစ်အိမ် အနောက်ရုနစ်အိမ် သိအောင် လုပ်သည်။ ဤသည်မှာ
တစ်ခါမဟုတ်၊ အခါခါ ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ရှေ့လဘာလာသည် အကြီးအကျယ် နာမကျန်း ဖြစ်
ကာ ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျတော့မလို ဖြစ်နေသည်။ နီဘာရန်းက မယားကြီး၏
လက်ကို ဆုပ်ကာ ‘မင်း မကယ်နိုင်တော့ဘူးလားကွာ’ ဟု မေးသည်။

ဟာရာရှန္ဒရီသည် နေ့ရော ညပါ ပြုစုစောင့်ရှောက်၏။ တစ်ခုခုကို
စိတ်တိုင်းမကျလျှင် ရှေ့လဘာလာသည် သူ့ကို ဆဲရေးတိုင်းထွာခြင်း
ပြုသည့်တိုင် ခွန်းတုံ့ပြန်ခြင်း မပြု။ ရှေ့လဘာလာသည် ဘာလီရည်ကို
မသောက်။ အဖျားတက်နေစဉ်တွင် ထမင်းနှင့် သရက်သီး သနပ်ကို စား
မည်ဟု တဖွဖွ တောင်းနေသည်။ တောင်းသည်ကို မရလျှင် အော်ကြီး

ဟစ်ကျယ် လုပ်ပြီး သောင်းကျန်းတော့သည်။ သို့ရာတွင် ဟာရာရှုနှုရီသည် သူ့ကို ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ချောမော့ ဖျောင်းဖျသည်။ ကလေးမရယ်၊ ညီမရယ်စသည်ဖြင့် ချိုသာစွာခေါ်သည်။

ရှေ့လဘာလာသည် သက်ဆိုး မရှည်ရှာပါ။ သူ့ကို ချစ်ခင်ယုယသည့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကျင်လည်ပြီးနောက် တိုတောင်း၍ အချည်းနှီးဖြစ်သော ဆူပူသောင်းကျန်းသည့် ဘဝကို စွန့်လွှတ်သွားခဲ့ပါသည်။

၇

ပထမတွင် နီဘာရန်းသည် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် သံခြေချင်းကြီး တစ်ခု ကျိုးပဲ့သွားပြီဆိုသည်ကို မကြာမီတွင် သဘောပေါက်လာသည်။ ပူဆွေးသောက ဖြစ်သည့်တိုင် လွတ်မြောက်မှု ရသွားသည်ဟု ခံစားရသည်။ နီဘာရန်းသည် ရွှင်လန်းတက်ကြွနေလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း သူ့ဘဝတွင် နွယ်တစ်ခုလို ရစ်ပတ်နေသော ကြိုးတစ်ချောင်း ပြတ်သွားလေပြီ။ သူ ချစ်ရသော ရှေ့လဘာလာ တစ်ယောက် မရှိတော့ပြီဟု တွေးမိပြန်ကာ သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက်ကို ချမိသည်။ သို့ရာတွင် သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်သည့်အခါတွင် အမှန်ကို သူမြင်ပါသည်။ ရှေ့လဘာလာသည် သူ့အဖို့ ကြိုးစင်မှ ကြိုးကွင်း တစ်ကွင်းနှင့် အတူတူပင် ဖြစ်ပါသည်။

သူ့တစ်သက်လုံးပေါင်းခဲ့သည့် ဟာရာရှုနှုရီကော၊ တကယ် စဉ်းစားကြည့်သည့်အခါတွင် ဟာရာရှုနှုရီ တစ်ယောက်သာလျှင် သူ့အတိတ် ဝတ်ကျောင်းဆောင်တွင် ဂုဏ်သရေရှိသည့် နေရာကို ရထိုက်သူ၊ သူသာလျှင် သူ့ဘဝတွင် ဝမ်းသာစရာ၊ ဝမ်းနည်းစရာတို့ကို မျှဝေခံစားသူဖြစ်ကြောင်းကို ပို၍ သဘောပေါက်လာသည်။ သို့တိုင်အောင် သူတို့နှစ်ဦးကြားတွင် ကွာဟချက် ရှိနေသေးသည်ဟု သူ ထင်နေသည်။ တောက်ပြောင်၍ အကြင်နာကင်းမဲ့သည့် ဓားသွားကလေး တစ်ချောင်းသည် သူ့နှလုံးသားကို ထက်ပိုင်းဖြတ်သွားခဲ့ပြီ။ အလယ်ခေါင်တွင် ဒဏ်ရာဟက်တက် ထားပစ်ခဲ့သည့်နှယ် ဖြစ်နေသည်။

သီတင်းပတ်များစွာအကြာ မြို့ကြီးတစ်မြို့လုံး အိပ်ပျော်နေသည့် ညတစ်ည၌ နီဘာရန်းသည် တစ်ယောက်တည်း အိပ်နေသော သူ့ဇနီးသည် ဟာရာရှုနှုရီ၏ အိပ်ခန်းထဲသို့ တိတ်တဆိတ် ဝင်လာခဲ့သည်။ သူသည် အလျင်တုန်းကလို သူ့ဇနီး၏ ညာဘက်ဘေးတွင် အသာဝင် အိပ်လိုက်၏။

သို့ရာတွင် တစ်ခါက သူ့နယ်ပယ် ဖြစ်ခဲ့သည့် ထိုနေရာ၌ သူသည် လူစိမ်း
တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေသည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောကြ။ သူတို့နှစ်
ယောက်သည် အလျင်တုန်းကလိုပင် ဘေးချင်းယှဉ်၍ လှဲနေကြသည်။ သို့
ရာတွင် ကွယ်လွန်သွားသည့် မိန်းကလေးသည် သူတို့ကြားထဲသို့ ရုတ်တရက်
ရောက်လာခဲ့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးသည် ထိုမိန်းကလေး၏ အရိပ်ကို မကျော်
နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြသည်။

[ရာဝိဇ္ဇာနတ် တဂိုး၏ The Girl Between ကို ပြန်ဆိုသည်။]

[၁၉၉၃၊ မတ်လ၊ ရင်ခုန်ပွင့်]

သည်းနုငယ်

ညနေပိုင်းသို့ ရောက်လာသည့်အခါတွင် မုန်တိုင်းမှာ ပို၍ ပြင်းထန်လာသည်။ တူခေါ်ခေါ် ရွာချနေသော မိုး၊ မိုးကြိုး ထစ်ချွန်းသံများနှင့် ဝိုင်းဝန်းဝင်းဝင်းလက်နေသော လျှပ်စီးရောင်တို့ကြောင့် ကောင်းကင်သည် နတ်ဘုရားများနှင့် ဘီလူး သဘက်များ စစ်ခင်းကြသည့် စစ်တလင်းနှင့် တူနေသည်။ စကြဝဠာပျက်ကပ်ကြီး၏ အောင်လံတံခွန်များပမာ အရပ် ရှစ်မျက်နှာမှ မဲမှောင်ညိုမှိုင်းသည် တိမ်လိပ်ကြီးများသည် အလိပ်လိုက် အလိပ်လိုက် တက်လာနေကြသည်။

ကြောက်မက်ဖွယ် လှိုင်းလုံးကြီးများသည် ဂင်္ဂါမြစ်ထဲတွင် တက်သွားလိုက် နိမ့်သွားလိုက်ဖြင့် အပြေးပြိုင်နေကြသည်။ ခြံထဲရှိ ပင်စောက်ကြီးများသည် လေမုန်တိုင်းထဲတွင် တကျိုးကျိုး တကျည်ကျည် အော်မြည်ကာ ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် ဘယ်ညာ ယိမ်းယိုင် လူးလိုမ့်နေကြသည်။

ထိုနေ့ညနေက ကျနုနုကာရွာ တောအိမ်ကလေးတစ်လုံးရှိ မုန်အိမ်ကလေး ထွန်းထားသော အခန်းထဲက ခုတင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကွပ်ပျစ်ကလေးတစ်လုံးပေါ်တွင် လင်မယားနှစ်ယောက် ထိုင်၍ စကားပြောနေကြသည်။

လင်ဖြစ်သူ ရှုရက်ဘာဘူက....

'ဒီမှာ နောက်ထပ် ရက်နည်းနည်းလောက် နေလိုက်ပါဦးလားကွာ၊

အဲဒီလောက်ဆိုရင် မင်းလဲ တော်တော် ပြန်နေကောင်းလောက်ပါပြီ၊ အဲဒီ တော့မှ ပြန်ကြတာပေါ့’

ကီရန်မာရီက.....

‘ကျွန်မ ကောင်းကောင်း နေကောင်းနေပါပြီ၊ အိမ်ကို ပြန်မယ် ဆို ရင် ပြန်လို့ ရပြီပေါ့၊ ဒီခရီးလောက်ကတော့ ကိစ္စ မရှိပါဘူး’

ယခု အကျဉ်းချုပ် ဖော်ပြသည့် ဖော်ပြချက်သည် အမှန်အားဖြင့် အကျဉ်းချုပ် မဟုတ်ကြောင်းကို အိမ်ထောင်ရှိသူတိုင်း သဘောပေါက်ကြ မည် ထင်ပါသည်။ ပြဿနာမှာ သိပ်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်၊ ရှုပ်ရှုပ်ထွေး ထွေး မဟုတ်လှပါ။ သို့ရာတွင် စကားအချေအတင် ပြောပွဲမှာ ရှေ့သို့ မတိုးနိုင်ဘဲ ထိုနေရာတွင် ရပ်နေပါသည်။ သူတို့ စကားဝိုင်းသည် ပဲ့မပါ သည့် လှေငယ်လို ချာချာလည်လျက်ရှိပြီး အချိန်တန်သည့်အခါတွင် မျက်ရည် ချောင်းထဲတွင် နှစ်မြှုပ်သွားမည့်ပုံ ပေါက်နေသည်။

‘ဆရာဝန်တွေက ဒီမှာ နောက်ထပ် ရက်နည်းနည်း နေစေချင် ကြသေးတယ်လေ’

ရုရတ်က ပြောသည်။

‘ရှင့်ဆရာဝန်က နေရာတကာ လိုက်သိနေတော့တာပဲလား’

‘ဒီအချိန် တို့မြို့မှာ ကူးစက်ရောဂါတွေကလဲ သိပ်ဖြစ်တဲ့အချိန် မဟုတ် လား။ နောက် တစ်လ နှစ်လလောက်တော့ နေရင် ကောင်းတာပေါ့’

‘ဒီရွာမှာတော့ကော ဘယ်သူမှ နာဖျားမကျန်း မဖြစ်တော့ဘူးတဲ့လား’
ယင်းတို့မှာ ဤဝတ္ထု၏ နိဒါန်း အစမျှသာ ဖြစ်သည်။

သူ့ယောက္ခမကြီး အပါအဝင် ကီရန်၏ အိမ်သူအိမ်သားများနှင့် အိမ်နီးချင်းများသည် သူ့ကို ချစ်ကြသည်။ သူ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်ကြ သည့်အခါတွင် အားလုံး စိတ်ပူကြရသည်။ ဆရာဝန်က အိမ်မှုကိစ္စများကို ရပ်နားကာ ရေပြောင်း မြေပြောင်း သဘောဖြင့် တစ်နေရာရာတွင် ခရီး ထွက်သင့်သည်ဟု ဆိုသည့်အခါတွင် ယောက်ျားကရော ယောက္ခမကြီးကပါ တစ်စုံတစ်ရာ ကန့်ကွက်ခြင်း မပြုကြ။ ရှေးလူကြီးများကမူ နေထိုင်မကောင်း သည့် ဇနီးတစ်ယောက်ကို ရေပြောင်း မြေပြောင်း ခရီးထွက်ခိုင်းခြင်း၊ အိမ် အလုပ်ကို အလုပ်မခိုင်းဘဲ ထားခြင်း စသည်တို့သည် အဓိပ္ပာယ် မရှိသည့် ခေတ်သစ် ထုံးစံတွေဟု အောက်မေ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့က ထိုကိစ္စကို နည်းနည်းမျှ သဘောမကျကြ။ အခြားသူများ၏ မယားများကော သူ့လိုပင်

နာမကျန်း မဖြစ်ကြ တော့ပြီလော။ သူ့ မယားကို တခြားသို့ ခေါ်သွားမည် ဆိုတော့ ထိုနေရာကကော ဆိုနာသေဘေးနှင့် ကင်းသည့် နေရာလော။ ကုသိုလ်ကြိမ်ကို ရှောင်လွှဲရသည့် နေရာဟူ၍ လောကတွင် ရှိပါသလော။

သူတို့ တစ်တွေက ထိုသို့ မေးခွန်းတွေထုတ်ကာ ထင်မြင်ချက် တွေ အမျိုးမျိုးပေးကြသည်။

ရှုရတံနှင့် သူ့အမေသည် သူတို့ ထင်မြင်ချက်များကို လျစ်လျူပြုခဲ့ ကြသည်။ သူတို့အဖို့ သူတို့ အချစ်တော် ကိရန်သည် ရှေးလူကြီးသူမတို့ ဆုံးမ ဩဝါဒများထက် အဖိုးတန်သည်ဟု ထင်ကြသည်။

မိမိတို့၏ ချစ်ခင် နှစ်သက်သူတို့ တစ်စုံတရာ အန္တရာယ်ကြုံတွေ့ လာပြီဆိုလျှင် လူဆိုသည်မှာ ထိုသို့ပင် ထင်တတ်ကြသည်မှာ ဓမ္မတာ ဖြစ်ပါသည်။

သို့ဖြင့် ရှုရတံသည် ကျန္တနာဂက အိမ်ကိုငှားလိုက်ပြီး ကိရန်ကို ခေါ်လာခဲ့သည်။ တဖြည်းဖြည်း နာလန်ထစ ပြုလာလေပြီ။ သို့ရာတွင် ရှင်းရှင်းကြီးတော့ မပျောက်သေးချေ။ သူ့မျက်နှာမှာ သနားစဖွယ် ဖြူရော် ပျော့တော့လျက် ရှိကာ ပိန်ချုံးလျက် ရှိရာ မြင်ရသူ အပေါင်းကပင် ကံကြီး၍ သေကံမရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို ချက်ချင်း သိနိုင်ကြသည်။

ကိရန်မှာ အပေါင်းအသင်းတို့ကို ခင်မင်တွယ်တာပြီး ပျော်ပျော်နေ တတ်သည်။ သူတစ်ယောက်တည်းနေလျှင် အလိုလို အားငယ်နေတတ်သည်။ သူ့အဖို့ အိမ်တွင် ဘာတာဝန်မျှ မရှိ။ ထိုနေရာတွင် မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်မျှ မရှိ။ နေထိုင်မကောင်းသဖြင့် တစ်နေကုန် အိမ်တွင်း အောင်းနေလိုသည့် ဆန္ဒ မရှိ။ အချိန်မှန် ဆေးသောက်ရခြင်း၊ အအေး မမိအောင် နွေးနွေး ထွေးထွေး နေရခြင်း၊ ဓာတ်စာကို စားနေရခြင်း စသည်တို့ကိုလည်း သူ မနှစ်သက်ချေ။

ထိုပြဿနာမှာ မုန်တိုင်း တိုက်ခတ်နေသော ထိုနေ့ညနေက လင် မယား နှစ်ယောက်ကြားတွင် အချင်းပွားနေသော ပြဿနာ၏ အကြောင်း ရင်း ဖြစ်သည်။

ကိရန်က ပြန်လှန် ငြင်းခုံလျှင် အကြောင်းမဟုတ်။ သူ့နိုင် ငါနိုင် ငြင်းနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် တစ်စုံတစ်ရာ ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ သူ ပြောသမျှကို တုံ့ကိုဘာဝေ ပြုနေလျှင်မူ ရှုရတံ လက်လျှော့ချင်သလို လို ဖြစ်လာသည်။ သနားသွားပြီး အလိုလိုက်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ ထိုသို့

အရှုံးပေး အလိုလိုက်မည် ပြုခါနီးတွင် အလန်တကြား ဖြစ်နေသော အိမ်စေတစ်ယောက်၏ အသံကို အပြင်မှ ကြားရသည်။

ရှုရတ်သည် ထိုင်ရာမှထ၍ တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်၏။ ပုဏ္ဏားကလေးတစ်ယောက် လှေမှောက်သွားသဖြင့် ကူးခပ်လာပြီး သူတို့ ခြံထဲ ရောက်လာကြောင်း သိရသည်။ ရှုရတ်သည် စောစောက ဇနီးသည်နှင့် ငြင်းရခဲရသည်တို့ကို မေ့လျော့သွားကာ သေတ္တာထဲမှ အနွေးထည်များကို ထုတ်ပေးသည်။ နို့တစ်ခွက် ကျိုတိုက်သည်။ ပုဏ္ဏားကလေးကိုလည်း အတွင်းခန်းသို့ ဝင်ဖို့ ဖိတ်မန္တက ပြုသည်။

ပုဏ္ဏားကလေးမှာ ဆံပင်ရှည်ရှည် မျက်လုံးပြူးပြူးနှင့် ဖြစ်ပြီး မှတ်ဆိတ်မွေး နှုတ်ခမ်းမွေးရေးရေးနှင့် ဖြစ်သည်။ ပုဏ္ဏားကလေးမှာ ဇာတ်အဖွဲ့တစ်ခုမှ ဖြစ်ပြီး အမည်မှာ နိကဏ္ဍဟု ခေါ်သည်။ သူတို့အဖွဲ့သည် အနီးရှိ ရွာတစ်ရွာသို့ ဇာတ်ကရန် လာစဉ် မြစ်ထဲတွင် လှေမှောက်သွားကြောင်း၊ အခြားသူများ မည်သို့ ဖြစ်မည်ကို မသိရသေးကြောင်း၊ မိမိမှာ ရေကူးတတ်သဖြင့် မသေမပျောက် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။

သို့ဖြင့် ပုဏ္ဏားလေးမှာ သူတို့ အိမ်တွင် အတန်ကြာ တည်းခိုနေသည်။ ပုဏ္ဏားကလေးမှာ သေမင်းနှင့် နပန်းလုံးခဲရသူ ဖြစ်သဖြင့် ကိရန်မှာလည်း သူ့ကို ကြည့်၍ သနားနေသည်။

ရှုရတ်ကလည်း ဝမ်းသာနေသည်။ ကိရန်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာ အသစ်ရနေသဖြင့် ရွာကလေးတွင် အတန်ကြာ နေထိုင်သွားတော့မည့်ပုံ ပေါ်နေသည်။ ရှုရတ်၏ အမေကြီးမှာလည်း ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်၏ သားငယ်ကို ကျွေးမွေးရသဖြင့် ကုသိုလ်ရတော့မည်ဟုဆိုကာ ဝမ်းသာနေသည်။ နိကဏ္ဍမှာလည်း ဇာတ်ဆရာ၏ ချုပ်ချယ်မှုနှင့် ယမမင်း၏ လက်မှ လွတ်မြောက်လာပြီး စားနိုင်သောက်နိုင်သည့် မိသားစုအိမ်သို့ ရောက်လာရသဖြင့် ဝမ်းသာနေသည်။

မကြာမီတွင် ရှုရတ်နှင့် သူ့အမေသည် အကြံတစ်ခုကို ရလာကြသည်။ နိကဏ္ဍသည် သူတို့အိမ်တွင် နေလို့ ကောင်းကောင်းနှင့် ဆက်နေလျက်ရှိကာ သူတို့အဖို့ အနှောင့်အယှက် တစ်ခု ဖြစ်လာသည်ဟု ထင်လာခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် သားအမိ နှစ်ယောက်သည် နိကဏ္ဍကို မြန်မြန် ပြန်စေချင်လှပြီ။ နိကဏ္ဍသည် ဝရန်တာတွင် ထားသည့် ရှုရတ်၏ တမာကူအိုးကို ဝင်ရှုသည်။ မိုးရွာသည့် နေ့များတွင်ဆိုလျှင်လည်း ရှုရတ် အလွန် နှစ်သက်သည့် ထီးကို ကောက်ဆောင်းသွားပြီး ရွာနီးချုပ်စပ်များသို့ လျှောက်လည်

သည်။ အပေါင်းအသင်းသစ် ရှာသည်။

ထိုမျှမက ခွေးလေတစ်ကောင်ကို ခေါ်လာကာ မွေးသဖြင့် ခွေးလေက ရှုရတ်၏ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ပြင်ဆင်ထားသော အခန်းတွေထဲသို့ လျှောက်ဝင်သည်။ ဖြူဖွေးနေသည့် အိပ်ရာခင်းပေါ်သို့ တက်သဖြင့် အိပ်ရာပေါ်တွင် ခွေးခြေရာတွေ ထင်ကုန်သည်။ မကြာမီတွင် နိကဏ္ဍကို သဘောကျသည့် ကလေးတစ်သိုက်ပါ ရောက်လာတတ်ပြီး နိကဏ္ဍအနီးတွင် သူ့ကို သဘောကျသူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတော့သည်။ ထိုနှစ်က ရွာတွင် ရှိသည့် သရက်ခြံများ အားလုံးလိုလိုပင် သရက်သီးများမှာ မှည့်အောင် မနေလိုက်ရဘဲ ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းတော့သည်။

ကီရန်သည် ကောင်လေးကို တော်တော် အလိုလိုက်သည်။ ရှုရတ်နှင့် သူ့အမေက အလိုမလိုက်ရန် ပြောသော်လည်း နားမဝင်။ ကီရန်သည် ရှုရတ်၏ အင်္ကျီဟောင်း၊ ခြေအိတ်ဟောင်းတို့ကို ထုတ်ပေးပြီး ကောင်လေးကို အဝတ်ခိုင်းသည်။ အားအားရှိလျှင် ကောင်လေးကို ခေါ်၍ စကားပြောသည်။ ကီရန်သည် အိပ်ရာပေါ်တွင် ထိုင်ကာ အိမ်စေတစ်ယောက်က ခေါင်းဖြီးပေးသည်ကို ခံရင်း ကွမ်းတမြို့မြို့ မျက်နှာ တဖြိုးဖြိုးဖြင့် ရှိနေတတ်သည်။ ထိုအထဲ နိကဏ္ဍကလည်း နာဠာဓမ္မရန္တီဇာတ်လမ်းကို အမူအရာနှင့် ပြောပြပြီး သရုပ်ဆောင်ပြတတ်သည်။ ညနေခင်းများမှာ ထိုသို့ အချိန်ကုန်သွားတတ်သည်။ ကီရန်သည် သူနှင့်အတူ လာ၍ ကြည့်ရန် သူ့ယောက်ျားကို ခေါ်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုသို့ ခေါ်သည့် အခါတိုင်း ရှုရတ်စိတ်တိုရသည်။ သူ့ရှိလျှင် နိကဏ္ဍမှာလည်း သရုပ်ဆောင်၍ မကောင်းတော့ချေ။ ယောက္ခမကြီးမှာ ပုံပြင်ထဲက နတ်တွေ၊ သိကြားတွေ အကြောင်းကို ကြားရသဖြင့် ပထမ လာကြည့်သေးသည်။ သို့ရာတွင် ကြာကြာ မကြည့်နိုင်ပါ။ နေ့လယ်နေ့ခင်းတွင် တစ်ရေးတစ်မော အိပ်လေ့ရှိသည့်အတိုင်း များမကြာမီမှာပင် လာမကြည့်တော့ဘဲ အိပ်ရာထဲသို့ သွားအိပ်နေတတ်သည်။

နိကဏ္ဍသည် မကြာခဏ ဆိုသလို ကီရန်၏ အရိုက်ကို ခံရသည်။ ဆူပူကြိမ်းမောင်းသည်ကို ခံရသည်။ တစ်ခါတလေတွင် နားရွက် လိမ်ဆွဲသည်ကို ခံရသည်။ သို့ရာတွင် ထိုမျှလောက်သော ဒဏ်ချက်တို့သည် သူ့ဘဝတွင် ရိုးနေလေပြီ။ နိကဏ္ဍသည် ထိုသို့လုပ်သည့်အတွက် နာကြည်းခြင်းလည်း မဖြစ်မိ၊ စိတ်ဆိုးခြင်းလည်း မရှိ၊ ကမ္ဘာမြေကြီးသည် ကုန်းမြေနှင့် ရေပြင်ဟု ပိုင်းခြားထားသကဲ့သို့ လူ့ဘဝကြီးသည် လည်း စားသောက်ရ

ခြင်းနှင့် ပြစ်ဒဏ်ခံရခြင်းဟူ၍ ပိုင်းခြားထားပြီး ပြစ်ဒဏ်ခံရခြင်းသည် အဓိက ကျသည်ဟု သူယူဆသည်။

နိကဏ္ဍ၏ အသက်အမှန်ကို ခန့်မှန်းရသည်မှာ မလွယ်လှပါ။ အသက် ဆယ့်လေးငါးနှစ်လောက် ရှိသည်ဆိုလျှင်လည်း သူ့မျက်နှာသည် ထိုအသက် ထက် ရင့်ရော်နေသည်။ တစ်ဖန် အသက် ဆယ့်ခုနှစ်နှစ် ဆယ့်ရှစ်နှစ် လောက်ဟု ခန့်မှန်းပြန်လျှင်လည်း သူ့အသက်ထက် ငယ်နေသည်ဟု ထင်ရ ပြန်သည်။ နိကဏ္ဍသည် အရွယ်မရောက်ခင် ရင့်ရော်နေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင် သည်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း အရွယ် မရောက်သေးသူသော်လည်း ဖြစ်ရမည်။

အမှန်ကတော့ နိကဏ္ဍသည် ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက ဇာတ် အဖွဲ့ထဲသို့ လိုက်လာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဇာတ်ထဲတွင် ရာဒြ၊ ဓမ္မရန္တီ၊ သီတာ အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ခဲ့ဖူးသည်။ ဝိဒြမင်းသား၏ အဖော်အဖြစ် သရုပ် ဆောင်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုသို့သော အရွယ်ကောင်းကလေးတွင် နိကဏ္ဍကို ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်မှု ရပ်တန့်သွားအောင် လုပ်ပေးခဲ့သည့်အတွက် ဇာတ်ဆရာသည် နတ်သိကြားတို့ကို ကျေးဇူးတင်ဖို့ ကောင်းနေသည်။ နိကဏ္ဍ ကိုယ်တိုင် အပါအဝင် လူတိုင်းကပင် နိကဏ္ဍသည် သူ့ကို သူငယ် ကလေးတစ်ယောက် အဖြစ်သာ သဘောထားကြသည်။ သူ့အသက်နှင့် အညီ လူကြီးလို ဆက်ဆံ ခြင်း မပြုကြ။

သဘာဝနှင့် လူသည် ပူးပေါင်းကာ မရင့်မှည့်သေးသော ၁၇နှစ် သားကလေး တစ်ယောက်ကို အမှည့်လွန်နေသည့် ၁၄ နှစ်သားအသွင် ပြောင်းထားသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ ပါးသိုင်းမွေးတို့ မရှိခြင်းကလည်း ထို အထင်ကို အထောက်အကူ ပြုလျက် ရှိသည်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ဆေးလိပ် သောက်ခဲ့ခြင်းကြောင့်လော၊ သို့တည်းမဟုတ် လူကြီးတွေ ပြောလေ့ရှိသော စကားများကို ပြောခဲ့ရခြင်းကြောင့်လော၊ ဘာကြောင့်ဟူ၍တော့ မပြောတတ်။ သူ့ပါးစပ်သည် ရင့်ကျက် ပြည့်တင်းလျက် ရှိသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ မျက်လုံး များထဲတွင်မူ ရိုးသားမှုနှင့် လတ်ဆတ်မှုသည် အထင်းသား ပေါ်လျက်နေ သည်။ အတွင်းသန္တာန်အားဖြင့် နိကဏ္ဍသည် သူစိမ်းသက်သက် တစ်ယောက် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မည်။ သို့ရာတွင် ပြင်ပသန္တာန်အားဖြင့်မူ ဇာတ်သမား ဘဝဖြင့် သမန်ရှည်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သဖြင့် နောကျေနေပုံ ပေါ်နေသည်။

ရှုရတ်ဘာဘူ၏ အိမ်တွင် ဆက်လက် ခိုလှုံနေစဉ် သဘာဝတရား သည် နိကဏ္ဍနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့ပြုမြဲ အလုပ်တို့ကို ပြန်လည်၍ ပြုမူ

ဆောင်ရွက်သည်။ အတုအယောင်ဖြစ်၍ ရှည်ကြာသည့် မလိမ်မိုး မလိမ္မာ သူငယ်ကလေးဘဝသည် ကုန်ဆုံးရပ်တန့်သွားကာ ဆိုင်းမပါ ဗုံမပါဖြင့် ချက်ချင်း လက်ငင်း ဆိုသလို ဖွံ့ဖြိုးလာခဲ့သည်။ သူ၏ အတွင်းသန္တာန်သည် ပြောင်းလဲသွားကာ သူ့ကိုယ်ပိုင် အရွယ်မှန်ဖြစ်သော အသက် ၁၇ နှစ်သားဟန် အပြည့် ပေါ်လာခဲ့သည်။

အပြင်မှနေ ကြည့်လျှင် ထိုအပြောင်းအလဲကို မည်သူမျှ သတိထားမိ မည် မဟုတ်။ ပထမဆုံး လက္ခဏာမှာ ကီရန်က သူ့ကို သူငယ် ကလေး တစ်ယောက်လို ပြုမူဆက်ဆံသည့်အခါတွင် ခံစားရသော ခံစားချက်ဖြစ်သည်။ ထိုအခါတွင် နိကဏ္ဍသည် စိတ်ဆိုးသလို ဖြစ်သွားသည်။ ကီရန်က နောက်ပြောင် ကျီစယ်သည့် သဘောဖြင့် သူ့ကို မိန်းကလေးအင်္ကျီ အဝတ် ခိုင်းသည့်အခါတွင် နိကဏ္ဍသည် ဘာကြောင့် မှန်းမသိ အကြီးအကျယ် ဒေါသ ထွက်ရသည်။ ကီရန်က ခါတိုင်းလို သရုပ်ဆောင် ပြခိုင်းလျှင် နိကဏ္ဍသည် ရှောင်ပြေးတတ်သည်။ မိမိသည် ကံမကောင်းသည့် ဇာတ်အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့မှ ဇာတ်ခေါင်းကွဲ လာသည့် သူငယ် ကလေးတစ်ယောက် အဖြစ်မျိုးကို သူ မပြုချင်တော့ပြီ။

နိကဏ္ဍသည် အရေးအဖတ် သင်သည်။ သို့ရာတွင် ထမင်းချက် ကြီးမှာ ကီရန်၏ အချစ်တော်ဖြစ်နေသဖြင့် သူ့စကားကို နားထောင် အောင် သူ့ကို မတိုက်တွန်းနိုင်ပါ။ နိကဏ္ဍကလည်း ထိုသို့ တပင်တပန်းဖြင့် စာသင်ရသည့် အလုပ်မျိုးကို လုပ်နေကျ မဟုတ်ပါ။ အကွရာစာလုံးများသည် သူ့မျက်လုံးများ ရှေ့တွင်ပင် အဝေးသို့ ပျံသန်းပျောက်ကွယ်သွားသကဲ့သို့ ထင်ရသည်။ သူသည် ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းတွင် ကိုင်းညွှတ်နေသည့် ကုက္ကိုပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်တွင် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို လှန်၍ ထိုင်နေတတ်သည်။

ရေသည် တသွင်သွင် စီးဆင်းသွားသည်။ လှေကြီးများသည် တအိအိ မျောပါ သွားသည်။ သစ်ကိုင်းများကြားတွင် ငှက်တစ်ကောင်သည် တစ်ကိုယ် တော် တေးကို သီဆိုနေသည်။ နိကဏ္ဍသည် စာအုပ်ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း သူ နားမလည်သည့် အတွေးများကို တွေးနေမိသည်။ သူသည် စာလုံးတစ်လုံးမှ နောက်တစ်လုံးသို့ ဆက်မဖတ်နိုင်။ သို့ရာတွင် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေ ပါကလားဟု တွေးမိသည့်အခါတွင်မူ သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်ယူသည်။ အနီးမှ လှေတစ်စင်း ဖြတ်သွားသည့် အခါတိုင်း နိကဏ္ဍသည် စာအုပ်ကို မြှောက်ကာ အသံထွက်၍ စာဖတ်ချင်ယောင် ပြုသည်။ သို့ရာတွင် အနီးတွင် လူမရှိ

တော့သည်နှင့် သူ့စိတ်အားထက်သန်မှုသည် လျော့ပါးသွားတော့သည်။

အလျင်တုန်းက သီချင်းတို့ ဘာတို့ ဆိုလျှင် အလိုလို ကောက်ဆို မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ ယခုမူ သီချင်းသံသည် သူ့စိတ်ထဲက တစ်စုံ တစ်ရာကို လှုပ်နှိုးနေသကဲ့သို့ ရှိသည်။ သီချင်း စာသားများမှာ သာမန် စကားလုံးများသာ ဖြစ်သည်။ အဓိပ္ပာယ်ကလည်း ဝိုးတိုးဝါးတားသာ ဖြစ် နေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသီချင်းကို ဆိုလိုက်သည့်အခါတွင် ကမ္ဘာမြေကြီးသည် အသစ်ပြန်၍ မွေးဖွားလာသည်ဟု သူ ခံစားရသည်။ အရေးမကြီးသော ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ် သူ့ဘဝသည် အသွင်ပြောင်း သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရ သည်။

‘နှစ်ကြိမ်မွေးတဲ့ ဗြဟ္မဏဋ္ဌငွေငန်းရယ်..... ဘာကြောင့်များ ဒီလောက် နှလုံးသားမဲ့ နေရတာလဲကွယ်၊ သည်တော့ကောင် နဲ့မြိုင်ထဲဝယ် ဘာကြောင့် များ သနားစရာ ပျိုမေတစ်ပါးကို လှည့်စားရတာလဲကွယ်’

ငွေငန်းနှင့် မင်းသမီးလေး၏ ပုံပြင်သည် သူ့စိတ်ထဲတွင် ရုပ်ပုံ များလို အထင်သားပေါ်လာစေသည်။ စိတ်ထဲတွင်လည်း သူ့ကိုယ်သူငွေ ငန်းတစ်ကောင်လို ဘာလိုလို ထင်လာသည်။ ထိုအခါတွင် သူသည် ဇာတ် အဖွဲ့ထဲတွင် လိုက်ရသည့် မိဘမဲ့ ကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်တော့။

မီးမှိန်မှိန် ထွန်းထားသည့် ညစ်ပတ်ပေရေသော အခန်းထဲက အထီး ကျန် ကလေးငယ်သည် မင်းသားများ၊ မင်းသမီးများနှင့် ခုနစ်ပြည်ထောင်မှ မင်းတို့ ပါဝင်သော အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်တို့ကို နားထောင်ရသည့် အခါတွင် သူ့အတွေးများသည် ဆင်းရဲမွဲတေနံ့ချာသည့် အခန်းကလေးထဲမှ ထွက်ပြေးကာ နတ်သမီးပုံပြင်ထဲက တိုင်းပြည်သို့ ရောက်သွားတတ် သည့်နည်းတူ သီချင်း သည်လည်း သူ့ဇော်အား ဇာတ်အဖွဲ့ထဲတွင် လိုက်ရသည့် အဖြစ်ကို မေ့လျော့ သွားစေကာ စိတ်ကူးယဉ် ဘုံမိမာန်တစ်ခုထဲသို့ ပို့ဆောင်ပေးလိုက်သည်။ မြစ်ရေ၏ တသွင်သွင်စီးသံ၊ သစ်ရွက်များ လှုပ်ရှားသံ၊ ငှက်တို့၏ တေး သီသံစသည့် အသံပေါင်းစုံတို့သည် တည်ငြိမ်သော အပြုံး၊ လက်ဝတ်တန်ဆာ တို့ကို ဝတ်ဆင်ထားကာ ပန်းဝတ်လွှာကဲ့သို့ ပန်းနုရောင်နူးညံ့သော ခြေ ထောက်တို့ ရှိသည့် လက်ချိမ်းနတ် သမီးအသွင်သို့ ပြောင်းသွားကာ ခိုကိုး ရာမဲ့နေသော သူ့အဖြစ်ကို ခိုလှုံ နေရာပေးသကဲ့သို့ ရှိသည်။

သီချင်းသံတိတ်သွားသည့်အခါတွင်မှ နိကဏ္ဍသည် ဆံပင် ဖရိုဖရဲနှင့် သူ့နဂိုဘဝသို့ ပြန်ရောက်လာကာ သူများ သရက်ခြံမှ သရက်သီးတို့ကို

ဆွတ်စာမိသည်အတွက် ရှုရတ်၏ အရိုက်ခံ၊ အဆူပူခရသော အဖြစ်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ထို့နောက်တွင်မူ နိကဏ္ဍသည် သူ့နောက်လိုက် နောက်ပါ သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ သူများသရက်ခြံကို ဝင်ရောက် ဆွတ်ခူးပြီး သောင်းကျန်းသည့် ၁၀၀သို့ ပြန်ရောက်လာပြန်သည်။

ထိုစဉ် ရှုရတ်၏ ညီဖြစ်သူ ရှုတိသည် ကောလိပ်ကျောင်းများပိတ် သဖြင့် ကာလကတ္တားမှ ပြန်လာကာ သူတို့ ခြံသို့ ရောက်လာသည်။ ကီရန်မှာ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာသဖြင့် ပျော်နေသည်။ ကီရန်သည် သူနှင့် ရွယ်တူ ဖြစ်သည့် မတ်ဖြစ်သူကို စားသောက်ဖွယ်တို့ ချက်ပြုတ်ကျွေးသည်။ အဝတ်တို့ကို လျှော်ဖွပ်ပေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကီရန်သည် အနားသို့ တိတ်တဆိတ် ရောက်လာကာ မဲနယ်တို့ စွန်းပနေသည့် လက်ဖြင့် ရှုတိ၏ မျက်နှာကို လာအုပ်ထားသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း သူ့အင်္ကျီ နောက် ကျောကို မဲနယ်ဖြင့် 'မျောက်ကလေး' ဟု ရေးထားတတ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း ရှုတိ၏ အခန်းကို အပြင်မှ သော့ပိတ် ကာ ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်သံပေးပြီး ထွက်ပြေးတတ်သည်။ ရှုတိကလည်း အညံ့ မခံပါ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကီရန်၏ သော့တွဲကို ခိုးဝှက်ထားတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း ကီရန်၏ ကွမ်းယာထံသို့ ငရုတ်သီးမှုန့်တွေ ထည့် ထားတတ်သည်။ ကီရန်၏ ဆာရီအစွန်းကို ခုတင်တိုင်နှင့် သွား၍ ချည်ထား တတ်သည်။ သို့ဖြင့် သူတို့သည် တစ်နေကုန် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နောက်လိုက် ပြောင်လိုက်နေတတ်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း စိတ် ကောက်၍ ရန်ဖြစ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် မကြာမီ ပြန်တည့်သွားကြပြန်သည်။

ထိုအခါမျိုးတွင် နိကဏ္ဍသည် နတ်ဆိုးဝင်နေလေသလော မသိ၊ တစ်ယောက်ယောက်ကို ရန်ရှာနေတတ်သည်။ နိကဏ္ဍသည် စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် သူငယ်ကလေးများကို ခြေထောက်ဖြင့် ကန်သည်။ မျက်ရည်ကျအောင် ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းတတ်သည်။ သူကောက်လာသည့် ခွေးကလေးကို အကြောင်း မရှိ ခြေဖြင့် ကန်တတ်သည်။ ထိုအခါတွင် ခွေးငယ်ကလေးမှာ အော်နေ တတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း လမ်းတွင် တွေ့သမျှ သူများ စိုက်ပျိုး ထားသည့် စိုက်ခင်းကို ခြေဖြင့် နင်းခြေသွားတတ်သည်။ သို့မဟုတ်လျှင် လည်း လက်တွင် ပါလာသည့် သစ်ကိုင်းဖြင့် ရိုက်သွားတတ်သည်။

ကီရန်သည် အစားကောင်း အသောက်ကောင်းကြိုက်သူမို့ ချက် ပြုတ်ကျွေး မွေးလေ့ရှိသည်။ နိကဏ္ဍမှာ အစားကောင်းကြိုက်သူ ဖြစ်၏။

ကီရန်က တစ်ပန်းကန်ပြီး တစ်ပန်းကန် ထည့်ပေးတတ်သည်။ ကီရန်သည် အစားအသောက် ကျွေးလျှင်လည်း ကိုယ်တိုင်ခုခပ်၍ ကျွေးလေ့ ရှိသည်။ နိကဏ္ဍ အားရပါးရ စားသည်ကို မြင်ရလျှင် ကျေနပ်နေတော့သည်။ ရှုတိ ရောက်လာသည် အခါတွင်မူ နိကဏ္ဍကို ကိုယ်တိုင် ခူးခပ်ကျွေးသည့် ဝတ္တရား ပျက်ကွက်စပြုလာသည်။ အစသော် နိကဏ္ဍကလည်း ထိုသို့ ပျက်ကွက်သည် ကို မည်သို့မျှ သဘောမထားပါ။ ထည့်ပေးထားသော နွားနို့ကို အကုန် သောက်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထတတ်သည်။

သို့ရာတွင် ကြာလာသောအခါ၌ ကီရန် ကိုယ်တိုင် ထည့်မပေး လျှင် စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုး ဖြစ်လာသည်။ နိကဏ္ဍသည် ဘာကိုမျှ စား သောက်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ ထသွားတတ်သည်။ မေးလျှင် ‘မဆာလို့ပါ’ ဟု စိတ်မကောင်းသည့် အသံဖြင့် ပြောတတ်သည်။ ကီရန် ထိုအကြောင်းကို ကြားမည်။ ကြားလျှင် သူ့ကို ဂရုတစိုက် ကျွေးမွေးလိမ့်မည်။ ထိုအခါတွင် သူကလည်း ထုံးစံအတိုင်း ‘မဆာလို့ပါ’ ပြောမည်ဟု စိတ်ကူးထားသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ကို မည်သူကမျှ ဂရုမစိုက်ပါ။ ကီရန်ကလည်း သူ့ကို လာ၍ ဂရုတစိုက် ကျွေးမွေးခြင်း မပြုပါ။ စားသောက်ဖွယ်တို့ကို အိမ်စေကသာ စားပစ်လိုက်ပါသည်။ နိကဏ္ဍသည် အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကာ အိပ်ရာ ပေါ်သို့ ပစ်လှဲလိုက်ပြီး မျက်ရည်တို့ကို သွန်ချမိသည်။

သို့ရာတွင် ဘာဆိုင်သနည်း.....

သူ့အနေနှင့် ဘာပြောစရာ ရှိသနည်း.....

မည်သူ့ကို အပြစ်ဖို့၍ ရသနည်း.....

မည်သူကမျှ သူ့ကို ဂရုမစိုက်သည့်အခါတွင် လူသတ္တဝါအားလုံး ကို နှစ်သိမ့်ပေးသော အအိပ်သည် သူ့ကို ရင်ခွင်တွင် ပွေ့ကာ သူ၏ အနာတရဖြစ်နေသော မာနကို နှစ်သိမ့်ပေးပါသည်။

ရှုတိသည် သူ့ကို ကီရန်နှင့်ဝေးအောင် လုပ်နေသည်ဟု နိကဏ္ဍ စိတ်ထဲတွင် ထင်နေသည်။ ကီရန် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောလျှင် သူတို့ နှစ်ယောက် စိတ်ကောက်နေကြပြီထင်တယ်ဟု သူ တွေးနေသည်။ ထိုနောက်မှ စ၍ နိကဏ္ဍသည် ‘နောင်ဘဝမှာ တပည့်တော်ဟာ ရှုတိ ဖြစ်ပြီး၊ ရှုတိဟာ တပည့်တော် ဖြစ်ပါစေ ဘုရား’ဟု ဆုတောင်းမိသည်။ ရိုးသားမှုသာရှိခဲ့လျှင် ဗြဟ္မဏတစ်ဦး၏ ကျိန်စာသည် ထိရောက်သည်ဟု သူ ကြားဖူးသည်။ ထို့ ကြောင့် နိကဏ္ဍသည် အပေါ်ထပ်တွင် ရယ်မော ပြောဆိုနေကြသော ကီရန်နှင့်

သူ့မတ် ရှုတီတို့၏ အသံများကို နားထောင်ကာ ရှုတီသည် မိမိ ပူလောင် သကဲ့သို့ ပူလောင်ပါစေဟု ဆုတောင်းနေမိသည်။

နိကဏ္ဍသည် ရှုတီကို အတိအလင်း ရန်မပြုရဲ။ သို့ရာတွင် ရှုတီ ကသိကအောက် ဖြစ်လျှင် သူကျိတ်၍ ဝမ်းသာသည်။ မြစ်ဆိပ်သို့ ရှုတီ ရေသွားချိုးလျှင် ကမ်းနားလှေကားထစ်ပေါ်တွင် ထားပစ်ခဲ့သည့် ဆပ်ပြာခဲကို ယူ၍ ဝှက်ထားသည်။ ရှုတီမှာ ကုန်းပေါ်သို့ တက်လာပြီး ဆပ်ပြာခဲကို လိုက်ရှာနေတတ်သည်။ တစ်ခါတွင်လည်း သူ့အင်္ကျီ ရေထဲမျောပါသွားသဖြင့် လိုက်ဆယ်နေသော ရှုတီကို ကြည့်ပြီး သဘောကျနေသည်။ ရှုတီကမူ လေတိုက်သဖြင့် သူ့အင်္ကျီ လွင့်ပါသွားသည်ဟု ထင်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုလေသည် ဘယ်က တိုက်လိုက်သည်ကိုမူ နိကဏ္ဍမှအပ မည်သူမျှ သိမည် မထင်။

တစ်နေ့တွင် ကီရန်က သူ့ကိုခေါ်ကာ ရှုတီရှေ့တွင် သီချင်းအဆို ခိုင်းသည်။ နိကဏ္ဍက မတုန်မလှုပ် လုပ်နေသည်။ ကီရန်မှာ အံ့အားသင့် ကာ 'ဘာဖြစ်နေတာလဲ' ဟု မေးသည်။ နိကဏ္ဍက ဘာမျှ မဖြေ။

'နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ အဲဒီ သီချင်းကို ဆိုပြလိုက်စမ်းပါ' ဟု ကီရန်က ထပ်ပြောသည်။

'ကျွန်တော် မေ့နေတယ် အစ်မ' ဟု ဆိုကာ သူတို့အနီးမှ ထွက် သွားသည်။

တကယ်တော့ မိမိအဖို့ အိမ်ပြန်ဖို့ အချိန်တန်ပြီ။ ရှုတီ အပါအဝင် အားလုံး အထုပ်အပိုး ပြင်ကုန်ကြပြီ။ သို့ရာတွင် နိကဏ္ဍကိုမူ ဘာမျှ မပြောကြ။ ပြောဖို့ လိုသည်ဟုလည်း ဘယ်သူကမှ မယူဆကြ။

ကီရန်က နိကဏ္ဍကို သူတို့နှင့်အတူ ခေါ်သွားချင်သည်။ သို့ရာ တွင် ယောက္ခမကြီးကရော မတ်ကရော အားလုံးက ဝိုင်းကန့်ကွက်ကြ သဖြင့် ကီရန်သည် အကြံကို လက်လျှော့လိုက်ရသည်။ ရွာကလေးမှ မပြန်မီ နှစ်ရက်အလိုတွင်မူ ကီရန်သည် နိကဏ္ဍကို အခေါ်ခိုင်းပြီးနောက် သူ့ရွာသို့ ပြန်ရန် ပြောသည်။

နိကဏ္ဍသည် ရက်ပေါင်းများစွာ လျစ်လျူပြုခဲ့ရပြီးနောက် သူ့ကို ကြင် နာစကား ဆိုလာသည့်အခါတွင် ဝမ်းနည်းကာ ရှိုက်ကြီးတင် ဝိုမိသည်။ ကီရန် ၏ မျက်လုံးတွင်လည်း မျက်ရည်တွေ ဝဲနေသည်။ သို့ရာတွင် ကိုယ်နှင့်ဘာမျှ သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိသူ တစ်ယောက်ကို ထိုမျှ သံယောဇဉ်တွယ်နေ၍ မဖြစ်။

ကီရန်၏ ရင်ထဲတွင် နင့်နေသည်။

ရှုတီမှာ အနားတွင် ရှိနေသည်။ ထိုမျှ ကြီးမားသော လူငယ် တစ်ယောက်က ရှိုက်ကြီးတင် ငိုနေသည်ကို မြင်ရသည့်အခါတွင် ရှုတီသည် စိတ်တိုသွားကာ.....

‘ဟေ့ကောင် မိန်းမလျှာလား ဟင်၊ ငိုရအောင် မင်းကို ဘယ်သူ ဘာပြောလို့လဲ’

ထိုသို့ ရက်ရက်စက်စက် ပြောသဖြင့် ကီရန်က ရှုတီကို တားသည်။

‘အစ်မကလဲ တော်တော် ခက်တယ်၊ ဘယ်သူ့ကို မဆို ယုံပစ် လိုက်တော့တာပဲ၊ ဘယ်က ရောက်လာမှန်းမသိ၊ ဘာမှန်းမသိ၊ ဒီရောက် တော့ သူက ရှင်ဘုရင်လို နေတယ်၊ ခုတော့ ကြွက်စုတ်ဘဝ ပြန်သွား ရမှာဆိုတော့ သူ ဘယ်သွားချင်မှာလဲ၊ ငိုမှာပေါ့၊ မျက်ရည်လေးတစ်ပေါက် နှစ်ပေါက် ကျပြလိုက်ရင် အစ်မ သနားသွားမယ်ဆိုတာ သူ သိတာပေါ့၊’

နိကဏ္ဍသည် သူတို့အနီးမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်လာခဲ့သည်။ သို့ရာ တွင် စိတ်ထဲတွင်မူ ရှုတီကို ဓားဖြင့် အသေထိုးသတ်ပစ်လိုက်ပြီ။ သူ့ အလောင်းကို သူ့ဒေါသမီးပုံထဲတွင် ရှို့ပစ်လိုက်သည်။ ရှုတီမှာမူ ဘာမှ မဖြစ်။ နိကဏ္ဍသာလျှင် အသည်းကွဲကာ သွေးထွက်သံယို ဖြစ်ရသည်။

ရှုတီတွင် ကာလကတ္တားမှ ဝယ်လာသည့် မင်အိုးတင်ခုံကလေး တစ်လုံး ရှိသည်။ ခုံပေါ်တွင် ကနုကမာခွဲဖြင့် လုပ်ထားသည့် လှေပုံ မင်အိုး ကလေး နှစ်လုံးပါသည်။ မင်အိုးနှစ်လုံး၏ အလယ်တွင် ငွေဖြင့် ပြုလုပ်ထား သည့် အတောင်ပြန့်နေသည့် ငန်းရုပ်ကလေး တစ်ရပ် ရှိပြီး ကလောင်တံစိုက်၍ ရအောင် ပါးစပ်ကလေးကို ဟထားသည်။ ရှုတီသည် သူ့မင်အိုးတင် ခုံကလေးကို အလွန်သဘောကျသည်။ မကြာခဏပွတ် တိုက်တတ်သည်။ ကီရန်က ငန်းနှုတ်သီးကလေးကို လက်ချောင်းကလေးဖြင့် တတောက် တောက် ခေါက်ရင်း ‘နှစ်ကြိမ်မွေးတဲ့ ဗြဟ္မဏ ငွေငန်းရယ်၊ ဘာကြောင့်များ ဒီလောက် နှလုံးသားမဲ့ နေရတာလဲကွယ်။ တောတောင် စုံမြိုင်ထဲဝယ် ဘာ ကြောင့်များ ပျိုမေတစ်ပါးကို လှည့်စားရက်တယ်’ ဆိုသည့် သီချင်းကို ဆို၍ ရှုတီကို စတတ်သည်။

သူတို့ ပြန်မည့် နံနက်တွင်မူ မင်အိုးတင်ခုံကလေး ပျောက်နေသည်။ ဘယ်မှ ရှာမတွေ့။ ဤတွင် ကီရန်က.....

‘ရှုတီရဲ့ ငွေငန်းကလေးက ဓမ္မရန္တီမင်းသမီးကလေးကို တွေ့လို့

ပျံသွားပြီ ထင်တယ်' ဟု နောက်သည်။

သို့ရာတွင် ရှုတိမှာ မျက်နှာကြီး မည်းနေလေပြီ။ ထိုမင်အိုးတင်ခုံ ကလေးကို နိက္ခဏ ယူထားမှန်း ရှုတိ သိသည်။ မနေ့ညနေတုန်းက နိက္ခဏ သည် ထိုအနီး တစ်ဝိုက်တွင် ရစ်ဝဲရစ်ဝဲ လုပ်နေကြောင်းကို အခြားသူများထံမှ သိပြီး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် နိက္ခဏကို ရှုတိထံ ခေါ်လာကြသည်။ ထိုစဉ်က အနီးတွင် ကိရန်လည်း ရှိနေသည်။

'ဟေ့ကောင်၊ မင်း ခိုးထားတဲ့ မင်အိုးတင်ခုံ ဘယ်မှာလဲ၊ ပြန်ပေး' ရှုတိက မေးသည်။

နိက္ခဏက မျက်နှာမပျက်ဘဲ သူ စွပ်စွဲသမျှကို ခေါင်းငုံ့ခံသည်။ သို့ရာတွင် ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ အနီးတွင် ကိရန်ရှိနေသဖြင့် သူ့ စွပ်စွဲ ချက်ကို ကြားလိုက်သည်နှင့် နိက္ခဏ၏ မျက်လုံးများမှာ တဖျပ်ဖျပ် တောက်ပ လာကြသည်။ နောက်တစ်ခွန်း ပြောလျှင် ရှုတိကို ခုန်အုပ်သတ်မိမည် အမှန် ဖြစ်သည်။

ကိရန်က နိက္ခဏကို အနီးရှိ အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ခေါ်သွားကာ တိုး တိတ် ညင်သာစွာဖြင့်.....

'နင် ယူထားရင် အစစ်ကို ပြန်ပေးပါကွယ်၊ အစစ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူး'

နိက္ခဏသည် မျက်ရည်တွေ ဝဲလာသည်။ ထိုနောက်တွင် မချုပ် တည်းနိုင်တော့ဘဲ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်၍ ငိုသည်။

'ကောင်လေး မယူပါဘူး။ ဒါမျိုး မလုပ်တတ်ပါဘူး' ဟု ကိရန် က အခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး ပြောသည်။

'သူ့ မယူရင် ဘယ်သူ ယူမှာလဲ' ဟု ရှုရတ်နှင့် ရှုတိတို့က တစ်သံ တည်း ထွက်ကြသည်။

'ဘယ်တော့မှ ဒါမျိုး မလုပ်ဘူး' ဟု ကိရန်ကလည်း ပြတ်ပြတ် သားသား ပြောသည်။

ရှုရတ်က နိက္ခဏကို ခေါ်ပြီး စစ်မေးချင်သည်။ သို့ရာတွင် ကိရန်က လက်မခံ။

'မဟုတ်ပါဘူးလို့ ပြောနေ၊ သွားမေး မနေပါနဲ့'

'ဒီလိုဆို သူ့အခန်းနဲ့ သူ့သေတ္တာထဲကို ရှာကြည့်မယ်' ဟု ရှုတိက

ပြောသည်။

‘ရှင်တို့ ရှာချင်ရာကြာ၊ ရှာရင် ကျွန်မနဲ့တော့ သေခန်း ရှင်ခန်းအပြတ်
ဝဲ၊ အပြစ် မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘာဖြစ်လို့ စွပ်စွဲချင်ရတာလဲ ဟင်’

သို့ပြောရင်း သူ့မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်တွေ ဝဲလာသည်။ သူ့
မျက်ရည်ကြောင့် ယောက်ျားနှင့် မတ်လုပ်သူတို့လည်း ဘာမျှ ဆက် မပြော
ကြတော့ဘဲ ထိုကိစ္စကို ဖြတ်လိုက်ကြသည်။

ကီရန်သည် အပြစ် မရှိသည့် လူငယ်ကလေးတစ်ယောက် အစွပ်စွဲ
ခံရသည့်အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသည်။ ထိုနေ့ညနေတွင် ကီရန်
သည် ဒိုတီအကောင်း စားနှစ်ထည်၊ ရုပ်အင်္ကျီနှစ်ထည်၊ ပဝါနှစ်ပိုင်း၊ ဖိနပ်
တစ်ရန်နှင့် ဆယ်တန်အသစ် တစ်ရွက်တို့ကို လက်ဆောင်အဖြစ် ယူကာ
နိကဏ္ဍ၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ထိုပစ္စည်းများကို နိကဏ္ဍ၏
သေတ္တာထဲတွင် သူ မသိအောင် အသာထည့် ပေးလိုက်ရန် ဖြစ်သည်။

ကီရန်သည် သူ့ဆာရီကြားထဲမှ သော့တွဲကို ထုတ်ပြီး နိကဏ္ဍ၏
သေတ္တာကို ဖွင့်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့သေတ္တာကလေးထဲတွင် သူ့ပစ္စည်း
တွေထည့်၍ မဆံ့။ သေတ္တာထဲတွင် စွန်လွတ်သည့် ရစ်ဘီးတစ်လုံး၊ ဝါးခြမ်း
စအချို့၊ သရက်သီးခွဲရန် လုပ်ထားသည့် ကနုကမာခွံများ၊ မှန်ကွဲ တစ်ချပ်နှင့်
လူငယ်ကလေးတွေ စုဆောင်းလေ့ရှိသည့် တိုလီနိုလီ ပစ္စည်းတွေ ပြည့်နေသည်။
ကီရန်သည် ပစ္စည်းအားလုံး ဆုံအောင် ပြန်ထည့်ရန်အတွက် သေတ္တာထဲမှ
ပစ္စည်းများကို ထုတ်နေသည်။ ရစ်ဘီးအောက်မှ မောင်းချခားနှစ်ချောင်းနှင့်
အဝတ်ကောင်းတချို့ ထွက်လာပြီး ထိုအရာများ အောက်ဆုံးတွင်မူ ရှုတီ၏
မင်အိုးတင်သည့် ခုံကလေး။

ကီရန်သည် မျက်နှာတွေ နီရဲလွှားကာ မင်အိုးတင်ခုံကလေးကို
ကိုင်ရင်း ငိုငံနေမိသည်။ သူ့အနီးသို့ နိကဏ္ဍရောက်လာသည်ကိုပင် သတိ
မထားလိုက်မိ။ နိကဏ္ဍသည် အားလုံးကို မြင်လိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။ ကီရန်
ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် သူ့ကို သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လာရာသဖြင့် သူ လက်ပူ
လက်ကြပ်မိသွားလေပြီ ဟု ထင်လိုက်သည်။

မိမိသည် သူ့ခိုးမဟုတ်ပါဟု ကီရန် လက်ခံအောင် မည်သို့ ရှင်းပြ
မည်နည်း။ အမှန်ကတော့ မိမိသည် ထိုပစ္စည်းကို လိုချင်၍ ယူလာခဲ့ခြင်း
မဟုတ်။ ရှုတီကို လက်စားချေသောအားဖြင့် ထိုပစ္စည်းကို မြစ်ထဲလွှင့်ပစ်ရန်
ယူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ပစ္စည်းကလေးက လှသဖြင့် ရုတ်တရက် လွင့်မပစ်ရက်
သေးသဖြင့် သေတ္တာထဲတွင် ခဏသိမ်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။ မိမိသည် သူ့ခိုး
မဟုတ်။ ဘယ်တုန်းကမှ သူများပစ္စည်းကို မယူခဲ့စဖူး။ ယခု မိမိသည်
ဘာလုပ်ခဲ့ပြီနည်း။ မိမိသည် သူများပစ္စည်းကို ခိုးခဲ့မိပြီ။ သို့ရာတွင် မိမိသည်
သူ့ခိုးမဟုတ်။ ယခုမူ ကိရန်ကိုယ်တိုင်ကပင် သူ့ကို သင်္ကာမကင်း ဖြစ်သွားပြီ။
ကိရန် ထိုသို့ ထင်သည်ကို သူ လက်မခံ။ သူ မခိုးကြောင်း ကိရန် သဘော
ပေါက်အောင် မည်သို့ ရှင်းပြရမည်နည်း။

ကိရန်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချလိုက်ပြီးနောက် မင်အိုးတင်
ခုံကလေးကို သေတ္တာထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ သူ့ခိုးတစ်ယောက်ပမာ
ကိရန်သည် သူ့အဝတ်အစားများနှင့် သူ့ပစ္စည်းကလေးများကို သေတ္တာ
ထဲသို့ အသာပြန်ထည့်သည်။ အဝတ်ညစ်တွေ၊ ရစ်လုံး၊ ကနုကမာခွံတွေ၊
မှန်ကွဲများနှင့် တိုလီမိုလီ ပစ္စည်းကလေးတွေ။

ထိုအရာများအပေါ်တွင်မှ သူ့လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို ထည့်သည်။
သို့ရာတွင် နောက်တစ်နေ့တွင်မူ နိကဏ္ဍကို ရှာ၍ မတွေ့တော့၊ ရွာ
သားများကို မေးတော့လည်း မတွေ့ဟု ဆိုသည်။ ရဲကလည်း စုံစမ်း၍ မရ။
'က.....ဒီလိုဆို ကောင်လေးသေတ္တာကို ကြည့်ရအောင်'ဟု ရှုတီ
က ပြောသည်။

'သူများပစ္စည်းကို မကြည့်ပါနဲ့ကွယ်' ဟု ကိရန်က ဆိုကာ သေတ္တာကို
သူ့အခန်းထဲသို့ ယူလာခဲ့သည်။ ထိုနောက် မင်အိုးတင်ခုံ ကလေးကို ထုတ်ပြီး
လူအလစ်တွင် မြစ်ထဲသို့ သွားလွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

ရှုရတ်သည် သူ့ဇနီးနှင့် ညီကို မြို့သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ခြံထဲက
အိမ်ကလေးမှာ တိတ်ဆိတ် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ နိကဏ္ဍ ကောက်လာပြီး
မွေးထားသည့် ခွေးကလေးသာလျှင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ခွေးကလေးသည်
အစာလည်း မစားတော့ဘဲ မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်တွင် ခေါက်တုံ့ ခေါက်
ပြန်ပြေးကာ သခင်ကိုလိုက်ရှာရင်း သနားစဖွယ် အူနေလေသည်။

(ရာဝိန္ဒြရာနတ် တဂိုး၏ The Nuisance ကို ပြန်ဆိုသည်။)
[၁၉၉၃၊ ဇူလိုင်၊ ရင်ခန့်ပွင့်]

သခင်လေး ပြန်လာပြီ

သူ့သခင်ထံတွင် စအလုပ်လုပ်စဉ်က ရိုင်ချာရန်းသည် အသက် ဆယ်နှစ်နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ သူသည် ဂျက်ဆိုနယ်မှ ဖြစ်၏။ မည်းနက် တောက်ပြောင်သော အသား၊ ရှည်လျားသော ဆံပင်၊ ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးများ ရှိသည့် ပိန်ပိန်သေးသေး သူငယ်ကလေး ဖြစ်သည်။ သူ့မျိုး နွယ်မှာ ခတ္တိယမျိုးနွယ် ဖြစ်၍ သူ့သခင်မှာလည်း ခတ္တိယမျိုးနွယ်ပင် ဖြစ်သည်။ ရိုင်ချာရန်း၏ အဓိက တာဝန်မှာ သူ့သခင်၏ တစ်နှစ်သား အရွယ် သားငယ် အနုကူးကို ထိန်းရန်ဖြစ်သည်။

အချိန်တန်သည့်အခါ၌ ကလေးငယ်သည် ရိုင်ချာရန်း၏ ခါးပေါ် မှ ဆင်းသည်။ ထိုနောက် ကျောင်းမှ အောင်ပြီး ကောလိပ်သို့ ရောက်သည်။ နောက်ဆုံး ကောလိပ်မှ စာမေးပွဲအောင်ပြီး တရားရေးဝန်ထမ်းအဖြစ် အမှု ထမ်းသည်။ ထိုကာလများ တစ်လျှောက်လုံးတွင် ရိုင်ချာရန်းသည် သူ၏ အစေအပါး ဖြစ်ခဲ့သည်။

အနုကူး လက်ထပ်သည့်အခါ၌ ရိုင်ချာရန်းတွင် သခင်သစ်တိုး၍ လာလေပြီ။ သခင်မဟူ၍လည်း ပြောနိုင်ပါ၏။ သခင်မကြောင့် ရိုင်ချာရန်း တွင် အချို့တာဝန်များ လျော့သွားသော်လည်း အနုကူးတို့တွင် သားက လေးတစ်ယောက် မွေးသဖြင့် တာဝန်သစ်တွေ တိုးလာပြန်သည်။ ရိုင်ချာ ရန်းမှာလည်း လုံ့လစိုက်၍ ကလေးငယ်ကို ပြုစုထိမ်းသိမ်းရပြန်သည်။ သူသည်

ကလေးငယ်ကို ပုခက်လွှဲပေး၏။ အထက်အောက်မြောက်ချီ၍ ကစား၏။ ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြ၏။ အမိပွယ် မရှိသော တွတ်တီးတွတ်တာ စကားတို့ဖြင့် ကလေးငယ်ကို မြှူ၏။ သို့ဖြင့် ကလေးငယ်သည် သူ့ကို သဘောကျကာ သူ့ကို မြင်သည်နှင့် တခစ်ခစ် ရယ်တော့သည်။

လေးဖက်တွားနိုင်သည့်အခါတွင် ကလေးငယ်သည် တံခါးပေါက်သို့ မကြာခဏ သွားလေ့ရှိသည်။ သူ့ကို လူကြီးတွေက လိုက်ဖမ်းသည့် အခါ၌ ကလေးငယ်သည် သဘောကျကာ တခစ်ခစ်ရယ်ရင်း အခန်းထောင့် တစ်နေရာတွင် သွား၍ ပုန်းနေတတ်သည်။ ရိုင်ချာရန်းသည် ကလေးငယ်၏ အကင်းပါးပုံ၊ ဉာဏ်သွားပုံကို ကြည့်၍ အံ့သြနေသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ရိုင်ချာရန်းက 'မမရဲ့ သားက ကြီးရင် တရားသူကြီး ဖြစ်မှာဗျ။ ငါးထောင်စား ဖြစ်မှာ' ဟု ဂုဏ်ယူအံ့သြသံဖြင့် ပြောတတ်သည်။ အချို့ကလေးငယ်များမှာ ထိုသို့ ပုန်းရ ရှောင်ရမှန်းမသိ။ ယခုမူ တရားသူကြီးလောင်းမို့ ထိုမျှ သိခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ရိုင်ချာရန်း ယူဆသည်။

မတ်တတ်ပြေးသည့်အရွယ်သို့ ရောက်လျှင် ကလေးငယ်သည် ပို၍ပင် ထူးခြားမှုကို ပြုလာသေးသည်။ ကလေးငယ်သည် သူ့အမေကို မာမာဟု ခေါ်၍ သူ့ ဒေါ်လေးကို ပီချီဟု ခေါ်ပြီး ရိုင်ချာရန်းကိုမူ ချာနန်းဟု ခေါ်တတ်သည်။ ရိုင်ချာရန်းသည် ယုံနိုင်ဖွယ်မရှိသော ထိုသတင်းထူးကို လေးခွင် လေးရပ်အနံ့ ဖြန့်၏။

'ကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ၊ ခေါ်တတ်လိုက်တာ၊ သူ့အမေကိုတော့ မာမာတဲ့၊ သူ့ဒေါ်လေးကို ပီချီတဲ့၊ ကျွန်တော့်ကိုတော့ ချာနန်းတဲ့ဗျ။ နာမည်ရင်းကို ခေါ်တာ တော်တော်အံ့သြဖို့ ကောင်းတယ်' ဟု ပြောတတ်သည်။

သူ့အံ့သြမည်ဆိုလျှင်လည်း အံ့သြထိုက်ပါသည်။ သည်မျှ ပါးနပ်သော ကလေးမျိုး တော်တော်ရှားလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ရိုင်ချာရန်းသည် ကြီးတစ်ချောင်းကို ဇက်အဖြစ် သုံးပြီး ကလေးရှေ့တွင် မြင်းအဖြစ် အသုံးတော် ခံရပါသည်။ သို့မဟုတ် လျှင်လည်း နပန်းသမား လုပ်ရပါသည်။ ကလေးနှင့် နပန်းသတ်၍ ရှုံးပါ ပြီဆိုကာ လဲကျ မပြလျှင် ပြဿနာ ဖြစ်ရလေပြီ။

ထိုအချိန်လောက်တွင် ကလေး၏ ဖခင် အနုကူးသည် ပဒုမာမြစ် ကမ်းပေါ်ရှိ မြို့ကလေးတစ်မြို့သို့ ပြောင်းရသည်။ အနုကူးသည် သားငယ် အတွက် ကာလကတ္တားမှ လက်တွန်းလှည်းကလေး တစ်စီးကို ယူလာခဲ့

သည်။ ရိုင်ချာရန်းသည် ကလေးငယ်ကို ပိုအင်္ကျီ၊ ပိုဘောင်းဘီ၊ ရွှေခြည်ထိုး ဦးဖောင်းထုပ်၊ ရွှေလက်ကောက်နှင့် ရွှေခြေချင်းတို့ကို ဆင်ပေးကာ လေ ကောင်းလေသန့်ရရန် တစ်နေ့လျှင် နှစ်ကြိမ် ကလေးကို လက်တွန်းလှည်းဖြင့် လျှောက်တွန်းရသည်။

သို့ဖြင့် မိုးရာသီသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ဒေါသကြီးသော ပဒုမာ မြစ်သည် ရေလျှံကာ ဥယျာဉ်များ၊ ခြံများ၊ လယ်ကွင်းများ၊ ရွာများကို ဝါး မျို စားသောက်သွားခဲ့သည်။ သောင်များပေါ်ရှိ ကိုင်းတောများ၊ ဆယ့်နှစ် ရာသီပင်အုပ်များကိုလည်း ဆွဲနှစ်ပစ်လိုက်သည်။ ကမ်းပါးများ တဖြုန်းဖြုန်း ပြိုကျသံ၊ ရေများ တဝါဝါ တက်လာသံတို့ကို အဝေးမှပင် ကြားနေရသည်။ မြစ်ရေပြင်တွင် ဝဲကြီးတွေ ထနေသည်ကို ထောက်လျှင် အောက်မှ ရေစီး မည်မျှ ပြင်းထန်သည်ကို သိနိုင်သည်။

တစ်ညနေတွင်မူ ကောင်းကင်သည် အံ့မှိုင်းလျက် ရှိ၏။ သို့ရာတွင် မိုးရွာမည်ပုံတော့ မပေါ်။ ရိုင်ချာရန်း၏ အဆာကျယ်သော သခင်လေးသည် အိမ်ထဲတွင် ကြာကြာအောင်းနိုင်ဟန်မတူ။ ထို့ကြောင့် သူ့ဘာသာ သူ လက်တွန်းလှည်းကလေးပေါ်သို့ တက်ထိုင်သည်။ ရိုင်ချာရန်းသည် ကွင်းပြင်ကို ဖြတ်ကာ လက်တွန်းလှည်းကို တွန်းလာခဲ့ရာ မကြာမီ ကမ်းနားသို့ ရောက် လာခဲ့သည်။ ကွင်းပြင်တွင် လူရယ်လို့ တစ်ယောက်မျှ မရှိ။ ကမ်းနားတွင် လှည်း လှေရယ်လို့ တစ်စီးမျှ မမြင်၊ ဝင်လုဆဲနေမင်းသည် တိမ်ကြားမှ ပြုထွက်လာရာ နိရိုသော ရောင်ခြည်တို့ကို လွှတ်လျက် ရှိ၏။ ထိုသို့ တိတ်ဆိတ်နေစဉ် ကလေးငယ်သည် လက်တွန်းလှည်းထဲမှ ထရပ်ကာ 'ချာ နန်း၊ ပန်းခူးပေး ပန်းခူးပေး' ဟု ပြောသည်။

မလှမ်းမကမ်း ရွံ့စပ်စပ်ထဲတွင် မြေပေါ်သို့ ငိုက်ကျနေသော ပန်းများ ကို မြင်ရသည်။ ကလေး၏ မျက်လုံးများသည် ပန်းများကို အငမ်းမရ ကြည့်နေကြ၏။ မကြာမီတုန်းက ရိုင်ချာရန်းသည် ကိုင်းများကို အပေါက် ဖောက်ကာ ကြီးကလေးဖြင့် ဆွဲရသော လှည်းကလေး တစ်စီး လုပ်ပေးခဲ့သည်။ ကလေးသည် ထိုလှည်းကလေးကို သဘောကျနေ၏။ သို့ဖြင့် ရိုင်ချာရန်း သည် မြင်းတစ်ကောင်အဖြစ်မှ မြင်းထိန်းတစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ရာထူးတိုး သွားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ထိုနေ့တွင်မူ ရွံ့ဗွက်တွေထဲကို ဖြတ်ပြီး ပန်းပွင့်များကို မခူးချင်။ 'ဟောဟိုမှာ ကြည့်စမ်း၊ ငှက်ကလေးတစ်ကောင် ပျံသွားတယ်၊ လှလိုက်တာ ဟေ့၊ ဟာ ငှက်ကလေး ပျံသွားပြီ၊ ငှက်ကလေးရေ လာပါတော့၊

မြန်မြန်လာပါတော့' ဟုဆိုကာ ရိုင်ချာရန်းသည် ပါးစပ်က တတွတ်တွတ် ပြောရင်း လက်တွန်းလှည်းကလေးကို ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်တွန်းလာခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် တရားသူကြီးလောင်းကလေး၏ အာရုံကို တခြားသို့ရောက်အောင် လွယ်လွယ်နှင့် လုပ်၍ မရနိုင်ပါ။ အခြားနေရာများတွင် စိတ်ဝင်စားစရာလည်း မရှိပါ။ မရှိသော ငှက်များကိုလည်း လက်ညှိုးထိုး ပြ၍ ကြာကြာညာမရပါ။

'က...လူလေး၊ ဒီလက်တွန်းလှည်းပေါ်မှာ ထိုင်နေနော်၊ ချာနန်း သွားပြီး ပန်းတွေ ခူးပေးမယ်၊ ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့မယ်နော်၊ ရေစပ်နားကို မသွားနဲ့နော်' ဟု ရိုင်ချာရန်းက ပြောသည်။

ရိုင်ချာရန်းသည် ဒိုတီကို ခါးတောင်းကျိုက်ပြီးနောက် သစ်ပင်ကြီးဆီသို့ လာခဲ့၏။

သို့ရာတွင် ရိုင်ချာရန်းသည် ကလေးကို ကမ်းစပ်နှင့် ဝေးဝေးသို့ ရွှေ့မထားမိခဲ့။ ထို့ကြောင့် သစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ရသော်လည်း စိတ်တထင့်ထင့် ဖြစ်ကာ ရေစပ်ဆီသို့သာ မကြာခဏ မျှော်ကြည့်နေမိသည်။ ရိုင်ချာရန်းအမည်ရှိသော ဘီလူးကြီး၏ လက်မှ ရုန်းထွက်ကာ မသွားရဟု တားမြစ်ထားသော နယ်မြေသို့ ထွက်ပြေးသွားသည့်နှယ် ထောင်ပေါင်းများစွာသော လှိုင်းလုံးကလေးများသည် ကမ်းစပ်သို့ တဖျပ်ဖျပ် လာ၍ ရိုက်နေကြသည်။ ထိုလှိုင်းလုံးကလေးများကို အားကျကာ ကလေးငယ်သည်လည်း လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာသည်။ ကလေးငယ်သည် လက်တွန်းလှည်းပေါ်မှ တွယ်ကပ်ဆင်းလာခဲ့ကာ ရေစပ်နားသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။ ထို့နောက် ကိုင်းရိုးတံကလေးတစ်ခုကို ကောက်ကာ ရေစပ်တွင် ငါးများတမ်း ကစားနေသည်။ ထိုစဉ်အော်မြည်နေသော ရေသံသည် ကလေးငယ်အား ကစားခန်းထဲတွင် ငိုက်မျဉ်းအောင် လှုပ်ပေးလိုက်သကဲ့သို့ ရှိနေသည်။

ထိုစဉ် ဝုန်းခနဲ အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအသံမျိုးသည် မိုးတွင်းတွင် ပဒုမာမြစ်ကမ်း တစ်လျှောက်တွင် ကြားနေကျ အသံမျိုးဖြစ်သည်။ ရိုင်ချာရန်းမှာ ပန်းတွေ ဒိုတီနှင့် တစ်ထုပ်ကြီးရလေပြီ။ သစ်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းကာ တပြုံးပြုံးဖြင့် လက်တွန်းလှည်းဆီသို့ လာခဲ့သည်။

လက်တွန်းလှည်းပေါ်တွင် ကလေးကို မတွေ့ရတော့ပြီ။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်၏။ သို့ရာတွင် အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မမြင်ရတော့ပြီ။ ရိုင်ချာရန်း၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် အေးစက်သွား၏။ သူ့စကြဝဠာ

တစ်ခုလုံးသည် မီးခိုးလို မည်းမှောင်သွားကာ အရောင်အဆင်းမဲ့ သွားသည်။ သူသည် ကွဲအက်နေသော နှလုံးသားဖြင့် 'ဘာဘူရေ ကိုကာ ဘာဘူရေ' ဟု တကြော်ကြော် အော်ခေါ်သည်။ သို့ရာတွင် ထူးသံဆို၍ ဘာမျှ မကြားရ။ နောက်ပြောင်ကျီစယ်တတ်သော ကလေးငယ်၏ အသံအစား တဝေါဝေါ စီးဆင်းနေသော ပဒ္ဒမာမြစ်၏ အသံကိုသာ ကြားရသည်။ မြစ်မင်းသည် လောကကြီး၏ အသေးအဖွဲ့တို့ကို ဂရုစိုက်ချိန် မရသည့်နယ်၊ ဘာမျှ မသိတတ်သည့်နယ်။

မိုးချုပ်သည့်အခါတွင် စိုးရိမ်သောက ရောက်နေသော အမေသည် အရပ် ရှစ်မျက်နှာကို လူလွတ်၍ အရှာခိုင်းလိုက်သည်။ လူများသည် မီးအိမ်များကို ကိုင်စွဲကာ မြစ်ကမ်းသို့ ရောက်လာကြသည်။

'ဘာဘူရေ၊ ကိုကာ ဘာဘူရေ' ဟု တကြော်ကြော် ဟစ်အော်ကာ ညသန်းခေါင် တိုက်သည့် လေဆင်နှာမောင်း တစ်ခုလို ကွင်းထဲတွင် ချာချာပတ်ချာ လျှောက်သွားနေသည့် ရိုင်ချာရန်းကို တွေ့ကြရသည်။ နောက်ဆုံးအိမ်သို့ ရောက်သည့် အခါတွင် ရိုင်ချာရန်းသည် သူ့သခင်၏ ခြေအစုံကို ခေါင်းဖြင့် ပြေးဆောင့်သည်။ သူတို့က မေးခွန်းတွေ မေးလေလေ 'ကျွန်တော် မသိဘူး မမ၊ ကျွန်တော် ဘာမှ မသိဘူး' ဟု ပြောကာ ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငိုလေလေ ဖြစ်နေသည်။

တရားခံမှာ ပဒ္ဒမာမြစ် ဖြစ်ကြောင်းကို လူတိုင်း သိကြသည်။ သို့ရာတွင် ရွာစွန်တွင် စခန်းချရပ်နား သွားကြသည့် လူစိမ်းတစ်သိုက်ကိုမူ သံသယ ရှိကြသည်။ သခင်မသည် ထိုသို့ တွေးမိကာ ပြန်ပေးဆွဲသူများကို ရိုင်ချာရန်းပင် လက်ထောက်ချရမည်ဟု ထင်နေသည်။ သခင်မသည် ရိုင်ချာရန်းကို ခေါ်ကာ 'ကဲပါရှင်၊ ကျွန်မ သားလေးကို ပြန်ခေါ်ပေးပါ၊ ရှင် ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက် လိုချင်သလဲ ပြောပါ၊ ရှင်တောင်းသလောက် ကျွန်မ ပေးပါ့မယ်' ဟု တောင်းပန်သည်။ ရိုင်ချာရန်းသည် သူ့နဖူးကို တအားထုမိသည်။ သခင်မသည် သူ့ကို အိမ်မှ နှင်ထုတ်လိုက်၏။ အနုကူးသည် သူ့ဇနီးသည်၏ အခြေအမြစ် မရှိသော သံသယတို့ကို ဖျောက်ဖျက်ရန် ကြိုးစားပါသေး၏။ ရိုင်ချာရန်းသည် ထိုဆိုးသွမ်းသည့် အလုပ်မျိုးကို ဘာကြောင့် လုပ်မည်နည်းဟု မေးသည်။

'ဘာဖြစ်လို့ မလုပ်ဘဲ နေရမှာလဲရှင်၊ ကလေးရဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ ရွှေတွေ ဆင်ထားတယ်၊ ရွှေတွေ' ဟု ဇနီးက ပြောသည်။

* * *

ရိုင်ချာရန်းသည် သူ့ဇာတိရွာကလေးသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ သူ့တွင် သားသမီးဆို၍ ယခုအထိ တစ်ယောက်မျှ မရှိဖူးသေး။ နောင်တွင်လည်း ရှိစရာအကြောင်း မမြင်တော့။ သို့ရာတွင် ထူးဆန်းလေစွ။ တစ်နှစ် မကြာမီ အတွင်းတွင် သက်လတ်ပိုင်းသို့ ရောက်နေသော သူ့ဇနီးသည်သည် သားကလေး တစ်ယောက်မွေးပြီး ဆုံးသွားခဲ့သည်။

ရိုင်ချာရန်းသည် သူ့သားကလေးကို မနှစ်သက်သလို ဖြစ်နေသည်။ သူ့သားငယ်သည် သူ့ကို လိမ်လည်ရန်နှင့် ကိုကာဘာဘူ၏ နေရာတွင် အစားဝင်ယူရန် ရောက်လာသည်ဟု ထင်နေသည်။ သခင်၏ သားကလေး သူ့ကြောင့် ရေနစ်သေဆုံးပြီးနောက် ကိုယ့်သားကို ချစ်ဖို့ ကိစ္စသည် အပြစ်ကြီးသည်ဟု သူ့စိတ်ထဲတွင် ထင်နေသည်။ ရိုင်ချာရန်း၏ မုဆိုးမဖြစ်သည့် ညီမငယ်သာ မရှိခဲ့လျှင် သူ့သားကလေးသည် လောကကြီးတွင် သက်ဆိုးပင် ရှည်စရာ အကြောင်းမမြင်။

အံ့ဩစရာတော့ ကောင်းသည်။ ထိုကလေးငယ်သည် လေးဖက် တွားတတ်သည့်အခါတွင် တံခါးပေါက်သို့ ရောက်လာတတ်သည်။ မည်သူ၏ အမိန့်ကိုမျှ နှာခံခြင်း မရှိဘဲ ခေါင်းမာတတ်သည်။ စပ်စုတတ်သည်။ ပါးရေနပ်ရေ ရှိသည်။ သူ့ရယ်သံနှင့် သူ့ငိုသံသည်ပင်လျှင် ကိုကာဘာဘူအသံနှင့် တူသည်ဟု ထင်မိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ ငိုရသည့်အခါ၌ ရိုင်ချာရန်း၏ နှလုံးသားသည် ပြင်းထန်စွာ ခုန်နေသည်။ ထိုအသံသည် သူ့ကို ခေါ်နေသည့် ကိုကာဘာဘူ၏ အသံဟု ထင်နေသည်။

ရိုင်ချာရန်း၏ မရိုးက ကလေးကို ပီနာဟု အမည်ပေးသည်။ ကောက်ရသူဟု အဓိပ္ပာယ် ရ၏။ စကားပီ နားကြားဖြစ်လာသည့်အခါတွင် ကလေးက သူ့အဒေါ်ကို ပီချီဟုပင်ခေါ်သည်။ ထိုခေါ်သံကိုကြား လျှင် ရိုင်ချာရန်းသည် အသက်ပင် ကောင်းကောင်း မရှုနိုင်ဘဲ တောင်တွေးမြောက်တွေး တွေးနေသည်။ ‘ကိုကာဘာဘူဟာ ငါ့ကို မခွဲနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ ငါ့အိမ်မှာ လူဝင်စား လာဖြစ်တယ် ထင်တယ်’ ဟု သူ တွေးနေသည်။ ထိုအတွေးကို ထောက်ခံသည့် အချက်တွေကလည်း ရှိနေသည်။ ပထမအချက်မှာ ကိုကာဘာဘူ ဆုံးပြီး မကြာခင် ပီနာကို မွေးလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒုတိယအချက်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ သားသမီးမရခဲ့သည့် သူ့ဇနီးသည် ထိုကလေးကို သဘာဝကျကျ လွယ်လွယ်ကူကူ မွေးနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးအချက်မှာ ကလေးသည် လေးဖက်တွားတတ်သည်နှင့် တောက်တောက်ပြေပြီး သူ့

အဒေါ်ကို ပီချီဟု ခေါ်သည်။ ဤအချက်များသည် တရားသူကြီးလောင်းကိုကာဘာဘူ၏ လက္ခဏာချက်များ ဖြစ်သည်။ ရိုင်ချာရန်းသည် သူ့သခင်မက သူ့အပေါ် သံသယ ရှိကြောင်းကို ပြန်၍ အမှတ်ရသည်။ 'ကြည့်စမ်း၊ ကလေးအမေ များဟာ သူတို့ကလေးကို ဘယ်သူယူသွားသလဲဆိုတာ အလိုလို သိတတ်တယ်' ဟု သူ့ဘာသာ သူ တွေးမိသည်။ ထိုနောက်မှစ၍ ရိုင်ချာရန်းသည် သူ့သားငယ်အား လျစ်လျူပြုခဲ့သဖြင့် နောင်တရ၍ မဆုံးဖြတ်နေသည်။ ထိုနောက်မှစ၍ သူသည် သူ့သားငယ်ကို ကောင်းစွာ ဂရုစိုက် မွေးမြူခြင်း ပြုသည်။

သူသည် သားငယ် ပီနာကို လူချမ်းသာ တစ်ယောက်၏ သားလို ကောင်းစွာ မွေးမြူသည်။ ပီနာကို ပိုးအင်္ကျီ၊ ပိုးဘောင်းဘီတို့ ဆင်ယင်၏။ ရွှေခြည်ထိုး ဦးဗောင်းထုပ်ကို ဆောင်းပေး၏။ သူ့ဇနီးသည် လက်ဝတ် လက်စားကလေးများ ဖျက်ပြီး သားအတွက် လက်ကောက်နှင့် နာရီကြိုးကလေး လုပ်ပေး၏။ ပီနာအား အခြား အိမ်နီးနားချင်းကလေးများနှင့် မကစားရအောင် ကြီးကြပ်၏။ သူနှင့်သာ ကစားစေ၏။ အိမ်နီးနားချင်း ကလေးများက ပီနာကို မြို့အုပ်သားဟု အခွင့်ရတိုင်း လှောင်ကြ ပြောင်ကြသည်။ လူကြီးများကမူ ရိုင်ချာရန်း၏ ထူးဆန်းသည့် အပြုအမူကို ကြည့်၍ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။

ပီနာ ပညာသင်ချိန်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ရိုင်ချာရန်းသည် ရှိသမျှ ပစ္စည်းတို့ကို ထုခွဲရောင်းချကာ သူ့သားကို ကာလကတ္တားသို့ ပို့၍ ပညာသင်ပေးသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကာလကတ္တားတွင် အလုပ်တစ်ခု ရှာလုပ်သည်။ ရိုင်ချာရန်းသည် တတ်နိုင်သမျှ ချွေတာကာ သူ့ သားကို ပညာသင်စေ၏။ 'လူလေးရယ်၊ မင်းက ငါ့ကို ချစ်လိုလာတာ၊ ဒီတော့ လိုလေသေးမရှိအောင် ငါထားပါ့မယ်' ဟု တစ်ယောက်တည်း ပြောမိတတ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဆယ့်နှစ်နှစ် လွန်မြောက်သွားခဲ့သည်။ ပီနာကလည်း စာတော်သည့် ကျောင်းသား ဖြစ်သည်။ ကျန်းမာသန်စွမ်းသည်။ မည်းနက်ပြောင်လက်နေသော အသားနှင့် ဆံပင် ရှိသည်။ သူ့ဆံပင်ကို ကောင်းကောင်းသသည်။ ပီနာသည် ဖော်ရွေ၍ အသန်အကောင်းကိုလည်း ရွေးတတ်သည်။ ရိုင်ချာရန်းသည် ဖခင် တစ်ယောက်အနေဖြင့် သူ့သားကို ချစ်သော်လည်း အစေအပါး တစ်ယောက်လို သူ့သားကို ပြုစုသည်။ သို့တိုင် ပီနာသည် သူ့အဖေကို အဖေလို သဘောမထားမိ။ သူ့ကလည်း ပီနာ၏ အဖေ မဟုတ်သယောင်

အများရှေ့တွင် ဟန်ဆောင် ဖုံးကွယ်သည်။ ပီနာ နေသည့် ဘော်ဒါတွင် ကျောင်းသားများက ရိုင်ချာရန် ကို တွေ့လျှင် 'တောသားကြီး' ဟု ခေါ်ကြသည်။ အဖေကွယ်ရာတွင် ပီနာကလည်း သူတို့နှင့်အတူ ရော့ရှ် အဖေကို လှောင်သည်။ ကျောင်းသားများသည် သဘောကောင်း၍ အလိုလိုက်သည့် ရိုင်ချာရန်ကိုတော့ သဘောကျကြသည်။ ပီနာလည်း သဘောကျသည်။ သို့ရာတွင် အဖေကို ချစ်သည့် မေတ္တာထဲတွင် အထင်သေးသည့် သဘောတော့ နည်းနည်း ပါနေသည်။

ရိုင်ချာရန်သည် အသက်ကြီးလာလေပြီ။ အလုပ်ရှင်များကလည်း သူ့အလုပ်ကို မကြာခဏ အပြစ်ရှာတတ်ကြသည်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာသည်လည်း ချည်နဲ့စပြုလေပြီ။ သတိလည်း မေ့တတ်သည်။ သို့ရာတွင် ပိုက်ဆံပေးထားရသည့် အလုပ်ရှင်တို့ကား ဇရာကိုလည်း ထည့်မတွက်ကြပါ။ ထိုအချိန်၌ကား ရွာမှ ပါလာသည့် ပိုက်ဆံကလေးကလည်း ကုန်သလောက် ရှိနေလေပြီ။ သားကြီးပီနာကလည်း စတိုင်ကျကျ အဝတ်အစားတွေ မဝတ်ရသဖြင့် ညည်းထွားစ ပြုလေပြီ။

တစ်နေ့တွင်မူ ရိုင်ချာရန်သည် အလုပ်မှ နုတ်ထွက်လိုက်ပြီးနောက် သားကြီး ပီနာကို ပိုက်ဆံ ပေးရင်း

'အဖေ ရွာကို ခဏ ပြန်ဦးမယ်ကွာ' ဟု ပြောသည်။
အမှန်ကတော့ ရွာသို့ ပြန်ခြင်း မဟုတ်ပါ။ မြို့နယ် တရားသူကြီး ဖြစ်နေသည့် အနုကူးရှိရာ ဘာရာဆတ် မြို့ကလေးသို့ သွားခြင်း ဖြစ်သည်။
အနုကူးတို့တွင် နောက်ထပ် သားသမီး မရတော့ပါ။ သူ့ဇနီးသည် ကမူ သူ့သားကလေး ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သည့်အတွက် ယခုတိုင် ပူဆွေးလျက် ရှိနေသေးသည်။ တစ်နေ့သ၌ အနုကူးသည် တရားရုံးတွင် အလုပ်များခဲ့သဖြင့် မောမောနှင့် အိမ်တွင် အပန်းဖြေလျက်ရှိ၏။ သူ့ဇနီးသည်မှာလည်း တောင်ပေါ်မှ ယောဂီကြီးတစ်ဦး လာရောင်းသည့် ဆေးမြစ် ဆေးဥတို့ကို ဝယ်ယူလျက် ရှိသည်။ ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့ဝင်းဝမှ အသံတစ်သံကို ကြားရသည်။

'မမ နေကောင်းတယ်နော်'
'ဘယ်သူလဲ' ဟု အနုကူးက လှမ်းမေးသည်။

ရိုင်ချာရန်းသည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာကာ ကုန်း၍ အနုကူး၏ ခြေအစုံကို နဖူးဖြင့် ထိ၍ နှုတ်ဆက်သည်။

‘ကျွန်တော် ရိုင်ချာရန်းပါ သခင်’ ဟု ပြောသည်။

အနုကူးသည် အဘိုးအို ရိုင်ချာရန်းကို သနားသွားသည်။ အနုကူးသည် သူ့ကို မေးခွန်းပေါင်းများစွာကို မေးသည်။ ထိုနောက် ရိုင်ချာရန်းကို သူ့အိမ်တွင် ပြန်အလုပ်ခန့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ရိုင်ချာရန်းက ဝမ်းနည်းစွာ ပြီးကာ ‘မမလဲ နှုတ်ဆက်ပါရစေ’ ဟု ဆိုသည်။

အနုကူးက သူ့ကို အိမ်ထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။ သူ့ဇနီးကမူ ရိုင်ချာရန်းကို လိုက်လံစွာ ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ခြင်း မရှိပါ။ ရိုင်ချာရန်းသည် ထိုအချက်ကို မသိယောင်ပြုကာ လက်နှစ်ဘက်ကို ယှက်ရင်း.....

‘သခင်နဲ့ မမတို့ကို ကျွန်တော် ပြောပါရစေ၊ သခင်တို့ သားလေးကို ကျွန်တော် ခေါ်သွားတာပါ။ ပဒုမာမြစ်ထဲကျသွားတယ်ဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တခြား ဘယ်သူမှ ခေါ်သွားတာလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ဟာ ကျေးဇူးကန်းတဲ့ လူယုတ်မာပါ’

‘အဘိုကြီး ခင်ဗျား ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ ဒါဖြင့် ခုကလေးက ဘယ်မှာလဲ’ ဟု အနုကူး အော်သည်။

‘ကျွန်တော်နဲ့ အတူရှိပါတယ် သခင်၊ သန်ဘက်ခါကျရင် ကျွန်တော် ခေါ်လာခဲ့ပါ့မယ်’

ထိုနေ့မှာ တနင်္ဂနွေနေ့ ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့တွင် ရုံးမတက်ရပါ။ နံနက်လင်းကတည်းက အနုကူးတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် စိတ်မရည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြကာ လမ်းမဘက်သို့ တမျှော်မျှော် ဖြစ်နေကြသည်။ နံနက် ဆယ်နာရီတွင်မူ ရိုင်ချာရန်းသည် ပီနာနှင့် အတူ ရောက်လာလေသည်။ အနုကူး၏ ဇနီးသည်ကား ဘာကိုမျှပင် မေးမြန်းခြင်း မပြုတော့။ ဘာ စည်းကမ်းချက်ကို မျှလည်း မပြောတော့ဘဲ ပီနာကို ပေါင်ပေါ်တွင် တင်၍ ဖက်ယမ်း နမ်းရှုတ်လျက် ရှိသည်။ နမ်းရှုပ်ရင်းလည်း ပီနာကို စိုက်ကြည့်လိုက်၊ ရယ်လိုက်၊ ငိုလိုက်ဖြင့် ဖြစ်နေသည်။ မှန်ပါသည်။ ပီနာကို ကြည့်ရသည်မှာလည်း ချစ်စရာ ကောင်းနေပါသည်။ အဝတ်အစား ဆင်ယင်ထားပုံနှင့် နေပုံ ထိုင်ပုံတို့မှာ ဆင်းရဲသား သားသမီးပုံမျိုး နည်းနည်းမှ မရှိပါ။ ရုပ်ရည်ကလည်း ချစ်စရာကောင်းပါသည်။ အမူအရာနှင့် အပြောအဆိုတို့ကလည်း ရည်မွန်ပါသည်။ အနုကူးကိုယ်တိုင်လည်း ပီနာကို ကြည့်၍ နှစ်သက်လာမိပါသည်။

သို့ရာတွင် ဘာမျှ မဖြစ်ဟန်ဆောင်ကာ

‘ကျွန်တော့်သား ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားမှာ ဘာ အထောက်အထား ပြနိုင်သလဲ’ ဟု မေးသည်။

‘ဘယ်နှယ်လုပ် အထောက်အထား ပြနိုင်မှာလဲ သခင်၊ ကျွန်တော်က ကလေးကို ခိုးသွားတာပဲ၊ ဘုရားသာ သိမှာပေါ့၊ တခြား ဘယ်သူ သိနိုင်မှာလဲ’

အနုကူးသည် စဉ်းစား၏။ သူ့ဇနီးမှာ ကလေးပြန်ရပြီဟု ဆိုကာ အကြီးအကျယ် ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်နေသဖြင့် ယခုအချိန်တွင် သက်သေ အထောက်အထားတွေကို မေးမြန်းစုံစမ်းရန် မသင့်ဟု သဘော ရသွားသည်။

ယခု လောလောဆယ်တွင်မူ သူပြောသည့် စကားကို ယုံကြည်ခြင်းသည် အကောင်းဆုံး ဖြစ်မည် ထင်သည်။ ထို့ပြင် ရိုင်ချာရန်းသည်လည်း ယခု ကဲ့သို့ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို တခြား ဘယ်ကမျှ ရနိုင်ဖွယ် မမြင်။ ထို့ပြင် သူ့အစေခံဟောင်းကြီးသည်လည်း သူ့ကို လိမ်လည် မပြောတန်ရာ။

ကလေးနှင့် စကားပြောကြည့်သည့်အခါတွင် သူသည် ရိုင်ချာရန်း နှင့် သူ မှတ်မိသည့် အရွယ်ကတည်းက နေခဲ့ကြောင်း၊ အဖေဟုပင် ထင်ခဲ့ ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ရိုင်ချာရန်းသည် အဖေလို ဘယ်တော့မှ ဆက်ဆံ ခြင်း မပြုကြောင်း၊ အစေခံတစ်ဦးလိုသာ ဆက်ဆံကြောင်းဖြင့် ပြောပြ သည်။ အနုကူးသည် သူ့သံသယများကို ဖျက်ပစ်လိုက်၏။

‘ဒါပေမယ့် ရိုင်ချာရန်း၊ ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ အိမ်မှာတော့ နေခွင့် မပေးနိုင်ဘူး။ အိမ်ရိပ်ကိုတောင် နင်းခွင့်မပေးနိုင်ဘူး’ ဟု ပြောသည်။

ရိုင်ချာရန်းက လက်နှစ်ဖက်ကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်ရင်း ဆိုနှင့်နှင့် သံဖြင့်....

‘အိုမင်းတွင်းဆုံး ကျခါနီးမှ ကျွန်တော် ဘယ်သွားနေမှာလဲ သခင်’

‘အို...နေပါစေရှင်၊ ကျွန်မ သားလေးကို ဘုရားက ပြန်ပို့လိုက်ပြီပဲ၊ ကျွန်မ ရိုင်ချာရန်းကို ခွင့်လွှတ်ပါတယ်’ ဟု ဇနီးက ပြောသည်။

‘ငါတော့ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး’ ဟု တရားဥပဒေကို ရိုသေသည့် ခင်ပွန်း က ပြော၏။

ရိုင်ချာရန်းသည် သခင်၏ ခြေရင်းတွင် ထိုင်၍ ခြေအစုံကို ဖက်ရင်း

‘ကျွန်တော် လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး သခင်၊ ဘုရား အလိုတော်အရ ဖြစ်တာပါ’

သူ့အပြစ်ကို ဘုရားသခင်အပေါ်သို့ လွှဲချသည့်အခါတွင် အနုကူး သည် ပို၍ စိတ်ဆိုးသွားသည်။

‘ခင်ဗျားလို သစ္စာမစောင့်တဲ့ လူကို ကျုပ် ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး’

‘ကျွန်တော် လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး သခင်’ ဟု ရိုင်ချာရန်းက ခြေအစုံကိုဖက်၍ တောင်းပန်ပြန်သည်။

‘ဒါဖြင့် ဘယ်သူ လုပ်တာလဲကွ’

‘ကျွန်တော့်ကံကြမ္မာက စေခိုင်းတာပါ’

ထိုသို့သော အဖြေမျိုးသည် ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် အနုကူးအတွက် မည်သည့် နည်းနှင့်မျှ လက်ခံနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါ။

‘လောကကြီးမှာ တခြား အားကိုးရမယ့်သူဆိုလို့ တစ်ယောက်မျှ မရှိပါဘူး သခင်’ ဟု ရိုင်ချာရန်းက တောင်းပန်ပြန်သည်။

မိမိသည် တရားသူကြီး၏ သားဖြစ်ကြောင်း၊ ရိုင်ချာရန်းသည် မိမိကို ခိုးယူသွားရုံမျှသာမက သူ့သားဟု ဖော်ဖော်ကားကား ခေါ်ခဲ့ကြောင်း သိသည့်အခါတွင် ပီနာသည် များစွာ စိတ်ဆိုးမိသည်။ သို့ရာတွင် သဘောထားကြီးဟန်ကို ပြကာ

‘ဖေဖေရယ်၊ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ။ အိမ်မှာ မထားချင်ရင်လဲ တစ်လကို နည်းနည်းပါးပါး ထောက်ပံ့တာပေါ့’ ဟု ပြောသည်။

ရိုင်ချာရန်းသည် ဘာမျှ မပြောတော့ပါ။ သူသည် သူ့သားကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေပြီးနောက် သူတို့ အားလုံး၏ ခြေထောက်များကို နဖူးဖြင့် တိုက်ထိသည်။ ထို့နောက် အိမ်ထဲမှ ထွက်သွားကာ လမ်းသွားလမ်းလာ လူအုပ်များထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ လကုန်၍ အနုကူးက သူ့စွာ လိပ်စာဖြင့် ငွေအနည်းငယ် ပို့လိုက်သည့်အခါတွင် ထိုငွေသည် အနုကူးထံသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

စွာတွင် ထိုအမည်ဖြင့် လူမရှိပါ။

[ရာဝိန္ဒြရာနတ် တဂိုး၏ The Return of Khoka Babu ကို ပြန်ဆိုသည်။]

[၁၉၉၃၊ ဇန်နဝါရီ၊ ရင်ခုန်ပွင့်]

ပါရမီဖြည့်စမို့

ပထမလ ကုန်ဆုံးကာနီးလေပြီ။ နွေရာသီရောက်တော့မည်။ ညဦးပိုင်းမှာ ပွဲလောင် အိုက်စပ်လှ၏။ ဝါးပင်များပေါ်မှ ဝါးရွက်ကလေးများ ပင်လျှင် ငြိမ်သက်လျက်ရှိ၏။ ကောင်းကင်မှ ကြယ်ပွင့်ကလေးများသည် ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာတစ်ခုလို တုန်ယင်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ မနက်သုံးနာရီလောက်တွင်မူ လေအေးကလေး တိုက်စပြုလာ၏။ ရှိရာရှိသည် ဖွင့်ထားသော ပြတင်းပေါက်အနီးက ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် သံသေတ္တာကလေးတစ်လုံးကို အဝတ်ပတ်ပြီး ခေါင်းအုံး အိပ်နေသည်။ ဘာသာရေး ထုံးစံအရ မြီးခြံကျင့်သုံး နေထိုင်သည်မှာ ထင်ရှားပါသည်။

ရှိရာရှိသည် မနက် လေးနာရီထိုးသည်နှင့် အိပ်ရာမှ ထသည်။ ရေမိုးချိုးပြီးနောက် ဘုရားဆောင်သို့ ဝင်သည်။ ဘုရားဝတ်ပြုသည့် အလုပ်ဖြင့် တမနက်ကုန်သလောက် ရှိလေပြီ။ ထိုနောက် ပန်ဒစ်ကြီးရောက်လာသည်။ ရှိရာရှိသည် အခန်းထဲတွင် ပန်ဒစ်ကြီးနှင့်အတူ ထိုင်ပြီး ဘဂဝါဂီတကို ဖတ်သည်။ ရှိရာရှိမှာ သက္ကဋဘာသာ အနည်းငယ် တတ်သဖြင့် ရှန်ကာရာ ပြုစုသော ဝေ-ဒန္တကျမ်းဋီကာများကို ဖတ်မည်ဟု အားခဲထားသည်။ ထိုနောက် ပတ္တန်ဇာလီ၏ အဘိဓမ္မာကျမ်းရင်းများကိုလည်း သက္ကဋဘာသာမူရင်းဖြင့် ဖတ်ရန် စိတ်ကူးနေသည်။

ရှိရာရှိမှာ အသက် နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ခန့် ရှိလေပြီ။

ရှိရာရှိသည် အိမ်မှုကိစ္စတို့ကိုလည်း ကာလအတန်ကြာကပင် ဥပေက္ခာ ပြုထားလိုက်လေပြီ။ အဘယ့်ကြောင့် ဘာသာရေးကို ထိုမျှ စိတ်ပါသွား ရသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ နားထောင်ကြည့်ကြပါစို့။

မခန်းဟူသော သူ့ယောက္ခမ၏ အမည်မှာ ထောပတ်ကဲ့သို့ ပျော့ ပျောင်းသည်ဟု အဓိပ္ပာယ် ရ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအမည်သည် သူ့စရိုက်နှင့် လားလားမျှ ကိုက်ညီခြင်း မရှိပါ။ မခန်းကို ပျော့ပျောင်းသွားအောင် လုပ်ရ သည်မှာ တော်တော် ခက်ခဲသည့် ကိစ္စဖြစ်ပါသည်။ သူ့သားဖြစ်သူ ဘာ ရဒါသည် အနည်းဆုံး ဘီအေစာမေးပွဲကို မအောင်မချင်း မိန်းမနှင့် တခြားစီ ခွဲနေရမည်ဟု တစ်ချက်လွတ် အမိန့်ထုတ်ထားသည်။ သို့ရာတွင် ဟေးလား ဝါးလား ပျော်ပါးနေတတ်သည့် ဘာရဒါသည် ပညာသင်ကြားခြင်းနှင့် ပြဒါ တစ်လမ်း သံတစ်လမ်း ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် သူ့နှစ်သက်သော ပန်းရုံ အနီးတွင် တဝီဝီမြည်၍ ပျံဝဲနေချင်သော်လည်း ပျားရည်ကို စုဆောင်း သိုမှီးရသည့် အလုပ်ကို နည်းနည်းကလေးမျှ သဘောမကျပါ။ အိမ်ထောင် ပြုပြီးလျှင် ဇိမ်ကျကျ နေမည်၊ နှုတ်ခမ်းမွှေး ထားကာ တသသ လုပ်မည်၊ အချိန်တန်လျှင် စီးကရက်ကလေး လက်ကြားညှပ်မည်ဟု သူ မျှော်မှန်းခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဖြစ်ချင်တိုင်းလည်း မဖြစ်ရဆိုသည့် စကားအတိုင်း သား၏ အိမ်ထောင်ရေးမှ အကျိုးအမြတ်ကို မျှော်မှန်းရာတွင် အဖေက သားထက် ပို၍ ရည်မှန်းချက် ကြီးပါသည်။

ကျောင်းဆရာကြီးက ဘာရဒါကို ဂေါတန်ဟူသော သူတော်စင် ကြီးတစ်ပါး၏ အမည်ကို ပေးထား၏။ ဂေါတန်ဟူသော သူတော်စင်၏ အမည်ကို ပေးခြင်းမှာ ဘာရဒါ၏ မြင့်မြတ်သော ဗြဟ္မဏအကျင့်တို့ ကြောင့် မဟုတ်သည်မှာ ပြောစရာ မလိုပါ။ မေးခွန်း မေးလိုက်၍ တစ်ခုမျှ မဖြေနိုင်ဘဲ ဝိုင်တိုင်တိုင်ကြီး ဖြစ်နေလျှင် ဆရာက ဝစီပိတ်ကျင့်နေသည့် ကိုယ်တော်ဟု ခေါ်ပြီး တစ်ခုတလေ ဖြေနိုင်သည့်အခါနှင့် တိုးသွားလျှင်လည်း သူ့ အမူ အရာမှာ နွားသိုးကြီးတစ်ကောင်နှင့် တူလှသဖြင့် ဆရာက သူ့ကို ဂေါတန် (နွားသိုးနှင့် တူသူ) ဟု ခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မခန်းသည် သူ့သား စာညံ့သည်ကို ဆရာနှင့် တိုင်ပင်သည်။ ဆရာက ရထားတွဲကို အားကောင်းသည့် အင်ဂျင်စက်ခေါင်းကြီးနှစ်လုံးဖြင့် ရှေ့နောက် ညှပ်၍ ဆွဲသကဲ့သို့ ဘာရဒါကိုလည်း အိမ်တွင် လည်းကောင်း၊ ကျောင်းတွင် လည်းကောင်း စာအသင်အပြု တော်သည့် ဆရာနှစ်ဦးဖြင့် ညှပ်၍ သင်

သင့်သည်ဟု အကြံပေးသည်။ သို့ဖြင့် စာမေးပွဲသမုဒ္ဒရာကြီးထဲတွင် မကြာခဏ နှစ်နေကြသော ကျောင်းသားတို့ကို လိုရာ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်အောင် ပို့ပေးနိုင်သည့် ကူးတို့သမား အကျော်ဆရာ နှစ်ဆူကို ငှားရမ်းကာ ဘာရဒါကို သက်ကြီးခေါင်းချချိန်အထိ သင်ကြားစေသည်။

ရှေးယခင်က ဉာဏ်အလင်းကို ရအောင် အားထုတ်သွားသော ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ တစ်ဦးတည်း ခြိုးခြံကျင့်ခဲ့ကြရ၏။ သို့ရာတွင် ဘာရဒါမှာကာ သူတစ်ဦးတည်း ကျင့်ကြံခြင်း မပြုနိုင်ပါ။ ဆရာနှစ်ဦးက ကြီးကြပ်လျက် ရှိသဖြင့် တစ်ဦးတည်း ကျင့်သော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တို့ထက်ပင် ပြင်းထန် ကြပ်တည်းလှပါသည်။ ရှေးယခင်က သူတော်စင်ကြီးများ ယောဂီအကျင့်ကို ကျင့်နေစဉ် ရရှိသည့် အပူဓာတ်မှာ မီးဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဘာရဒါ ရရှိသည့် အပူဓာတ်မှာ မီးမဟုတ်ဘဲ သူ့ကို စာသင်ပြသည့် ဆရာများ၏ ဒေါသ ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာများသည် သူ့အား အနား မရှိ၊ မီးကင်ကြပါသည်။ ထို သို့ အပြင်းအထန် ကျင့်ကြံပြီးသည့်တိုင်အောင်လည်း ဘာရဒါမှာ စာမေးပွဲ ကျမြဲ ကျလျက်ပင် ရှိပါသေးသည်။ မိမိသည် အတော်ဆုံးဆိုသည့် ဆရာ များကိုပင် အရှက်ရ၍ လက်မှိုင်ချအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့သူဟု ဘာရဒါ သူ့ကိုယ်သူ ဖြေသိမ့်ပါသည်။

ထိုသို့ အောင်မြင်မှု မရှိသည့်တိုင် မခန်းဘာဘူသည် သင်္ဘောကို မစွန့်သေးပါ။ ဒုတိယအကြိမ် ခုတ်မောင်းရန် ဒုတိယအသုတ် မာလိန်များ ကို ရွေးပြန်ပါသည်။ ဘာရဒါကို ကအဆင့်မှ အောင်အောင် သင်ပေးနိုင် လျှင် လခအပြင် ထိုက်သင့်သည့် လက်ဆောင်များဖြင့်လည်း ကန်တော့ မည်ဟု ပြောပါသည်။ ဤတစ်ချို့တွင် တပည့်ကလည်း အတော်ကြီးစား ပါသည်။ သို့ရာတွင် လူနာသည် တတ်ကျွမ်းသော သမားတို့ တိုက်ကျွေးသော ဆေးကို မစားဘဲ လမ်းဘေးက ဆေးဆရာကို သွား၍ အားကိုးလိုက်ပါသည်။ ဘာရဒါသည် အာယုဗေဒ ဆေးဆရာတစ်ဦးထံ သွားကာ သူ့အညွန့်အတိုင်း ဆေးတစ်မျိုးကို ထိုးသည်။ သူ့အညွန့်အရ စာမေးပွဲ မဖြေမီ တစ်ညတွင် ခပ်ပြင်းပြင်း ဝမ်းနုတ်ဆေး တစ်လုံးကို စားသည်။ သို့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ဘာရဒါသည် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသို့ သွား၍ စာမေးပွဲ မဖြေ နိုင်တော့ဘဲ အိမ်မှာပင် ဇိမ်ကျကျ နေခွင့်ရလိုက်ပါသည်။ သူ ဝမ်းလျှောသည့် ရောဂါမှာ အထက်တန်းကျကျ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင် အချိန်ကိုက် ထွက်သကဲ့ သို့ပင် သူ့အချိန်နှင့်သူ တိခန့် ကိုက်နေပါသည်။ မခန်းသည် နောက်ထပ်

ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ နောက် နှစ်စာမေးပွဲကို ထပ်ဖြေရမည်ဟု အမိန့်ချ လိုက်သည်။ တစ်နည်း ပြောရလျှင် ဘာရဒါ၏ ထောင်ဒဏ်ကို နောက်တစ်နှစ် တိုးလိုက်သည့် သဘောပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဘာရဒါသည် သူ့ခံစားချက်တို့ကို အဖေ သိစေရန်အတွက် နောက် တစ်နေ့လုံးလုံး အစာမစားဘဲ နေလိုက်သည်။ အဖေကမူ တစ်ချက်မျှ အ လျှော့ မပေးပါ။ သူသာလျှင် ဆာဆာနှင့် ညနေစာ ပိုစားဖြစ်သွားခြင်း သာ အဖတ်တင်ပါသည်။ ဘာရဒါသည် အဖေကို ကျားတစ်ကောင်လို ကြောက်သော်လည်း ပြောစရာ စကားရှိသည်တို့ကိုတော့ ပြောလိုက်ပါသည်။

‘ကျွန်တော် ဒီမှာ နေလို့ကတော့ ဘယ်တော့မှ အောင်မှာ မဟုတ် ဘူး’ ဟု ဘာရဒါက သူ့အဖေကို ပြောသည်။

‘ဒီမှာ နေလို့ မအောင်ရင် ဘယ်မှာ နေမှ အောင်မှာလဲ’

‘အင်္ဂလန်မှာ နေရင် အောင်တာပေါ့’

မခန်းဘာဘူက အင်္ဂလန်သို့ ပို့ရသည်မှာ အကြောင်းမဟုတ်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် သူ့ဦးနှောက်မျိုးဖြင့် အင်္ဂလန်သို့ သွားစာသင်၍ မဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့သား သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြသည်။ ဥပမာပြသည့် အနေဖြင့် မိမိ နှင့် ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်မှာ အလွန်စာတော်ကြောင်း၊ ဂုဏ်ထူး အမြဲထွက်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် အင်္ဂလန်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ထိုထက် မြင့်သည့် စာမေးပွဲမျိုးကို တစ်ချက်တည်းဖြင့် အောင်အောင် ဖြေ ရကြောင်း၊ မိမိသည် ဘာရဒါကို အင်္ဂလန်သို့ မပို့နိုင်စရာ အကြောင်း မရှိကြောင်း။ သို့ရာတွင် ဘီအေစာမေးပွဲကိုမူ အောင်အောင် ဖြေသွားရမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။

ဘာရဒါအဖို့သော်မူ တော်တော်ကြီးမားသည့် အခက်အခဲကြီး ဖြစ်သည်။ ဘာရဒါသည် ဘီအေဘွဲ့ တစ်ခု မလိုဘဲ လောကကြီးထဲတွင် လူလာဖြစ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ဘီအေအောင်သည့် ဖြစ်စေ၊ မအောင်သည် ဖြစ်စေ တစ်နေ့တွင် သေရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုဘီအေ ဘွဲ့ကြီးသည် သူ့ဘဝတွင် ဝိန္ဒာတောင်တန်းကြီးကဲ့သို့ အမြဲကာဆီးနေ ဘတ်ပါသည်။ ဘယ်ကို သွားသွား ထိုတောင်တန်းကြီးနှင့် ဝင်တိုက်ရတော့ မည်လော...ဝိန္ဒာတောင်တန်းကြီးကို သူစိတ်တိုင်းကျ ကွေးညွတ်ပစ်နိုင်သည့် ခရီးသူတော်စင် အာဂုတ္တတို့လို ဆိုလျှင် မည်သို့ ရှိမည်နည်း။ ထို သူတော်

စင်မျိုးတွေ ရှိနေလျှင် မည်သို့ ရှိမည်နည်း...ဦးဆံတွေကို ပယ်ကာ ဘီအေ စာမေးပွဲကို ဝင်ဖြေနေရဦးမည်လော....

ဘာရဒါသည် သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက်ကို ချလိုက်၏။ 'ကဲ... ကြီးစားလိုက်ဦးပေဟု ဒီတစ်ခါတော့ နောက်ဆုံးပါပဲ' ဟု တစ်ယောက် တည်း ပြောမိသည်။ ဘာရဒါသည် ခဲတံဖြင့် တေးမှတ်ထားသော မှတ်စု စာအုပ်များကို ယူကာ ခါးတောင်းကျိုက်ဖြင့် စာကို ကုန်းကျက်မည်ကြံ ဆဲတွင် ကြီးမားပြင်းထန်သော ထိုးနှက်ချက်ကြီး တစ်ရပ်နှင့် ကြိုရသည်။ ထိုးနှက်ချက်မှာ ပြင်းထန်သည်။ မခန်းဘာဘူသည် သူ့သား ကျောင်းသွား လျှင် စီးနေကျ ဖြစ်သည့် ရထားနှင့် မြင်းကို ရောင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ 'အဖေမှာ မနှစ်က အရောင်းအဝယ် အရှုံးပေါ်တယ်တွာ၊ ဒီစရိတ်တွေကို မတတ်နိုင်တော့ဘူး' ဟု အဖေက ပြောသည်။ ဘာရဒါသည် ကျောင်းကို ခြေကျင် လျှောက်သွားနိုင်ပါသည်။ အကြောင်း မဟုတ်ပါ။ သို့ရာတွင် အခြား သူများ အထင်သေးမည်ကိုတော့ သူ စိုးရိမ်ပါသည်။

ထိုသို့ တွေးပြီးသည့်နောက် မိမိအဖို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်ခြင်း မပြုလိုလျှင် တစ်နည်းသာ ထွက်ရပ်လမ်း ရှိတော့ကြောင်းကို တစ်နံနက်တွင် သဘောပေါက်လာသည်။ ထိုလမ်းကိုသာလိုက်လျှင် သားတွေ၊ မယားတွေ၊ စည်းစိမ်တွေ၊ ဂုဏ်တွေလည်း အရေးမကြီးတော့ပြီ။ မိမိသည် တောမှီသည့် ယောဂီတစ်ဦး လုပ်ရန်သာ ရှိတော့သည်ဟု သဘောပေါက်လာသည်။ ဘာ ရဒါသည် စီးကုရက်ကို တစ်လိပ်ပြီး တစ်လိပ် မိုးမွန်အောင် ခိုးသောက်ရင်း ထိုအကြောင်းကို စဉ်းစား၏။ အလိပ်အလိပ် ထွက်လာသော မီးခိုးများ၏ တန်ခိုးကြောင့် ထိုစိတ်ကူးသည် ပို၍ နှစ်သက်စဖွယ် ကောင်းလာ၏။ များမကြာမီတွင် စာမေးပွဲကြီးနှင့် ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်ခဲ့ရသည့် စစ်မြေ ပြင်တစ်ခုပမာ မှစာကြံနေသော စာရွက်များဖြင့် ပြန့်ကျဲနေသော သူ့အခန်းကို မြင်ရသည်။ စာမေးပွဲကြီးမှာ အဝေးကြီး လိုပါသေးသည်။ သို့ရာတွင် စာမေးပွဲ ဖြေဆိုမည့် သူ့ကိုလည်း မတွေ့ရတော့ပါ။ စားပွဲပေါ်တွင် ဖန်တုံးတစ်တုံးဖြင့် ဖိထားသော စာရွက်တစ်ရွက်ကို တွေ့ရသည်။ စာရွက်ပေါ်တွင် အောက်ပါ အတိုင်း ရေးထားသည်။

'ကျွန်တော် ဆန်ယာဆိတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ရထားမလိုတော့ ပါ- ပုံ၊ အရှင် ဘာရဒါ နန္ဒာဆွာမိ' ဟု ရေးထားသည်။

မခန်းဘာဘူသည် ရက်ပေါင်းများစွာ ဘာမျှ မလုပ်ဘဲ စောင့်

ကြည့်နေသည်။ စားစရာသောက်စရာ မရှိလျှင် ပြန်လာလိမ့်မည်။ လော
 လောဆယ်တွင်မူ လှောင်အိမ်ကို ဖွင့်ပေးဖို့သာ ဖြစ်သည်ဟု သူ ယူဆသည်။
 သို့ဖြင့် လှောင်အိမ်သည် အတန်ကြာမျှ ပွင့်နေသည်။ အခန်းထဲတွင် ကျွန်
 ရစ်ခဲ့သည့် စာရွက်များကို သိမ်းဆည်းထားလိုက်သည်။ ကျွန်ပစ္စည်းများကိုမူ
 နဂိုအတိုင်းပင် ထားသည်။ အခန်းထောင့်ရှိ ရေတကောင်းဝတွင် စွပ်ထားသည့်
 ဖန်ခွက်ကလည်း နဂိုအတိုင်း ရှိသည်။ မြေပုံ စာအုပ်ဟောင်းတစ်အုပ်၏
 အဖုံးကလည်း ကုလားထိုင်ပေမည် စိုးသည့်အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊
 ယခု မရှိတော့မည် ဖြစ်သည့် ကျောင်းသားအား ကြမ်းပိုးရန်မှ ကာကွယ်ရန်
 အတွက်သော် လည်းကောင်း၊ ဆီချေးပေနေသည့် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်
 နဂိုအတိုင်း ရှိနေသည်။ ဘာရဒါ၏ နာမည်ရေးထားသည့် သံသေတ္တာ
 ဟောင်းကလည်း အခန်းထောင့်က စင်ပေါ်တွင် နဂိုအတိုင်း ရှိနေသည်။
 အဖုံး စုတ်နေသည့် အင်္ဂလိပ် ဘင်္ဂါလီ အဘိဓာန်စာအုပ်၊ ပရာရှတ်စထရီ၏
 'အိန္ဒိယပြည်သမိုင်း' မှ စာရွက်အချို့နှင့် အဖုံးတွင် ဝိတိုရိယ ဘုရင်မကြီး၏
 ပုံရိုက်ထားသည့် လေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ်တို့ကလည်း စာအုပ်စင်ပေါ်တွင်
 နဂိုအတိုင်း ရှိနေသည်။ အကယ်၍ ထိုစာအုပ်များကို ကောက်၍ ခါချလိုက်
 လျှင်မူ အင်္ဂလိပ်ရုပ်ရှင် မင်းသမီးများ၏ပုံ ရိုက်ထားသည့် အောက်ဒင် ကုမ္ပဏီ
 စီးကရက်ဘူးခွဲများ ထွက်ကျလာသည်ကို တွေ့ရမည် ဖြစ်သည်။ ဆန်
 ယာဆီ လုပ်ရန် စိတ်ကူးစဉ်က ထိုအရာများဖြင့် စိတ်ကူးခဲ့သည်ကို ထောက်
 လျှင် ဘာရဒါသည် စိတ်မမှန် ဖြစ်နေကြောင်း ထင်ရှားသည်။

ယင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ဇာတ်လိုက်၏ အခြေအနေ ဖြစ်သည်။ ယခု
 ကျွန်ုပ်တို့ ဇာတ်လိုက်မင်းသမီး၏ အခြေအနေကို ကြည့်ဦးအံ့။ ထိုအချိန်
 က ရှိရာရှိသည် အသက် တစ်ဆယ့်သုံးနှစ်သာ ရှိသေးသည်။ သူ့မိဘ
 အိမ်က ထွက်လာသည်အထိ သူ့ကို လူတိုင်းက 'ကူကီး' (ကောင်မလေး)ဟု
 ခေါ်နေကြဆဲ ဖြစ်သည်။ ကောင်မလေးသည် ကလေးဆန်ခြင်းကို အိမ်တွင်
 ထားမပစ်ခဲ့ဘဲ ယောက္ခမအိမ်အထိ ယူလာခဲ့သည်။ အိမ်စေ့များကပင် သူ့
 ရှေ့တွင် ဆိုလျှင် ပြောချင်ရာ ပြောနေတတ်ကြသည်။ သူ့ ယောက္ခမ
 အမကြီးမှာ နာတာရှည် လူမမာကြီး ဖြစ်သဖြင့် ယောက်ျား၏ ဩဇာကို
 တစ်စက်မျှ လွန်ဆန်ရဲသည့် အင်အား မရှိ။ အမှန်ဆိုရလျှင် လင်ကြောက်
 သည်ဟုပင် ဆိုနိုင်သည်။ သူ့ယောက်မ (ဘာရဒါ၏အဒေါ် မုဆိုးမ) မှာ
 အလွန်စွာသူ ဖြစ်သည်။ အဒေါ်သည် သူ့လျှာကို သင်တုန်းဓားတစ်ချောင်း

နယ် သဘောထားကာ ဘာရဒါကို နာသာခံခက်ဖြစ်အောင် လှီးဖြတ်တတ်၏။
ဘိုးစဉ် ဘောင်ဆက်မှစ၍ သူတို့ အမျိုးသည် သမီး မိန်းကလေးများကို
ဗြဟ္မဏ မျိုးနွယ်များနှင့်သာ ပေးစားလေ့ ရှိကြသည်။ ဗြဟ္မဏမျိုးနွယ်များမှာ
မျိုးရိုးကောင်းသည် မှန်သော်လည်း အကျင့်တန်သူများ ဖြစ်တတ်ကြသည်။
သူ့အဒေါ်မှာ ဆေးစွဲနေသည့် ဗြဟ္မဏတစ်ယောက်နှင့် လက်ဆက်ခဲ့ရသည်။
ထိုဆေးစွဲသူတွင် ချီးကျူးစရာဆို၍ ရှိလျှင် အသက်မရှည်ဘဲ စောစောစီးစီး
ကွယ်လွန်သွားသည့် အချက်တစ်ချက်သာ ရှိသည်။ အဒေါ်သည် ထို အ
ကြောင်းများကို တွေးမိကာ စိတ်နာတိုင်း ရှိရာရှိနှင့် ယခုခေတ် မိန်းကလေး
များကို အသုံးမကျသည့် ပုလဲပုတီးနှင့် နှိုင်းတတ်သည်။ အမှန်ကတော့
ပုလဲပုတီးကို ပြောလိုရင်း မဟုတ်။ ပုလဲပုတီးကို ဆွဲသူတွေ အလုပ် မဟုတ်
သောကြောင့် ပုလဲပုတီး အသုံးမကျ ဖြစ်ရသည်ဟု ပြောလိုရင်း ဖြစ်သည်။

သူ့ကို ဘယ်လို ပြောပြော အကြောင်းမ ဟုတ်ပါ။ သို့ရာတွင်
အဒေါ် စကားထဲတွင် ရှိရာရှိ နာသည့် အချက်တစ်ချက်တော့ ရှိသည်။
ထိုအချက်ကို အခြားသူများ မေ့ကောင်း မေ့မည်။ သို့ရာတွင် ရှိရာရှိ
မမေ့နိုင်ပါ။

‘ငါတော့ ငါ့မောင်ကို ကြည့်ပြီး အံ့ဩတယ်အေ၊ ဘာ့ကြောင့်များ
ပိုက်ဆံကုန်ခံပြီး သူ့သားကို စာသင်ခိုင်းနေရလဲ မသိဘူး။ ဘာရဒါဆိုတဲ့
ကောင်လေးဟာ တစ်သက်လုံး စာမေးပွဲ အောင်မယ့်ကောင် မဟုတ်ဘူး။
လက်မှတ်တောင် ထိုးထားလိုက်ချင်သေးတယ်’ ဟု အဒေါ်က မဲ့ကာရွဲ ကာ
နှင့် ပြောတတ်သည်။

ဘာရဒါသည် စာမေးပွဲအောင်မည် မဟုတ်ကြောင်းကို ရှိရာရှိလည်း
သိပါသည်။ သို့ရာတွင် ကံကောင်းထောက်မ၍ ဖြစ်စေ စာမေးပွဲကိုတော့
အောင်စေချင်သည်။ သို့မှာသာ အဒေါ်၏ အမနာပ ပြောသံတွေ ရပ်သွားမည်
ဖြစ်သည်။ ပထမ တစ်ခါကျပြီး မခန်းဘာဘူက သူ့သားအတွက်နဲ့ နောက်
ထပ်ဆရာသစ်များ ငှားမည်လုပ်သည့်အခါတွင် အဒေါ်က ‘ငါ့မောင်ဟာ
တော်တော်ထူတဲ့ အတဲ့ကောင်၊ ခုထက်ထိ သဘောမပေါက်ဘူး’ ဟု ပြော
ပြန်သည်။ ထိုအခါတွင်လည်း ရှိရာရှိသည် ဘာရဒါ ကံကောင်းထောက်မပြီး
ဘာရဒါစာမေးပွဲ အောင်ပါစေကြောင်းကို ကျိတ်၍ ဆုတောင်းရသည်။
ထိုအခါတွင်လည်း အာယုဗေဒ ဆေးဆရာ၏ ဆေးကို စားမိပြီး စာမေးပွဲ
ဖြေမည့် နေ့ကျမှ ဝမ်းတွေ ဒလဟောသွားကာ မဖြေနိုင် ဖြစ်ရပြန်သည်။

‘ကောင်လေးကတော့ ဉာဏ်ချည်းပဲ’ ဟု အဒေါ်က ပြောသည့်အခါတွင် ရှိရာရှိသည် ခေါင်းငုံ့၍ ခံရသည်။ ဘာရဒါသည် တကယ်ပင် ရိုးရိုးသားသား ဝမ်းလျောခြင်းပင် ဟုတ်ပါ၏လောဟု သူ သံသယ ဖြစ်ရသည်။

ထိုနောက် ဘာရဒါသည် အိမ်မှ ထွက်သွားခဲ့သည်။ သူတို့မိသားစုသည် ထိုကိစ္စကို ကံမကောင်းသည့် ကိစ္စအဖြစ် ယူဆကာ ဘာရဒါ အပေါ်တွင် ခွင့်လွှတ်ကြလိမ့်မည်ဟု သူ မျှော်လင့်ထားသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့သည် ဘာရဒါ ထွက်သွားခြင်းကို ချိုးကျူးသဘာ မပြုကြပါ။ ‘မယု ကြည့်နေပါ၊ တစ်နေ့ ပြန်လာမှာပါ’ ဟု ဆိုကြသည်။ ရှိရာရှိ စိတ်ထဲတွင်မူ ‘ဘုရားသိကြားမလို့၊ သူတို့ ပြောတဲ့ စကား မမှန်ပါစေနဲ့ ဘုရား၊ ဘာရဒါ အပေါ်မှာ ပြစ်မှားခဲ့တဲ့ သူတို့ အပြစ်တွေအတွက် အရှက်ရကြပါစေ ဘုရား’ ဟု ကျိတ်၍ ဆုတောင်းမိသည်။

သည်တစ်ကြိမ်တွင်မူ ဘုရားသခင်သည် သူ့ဆုတောင်းသံကို ကြားပြီ ထင်သည်။ တစ်လကုန်သွားသော်လည်း ဘာရဒါမှာ ပြန်မလာတော့။ သူ မလာသည့်အတွက် အိမ်တွင်ရှိသည့် သူများကလည်း စိတ်ပူသည့်ဟန် မပြကြ။ နှစ်လကြာသွားသည်။ ထိုအခါတွင် မခန်းဘာဘူမှာ အနည်းငယ် စိတ်ပူလာ စပြုလေပြီ။ သို့ရာတွင် အပြင်သို့ ထုတ်မပြချေ။ ချွေးမနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိလျှင် မခန်းဘာဘူ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် စိုးရိမ်ပူပန်သည့် အရိပ် အယောင် တွေ ပေါ်လာတတ်သည်။ သို့ရာတွင် အဒေါ်၏ မျက်နှာမှာမူ ပူပြင်းသည့် နွေရာသီကောင်းကင်ကဲ့သို့ ကြည်လင်လျက် ရှိ၏။ ရှိရာရှိမှာမူ အိမ်ရှေ့သို့ လူတစ်ယောက် ရောက်လာတိုင်း သူ့ယောက်ျား ပြန်လာပြီဟု တွေးမိကာ အဒေါ်၏မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး လန့်နေတတ်သည်။ သို့ဖြင့် သုံးလခန့်ကြာ သွားသည်။ ထိုအခါ၌ကား အဒေါ်သည် သူ့ကြောင့် တစ်အိမ်လုံး စိုးရိမ် သောက ရောက်ရသည်ဟုဆိုကာ သူ့တူကို အပြစ်တင်တော့သည်။ ဥပေက္ခာ ပြုသည်နှင့် စာလျှင် ဒေါသထွက်သည်ကမှ တော်သေးသည်ဟု ရှိရာရှိ တွေး၍ ဖြေသိမ့်သည်။ တဖြည်းဖြည်းဖြင့် မိသားစုမှာ ပို၍ ပို၍ စိုးရိမ် လာခဲ့လေပြီ။ တစ်နှစ်လောက်ကြာသည်အထိ ဘာသတင်းကိုမျှ စုံစမ်း၍ မရသည့်အခါတွင် အဒေါ်ကိုယ်တိုင်သည်ပင် သူ့မောင်သည် သားဖြစ်သူ ဘာရဒါ အပေါ်တွင် အကွပ်အညှပ် ပြင်းထန်လွန်းသည်ဟု ပြောလာသည်။ နှစ်နှစ်လောက်ကြာသည့် အခါတွင်မူ အိမ်နားနီးချင်းများက ဘာရဒါသည် စာစာတ်ပေတတ်တစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်သည့်တိုင် လူကောင်းတစ်ယောက်

ဖြစ်သည်ဟု ပြောလာကြသည်။ သို့ဖြင့် ဘာရဒါတစ်ယောက် ထွက်သွား၍ ရက်တွေကြာညောင်းလာသည်နှင့်အမျှ ဘာရဒါ၏အကြောင်းကို အကောင်းပြောလာခဲ့ကြသည်။ ဘာရဒါတစ်ယောက် ဆေးလိပ်တောင်မှ ကောင်းကောင်းမသောက်တတ်ရှာဟု ပြောလာကြသည်။ သူ့အတန်းဆရာကလည်း ဘာရဒါသည် ရိုးသားသည့်အတွက် သူ့ကို ဂေါတန်ဆိုသည့် သူတော်စင်၏ နာမည်ကို ပေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဘာရဒါသည် သူတော်စင်ဖြစ်မည့် နိမိတ်လက္ခဏာတွေကို နဂိုကတည်းက ပြနေကြောင်း၊ ဘာရဒါသည် လောကီကိစ္စများကို ဦးစား မပေးဘဲ ငယ်ငယ်ကတည်းကပင် လောကုတ္တရာ ကိစ္စများကို စိတ်ဝင်စားခဲ့ကြောင်းဖြင့် ချီးကျူး ပြောဆိုခြင်း ပြုသည်။ အဒေါ်လုပ်သူကမူ သူ့မောင်သည် ကလေးကို အလွန်ဖိနှိပ်သည်။ ကွပ်ညှပ်လွန်းအားကြီးသည်ဟု နေ့ရှိသရွေ့ တစ်ခါတစ်ရံတွင် နာရီ ရှိသရွေ့ ပြစ်တင်မောင်းမဲ နေတတ်သည်။

‘ငါ့တူလေးမှာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် စာတွေ ကြိုးစားသင်နေရဦးမှာလဲ၊ ကိုယ့်မှာ ငွေကြေးဆိုလို့လဲ ဘာမှ ပူပင်ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကသာ ကလေးကို အပြစ်ရှာနေတာ၊ တကယ်က ကလေးမှာ ဘာမှ ဒီလောက် ပြောစရာ မရှိဘူး၊ ငါ့တူလေးလို တော်တဲ့ ကလေးမျိုး ရှာကြည့်စမ်းပါ’ ဟု ပြောတတ်သည်။ မိမိ၏ ခင်ပွန်းသည်သည် အလွန် ဘာသာတရားကို ကိုင်းရှိုင်းသူ ဖြစ်ကြောင်းကို ချီးကျူး ပြောဆိုသံများကို ကြားရသည့်အခါ၌ ရှိရာရှိမှာလည်း ဂုဏ်ယူ၍ မဆိုး ဖြစ်နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် ဘာရဒါကို အထင်လွဲခဲ့ကြရာ ယခု သူတို့ တစ်တွေ အမြင်မှန် ရလာသည့် အတွက်လည်း သူ့ယောက်ျားကို လွမ်းရသမျှတွေ ပြေပျောက်သွားသည်ဟုပင် ထင်မိသည်။

ယောက္ခမကြီးမှာလည်း သားကို လွမ်းသမျှ အိမ်တွင် ကျန်ရစ်သည့် ချွေးမကို အတိုးချ၍ အလိုလိုက်သည်။ ချွေးမစိတ်ချမ်းသာရေး သည် သူ့အတွက် အဓိက ဖြစ်သည်။

J

ယခုအချိန်၌ ရှိရာရှိမှာ အသက်တစ်ဆယ့် ငါးနှစ်ရှိလေပြီ။ ရှိရာရှိသည် အခန်းထဲတွင် ထိုင်ရင်း မျက်ရည်တွေ ဝဲနေသည်။ လောကီကိစ္စများသည် သူ့ကို အဘက်ဘက်မှ ဝန်းရံ ပိတ်ဆို့ထားကာ စိတ်ဓာတ်ကို မွန်းကျပ်အောင် လုပ်နေသကဲ့သို့ ရှိသည်။ အခန်းထဲရှိ အရာဝတ္ထုတိုင်း၊

ဝရန်တာတွေ ရှိသည့် လက်ရန်းတိုင်တိုင်း၊ စကြိုန်ဘေးတွင်ရှိသည့် ပန် အိုထဲက ပန်းပင်တိုင်းစသည့် မြင်မြင်သမျှ အရာတိုင်းသည် သူ့စိတ်ကို ကြီးစွာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေသည်။ အိပ်ရာ၊ အဝတ်လှန်းသည်စင်၊ ကြောင်အိမ်စသည့် မြင်မြင်သမျှ အရာတိုင်းသည် သူ့ဘဝတွင် ဟာလာဟင်လင်း ဖြစ်လျက် ရှိပုံကို ညွှန်ပြနေကြသကဲ့သို့ ရှိသည်။ အဆင်အပြင်၊ အမွမ်းအမံတို့ဖြင့် ပြင်ဆင်ထားသော အခန်းကြီး တစ်ခုလုံးကို ကြည့်၍ သူ စိတ်တိုသည်။ ပြတင်းပေါက်တွင် ထိုင်သည့် အခါမှပင်လျှင် သူ့စိတ်ထဲတွင် သက်သာသလို ရှိသည်။ သူသည် ပြင်ပလောကကြီးကို ပိုင်ဆိုင်သူ ဖြစ်သွားသည်။ ပြင်ပကမ္ဘာလောကကြီးသည် သူ့အိုးအိမ်သဖွယ် ဖြစ်သွားသည်။

တစ်နံနက် ဆယ်နာရီခန့်၌ သူတို့ အိမ်တစ်အိမ်လုံးမှာ ထုံးစံ အတိုင်း ပျားအုံတစ်အုံသဖွယ် အလုပ်များနေကြသည်။ တစ်အိမ်လုံးတွင် အိုးများနှင့် ပန်းကန်များ၊ တောင်းကြီးတောင်းငယ်များ၊ ဆုံများနှင့် ကျည်ပွေ့များ၊ ကွမ်းအစ်များဖြင့် ပြန့်ကျဲလျက် ရှိသည်။ ရှူရာရှိသည် တစ်အိမ်လုံး အလုပ်များနေသည့်တိုင် ပြတင်းပေါက်အနီးတွင် အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ကာ ကောင်းကင်ကြီးကို မျှော်ကြည့်ရင်း စိတ်ကူးတည့်ရာ တွေးနေမိသည်။ ထိုစဉ် သူတို့ အိမ်ရှေ့ရှိ ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှ 'ဇေ ယျတု သဗ္ဗမင်္ဂလံ' ဟူသော ဆန်ယာဆီကြီး တစ်ဦး ရွတ်ဆိုလိုက်သည့် အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ထိုအသံကို ကြားလိုက်သည်နှင့် ရှူရာရှိ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှ အကြောအခြင်ဟူသမျှတို့သည် စောင်းတစ်လက်မှ စောင်းကြီးများသဖွယ် တင်းသွားကြသည်။ ရှူရာရှိသည် အဒေါ်ထံသို့ ပြေးဆင်းလာခဲ့ကာ 'ဒေါ်လေးရေ၊ ဒေါ်လေး၊ ဆန်ယာဆီကို ဆွမ်းဖြစ်ဖြစ်၊ သစ်သီးဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခု လှူရအောင်' ဟု ပြောသည်။

သို့ဖြင့် ရှူရာရှိသည် ဆန်ယာဆီများကို အမြဲလိုလို လှူဒါန်းလေ့ရှိသည်။ ဆန်ယာဆီများကို လှူဒါန်းခြင်းသည် သူ့ အသက်ရှင်နေထိုင်ရသည့် အကြောင်းရင်းကြီး တစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ယောက္ခမကြီးကလည်း ချွေးမ အလိုကို လိုက်လျောသည်။ သူ့အိမ်သည် ဆန်ယာဆီများ၊ ဘုရားဖူးများ၏ တည်းခိုရာ ဂေဟာကြီး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ အလှူအတန်း၊ အပေးအကမ်း ရက်ရောသဖြင့် ယောက္ခမကြီးမှာ စီးပွားရေး ချို့တဲ့လာခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် နောက်မဆုတ်ပါ။ ယောက္ခမကြီးသည် အခြားသူများထံမှ ဆယ်နှစ်ရာနှုန်းတိုးဖြင့် ငွေချေးကာ ပြုဖွယ်ရှိသည့် အလှူအတန်းတို့ကို ပြုမြဲပြုလျက်

ရှိသည်။

ဆန်ယာဆီများသည် သူတို့အိမ်သို့ အစုလိုက် အအုပ်လိုက် ရောက်လာတတ်ကြသည်။ သူတို့အနက် အများစုသည် ကိလေသာ ကင်းစင်သော သူတော်စင်များ မဟုတ်ကြောင်းကို မခန်းဘာဘူ သိပါသည်။ သို့ရာတွင် မခန်းဘာဘူသည် ထိုသဘောကို ချွေးမ သိအောင် နည်းနည်းကလေးမျှ အရိပ်အယောင် မပြပါ။ ဆံပင်ရှည်တွေကို ထုံးနှောင်ထားသည့် ဆန်ယာဆီများက မိမိတို့ အလှူအတန်း လုပ်ရာတွင် ချွတ်ယွင်းချက် တွေ့လျှင် မကောင်းပြောကြ၊ ဆဲရေးကြသည့် အခါမျိုး၌ မခန်းဘာဘူသည် ထို ဆန်ယာဆီများကို ကုပ်မ၊ ဆွဲပြီး အိမ်ပြင်သို့ ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် ချွေးမဖြစ်သူ ရှိရာရှိ၏ မျက်နှာကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည်နှင့် မလုပ်ရက်တော့ဘဲ ထိုဆန်ယာဆီတို့၏ ခြေရင်းတွင် ထိုင်၍ ကန်တော့သည့် အဖြစ်သို့ ရောက်သွားတတ်သည်။ ယင်းမှာ မခန်းဘာဘူ ခံစားနေရသည့် ဝင့်ဖြစ်သည်ဟုပင် ဆိုရတော့မည်။

ဆန်ယာဆီတစ်ဦး အိမ်သို့ အလှူခံရောက်လာသည်နှင့် မခန်းဘာဘူသည် သူ့ကို အိမ်ဦးခန်းသို့ ပင့်သည်။ ထိုအခါတွင် အဒေါ်ကလည်း သူ့မောင်နှင့်အတူ ထိုင်ကန်တော့သည်။ ရှိရာရှိမှာမူ တံခါးနောက်ကွယ်မှ ရပ်ကြည့်နေသည်။ ဤသည်မှာ လိုရမည်ရ တမင်ရှောင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆန်ယာဆီ ယောက်ဘာရဒါသည် သူ့ကိုပင် မမှတ်မိတော့ဘဲ အယောင်ယောင် အမှားမှား ခေါ်မိမည်စိုးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ရှိရာရှိထံတွင် ရှိသည့် ဘာရဒါ၏ ဓာတ်ပုံမှာ သူငယ် ကလေးဘဝကပုံ ဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်တွင် ဘာရဒါသည် မည်မျှ အသွင်ပြောင်းနေပြီနည်း...။ ထုံးဖွဲ့နှောင်ကျစ်ထားသည့် ဆံရှည်၊ မုတ်ဆိတ်မွေး ပါးမြိုင်းမွေးဖားဖားနှင့် မျက်နှာတွင် ပြာမှုန်တို့ လိမ်းကျံထားသည့် ယောက်ကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်နေပေတော့သည်။ တစ်ခါ တစ်ရံတွင် ရှိရာရှိသည် ဆန်ယာဆီ တစ်ဦးတလေကို လှမ်းမြင်လိုက်တိုင်း သူ့ခင်ပွန်း ဘာရဒါနှင့် တူသည်ဟု စိတ်ထဲတွင် ထင်လိုက်မိသည်။ သို့ရာတွင် အသံကို ကြားရသည့်အခါ သို့မဟုတ် နှာတံစင်းပုံကို မြင်လိုက်သည့် အခါ ကျမှသာ သူ့ခင်ပွန်း မဟုတ်ကြောင်းကို သိလိုက်ရသည်။

သို့ဖြင့် ရှိရာရှိသည် ပြတင်းပေါက်တွင် ထိုင်ရင်း ဆန်ယာဆီများကို တစ်ဦးပြီး တစ်ဦး လိုက်ကြည့်နေခြင်းအားဖြင့် လောကကြီး၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ရှာဖွေနေသကဲ့ ရှိပေ၏။ ထိုသို့ ရှာဖွေနေရသည့်အတွက်လည်း များစွာ

စိတ်ချမ်းသာရသည်။ ထိုသို့ ရှာဖွေနေခြင်းသည် သူ့ကိုးကွယ်မှု၏ တည်ရာ၊ သူ့ဘဝနှင့် သူ့ပျိုရွယ်စဉ် ဘဝ၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာ ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ သူ့ဘဝ တစ်ခုလုံးသည် ထိုသို့ ဆန်ယာဆီများမှ တစ်ဆင့် လောက၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ရှာဖွေခြင်းဖြင့်သာ အချိန်ကုန်နေသည်။ နံနက် အိပ်ရာမှ ထသည်နှင့် ရှိရာရှိသည် မီးဖိုချောင်သို့ ဝင်ကာ ယခင်က သူတစ်ခါမျှ မလုပ်ခဲ့ဖူးသည့် အလုပ်တို့ကို လုပ်သည်။ မီးဖိုချောင် လုပ်ငန်းသည် သူ့အဖို့စည်းစိမ်ခံစားမှု တစ်ရပ်ကဲ့သို့ အရသာ တွေ့စေသည်။ သူ့အတွေးထဲတွင်လည်း မျှော်လင့်ချက် မီးအိမ်သည် တထိန်ထိန် တောက်လောင်လျက် ရှိ၏။

ညအိပ်ရာဝင်သည်နှင့် မနက်ဖြန်ဆိုရင် ငါ့ရဲ့ ဧည့်သည် အစစ်အမှန် ဖြစ်တဲ့သူ ရောက်ချင် ရောက်လာမှာ ဆိုသည့် အတွေးဖြင့် သူအိပ်ပျော်သွားသည်။ ထိုသို့ သူ့ဧည့်သည် အစစ်ကို မျှော်နေသည်နှင့်အမျှ သူတွေ့ဖူးသမျှသော ဆန်ယာဆီတို့၏ ကောင်းခြင်းလက္ခဏာ အသွယ်သွယ်တို့သည် ဘာရာဒါ၏ တစ်ကိုယ်တည်းတွင် စုပေါင်းကာ ဘာရာဒါကို ကြည်ညိုသည်ထက် ကြည်ညိုလာခဲ့သည်။ ဘာရာဒါသည် မြင့်မြတ်သော ကိုယ်၊ အတု မရှိသော ခွန်အား၊ အနှိုင်းမဲ့သော ဉာဏ်၊ အနှုန်းမဲ့သော ကတိသစ္စာတို့ဖြင့် ပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သည်ဟု သူ ထင်မြင်လာသည်။ ထိုသို့သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးမျိုးကို မည်သူ မကြည်ညို မလေးစားဘဲ နေမည်နည်း..... ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်များစွာတို့အနက် သူ့ကိုမူ ရှိရာရှိ အလေးစားဆုံး အကြည်ညိုဆုံး ဖြစ်သည်။

ဆန်ယာဆီများသည် သူတို့ အိမ်သို့ နေ့စဉ်လာ၍ အလှူခံကြသော်လည်း နေ့တိုင်း ဆန်ယာဆီအသစ်များ ရောက်လာကြသည် မဟုတ်ချေ။ ထိုအခါများတွင် ရှိရာရှိသည် ဆန်ယာဆီအသစ်တွေ လာပါစေဟု တမျှော်မျှော် ဖြစ်နေတတ်သည်။ ထို့နောက်တွင်မူ ရှိရာရှိသည် သူ ကိုယ်တိုင်ပင် ယောဂီ အကျင့်တို့ကို ကျင့်လေသည်။ ရှိရာရှိသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် စောင်ကလေး တစ်ထည် ခင်း၍ အိပ်၏။ တစ်နေ့လျှင် တစ်နပ်သာ စား၏။ စားလျှင်လည်း သစ်သီးများနှင့် သစ်ဖု သစ်မြစ်များကိုသာ စား၏။ ကြမ်းတမ်းသည့် ဖန်ရည်ဆိုးသည် အဝတ်တို့ကိုသာ ဝတ်ဆင်၏။ သူသည် လင်ရှိ မိန်းမ တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကို သိသာစေရန်အတွက် ဆာရီအနားတွင် အနီရောင် အနားကြီးကို တပ်ထားသည်။ ထို့ပြင် လင်ရှိ မိန်းမတို့ ပြုလုပ်မြဲ ထုံးစံ

ဆံပင်ခွဲထားသည့် နေရာတွင် ခရမ်းရောင် အမှတ်အသားကို ဆိုးထားသည်။

ယောက္ခမကြီး၏ ခွင့်ပြုချက်အရ သက္ကဋသဘာသာကိုလည်း လေ့လာသည်။ သက္ကဋသဒ္ဒါကျမ်း၊ ဆန်းကျမ်းတို့ကိုလည်း အလွတ်ကျက်၏။ ‘မိန့်ကလေးတန်မယ့် ဒီလို စာတွေ ပေတွေကို သင်နိုင်တာ တခြား ရှေးဘဝတုန်းက ပါရမီပါလာလို့ သင်နိုင်တာ’ ဟု ပန်ဒစ်ကြီးက ပြောသည်။ ထိုသို့ စာပေကျမ်းဂန်တို့ကို လေ့လာမိလေလေ၊ သူတော်စင်တို့နှင့် နာမ်ဓာတ်ချင်း ပူးပေါင်းမိလေလေဟုလည်း ရှိရာရှိ ယုံကြည်လျက် ရှိလေသည်။ သို့ဖြင့် ယောဂီမယ်တစ်ဦး အနေဖြင့် ရှိရာရှိ၏ ဂုဏ်သတင်း တဖြည်းဖြည်း ကြီးလာခဲ့သည်။ ကြည်ညိုသူများသည် သူ့ထံ ရောက်လာကြကာ ပုထုဇဉ်သူမြတ်တစ်ဦး၏ ပါရမီဖြည့်ဖက် ဖြစ်သူ ရှိရာရှိ၏ ခြေထောက်ကို နဖူးဖြင့် လာရောက်ထိကြသည်။ ကြည်ညို လေးစားဖွယ် ကောင်းလှသည့်အတွက် ဒေါ်လေးသည်လည်း တိတ်ဆိတ်သွားလေပြီ။

သို့ရာတွင် ရှိရာရှိသည် သူ့စိတ်ကို သူ့သိပါသည်။ တကယ်တော့ သူ့စိတ်သည် ဖန်ရည်ဆိုးထားသည့် ဝတ်ရုံဆီသို့ လုံးလုံးလျားလျား မရောက်သေးပါ။ အေးမြသည့် နံနက်ခင်းလေညင်းက ချစ်သူတစ်ယောက်၏ တီးတိုးသံသဖွယ် သူ့ပါးပေါ်ကို ဖြတ်သန်းသွားလျှင် သူသည် အိပ်ရာက မထချင်သေးပါ။ ကြိုးစားပြီး အိပ်ရာထကာ အလုပ်ကို ကြိုးစား၍ လုပ်ရပါသည်။ သူ တကယ်လုပ်ချင်သည်မှာ ပြတင်းပေါက်တွင် အသာထိုင်ပြီး သူ့အတွေးမှိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီမှ ပေါ်ထွက်လာသော သာယာသည့် ပလွေသံကလေးကို နားထောင်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း အနီးရှိ အုန်းပင်အခက်အလက်များပေါ်သို့ ကျရောက်လာသည့် နေရောင် ပြောက်တိ ပြောက်ကျားသည် သူ့ အသည်းနှလုံးကို တိုက်ရိုက် စကားပြောနေသည့်နှယ် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသည် ရွှင်လန်းမြူးထူးနေပါသည်။ ထိုအခါမျိုး၌ အနီးတွင် ဘဂဝါဂီတကို ဖတ်၍ ရှင်းပြနေသော ပန်ဒစ်ကြီး၏ စကားလုံးများသည် ဘာမျှ အဓိပ္ပာယ် မရှိတော့ပြီ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း ခြံထဲက သစ်ရွက်ခြောက်များပေါ်တွင် ပြေးသွားသည့် ရှဉ့်ကလေးတစ်ကောင်၏ ပြေးသွားသံ၊ ကောင်းကင်ထဲက ထိုးဖောက်ကျဆင်းလာသည့် စွန်တစ်ကောင်၏ အော်မြည်သံ၊ ကန်ဘေး လှည်းလမ်းမှ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသော လှည်းမောင်းသွားသံ စသည်တို့သည် လေထဲတွင် မျောပါလာကြကာ အကြောင်းရှာ မရသော မြူးထူးထက်သန်စိတ်တို့ကို ဖြစ်ပေါ်စေတတ်ပြန်သည်။

ထိုသို့သော စိတ်မျိုးသည် အရညဝတီ ယောဂီတို့၏ စိတ်ထားမျိုး မဟုတ်။ သူ့ရှေ့က ကမ္ဘာလောကကြီးသည် သက်ရှင်လှုပ်ရှားနေသည်။ ဖန်ဆင်းရှင်၏ ပူဇွေးသော သွေးတို့မှ တစ်ဆင့် ကောင်းကင်အနံ့ ပျံ့နေသည့် ရှေးဦး အငွေ့အသက်တို့မှ ပေါ်ထွက်လာနေသည်။ ကပ်ကမ္ဘာတွေ အသင်္ချေအနန္တက ရှိခဲ့သော ဖန်ဆင်းရှင်၏ အာခံတွင်းမှ မှုတ်ထုတ်ခဲ့သည့် ဝေဒတို့၏ အငွေ့အသက်ဖြင့် လွမ်းနေသည်။ ထိုကမ္ဘာလောကကြီး၏ အသွေးအရောင်၊ အသံဗလံ၊ အမွှေးရနံ့တို့အထဲတွင် ဘဝသည် သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေသည်။ ထိုအရာများမှ စေလွှတ်သော သန်းပေါင်းများသော စေတမန်တို့သည် အသည်းနှလုံးထဲသို့ သွားရာလမ်းကြောင်းများကို သိနေကြသည်။ မိမိကိုယ်ကို မြိုးခြံစွာ ကျင့်သုံးနေသည့်တိုင် ထိုအရာများသည် ရှိရာရှိ၏ နှလုံးသားထဲသို့ ဝင်ရောက်လာနေကြသည်။

ထို့ကြောင့် ဖန်ရည်ဆိုးသည့် အဝတ်ကို ပို၍ တင်းကျပ်စွာ ဝတ်ဆင်ရသည်။ ရှိရာရှိက ‘ကျွန်မကိုလည်း ယောဂီအကျင့်တွေ ကျင့်တတ်အောင် သင်ပေးပါ’ ဟု ပန်ဒစ်ကြီးကို တောင်းမန်သည်။

‘ဒီလောက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကျင့်နေဖို့ မလိုပါဘူးကွယ်၊ အချိန်တန်တော့ တရားကို တွေ့လာပါလိမ့်မယ်’ ဟု ပန်ဒစ်ကြီးက ပြောသည်။

ရှိရာရှိ၏ ဘာသာတရားကို ကိုင်းရှိုင်းပုံကို လူတိုင်းက အံ့ဩကြရသဖြင့် ရှိရာရှိသည် ကျေနပ်နေသည်။ တစ်ခါတွင်မူ အိမ်စေ မိန်းကလေးများကပင် ရှိရာရှိကို သနားသွားကြသည်။ ဤတွင် ရှိရာရှိသည် မကျေမနပ် ဖြစ်ကာ ယောက္ခမဖြစ်သူ မခန်းဘာဘူထံ သွား၍....

‘အဖေရယ်၊ တရားမှတ်တဲ့ ယောဂီလေ့ကျင့်ခန်းတွေကို ဘယ်မှာ သွားသင်ရမလဲ’ ဟု မေးသည်။

‘ဒီလောက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် မလေ့ကျင့်ဘဲနဲ့လဲ တရားကို ရနိုင်ပါ့ဗယ်ကွယ်’ ဟု မခန်းဘာဘူက ပြော၏။

သို့ရာတွင် ရှိရာရှိသည် မကျေနပ်သေးပါ။ ထိုစဉ် ကမ္မဋ္ဌာန်း ဆရာတစ်ဦး ရောက်လာလေသည်။ ယခုခေတ် ဘင်္ဂါလီလူမျိုးများသည် မိမိကဲ့သို့ပင် စားခြင်း၊ အိပ်ခြင်းစသည့် ပုထုဇဉ်တို့၏ အလုပ်ကို လုပ်ကာ ဘာကိုမျှ လေးနက်စွာ ကိုင်းရှိုင်းခြင်း မရှိဟု မခန်းဘာဘူ ယူဆထားသည်။ သို့ရာတွင် ယခု ချွေးမက ပူဆာသည့်အခါတွင် မခန်းဘာဘူသည် မနေနိုင်တော့။ ထို့ကြောင့် သင့်လျော်မည့် ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာ တစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာသည်။

ဘင်္ဂလားတွင် ရှေးယောဂီကြီးများ ကျင့်ကြံခဲ့သည့် တောကြီးတစ်တော ရှိသည်ဟု သူ ကြားဖူးသည်။ သို့ရာတွင် ထိုတောသည် မည်သည့်နေရာတွင် ရှိသည်ကို မည်သူမျှ မပြောနိုင်။ တစ်နေ့သော် ထိုတော မည်သည့်နေရာတွင် ရှိကြောင်းကို မခန်းဘာဘူအား နတ်သိကြားတို့က အိပ်မက်ပေးလေသည်။

အိပ်မက်၌ သူရသတိမယ်တော်သည် ငှက်ကလေး တစ်ကောင် အသွင်ဖြင့် ထိုတောထဲတွင် စိုးစံနေကြောင်း၊ ထိုငှက်ကလေးတွင် အစိမ်းရောင်၊ အဖြူရောင်နှင့် ပန်းနုရောင်ရှိသော ငှက်တောင် သုံးချောင်းရှိကြောင်း၊ ယင်းတို့မှာ သက္ကဋကုမ်းများတွင်ပါသည့် သစ္စာ၊ စာဂနှင့် ပါပတို့ကို ကိုယ်စားပြုထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ တစ်နည်း ပြောရလျှင် ဝေဒကျမ်းများတွင်လာသည့် ဖန်ဆင်းခြင်း၊ တည်တံ့ခြင်းနှင့် ပျက်စီးခြင်းစသည့် ဥပါဒ်ထိဘင် တရားသုံးပါးတို့ကို ကိုယ်စားပြုထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ တစ်နည်းပြောရလျှင် မနေ့၊ ယနေ့နှင့် မနက်ဖြန်ကို ကိုယ်စားပြုထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုတရားသုံးပါးကို ထင်မြင် သဘောပေါက်ရန် လွန်စွာ ခက်ခဲလှကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ယောဂီတို့သည် ထိုတရားသုံးပါးကို သဘောပေါက်ရန်မှာ နင်မိသည့် တောကြီးထဲတွင် တရားကျင့်နေကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ မဟာသိပ္ပံ တက်နေသည့် ကျောင်းသား နှစ်ယောက်သည် လူ့လောကကို စွန့်ခွာကာ ထိုတောတွင် တရားကျင့်နေကြကြောင်း၊ တရားသူကြီး တစ်ယောက်ဆိုလျှင် ထိုတောကြီးကို ထိန်းသိမ်းရန်အတွက် မိမိရသော ပင်စင်လစာတို့ကို လှူလိုက်ကြောင်း၊ သူ့တူတစ်ယောက်ကိုလည်း အရည်ဝါသီတို့အား ရေပူရေချမ်း ကမ်းလှမ်းရန် လှူလိုက်ကြောင်း၊ သို့ဖြင့် ထိုတရားသူကြီးမှာ အမြိုက်ချမ်းသာကို ခံစားရကြောင်း ရှိရာရှိကို တရားပြသည့် ယောဂဆရာများလည်း ထိုတောမှပင် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် အိပ်မက်အရ သိရသည်။

ဤတွင် ရှိရာရှိ၏ ယောက္ခမ မခန်းဘာဘူသည် ထိုနင်မိသည့်တောကို စောင့်ရှောက်သည့် ကော်မတီထဲတွင် ပါဝင်လာရလေသည်။ ကော်မတီဝင်တို့၏ ထုံးစံမှာ ထိုယောဂီစခန်းကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရန် အတွက် ရန်ပုံငွေများ ထည့်ဝင်ရရှိ ထုံးစံ ရှိသည်။ ထိုအချိန်၌ တောရ ကျောင်းသင်္ခမ်းမှာ ရန်ပုံငွေများ လိုအပ်လျက် ရှိရာ မခန်းဘာဘူ ထည့်သော်လည်း ထိုငွေတို့ဖြင့် မလုံလောက်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ဤတွင် ရှိရာရှိက သူ့တွင် ရှိသမျှ လက်ဝတ်လက်စားတို့ကို ရောင်း၍ ယောဂီကမ္မဋ္ဌာန်း ရိပ်သာအတွက် အလှူငွေ ထည့်ဝင်သည်။ ထို့နောက်တွင် ထိုငွေဖြင့် မလောက်သဖြင့်

ရှိရာရှိသည် သူ လစဉ် ရရှိနေသော စရိတ်ကိုလည်း ရန်ပုံငွေသို့ လှူလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် သူတို့ မိသားစု ဆရာဝန်ရောက်လာကာ....

‘ဒါဒါ ခင်ဗျား ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ၊ ကလေးမလေးက သူကိုယ်တိုင် အငတ်ခံပြီး ရှိသမျှကို လှူနေရင် ဒီကလေးမကလေး ဘယ်မှာ အသက်ရှည်နိုင်ပါတော့မလဲ၊ နဂိုကမှ တရားကျင့်လို့ ပိန်ချူးနေတဲ့ အထဲမှာ အစာ အာဟာရလဲ ကောင်းကောင်း မစားရဘူးဆိုတော့ သေသွားမှာပေါ့’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လဲ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက သိပ်ပြီး စိတ်ထက်သန်နေတော့ ကျွန်တော် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ’

မခန်းဘာဘူ ကိုယ်တိုင်လည်း မကြည့်ရက်ပါ။ ထို့ကြောင့် ‘သမီးရယ်၊ ဒီလောက် ကျင့်ရရင် တော်ရောပေါ့’ ဟု တားသည်။

ရှိရာရှိက ပြုံးကာ....

‘ဒီလောက်ကတော့ အရေးမကြီးပါဘူး ဒေါက်တာကြီးရယ်၊ ဥစ္စာပစ္စည်း ဆိုတာ ရုပ်ဝါဒသမားတွေ အတွက်သာ အရေးကြီးတာပါ၊ သမီးတို့လို ယောဂအကျင့်ကို ကျင့်တဲ့ သူတွေမှာတော့ ဒါတွေက အသေးအဖွဲပါ’ ဟု ပြောသည်။

၃

ဘာရဒါအိမ်မှ ထွက်သွားသည်မှာ တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်မျှ ကြာခဲ့လေပြီ။ ရှိရာရှိမှာလည်း အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် ရှိလေပြီ။ တစ်နေ့တွင် ရှိရာရှိက သူ့ယောဂဆရာကို မေးသည်။

‘ဘာရယ်၊ ကျွန်မ ခင်ပွန်း အသက်ရှိနေသေးသလား၊ မရှိတော့ဘူးလားဆိုတာ မသိရဘူးလား’

ယောဂဆရာကြီးသည် ဆယ်မိနစ်ခန့်မျက်လုံးကို မှိတ်၍ စဉ်းစားနေသည်။ အတန်ကြာမှ ‘မသေသေးပါဘူးကွယ်၊ ရှိပါသေးတယ်’ ဟု ပြောသည်။

‘ဒီလိုဆို ကျွန်မတို့ ဘယ်နှယ်လုပ် သိနိုင်မလဲ’

‘သမီးက တရားတွေ ဒီလောက်ကျင့် ဘာတောင် သဘောမပေါက်သေးဘဲကိုးကွယ်၊ သမီးဟာ မိန်းမပေမယ့် သမီးခင်ပွန်းရဲ့ တန်ခိုးကြောင့် ခုဆိုရင် ယောဂအကျင့်မှာ တော်တော် ပေါက်မြောက်နေပြီကွယ်၊ သူ့မှာ

စိတ်တန်ခိုးက တော်တော် ပြည့်စုံနေပြီ။ သမီးရဲ့ ခင်ပွန်းဟာ ရပ်ဝေးမှာ ရှိပေမယ့် သမီးနဲ့ သူတို့ဟာ ပါရမီ ဖြည့်ဖက်တွေ ဖြစ်နေကြပြီ

ရှိုရာရှိသည် ထိုစကားကြောင့် စိတ်ဓာတ်အရော ကိုယ်ခန္ဓာအရ ရော ပီတိတွေ ဖြာသွားသည်။ မိမိသည် ကြာစေ့များကို ပုတီးစိပ်ကာ ခင်ပွန်းသည် သျှိုဝအလာကို စောင့်သည့် ပါဝတီနတ်သမီးနှင့် တူနေလေ ပြီဟု တွေး၍လည်း ကြည်နူးသွားသည်။

‘ဒါဖြင့် ခုသူ ဘယ်မှာ ရှိသလဲ ဘာဘရယ်၊ မသိဘူးလား’

ယောဂဆရာကြီးက တည်ငြိမ်စွာ ပြုံးလိုက်ရင်း.....

‘ကဲ....မှန်တစ်ချပ် ယူခွဲ’

ရှိုရာရှိသည် ယောဂဆရာကြီး၏ အမိန့်အရ မှန်ကို ယူလာကာ မှန်ထဲသို့ စိုက်ကြည့်သည်။

နာရီဝက်ခန့် ကြာအောင်စိုက်ကြည့်နေပြီးနောက် ဆရာကြီးက....

‘ကဲ....သမီး ဘာမြင်ရသလဲ’

ရှိုရာရှိက အတန်ကြာ စဉ်းစားနေပြီးနောက်....

‘တစ်ခုခုတော့ မြင်ရသလိုပဲ ဘာဘရဲ့၊ ဒါပေမယ့် သံသယကွဲကွဲတော့

မရှိလှဘူး’

‘အဖြူရောင်ကိုကော မမြင်ဘူးလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ အဖြူရောင်ကို မြင်ရတယ်’

‘တောင်ထိပ်ပေါ်က နှင်းတွေလိုပဲလေ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ တောင်ထိပ်ပေါ်က နှင်းတွေလိုပဲ၊ သမီးက

တောင်ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပဲကိုး၊ ဒါကြောင့် ဇေဝဇေဝါ ဖြစ်နေတာ’

ထိုသော ဂန္ဓရီနည်းများဖြင့် ကြည့်သည့်အခါ၌ ဘာရဒါသည် လုံချ အမည်ရှိသော တောင်ထိပ်ပေါ်တွင် ကိုယ်လုံးတီးဖြင့် တရားကျင့်နေ သည်ကို မြင်ရသည်။ ထိုတောင်ထိပ်မှာ ဟိမဝန္တာတောင်ပေါ်တွင် ရှိသည့် လူသူ မရောက်နိုင်သည့် နေရာ ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာမှ နေ၍ သူ၏ စိတ်တန်ခိုး ရောင်ခြည်တို့ကို ရှိုရာရှိဆီ ရောက်အောင် ပို့လွှတ်နိုင်သည်မှာ အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလေစွ။

ထိုနေ့က ရှိုရာရှိသည် သူ့အခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင် နေရင်း တစ်ကိုယ်လုံး ပီတိတွေ ဖြာလျက်ရှိ၏။ မိမိသည် ခင်ပွန်းသည်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်အားဖြင့် တခြားစီ နေရသည့်တိုင် တကယ်အမှန် နာမ်ချင်း ဆက်

လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဤတွင် ရှိရာရှိသည် ထို့ထက် နီးစပ်ရန် အတွက် ယောဂအကျင့်ကို နေ့ရော ညပါ အပြင်းအထန် ကျင့်သည်။ ဆောင်းတွင်း ခိုက်ခိုက်တုန် ချမ်းအေးသည့်တိုင် စောင်းကို မမြှူတော့ဘဲ ထို အတိုင်းပင် နေသဖြင့် ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းနေတော့သည်။ ကိစ္စ မရှိပါ။ ထိုလေအေးသည် လုံချတောင်ပေါ်မှ တိုက်ခတ်လာသော လေဖြစ်သည်ဟု သူ ထင်ပါသည်။ ရှိရာရှိသည် မျက်လုံးကို မှိတ်လျက် လက်ပိုက်၍ အကြာကြီး ထိုင်ကာ တရားကို မှတ်နေသည်။ မျက်ရည်များသည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ တစ်ပေါက်ပေါက် စီးကျလာကြသည်။

ထိုနေ့ နေ့လည်စာ စားပြီးချိန်၌ မခန်းဘာဘူသည် ချွေးမကို သူ့ အနီးသို့ ခေါ်ကာ စိုးရွံ့ထိတ်လန့်စွာ ပြောသည်။

‘သမီးရေ၊ အဖေ မပြောဘူးလို့ နေတာပဲ၊ ဒုတော့ ပြောရတော့မယ်၊ အဖေတော့ ရှေ့လျှောက်ပြီး အလှူစရိတ်တွေ မထည့်နိုင်တော့ဘူး။ ဒုဆို အဖေမှာ အကြွေးတွေလဲ တော်တော်တင်နေပြီ။ မကြာခင် အိမ်ကို လေလံတင်ရတော့မယ်’

ရှိရာရှိ၏ မျက်နှာသည် ဝမ်းသာသဖြင့် လင်းထိန်သွားသည်။ ယင်းမှာ သူ့ခင်ပွန်း၏ လက်ချက်ဖြစ်သည်ဟု သူထင်သည်။ သူ့ခင်ပွန်းသည် မိမိနှင့် သူ့ကြားတွင် ရှိသည့် စည်းစိမ်ဥစ္စာတည်းဟူသော အတားအဆီးတို့ကို ဖြတ်တောက် ဖြိုချလိုက်ပြီဟု သူထင်သည်။ လုံချတောင်ပေါ်မှ လေအေး တိုက်ပေးရုံသာ မဟုတ်၊ ကြွေးတင်၍ စီးပွားပျက်အောင်လည်း လုပ်ပေးလိုက်ပြီ။ ဤသို့ဖြင့် မိမိတို့ နှစ်ဦးသည် အနှောင်အဖွဲ့ မရှိ ပါရမီဖြည့်ဖက်များအဖြစ်သို့ ရောက်ကြရပြီဟုလည်း သူ တွေးသည်။

ရှိရာရှိက ပြုံးလျက်....

‘မစိုးရိမ်ပါနဲ့ အဖေရယ်’

‘ဒီလိုဆို တို့များ ဘယ်ကို သွားကြမှာလဲကွယံ’

‘နင်မိသျှ သစ်တောကြီးထဲက သစ်တစ်ပင်ရင်း ဝါးတစ်ပင်အောက်မှာ သွားနေကြရုံပေါ့ အဖေရဲ့’

ထိုကိစ္စကို သူနှင့် နောက်ထပ် ဆွေးနွေးလျှင် အကျိုးမဲ့ အချည်းနီးသာ ဖြစ်ရသည်ကို မခန်းဘာဘူ သိလိုက်လေပြီ။ မခန်းဘာဘူသည် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာကာ ဆေးတစ်ဆုံကို ထည့်၍ ရှူနေလေသည်။

အိမ်ရှေ့သို့ ကားတစ်စင်း ဆိုက်လာသည်။ အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည့် ဘင်္ဂါလီ လူငယ်တစ်ယောက် မော်တော်ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာပြီး ပုံမကျ ပန်းမကျဖြင့် လက်ယှက်၍ နှုတ်ဆက်သည်။

‘အဖေ၊ ကျွန်တော်လေ၊ ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား’

‘ဘယ်သူလဲ...ဘာရဒါလား’

ဘာရဒါသည် သင်္ဘောသားအဖြစ် အမေရိကန်နိုင်ငံသို့ လိုက်သွားခဲ့သည်။ ယခု ဆယ့်နှစ်နှစ်ကြာသည့်အခါ၌ အဝတ်လျှော်စက် ကုမ္ပဏီတစ်ခု၏ အရောင်းကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ပြန်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

‘အဖေ...အဝတ်လျှော်စက် ဈေးသက်သက်သာသာနဲ့ လိုချင်သလား။ ကျွန်တော် မှာပေးမယ်လေ’ ဟု ပြောသည်။

ထိုသို့ ပြောရင်း သူ့အိတ်ထဲမှ ရောင်စုံကတ်တလောက် တစ်ခုကို ထုတ်ပြလေသည်။

(ရာဝိဋ္ဌာနတ် တဂိုး၏ The Austere Wife ကို ပြန်ဆိုသည်။)

[၁၉၉၃၊ ဇူလိုင်၊ရင်ခုန်ပွင့်]

အပြစ်ဖြေခြင်း

လူ့ဘုံနှင့် နတ်ဘုံအကြား၌ တြိသျှတုနတ်မင်း ကြီးစိုးသော ပရမ်းပတာဘုံ တစ်ခု ရှိ၏။ ထိုဘုံကား များပြားလှစွာသော လူမိုက်လူသွမ်းတို့ ပျော်မွေ့ရာဘုံ ဖြစ်၏။ လေထဲ၌ တိုက်အိမ်ဆောက်ကြသော ဘုံကို 'လုပ်ရင် ဖြစ်မှာပေါ့' ဘုံ ဟုလည်း ခေါ်ကြသေးသည်။ ကောင်းမှုတို့ကို ပြုခဲ့သဖြင့် အမတဘုံသို့ ရောက်သူတို့သည် ဂုဏ်အပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏။ သာမန်အစွမ်းအစသာ ရှိပြီး နေ့စဉ် ဘဝတွင် မိမိ၏ သာမန် တာဝန် ဝတ္တရားတို့ကို ထမ်းဆောင်ကြသူတို့သည်လည်း သူ့အတိုင်းအတာနှင့် သူ ဂုဏ်အပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏။ သို့ရာတွင် ပရ၏ အကျိုးကိုလည်း မလုပ်။ အတ္တ၏ အကျိုးကိုလည်း မလုပ်သည့် လူပျင်း လူပျင်းတို့ကိုမူ ကံတရားသည် ထိုပရမ်းပတာဘုံသို့ ပစ်ချလေ့ ရှိ၏။ ထိုသူတို့သည် ဆန္ဒရှိခဲ့လျှင် တစ်ခုခုကိုတော့ ဖြစ်မြောက် အောင်မြင်ကြမည် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုသူတို့၌ ဆန္ဒ မရှိခဲ့သဖြင့် မည်သည့် ကိစ္စကိုမျှလည်း အောင်မြင် ပြီးမြောက်ခြင်း မရှိကြကုန်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ဇာတ်လိုက်ဖြစ်သူ အနတ်ဗန္ဓုကာား ထိုသို့သော ပျင်းရိဖင့်နဲ့ခြင်း အလယ်ဘုံတွင် ယောင်လည်လည် ဖြစ်နေသည့် လူငယ် တစ်ယောက် ဖြစ်သတည်း။

အကယ်၍သာ လုပ်လိုသော ဆန္ဒရှိခဲ့လျှင် အနတ်ဗန္ဓုသည် မည်သည့် ကိစ္စကိုမဆို ပြီးမြောက်အောင် လုပ်နိုင်သော အရည်အချင်း ရှိ၏။ သို့ရာတွင် သူသည် မည်သည့် အခါကမျှ အလုပ်လုပ်ချင်သော ဆန္ဒ မရှိသည့်အတွက် မည်သည့် အခါမျှလည်း အောင်မြင်ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ သို့တိုင်အောင် လူအများကမူ သူလုပ်လျှင် ဖြစ်မည်ဟုပင် ထင်နေကြဆဲ ဖြစ်၏။ 'စာမေးပွဲသာ ဝင်ဖြေရင် ပထမရမှာ' ဟု ပြောကြ၏။ သို့ရာတွင် ခက်သည်မှာ တစ်ခါမျှ စာမေးပွဲမဖြေခြင်း ဖြစ်၏။ အလုပ် တစ်ခုကို ဝင်လုပ်လျှင် ထိုဌာနတွင် လွယ်လွယ်ကလေးဖြင့် ရာထူး တိုးမည်ဟု လူတိုင်းက ယုံကြည်၏။ သို့ရာတွင် ခက်သည်မှာ တစ်ခါမျှ အလုပ် မလျှောက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ သူသည် သာမန် အညတရ လူများကို အညတရ ဆန်လွန်းသည့် အတွက် မုန်းတီး၏။ သို့ရာတွင် သူသည် ထူးခြားသူများကိုလည်း မနှစ် သက်ပြန်။ အကယ်၍ သူသာ သူတို့လိုလုပ်လျှင် သူတို့ထက် ပို၍ ထူးခြား မည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ထင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

သို့ဖြင့် အနတ်ဗန္ဓုသည် သူ၏ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ကျော်ကြားမှုနှင့် စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို အချိန်ကာလနှင့် နေရာဒေသတည်းဟူသော ဌာန နှစ်ပါးတို့၏ အပြင်ဘက်တွင် ကောင်းမွန်လုံခြုံစွာ သိမ်းဆည်းထား၏။ ဘုရားသခင်သည် သူ့အား ချမ်းသာသော ယောက္ခမနှင့် သဘောကောင်းသည့် ဇနီးတို့ကိုလည်း ပေးအပ်ထား၏။ သူ့ဇနီးအမည်မှာ ဘင်ဒြာဘာရဏီ ဖြစ်၏။ အနတ်ဗန္ဓုသည် သူ့ဇနီး၏ အမည်ကိုလည်း အရေးမထားပါ။ သူ့အလှနှင့် သူ့အရည်အချင်း တို့သည်လည်း သူနှင့် ထိုက်တန်သည်ဟု မထင်ပါ။ သို့ရာတွင် ဇနီးသည်ကမူ သူ့ယောကျ်ားအတွက် အလွန် ဂုဏ်ယူသည်။ မယားတကာတို့အနက်တွင် သူသာလျှင် သူ့ယောကျ်ား အနတ်ဗန္ဓုနှင့် အသင့်တော်ဆုံး မယားဖြစ်သည်ဟု လည်း သူ ထင်သည်။ သူ့ယောကျ်ားနှင့် အပေါင်းအသင်းတို့ကလည်း ထိုအတိုင်းပင် ယူဆသည်။

ဘင်ဒြာဘာရဏီသည် သူ့ယောကျ်ား ဂုဏ်သိက္ခာ ညှိုးငယ်ခြင်း မရှိရအောင် အမြဲ သတိထားသည်။ အကယ်၍သာ သူ၏ ချစ်ခင်လေးစားမှုသည် သူ့ယောကျ်ားကို မိုက်မဲသည့် လူသားများ၏ ကဲ့ရဲ့သင်္ဂြိုဟ်ခြင်း

ဟူသော တိမ်တိုက်တို့ အထက်သို့ ရောက်အောင် လုပ်နိုင်သည်ဆိုလျှင် ဘင်ဒြာဘာရှုဏီသည် သူ့ယောက်ျားကို တစ်သက်ပတ်လုံး ဦးထိပ်ပန်၍ ကိုးကွယ်မည်သာ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် လောက၌ တစ်ဖက်သားက ကြည်ညို လေးစားရုံ သက်သက်ဖြင့် ကြည်ညိုလေးစားခံရသည့် အရာသည် မြင့်မြတ် သော အဖြစ်သို့ ရောက်သည် မဟုတ်ချေ။ အထူးသဖြင့် အနတ်ဗန္တုကို ကြည်ညိုလေးစားခြင်း မရှိသည့် လူများမှာ လောကတွင် ဒုန့ဒေး ဖြစ်နေ သည့်အတွက် ပို၍ပင် ဆိုးသေးသည်။ ဤအဖြစ်ကို ကြည့်၍ ဇနီးလုပ်သူ ဘင်ဒြာဘာရှုဏီသည် များစွာ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရသည်။

ကောလိပ်သို့ ပညာဆက်လက်သင်သည့်အခါတွင် အနတ်ဗန္တုသည် သူ့ယောက္ခမ အိမ်မှ နေ၍ ကျောင်းတက်ရသည်။ စာမေးပွဲချိန် ရောက်လာ၏။ သို့ရာတွင် သူသည် စာမေးပွဲကို ဖြေဆိုခြင်း မပြုပါ။ နောက်တစ်နှစ်တွင်မူ ကျောင်းမှ လုံးဝ ထွက်လိုက်တော့သည်။ သူ့ဇနီး ဘင်ဒြာဘာရှုဏီမှာ ရှက်၍ မဆုံးတော့ပြီ။ ထို့ကြောင့် ညအချိန်တွင် ဇနီးက 'စာမေးပွဲကို ဆက်ဖြေ ပါဦးလား အစ်ကိုရယ်' ဟု ပြောသည့်အခါ၌ အနတ်ဗန္တုက လှောင်ပြောင်၍ ရယ်သည်။

'လောကမှာ စာမေးပွဲအောင်မှ လူဖြစ်ရမှာလားကွ၊ စာမေးပွဲ အောင်ရုံလောက်ကတော့ လူတိုင်း လုပ်နိုင်ပါတယ်' ဟု ပြောတတ်သည်။

ထိုအခါတွင် ဇနီးဖြစ်သူ ဘင်ဒြာဘာရှုဏီသည် ကျေနပ်ရပြန်သည်။ ဟုတ်ပါ။ စာမေးပွဲဆိုသည်မှာ သူ့သူငါငါ လူတိုင်း ဖြေနေကြသည့် ကိစ္စ၊ သည်ကိစ္စလောက်ကလေး လုပ်ခြင်းကြောင့် သူ့ယောက်ျား ဂုဏ်သိက္ခာ တက်ရသည် ဆိုလျှင် ရာဇဝင်ရိုင်းတော့မည်။

အိမ်နီးနားချင်းဖြစ်သည့် ငယ်သူငယ်ချင်း ကာမလာ ရောဂံလာ ပြီး သူ့ကို ဝမ်းသာစရာ သတင်းတစ်ခု ပေးသည်။ သူ့အစ်ကို ရာမက်သည် စာမေးပွဲ အောင်ရုံမျှသာမက ပညာတော်သင်ဆုကိုပါ ရရှိသည်ဆိုသည့် သတင်း ဖြစ်သည်။ ကာမလာသည် ထိုသတင်းကို ရိုးရိုးသားသား လာ ပြောခြင်း မဟုတ်။ သူ့ယောက်ျားကို နိမ့်လို၍ တမင်လာပြောသည် ဟု ဘင်ဒြာဘာရှုဏီ တလွဲထင်လိုက်သည်။ ဘင်ဒြာဘာရှုဏီသည် သူငယ်ချင်း နှင့်အတူ ဝမ်းသာရမည့်အစား ဥပစာတန်း စာမေးပွဲမှာ စာမေးပွဲဟုပင် မခေါ်ထိုက်ကြောင်းဖြင့် သူငယ်ချင်းနှင့် စကားများကြသည်။ အင်္ဂလန်က ကောလိပ်များတွင် ဆိုလျှင် ဘီအေအောက်တွင် မည်သည့် စာမေးပွဲမျှ မရှိကြ။

ထိုစကားမှာ ဘင်ဒြာဘာရှုဏီ၏ ပါးစပ်မှ ထွက်လာသော စကားဖြစ်သည်ကို ပြောစရာလိုမည် မထင်တော့ပါ။

ကာမလာသည် သူ့အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းထံ လာပြီး ထိုသတင်းကို ဝမ်းသာအားရ လာပြောခြင်း ဖြစ်၏။ သူငယ်ချင်းက ထိုသို့ ပြောလိုက်သည့်အခါတွင် အံ့အားသင့်နေသည်။ သို့ရာတွင် သူလည်း မိန်းမသား မဟုတ်လော။ ဘင်ဒြာဘာရှုဏီ ပါးစပ်မှ ထိုစကားမျိုး ထွက်လာသည်နှင့် အတွင်းသဘောကို ကောင်းကောင်း သိလိုက်လေပြီ။ သူငယ်ချင်းက သူ့အစ်ကိုကို သရော်မော်ကား စကားပြောလိုက်သည့်အခါတွင် အဆိပ်သည် သူ့လျှာပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။

‘ဒီမှာ သူငယ်ချင်း၊ အင်္ဂလန်မှာ ဘီအေဟာ အနိမ့်ဆုံး၊ အဲဒီအတန်းအောက်မှာ ဘာစာမေးပွဲမှ မရှိဘူးလို့ ပြောရအောင် ညည်းလဲ အင်္ဂလန်ကို ရောက်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါလဲ ရောက်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ တို့နှစ်ယောက်ကလဲ အင်္ဂလိပ်မယားတွေ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ဒီအကြောင်းတွေကို ညည်းလဲ မသိဘူး၊ ငါလဲ မသိဘူး၊ ငါက သိပ်ပြီး ပညာ မတတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘင်္ဂလား တစ်ပြည်လုံးမှာရှိတဲ့ လူငယ်မှန်သမျှကတော့ ဥပစာ ကောလိပ်တက်ကြတာချည်းပဲ၊ ဒါတောင် တက်တိုင်း အောင်ကြတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ ငါ သိတယ်’

ကာမလာသည် ထိုစကားများကို ချိုချိုသာသာ၊ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးဖြင့် ပြောပြီး ပြန်သွားသည်။ ဘင်ဒြာဘာရှုဏီသည် စိတ်တော်တော် ပျက်သွား၏။ သို့ရာတွင် ကြိတ်မှိတ် မျိုသိပ်ပြီးနောက် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကာ အသံမထွက်အောင် ငိုနေမိသည်။

မကြာမီ နောက်ထပ် အဖြစ်အပျက် တစ်ခု ပေါ်လာခဲ့ပြန်သည်။ ချမ်းသာသည့် ဆွေနှီးမျိုးစပ် တစ်ဦးသည် ကာလကတ္တားသို့ ရောက်လာကာ ဘင်ဒြာဘာရှုဏီတို့ အိမ်တွင် တည်းနေသည်။ သူ့အဖေ ရပ်ဂျီကုမာက ကောင်းမွန်စွာ ဆီးကြိုဧည့်ခံသည်။ ဧည့်သည်ကို နေရာကျယ် ကျယ်ဝန်းဝန်း ပေးလိုသဖြင့် အနတ်ဗန္တုမှာ သူ နေနေကျ အခန်းကျယ်ကြီးမှ ပြောင်းပေးပြီး တစ်ခါက သူ့ဦးလေးတော် တစ်ယောက်နှင့် အတူ နေရသော အခန်းကျဉ်းကလေးထဲသို့ ရွှေ့နေရသည်။

အနတ်ဗန္တု သိက္ခာကျလေပြီ။ ပထမ သူသည် ယောက္ခမကြီးအား သမီး ဖြစ်သူ ဘင်ဒြာဘာရှုဏီရှေ့တွင် ဆဲရေးတိုင်းထွာသည်။ ဘင်ဒြာဘာရှုဏီ

မှာ ငိုရသည်။ ထို့နောက် ထမင်းမစားဘဲ နေခြင်း၊ ကြမ်းတမ်းရိုင်းပျသော အမူအရာများကို ပြခြင်းဖြင့် မကျေနပ်ကြောင်းကို ဖော်ထုတ်သည်။ ဇနီး ဖြစ်သူမှာ သူ့ကြောင့် အနေရ ခက်ရသည်။ ကိုယ့်သိက္ခာကို ရိုသေတတ်သည့် ဘင်ဒြာဘာရုဏီကမူ ဤသို့ ကိုယ့် မကျေနပ်ချက်ကို ဧည့်သည်များ ရှေ့တွင် ပြသခြင်းသည် အောက်တန်းကျသည်ဟု ယူဆသည်။ ထို့ကြောင့် ယောက်ျား ၏ ခြေအစုံကို ဖက်၍ ငိုသည်။

ဘင်ဒြာဘာရုဏီသည် စဉ်းစားဉာဏ်ရှိသည့် မိန်းကလေး ဖြစ်သည်။ သူ့ မိဘများကို အပြစ်မတင်။ ထိုသို့သော အဖြစ်အပျက်မျိုးသည် ဖြစ်ရိုး ဖြစ်စဉ် အသေးအဖွဲ့ဟု သဘောထားသည်။ သို့ရာတွင် မိမိ ယောက်ျား သည် ယောက္ခမအိမ်တွင် နေပြီး ထိုက်သင့်သည့် လေးစားမှုကို မပြဟု သူ သဘောပေါက်သည်။ ထို့ကြောင့် တစ်နေ့မျှ စိတ်မချမ်းသာ။ နေ့တိုင်းပင် သူ့ကို သူ့မိဘများ အိမ်သို့ ခေါ်သွားရန် ငိုယိုတောင်းပန်မိသည်။

‘ကျွန်မကို ရှင်မိဘအိမ် ခေါ်သွားပါတော့ရှင်၊ ကျွန်မ ဒီမှာ မနေ ပါရစေနဲ့တော့’ ဟု ပြောမိသည်။

အနတ်ဗန္တုသည် ကိုယ့် သိက္ခာကို ရိုသေတတ်သူ မဟုတ်သည့် အပြင် အလွန် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သူ ဖြစ်၏။ သူသည် ဆင်းရဲလှ သော မိဘ၏ အိမ်စုတ်ကလေးသို့ မပြန်ချင်တော့ပြီ။ ဤတွင် သူ့မိန်းမ ကလည်း နေ့တိုင်း ပူဆာကာ ‘ရှင် မလိုက်ချင်လဲနေ၊ ကျွန်မ ချည်းပဲ သွားနေတော့မယ်’ ဟု ပြောသည်။

အနတ်ဗန္တုသည် မကျေနပ်ဟန်ဖြင့်ပင် ဇနီးကို ကာလကတ္တားမှ တောရွာကလေး တစ်ရွာရှိ ရွှံ့မံ အိမ်ကလေး တစ်အိမ်သို့ ခေါ်သွားရန် ပြင်ဆင်ရသည်။ သူတို့ သွားခါနီးသည့်အခါတွင် ဘင်ဒြာဘာရုဏီ၏ အဖေနှင့် အမေက သူတို့ သမီးကို သူတို့အိမ်မှာပင် ဆက်လက်၍ နေရန် ပြောကြ သေးသည်။ ဘင်ဒြာဘာရုဏီသည် ခေါင်းကို ငုံ့၍ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်ရင်း တွေ့ကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ၏ တိတ်ဆိတ်သော အဖြေမှာ ထို အဖေတို့ အမေတို့အိမ်တွင် ဆက်မနေနိုင်၊ နေ၍ မဖြစ်ဆိုသည့် အဖြေ ဖြစ်သည်။ သူ့သမီး ထိုသို့ ခေါင်းမာစွာ ငြင်းဆန်နေသည်ကို မြင်သည့် အခါတွင် မိမိတို့က သမီးကို စိတ်ထိခိုက်အောင်များ လုပ်မိလေသလားဟု တွေးမိကြသည်။

အဖေက....

‘သမီးရယ်၊ အဖေတို့က သမီး စိတ်ထိခိုက်အောင် လုပ်မိလေသလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’ ဟု မေးသည်။

ဘင်ဒြာဘာရှုဏီက အဖေ့ကို နူးညံ့ ကြင်နာစွာဖြင့် တစ်ချက်လှမ်း ကြည့်လိုက်ပြီး.....

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဖေဖေ၊ ဖေဖေတို့ အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ သမီး ပျော်ပါတယ်’

ဘင်ဒြာဘာရှုဏီသည် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသည်။ သို့ရာတွင် တခြားသို့ ပြောင်းနေဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ ပြောင်းလဲခြင်း မရှိ။

အဖေနှင့် အမေတို့ကမူ သူတို့ သမီးကို သူတို့ တတ်နိုင်သမျှ ပြုစု စောင့်ရှောက်ခဲ့သည့်တိုင် သမီးသည် အိမ်ထောင်ကျသည်နှင့် သူ့စိမ်းတစ်ရံဆံ တစ်ဦးလို ဖြစ်သွားလေပြီဟု တွေးမိကာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြသည်။

နောက်ဆုံး၌ ဘင်ဒြာဘာရှုဏီသည် မျက်ရည်အရွှဲသားဖြင့် အား လုံးကို နှုတ်ဆက်သည်။ သူ့မွေးလာခဲ့ပြီး တစ်သက်လုံး နေထိုင်လာခဲ့သည့် အိမ်ကို စွန့်ခွာကာ ထမ်းစင်ဖြင့် သူ့ယောက်ျားရွာသို့ လိုက်သွားခဲ့သည်။

J

ကာလကတ္တားမှ ချမ်းသာသည့် လူချမ်းသာ၏ အိမ်တစ်အိမ်နှင့် ကျေးရွာတစ်ရွာမှ အိမ်ကလေးသည် ကွာခြားလှ၏။ သို့တိုင်အောင် ရောက်သည့်နေ့မှ စ၍ ဘင်ဒြာဘာရှုဏီသည် သူ၏ မကျေနပ်ချက်တို့ကို တစ်စက်မျှ မပြပါ။ ဘင်ဒြာဘာရှုဏီသည် ယောက္ခမ၏ အိမ်မှကိစ္စ အဝဝ တို့ကို ရွှင်လန်းစွာ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေး၏။ တောတွင် သမီး အနေအထိုင် ဆင်းရဲနေမည်ဟု ဆိုကာ အဖေက သူနှင့် အတူ အိမ်စေတစ်ယောက်ကို လွှတ်လိုက်သည်။ အိမ်စေ ရောက်လာသည်နှင့် ဘင်ဒြာဘာရှုဏီသည် အိမ် စေကို ပြန်ဖို့လိုက်သည်။ လူချမ်းသာအိမ်မှ အိမ်စေတစ်ယောက်သည် တော တွင် ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေရသည်ကို မြင်လျှင် နှာခေါင်းရှုံ့မည့် အဖြစ်မျိုးကို သူ သည်းမခံနိုင်။

သူ့ကို ချစ်သည့် ယောက္ခမကလည်း သူ့ကို အိမ်မှကိစ္စများကို မ လုပ်ရန် တားပါသေးသည်။ ဝီရိယကောင်း၍ အလုပ်လုပ်သော ဘင်ဒြာ ဘာရှုဏီကို ယောက္ခမကြီးက ချစ်၍ ရွာက မိန်းမများကလည်း ခင်ကြ သည်။

သို့ရာတွင် ထိုသို့သော အဆင်ပြေမှုသည် ကြာကြာမခံပါ။ လောကီသားတို့မည်သည် လောကနီတိတွင် ဆိုထားသည့် ကျင့်စဉ်တို့ကို တစ်သမတ်တည်း လိုက်နာကျင့်သုံးခြင်း မပြုနိုင်ကြပါ။ အကျိုးစားသန်သော ရက်စက်သည့် နတ်ဆိုးသည် ချဉ်းနင်း ဝင်ရောက်လာကာ အရာအားလုံးကို မှောက်လှန်ပစ်တတ်ပါသည်။ ကောင်းသော အလုပ်တိုင်းသည် ကောင်းသော အကျိုးကို အမြဲ မပေးတတ်ပါ။ ကမောက်ကမ တစ်ခုခုတော့ ပေါ်လာတတ်မြဲ ဖြစ်ပါသည်။

အနတ်ဗန္ဓုတွင် အစ်ကိုတစ်ယောက်နှင့် ညီငယ်နှစ်ယောက် ရှိသည်။ အစ်ကိုကြီးမှာ တစ်ရပ်တစ်ကျေးတွင် သွား၍ အလုပ်လုပ်နေသည်။ သူ ရသည့် လခကလေး ငါးဆယ်ဖြင့် မိဘကို ထောက်ပံ့ကာ ညီငယ်နှစ်ယောက်ကို ကျောင်းထားပေးသည်။ ယခုအချိန်တွင်မူ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ထောက်ပံ့ရန် ငွေငါးဆယ်မျှဖြင့် မလုံလောက်တော့ပြီ။ အစ်ကိုကြီး၏ဇနီး ရှန်ကာရီကလည်း တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံး ထောက်ပံ့နေရသည်ဟု အသံထွက်လာသည်။ သူ့ယောက်ျားသည် တစ်နှစ်ပတ်လုံး အလုပ်လုပ်ရသည်။ သူက တစ်နှစ်လုံး ဘာမျှ မလုပ်ဘဲ ဇိမ်နှင့် နေသည်။ အိမ်ထောင်ကို ရှာဖွေကျွေးမွေးနေရသူ တစ်ဦး၏ ဇနီးအဖြစ် တစ်အိမ်လုံးတွင် ဩဇာအာဏာ ရှိသင့်သည် ဟူသော ပုံမျိုးဖြင့် အားလုံးကို အပေါ်စီးဖြင့် ဆက်ဆံတတ်သည်။

ယခု ဘင်ဒြာဘာရှာဇီ ရောက်လာကာက အိမ်မှုကိစ္စတွေကို သိမ်းကျုံး လုပ်သည့်အခါတွင် သူ၏ ကျဉ်းမြောင်းသော စိတ်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ကြီးဖြင့် စွပ်၍ ချည်နေသကဲ့သို့ ခံစားရသည်။

ဘာကြောင့် ဟူ၍တော့ မပြောတတ်ပါ။ နောက်ရောက်လာသည့် ချွေးမသည် လူချမ်းသာ သမီး ဖြစ်သောကြောင့်လော....။ မိမိအနေခက် အောင် ပင်ပန်းသည့် အိမ်အလုပ်တွေကို တမင် လုပ်ပြနေခြင်းလောဟု သူ တွေးနေသည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ၊ လခ ငါးဆယ်စား၏ ဇနီးသည် လူချမ်းသာ သမီးကို မနှစ်သက်နိုင် ဖြစ်နေသည်။ သို့ဖြင့် ရှန်ကာရီသည် လင်ညီအစ်မ ဖြစ်သည့် ဘင်ဒြာဘာရှာဇီကို ရန်ငြိုးဖွဲ့ကာ မောက်မောက်မာမာ ဆက်ဆံ တတ်သည်။

အနတ်ဗန္ဓုမှာ ကျေးရွာတွင် စာကြည့်တိုက်ကလေး တစ်တိုက် ထောင် သည်။ ပထမ ကျောင်းသား ဆယ့်ငါးယောက် အယောက်နှစ်ဆယ်လောက်ကို စုသည်။ သူက ဥက္ကဋ္ဌ လုပ်သည်။ ထို့နောက် သတင်းစာများသို့ ဆောင်ပေး

များ၊ သတင်းများပို့သည်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ထုတ်ဝေသည့် သတင်းစာများတွင် အထူး သတင်းထောက်အဖြစ် လုပ်သဖြင့် ရွာသားများကပင် သူ့ကို အံ့ဩနေကြသည်။ သို့ရာတွင် ဆင်းရဲသည့် မိသားစုကို တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ ထောက်ပံ့ခြင်း မပြုပါ။ မပြုသည့်အပြင် သူကပင် သုံးဖြုန်းနေလိုက်သေးသည်။

ဘင်ဒြာဘာရှင်သည် သူ့ကို အလုပ်လုပ်ရန် အမြဲတန်း တိုက်တွန်းသည်။ သူက မကြားယောင်ဆောင်နေသည်။ မိမိနှင့် ထိုက်တန်သည့် အလုပ်တွေ အများကြီး ရှိကြောင်း၊ သို့ရာတွင် မျက်နှာလိုက်သည့် အင်္ဂလိပ်အစိုးရသည် အရပ်ရှည်ရှည် အင်္ဂလိပ်များကိုသာ အလုပ်ခန့်ကြောင်း၊ ဘင်္ဂါလီများသည် အဆတစ်ရာလောက် အလုပ်ရနိုင်သော်လည်း အခွင့် အရေးမရကြောင်း ပြောသည်။

ရှန်ကာရီကလည်း သူ့မတ်နှင့် လင်ညီအစ်မကို သွယ်ဝိုက်၍ တစ်မျိုးတိုက်ရိုက်တစ်ပုံ ဝေဖန်လာသည်။ ဆင်းရဲသည်ကိုပင် အဟုတ် လုပ်၍ ပြောလာသည်။

‘တို့က သိပ်ဆင်းရဲတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ လူချမ်းသာရဲ့ သမီးနဲ့ သားမက်ကို တို့ဘယ်မှာ သူတို့ စိတ်တိုင်းကျအောင် ကျွေးနိုင်ပါ့မလဲ၊ သူတို့က ဟိုမှာဆိုရင် ဇိမ်ကျလို့၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စားရတာပေါ့၊ တို့လို ဆန်ကြမ်းနဲ့ ဟင်းရွက်ကို ဘယ်မှာ သူတို့ စားနိုင်ပါ့မလဲ’

ယောက္ခမကြီးမှာ ချွေးမဖြစ်သူ ရှန်ကာရီကို ကြောက်သဖြင့် ဘာမျှ မပြောရဲ။ ဘင်ဒြာဘာရှင်မှာ လင်ညီအစ်မ၏ ခံပြင်းစရာကောင်းသော စကားများကို နားထောင်ရင်း ဆန်ကြမ်းနှင့် ဟင်းရွက်ဟင်းကိုသာ ကြိတ်မှိတ် စားသောက်နေရသည်။

ထို့နောက် အစ်ကိုကြီးသည် အားလပ်ရက်ရသဖြင့် ရွာသို့ ခဏပြန်ရောက်လာသည်။ မိန်းမဖြစ်သူ၏ မကြားဝံ့ မနာသာ စကားများကို ကြားနေရသည်။ ကောင်းကောင်းပင် အိပ်မပျော်နိုင်။ ထိုအခါတွင် မနေသာတော့ပြီ။ ညီဖြစ်သူ အနတ်ဗန္တုကို ခေါ်၍ ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျ ပြောရသည်။

‘ငါ့ညီရာ၊ မင်းလဲ အလုပ်ကလေး ဘာလေး ထွက်လုပ်ဦးကွာ၊ ဒီ မိသားစုကြီး တစ်ခုလုံးကို ငါ ဘယ်နှယ်လုပ် ထောက်ပံ့ထားနိုင်မလဲ’ ဤတွင် အနတ်ဗန္တုသည် အနင်းခံလိုက်ရသော မြွေတစ်ကောင်လို

ရှူးကနဲ ဖြစ်သွားကာ မသေထမင်း မသေဟင်းကလေးကို စားနေရသည့် အတွက် ထိုမျှ အပြောမခံနိုင်ကြောင်းဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ အနတ်ဗန္တုသည် ဇနီးကို ယောက္ခမထံ ပြန်ခေါ်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သို့ရာတွင် သူ့ဇနီးက သဘောမတူပါ။ သူ့အမြင်တွင် ညီ တစ်ယောက်သည် အစ်ကိုတစ်ယောက်ထံမှ တောင်းဆိုပိုင်ခွင့်ရှိသည်ဟု ယူဆသည်။ မရိုးတစ်ယောက်ကလည်း မတ်တစ်ယောက်အပေါ်တွင် ပြောဆိုပိုင်ခွင့်ရှိသည်ဟု ယူဆသည်။ သို့ရာတွင် လင်ယောက်ျား တစ်ယောက် အနေဖြင့် ယောက္ခမအိမ်တွင် မှီခိုကပ်ရပ်နေခြင်းမူ လားလားမျှ မသင့်။ ဘင်ဒြာဘာရှာဏီသည် ဆင်းရဲသည့် ဒဏ်ကို ခံနိုင်ပါသည်။ ယောက္ခမအိမ်တွင် မျက်နှာငယ်ဖြင့် နေရသည်ကိုလည်း ခံနိုင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ကိုယ့်မိဘအိမ်တွင် မျက်နှာမငယ်ဘဲ ခေါင်းမော၍ နေချင်သည်။

ထိုအချိန်တွင် သူတို့ရွာက အထက်တန်းကျောင်းတွင် ကျောင်းဆရာ နေရာ တစ်နေရာ လစ်လပ်သည်။ အနတ်ဗန္တု၏ အစ်ကိုနှင့် ဘင်ဒြာဘာရှာဏီတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကပင် ထိုကျောင်းဆရာအလုပ်ကို ဝင်လုပ်ရန် တိုက်တွန်းကြသည်။ သို့ရာတွင် သူက ပြောင်းပြန်လုပ်သည်။ သူ့အစ်ကိုနှင့် သူချစ်သော ဇနီးသည်တို့သည် သူ့ကို ထိုမျှသေးနပ် သိမ်ဖျင်းသော အလုပ်မျိုးကို လုပ်ဖို့ တိုက်တွန်းရပါမည်လောဟု စိတ်ဆိုးသည်။ ဤတွင် အနတ်ဗန္တုသည် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ်ကို ယခင်ကထက် လေးဆတိုး၍ လျစ်လျူပြုသည်။ သူ့အစ်ကိုက သူ့ကို အမျိုးမျိုး နားချသည်။ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြသည်။ အားလုံးကပင် သူ့ကို နားချ၍ အချည်းနှီးဟု ယူဆကြသည်။ အကောင်းဆုံးနည်းမှာ သူ့ကို အိမ်မှာပင် အလုပ်တစ်ခု အလုပ်ခိုင်းခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ယူဆကြသည်။

အစ်ကိုကြီးသည် အားလပ်ခွင့်ကုန်ဆုံးသည်နှင့် မြို့သို့ ပြန်သွားသည်။ ရှန်ကာရီမှာ မကျေနပ်ချက်ကို ကြိတ်မှိတ် မျိုသိပ်ထားရသဖြင့် သူ့မျက်နှာသည် ပုပ်သိုးကာ ကြောက်စရာ မျက်နှာဖုံးကြီးကို တပ်ထားသည်နှင့်ပင် တူတော့သည်။

‘ဒီခေတ်မှာ အလုပ်အကိုင် ကောင်းကောင်း ရချင်ရင် အင်္ဂလန်တို့ ဘာတို့ကို အလျင် သွားရတယ်ကွ။ အဲဒီက ပြန်မှ အလုပ်အကိုင်ကောင်းကောင်းရတာ၊ ဒီတော့ မင့်အဖေအိမ်ကို ပြန်ပြီး ငွေကလေး ကြေးကလေး သွားရှာချေ’

အနတ်ဗန္တုက ဇနီးသည် ဘင်ဒြာဘာရုဏီကို ပြောသည်။

ထိုစိတ်ကူးသည် ဘင်ဒြာဘာရုဏီကို မိုးကြိုးခလိုက်သည့်နှယ် ရှိသည်။ အဖေထံ ပြန်၍ ပိုက်ဆံတောင်းဖို့ ဆိုသည်မှာ စိတ်ကူးထဲပင် မထည့်ရ။ တွေးလိုက်သည်နှင့်ပင် ရှက်စရာ ကောင်းလှပြီ။

အနတ်ဗန္တုသည် ဘဝင်ကလည်း မြင့်သဖြင့် ယောက္ခမထံ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ သွား၍ မပြောနိုင်။ သို့ရာတွင် သမီး အရင်းခေါက်ခေါက်က သွားပြောလျှင် အဘယ့်ကြောင့် မရနိုင်ရမည်နည်း။ မရ၊ ရသည့်နည်းဖြင့် တောင်းရမည်ပေါ့။ အနတ်ဗန္တုသည် စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် ဇနီးသည်ကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းသည်တွင် ဘင်ဒြာဘာရုဏီမှာ မျက်ရည် ပေါက်ပေါက်ကျရသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့ ပြဿနာသည် ပြေလည်ခြင်း မရှိဘဲ လိပ်ခဲတည်းလည်း ဖြစ်လျက်ရှိရာ သူတို့၏ မိသားစုမှာလည်း တစ်နေ့တခြား ကြည်တည်းသည်ထက် ကြပ်တည်းလာခဲ့ကာ အတိဒုက္ခ ရောက်နေသည်။ ဆောင်းဦးပေါက်သို့ ရောက်လာကာ ပူဇော်ကန်တော့ပွဲတွေ နီးကပ်လာခဲ့သည်။ ရပ်ဂျီကုမာဘာဘူသည် သမက်ထံ လူလွတ်ကာ သူတို့ဆီသို့ လာရန် ခေါ်သည်။ အိမ်မှ ဆင်းလာပြီး တစ်နှစ်အကြာတွင် သမီးနှင့် သမက်သည် ရပ်ဂျီကုမာဘာဘူ၏ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ရပ်ဂျီကုမာဘာဘူသည် သမက်ကို လူချမ်းသာ တစ်ဦးကို ဆီးကြိုသည်ထက် ပို၍ ဖော်ရွေပျူငှာစွာ ဆီးကြိုခြင်း ပြုသည်။ ဘင်ဒြာဘာရုဏီမှာလည်း ခေါင်းမြီးခြံကို လှုပ်ကာ နေ့ညမဟု ချစ်ခင်ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်သည်။

ပွဲတော် ဆဌမနေ့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ နောက်တစ်နေ့ဆိုလျှင် အစဉ်အလာ ဝတ်ပြုကိုးကွယ်မှုတို့ အစပြုပေတော့မည်။ အိမ်ကြီးတစ်အိမ် လုံးသည် ဆူညံ၍ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ အခန်းတိုင်း အခန်းတိုင်း တွင် ဆွေမျိုးရင်းချာများ၊ ဆွေမျိုးနီးစပ်များဖြင့် ပြည့်နှက်လျက် ရှိကာ ဆူညံလျက် ရှိ၏။ ထိုည၌ ဘင်ဒြာဘာရုဏီသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာဖြင့် အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ဘာရုဏီမှာ သူတို့ အိပ်နေကျ အခန်းတွင် မဟုတ်ပေ။ အမေက သူ့သမက်အတွက်ဟု ဆိုကာ သူ့အခန်းကို တကူးတကန့် ပေးထားသည်။ ဘင်ဒြာဘာရုဏီမှာ အနတ်ဗန္တု အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်ကို မသိလိုက်။ မောမောဖြင့် အိပ်ပျော်နေလေပြီ။

အရုဏ်တက်ချိန်တွင် ခရသင်းမှုတ်သံ ပေါ်လာသည်။ သို့ရာတွင် မောပန်းနွမ်းနယ်နေသော ဘာရုဏီမှာ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်သေး။ အခန်းဝမှ

ချောင်းကြည့်နေကြသည့် သူ့သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သော ကာမလာနှင့် ဘူတန် တို့က သူ့ကို ကြည့်၍ အားရပါးရ ရယ်ကြသည်။ သူတို့ အသံကြောင့် ဘာရှုဏီသည် အိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့ကာ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့ခင်ပွန်းဖြစ်သူ အနတ်ဗန္တုမှာ အိပ်ရာမှ ထသွားလေပြီ။ ဘာရှုဏီသည် ရှက်ရှက်ဖြင့် အိပ်ရာမှ လူးလဲထသည်။ အနီးတွင် ရှိသည့် အမေ မီးခဲ သေတ္တာမှာ ပွင့်နေပြီး အထဲမှ အဖေ၏ ငွေသေတ္တာကလေးမှာလည်း ပျောက် နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

မနေ့ညတုန်းက သူ့အမေ သော့တွဲပျောက်သဖြင့် တစ်အိမ်လုံး ဒေါင်းတောက်အောင် ရှာကြသည်ကို သူ သတိရလာသည်။ မီးခဲသေတ္တာ ပွင့်ပြီး သေတ္တာကလေး ပျောက်နေခြင်းမှာ သော့တွဲခိုးသူ၏ လက်ချက်သာ ဖြစ်ရမည်။ သော့တွဲခိုးသူသည် သူ့ယောက်ျားကိုပင် အန္တရာယ်ပြု သွားလေ သလားဟုပင် စိုးရိမ်လိုက်မိသေးသည်။ သူ့နလုံးသည် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လာသည်။ အိပ်ရာအောက်တွင် ရှာကြည့်သည့်အခါ၌ ခုတင် ခြေရင်းတွင် ပျောက်နေသော သော့တွဲဖြင့် ဖိထားသည့် စာတစ်စောင်ကို တွေ့ရသည်။

စာမှာ အနတ်ဗန္တု၏ လက်ရေးဖြင့် ရေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ စာထဲတွင် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က အင်္ဂလန်သို့ သင်္ဘောစရိတ်ခံ၍ ခေါ် သွားကြောင်း၊ ကျန်စရိတ်များကို ကျခံရန် အခြားနည်းလမ်း မရှိတော့သည့် အတွက် ယမန်နေ့ညက ယောက္ခမဖြစ်သူ၏ ငွေများကို ခိုးယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ နောက်ဖေး သစ်သားလှေကားအတိုင်း ခြံထဲသို့ ဆင်းကာ အုတ် တံတိုင်းကို ကျော်၍ ထွက်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ယနေ့ နံနက်စောစောပင်လျှင် အင်္ဂလန်သို့ သင်္ဘောထွက်မည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် စာထဲတွင် ရေးထားသည်။

ဘင်ဒြာဘာရှုဏီ၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် အေးစက်သွား၏။ သူသည် ခုတင်တိုင်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်ကာ လဲကျသွားသည်။ သူ့ နှလုံးခုန်သံသည် နားထဲတွင် တူထူသည့်နှယ် တဒိန်းဒိန်းမြည်ဟည်းလျက် ရှိ၏။ အခန်းထဲတွင်မူ အရပ်လေးမျက်နှာမှ မှုတ်လိုက်သော ခရသင်းသံတို့သည် ပဲ့တင်ထပ်နေ ကြသည်။ ဘင်္ဂလားပြည် တစ်ပြည်လုံးသည် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲကြီး ခြိမ်းခြိမ်းသဲမျှ ကျင်းပနေကြလေပြီ။

ရွှင်လန်းမြူးထူးနေသော ဆောင်းဦးပေါက်နေသည် သူ့အိပ်ခန်းကို ထူးဆန်းစွာ ကြည့်နေသည်။ ဘူတန်နှင့် ကာမလာတို့သည် ပွဲတော်နေ့တွင်

တံခါးကို ပိတ်ထားလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ရယ်လား မောလားဖြင့် တံခါးကို ထု၍ အော်ခေါ်နေကြသည်။ အခန်းထဲမှာ ဘာသံမျှ မကြားရသည့် အခါတွင် သူတို့သည် ထိတ်လန့်လာကာ 'ဘင်ခြာ..... ဘင်ခြာ' ဟု သံကုန် ဟစ်၍ အော်ခေါ်နေကြသည်။ ထိုအခါတွင် ဘင်ခြာ ဘာရှုဏီသည် သတိ ရလာကာ 'လာပြီ လာပြီ၊ သွားနှင့်ကြ' ဟု ပြောသည်။

ဘာရှုဏီ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေသည်ကို စိုးရိမ်သည့်အတွက် သူငယ်ချင်းများသည် သူ့အမေကို သွားခေါ်ကြသည်။ အမေလိုက်လာကာ 'သမီးလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ တံခါးပိတ်ထားတာလဲ' ဟု မေးသည်။

ဘာရှုဏီက မျက်ရည်များကို သုတ်လိုက်ရင်း.....

'အဖေ့ကို ခေါ်ခဲ့ပါ အမေ' ဟု ပြောသည်။

အမေသည် ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် အဖေ့ကို သွားခေါ်သည်။ ဘာ ရှုဏီသည် သူတို့နှစ်ယောက် အထဲရောက်သည်နှင့် တံခါးကို လျှင်မြန်စွာ ပိတ်လိုက်သည်။ ဘာရှုဏီသည် အဖေခြေရင်းတွင် ဒူးထောက်ထိုင်ချပြီး ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုသည်။ သူ့ ရှိုက်နေပုံမှာ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို အစိတ်စိတ် အမြှော့မြှော့ ဖြစ်သွားတော့မည်လားဟုပင် ထင်ရသည်။

'အဖေ သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ အဖေသေတ္တာထဲက ပိုက်ဆံကို သမီး ခိုးမိပါတယ်' ဟု ပြောသည်။

အဖေနှင့် အမေသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကာ ခုတင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားကြသည်။ ဘာရှုဏီက သူ့ယောက်ျား အင်္ဂလန်သို့ သွားရန် အတွက် ထိုသို့လုပ်ရခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

'သမီး ပိုက်ဆံလိုတယ်ဆိုတာ အဖေတို့ကို ဘာဖြစ်လို့ မပြောတာ လဲ သမီးရယ်' ဟု အဖေက ပြောသည်။

'အဖေတို့ကို ပြောရင် တားနေမှာ စိုးလို့ပါ'

ရပ်ဂျုံကုမ္ပဏီဘာဘူ အလွန် စိတ်ဆိုးသည်။ အမေက ငိုသည်။ သမီး ကလည်း ငိုသည်။ ကာလကတ္တားမြို့ကား ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတို့ ဆင်နွဲလျက် ရှိ သဖြင့် တစ်မြို့လုံး ရွှင်မြူးတေးသံတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိလေသည်။

အဖေထံမှာ ပိုက်ဆံမတောင်းနိုင်သည့် ဘာရှုဏီ၊ မိမိယောက်ျား၏ မကောင်းသည့် အပြုအမူကို အရင်းနှီးဆုံး ဆွေမျိုးသားချင်း မသိရအောင် ကိုယ့်ဘဝကို အဆုံးခံသည့် ဇနီးသည် ဘာရှုဏီ၏အဖြစ်ကို လူတွေ မသိ ချင်အဆုံး ဖြစ်နေလေပြီ။ မယားတစ်ယောက်၏ မာန၊ သမီးတစ်ယောက်၏

ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို သူ ရိုသေလေးစားမှုတို့သည် စွန်းထင်ယုတ်ညံ့သိမ်ဖျင်းသည့် အဖြစ်သို့ ရောက်ကာ သူ ချစ်ခင်သူ၊ သူ မုန်းတီးသူ၊ သူ သိကျွမ်းသူ၊ သူ မသိကျွမ်းသူတို့၏ ခြေဖြင့် နင်းခြေခြင်းကို ခံခဲ့ရပြီ။

ထိုသတင်းသည် တစ်အိမ်လုံး ပျံ့နှံ့သွားသည်။ သူတို့လင်မယားသည် ထိုအကြံကို ကြိုတင်စီစဉ်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ သော့ကို ခိုးယူပြီး ညအချိန်တွင် ပစ္စည်းရွှေငွေတို့ကို ခိုးယူသွားကြောင်း၊ အနတ်ဗန္ဓုသည် ကြိရာပါ ဖြစ်သည့် ဇနီးကို ထားပစ်ခဲ့ကာ အင်္ဂလန်သို့ ထွက်ခွာ သွားကြောင်းကို သိကုန်ကြပြီ။ အခန်းပြင်ဘက်ရှိ သူများသည် ထိုအကြောင်းအရာ အားလုံးကို ကြားနေကြရသည်။ ဘူတန်၊ ကာမလာ ဆွေမျိုးများ၊ အစေခံများနှင့် အိမ်နီးချင်းများအားလုံး သူတို့အနီးတွင် ရောက်နေကြသည်။ အဖေနှင့် အမေတို့က အိမ်ထောင်သည် သမီး၏ အခန်းထဲ ဝင်သွားကြသည့်အခါတွင် သူတို့ အားလုံးသည် သိလိုစိတ် ပြင်းပြကာ စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်နေကြသည်။ ထိတ်လန့်နေကြသည်။

ဘာရှုဏီသည် မည်သူ့ကိုမျှ အတွေ့မခံ။ အခန်းတံခါးပိတ်ကာ အိပ်ရာပေါ်တွင်သာ ခွေနေတော့သည်။ ဘာကိုမျှလည်း စားသောက်ခြင်း မပြုတော့ပြီ။ သူ့ ခံစားချက်ကို မည်သူမျှလည်း စာနာခြင်း မရှိကြတော့ပြီ။ လူတိုင်းသည် သူ၏ လျှို့ဝှက်ကြံစည်မှုကို အံ့အားသင့်နေကြသည်။ ဘာရှုဏီ၏ စရိုက်အမှန်သည် တစ်သက်လုံး ဖုံးခဲ့သမျှ ယခုမှ သွားသွားကြီး ပေါ်လာတော့သည်ဟု ယူဆကြသည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ ပျော်ရွှင်မှု ကင်းမဲ့သော သူတို့ မိသားစုသည် ပူဇာပွဲတော်ကိုတော့ ကျင်းပခဲ့ကြသည်။

၃

အရှက်ရလျက်၊ သိက္ခာကျလျက် ဘာရှုဏီသည် ယောက္ခမအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ သား၏ စွန့်ပစ်ခြင်းကို ခံရသည့် ယောက္ခမနှင့် လင်၏ စိမ်းကားခြင်းကြောင့် ပူဆွေးရသော ချွေးမတို့ကြားတွင် နောင်ကြီးတစ်ခု ချည်နှောင်မိကြသည်။ သူတို့ ကြေကွဲမှု၏ တိတ်ဆိတ်သော အရိပ်ထဲတွင် သူတို့ နှစ်ဦးသည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပို၍ နီးစပ် တွယ်တာ လာခဲ့ကြသည်။ အသေးငယ်ဆုံးသော အိမ်မှုကိစ္စများကို တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး စိတ်ရှည် သည်းခံစွာဖြင့် အပြန်အလှန် ကူညီ ဆောင်ရွက်ပေးကြသည်။

ယောက္ခမနှင့် သံယောဇဉ် တွယ်တာလာမိသည်နှင့် အမျှ မိဘနှစ်ပါးနှင့် တဖြည်းဖြည်း ဝေးလာခဲ့သည်။

‘ငါ့ယောက္ခမဟာလည်း စိတ်ဆင်းရဲရ ရှာတယ်၊ ငါလည်း သူ့လိုပဲ၊ တို့နှစ်ဦးရဲ့ သောကတွေဟာ တို့ကို ပိုပြီး ဉာဏ်အမြော်အမြင် ရှိလေစေ တယ်။ ငါ့မိဘတွေကတော့ ချမ်းသာသူတွေ ဖြစ်လို့ တခြားကမ္ဘာကြီးမှာ စည်းစိမ်ချမ်းသာနဲ့ နေကြရတယ်။ ငါတို့ နှစ်ယောက်မှာတော့ တခြား ကမ္ဘာလောကတစ်ခုမှာ ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေကြရတယ်’ ဟု ဘာရှုဏီ တွေး မိသည်။

သူ၏ ဆင်းရဲနွမ်းပါးမှုသည် မိဘနှစ်ပါးနှင့် အနေဝေးအောင် လုပ် နေသကဲ့သို့ ရှိကြောင်းကို ဘာရှုဏီ သဘောပေါက်သည်။ ယခု သူ ခိုး ဝှက်ကြောင်းကို ဝန်ခံလိုက်သည့်အခါတွင်မူ သူသည် မိဘနှစ်ပါး၏ အမြင်တွင် ပို၍ အထင်သေးစရာ ဖြစ်လာခဲ့ပြီဟုလည်း သူ ထင်သည်။ ထိုမျှ ကျယ် ပြောလှသော ချောက်ကမ်းပါးကြီးကို ချစ်ခင်တွယ်တာမှု ရအောင် မည်မျှ ကြာကြာ ပေါင်းကူးပေးနိုင်မည်ကိုလည်း မည်သူမျှ မပြောတတ်နိုင်ပြီ။

ပထမသော် အနတ်ဗန္တုသည် သူ့ဇနီးထံသို့ အင်္ဂလန်မှ နေ၍ စာ မှန်မှန်ရေးသည်။ သို့ရာတွင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် စာများသည် အရောက် ကျစ ပြုလာ၏။ ဥပေက္ခာ သဘောသည် မသိမသာ ဝင်ရောက်စပြုလာ၏။ တောသူ စာမတတ် ပေမတတ် မယားထက် အသိပညာအားဖြင့် လည်း ကောင်း၊ ရုပ်ရည်အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အမြင်အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ များစွာ သာလွန်သည့် အင်္ဂလိပ်မကလေး များစွာတို့ကြောင့် အနတ်ဗန္တုသည် မိမိ၏အရည်အချင်းနှင့် မိမိရုပ်ရည်ကို ပို၍ အဟုတ်ထင်ကာ ဘဝင်မြင့် လာခဲ့သည်။ ထိုသို့သော အခြေအနေမျိုးတွင် သူသည် ဆာရီဝတ်၊ ခေါင်း မြီးခြုံထားပြီး ကွဲလွဲသော အသားအရေ ရှိသည့် မိန်းမမျိုးနှင့် မတန်ဟု ယူဆလာသည်မှာ ဆန်းသည်ဟု မဆိုနိုင်တော့ပါ။

သို့တိုင်အောင် သူ့တွင် ငွေကြေးလိုလာသည့်အခါတွင် အနတ် ဗန္တုသည် ထိုဘင်္ဂါလီ မယားထံသို့ ကြေးနန်းရိုက်၍ မှာရန်ကိုမူ နှောင့် နှေးခြင်း မရှိ။ ထိုအခါ လက်တွင် ဖန်လက်ကောက် နှစ်ကွင်းကိုသာ ဝတ် ထားသည့် မယားကလည်း ရှိသမျှ လက်ဝတ်လက်စားတို့ကို ရောင်းချကာ ယောက်ျားလိုသော ငွေကို ပို့ခဲ့သည်။ ဘာရှုဏီသည် လုံခြုံမှုအတွက် သူပိုင် လက်ဝတ်လက်စား အားလုံးကို ရွာမှာ မထားဘဲ အဖေအိမ်မှာ ထားခဲ့သည်။

လိုသည့်အခါတွင် ယောက်ျားဘက်က ဆွေမျိုးများထံ အလည်သွားမည်ဟု အကြောင်းပြကာ လက်ဝတ်လက်စားကလေးများကို တစ်တိတစ်တိ မှာခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် သူ့တွင် ရှိသမျှ ပစ္စည်းကလေးတွေကို ရောင်းချခဲ့ရာ နောက်ဆုံးတွင် လက်ကောက်ကလေးများနှင့် ငွေလက်ကောက်တွင်းကလေးများကိုလည်း ရောင်းချခဲ့ပြီးပြီ။ ဆာရီနှင့် ရောစောင်ကလေးများကိုလည်း ရောင်းချခဲ့ပြီးပြီ။ နောက်ဆုံးတွင်မူ ဘာရှုဏီသည် စာကြောင်းတိုင်းတွင် မျက်ရည်တို့စွန်းပေနေသော တောင်းပန်စာ တစ်စောင်ကို ရေးကာ သူ့ယောက်ျားကို ပြန်လာဖို့ ပြောခဲ့သည်။

သူ့ယောက်ျားသည် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာ၏။ ဆံပင်က အတို၊ မုတ်ဆိတ်က ပြောင်စင်လျက်၊ အနောက်တိုင်း အဝတ်အစားကို ဝတ်ကာ ဝတ်လုံတော်ရဟူသော ဆွဲကို ပိုက်လျက် ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် တည်းနေသည်။ အဖေအိမ်သို့ ပြန်၍ နေရန်မှာ မဖြစ်နိုင်တော့ပြီ။ ပထမအချက်အားဖြင့် သူ့အဖေအိမ်တွင် သူ နေဖို့ သင့်သည့် အခန်းဟူ၍ မရှိ။ ဒုတိယအချက်အားဖြင့် ခပ်ကုပ်ကုပ် သူ့မိသားစုကို တစ်ရွာလုံးနှင့် ဇာတ်ခွဲသကဲ့သို့ ဖြစ်ကာ သူတို့ တစ်တွေပါ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မည်။ ယောက္ခမများမှာမူ ပို၍ပင် အယူသီးသော ဟိန္ဒူများ ဖြစ်နေသေးသည်။ သူ့ကို လက်ခံလျှင် သူတို့ကိုလည်း ဟိန္ဒူအသိုင်းအဝိုင်းမှ ကြဉ်ကြတော့မည်။

ပိုက်ဆံ မရှိတော့သည့်အတွက် အနတ်ဗန္တုသည် ဟိုတယ်မှ ဆင်းကာ အိမ်ခန်းကလေး တစ်ခန်းကို ငှားနေရသည်။ သူ့မိန်းမကိုလည်း ထိုနေရာကလေးတွင် မခေါ်ချင်။ အင်္ဂလန်မှ ပြန်လာပြီးသည့်နောက်တွင် သူသည် ဇနီးထံသို့ လည်းကောင်း၊ မိဘထံသို့ လည်းကောင်း၊ နှစ်ခေါက် သုံးခေါက်မျှသာ ရောက်တော့သည်။ အမေနှင့် ဇနီးတို့မှာ အနတ်ဗန္တု တစ်ယောက်ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်ပြည် ကိုယ့်လူမျိုးဆီ ပြန်ရောက်ပြီဆိုသည့် အတွေးဖြင့်သာ သူတို့ဘာသာ နှစ်သိမ့်ရတော့သည်။ ဝတ်လုံထော်ရကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်လာသည့်အတွက်လည်း သူတို့ တစ်တွေ ဂုဏ်ယူရသည်။

ထိုမျှ ဂုဏ်ရှိသော လင်ယောက်ျားမျိုးနှင့် ထိုက်တန်ခြင်း မရှိဟုပင် သူ့ဇနီး ဘာရှုဏီသည် သူ့ကိုယ်သူ့ အပြစ်တင်မိလာခဲ့သည်။ ထိုသို့ မိမိနှင့် ထိုက်တန်ခြင်း မရှိဟု ထင်လာသည်နှင့်အမျှ သူ့ယောက်ျားကိုလည်း ပို၍ အထင်ကြီးလာခဲ့ကာ သူ့အတွက်ပို၍ ဂုဏ်ယူလာခဲ့သည်။ သူ့ နှလုံးသားသည် ဂုဏ်ယူခြင်းနှင့် ကြေကွဲခြင်းတို့ ရောပြွမ်းနေသည်။ သူသည် နိုင်ငံခြား

ဟန်ပန်များကို မုန်းသူဖြစ်သော်လည်း သူ့ယောက်ျား အကြောင်းကို တွေးလိုက်သည်နှင့် သည်ခေတ်မှာ လူတော်တော်များများဟာ သခင်ဆပ်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါ့ယောက်ျားကတော့ တကယ့် အင်္ဂလိပ် သခင်ဆပ်တွေနဲ့ အတူတူပဲ။ ဘင်္ဂါလီတစ်ယောက်လို့ ဘယ်သူမှ ထင်မှာ မဟုတ်ဘူးဟု တွေး၍ ဖြေသည်။

အခန်းစရိတ်များက ကုန်ကျလွန်းမက ကုန်ကျလာသည့်အခါတွင် အနတ်ဗန္တုကလည်း အိန္ဒိယဆိုသည့် ငမ္ဘာတိုင်းပြည်သည် သူ့လို လူတော်မျိုးနှင့် လားလားမျှ ထိုက်တန်ခြင်း မရှိသည့်နေရာဟု ထင်လာသည်။ သူ့ကို မနာလိုဝန်တို့သူတွေ များသဖြင့် တိုးတက်မှုရသင့်သလောက် မရဟုလည်း အထင်ရောက် လာခဲ့သည်။ သူ့ထမင်းပန်းကန်ထဲတွင်လည်း အသားနေရာတွင် ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေသာ ရောက်လာခဲ့သည်။ သူ့ဟင်းစာရင်းတွင် ကြက်ကြော်အစား ပုစွန်ကြော်ကလေးသည် အဓိက ဟင်းလျာ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သပ်ရပ်သန့်ရှင်း၍ ကြွားကြွား ရွားရွား ရှိသော သူ့ဝတ်ကောင်းစားလှများနှင့် မုတ်ဆိတ်တို့ ပြောင်ရှင်းကာ ကြည်လင် ဝင်းပနေသော သူ့မျက်နှာသည်လည်း ညှိုးမှိန်လာခဲ့သည်။ အထက်တန်းကျကျ ဘဝသည်လည်း ချိန်ခွင်လျှာတွင် ဇောက်ထိုးဆင်းစပြုလာခဲ့သည်။

ထိုသို့သော အခြေအနေတွင် ယောက္ခမ၏ မိသားစုတွင် ကြီးကျယ်သော အဖြစ်အပျက်ကြီး တစ်ခု ဖြစ်လိုက်သည့်အခါ၌ကား အနတ်ဗန္တု၏ ဒုက္ခပွေလှသော ဘဝသည် လမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားခဲ့သည်။ ရပ်ဂျီကုမာ၏ သား ဟာရာသည် ဇနီး၊ သားငယ်နှင့်အတူ ဆွေမျိုးတစ်ယောက်ထံမှ ပြန်လာစဉ် ဂင်္ဂါမြစ်ထဲတွင် လှေမှောက်ပြီး ရေနစ်သေသွားခဲ့သည်။ ထိုအခါ၌ ရပ်ဂျီကုမာ၏ သားသမီးထဲ သမီးဖြစ်သူ ဘာရှုဏီမှအပ တစ်ယောက်မျှ မကျန်တော့ပြီ။

ကြောက်ဖွယ် ထိုအဖြစ်အပျက်ကြီး ဖြစ်သွားပြီးနောက် အချိန် အနည်းငယ် ကြာသည့်အခါ၌ ယောက္ခမဖြစ်သူ ရပ်ဂျီကုမာဘာဘူသည် သမက်ဖြစ်သူ အနတ်ဗန္တုကို ခေါ်ကာ.....

‘ငါ့သား အပြစ်ဖြေ အခမ်းအနား လုပ်ပြီး တို့ ဟိန္ဒူဇာတ်ထဲကို ပြန်ဝင်ရမယ်။ ငါ့မှာ မင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တယ်’

အနတ်ဗန္တုသည် အားတက်သရောဖြင့် လက်ခံသည်။ တရားခွင့်နှင့် ဥပဒေစာကြည့်တိုက်တွေထဲတွင်သာ အချိန်ကုန်ကြသည့် အိန္ဒိယပြည်က

ဝတ်လုံတွေကို လက်စားချေခွင့် ရပြီ။ မိမိကို မနာလို ဝန်တိုဖြစ်ကာ မိမိ အရည်အချင်းကို မလေးမစား လုပ်သည့် အိန္ဒိယပြည်က ဝတ်လုံတွေကို လက်စားချေဖို့ အခွင့်အရေး ရပြီ။

ရုပ်ဂျီကုမာဘာဘူသည် ပဏ္ဍိတ်တို့ကို တိုင်ပင် ညှိနှိုင်းသည်။ အကယ်၍ အနတ်ဗန္ဓုသည် အမဲသားကို မစားခဲ့သေးလျှင် သူ့ရှိရင်းစွဲ ဟိန္ဒူဇာတ်ထဲသို့ ပြန်ဆင်း၍ ရနိုင်သေးသည်ဟု ပဏ္ဍိတ်တို့က ပြောကြသည်။

နိုင်ငံခြားတွင် ရှိစဉ်က ထိုခြေလေးချောင်းသားသည် သူ့ အကြိုက်ဆုံး ဟင်းလျာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် အနတ်ဗန္ဓုသည် ထိုအသားကို စားဖူးခဲ့ခြင်း မရှိပါဟု မဆိုင်းမတွပင် အဖြေပေးလိုက်သည်။ မိတ်ဆွေတွေကို ပြောတော့ တစ်မျိုး။

‘အသိုင်းအဝိုင်းက လိမ်တာညာတာကို ကြားချင်နေရင် သူတို့ အလိုကျ လိမ်ညာပြောလိုက်တာ ဘာမှ အပြစ် မရှိဘူး ထင်တယ်လေ။ အမဲသား စားခဲ့ဖူးတဲ့ လျှာကို ရွံစရာကောင်းတဲ့ အရာနှစ်ခုနဲ့ ဆေးကြော သန့်စင်ပစ် ရမယ်ဗျ။ အဲဒီ အရာနှစ်ခုကတော့ နွားချေးနဲ့ မုသားစကားပဲ။ ဒါဟာ လူတွေ ခုလက်ခံ ကျင့်သုံးနေကြတဲ့ အရာမဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကျွန်တော်လဲ ဒီတရားကို မဖောက်ဖျက်ချင်ဘူးလေ’ ဟု ဆိုသည်။

သူ့ကို အပြစ်ဖြေပွဲ ကျင်းပ၍ ဟိန္ဒူဇာတ်သို့ ပြန်လည်သွတ်သွင်းရန် နေ့ကောင်းရက်သာ နေ့တစ်နေ့ကို ရွေးလိုက်ကြသည်။ ထိုအတောအတွင်း အနတ်ဗန္ဓုသည် ဒိုတီနှင့် အဝတ်ရှည်ကိုသာ ဝတ်ရသည်။ ထို့ပြင် အင်္ဂလိပ် ထုံးစံများကို ဆေးကြောပစ်သည့် အနေဖြင့် သီတင်းသီလများကိုလည်း စောင့်ရ သေးသည်။ သူ့ရွတ်ဖတ်သံကို ကြားရသူ အပေါင်းတို့သည် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ရှိနေကြသည်။

ဘာဂျဏီမှာမူ ဝမ်းသာ၍ မဆုံးပြီ။ သူ့ပီတိတို့သည် အရပ်ရှစ် မျက်နှာသို့ စီးဆင်းကြကုန်သည်။ တချို့လူတွေ အင်္ဂလန်က ပြန်လာရင် တကယ့် အင်္ဂလိပ် သခင်ဆုပ်ကြီး ဖြစ်ပြီး ဘင်္ဂါလီနဲ့ နည်းနည်းလေးမှကို မတူတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါ့ယောက်ျားကတော့ ဒီလောက် မပျက်စီးခဲ့ ဘူး။ ငါ့ယောက်ျားဟာ ဟိန္ဒူဘာသာ တရားအပေါ်မှာ တော်တော်ရှိသေ ကိုင်းရှိုင်းပေတာပဲဟု တွေးမိကာ ကြည်နူးခြင်းမက ကြည်နူးလျက်ရှိသည်။

သတ်မှတ်ထားသည့်နေ့သို့ ရောက်သည်နှင့် ဗြဟ္မဏပဏ္ဍိတ်များသည်

ရပ်ဂျီကုမာဘာဘု၏ အိမ်တွင် စုဝေးကြသည်။ လိုလေသေး မရှိအောင် ပြင်ဆင်ကြသည်။ ကန်တော့ပွဲများ၊ လက်ဆောင်များ၊ အစားအသောက်များ ကိုလည်း အလျှံပယ် ပြင်ဆင်ထားကြသည်။ အတွင်းဆောင်များမှာလည်း ခမ်းနားစွာ ပြင်ဆင်ထားသည်။ ဝင်းထဲတွင်လည်း ဧည့်သည်များကို ကျွေးမွေး ပြုစုရန် အင်တိုက် အားတိုက် ပြင်ဆင်နေကြသည်။ ထိုပြင်ဆင်မှုတွေကြား ထဲတွင် ဘာရှုဏီသည် နံနက်ခင်း လေညင်းကြောင့် နေရောင်ခြည်ထဲတွင် မျောပါနေသည့် အပူအပင် ကင်းမဲ့သော တိမ်တိုက်တစ်တိုက်လို ကူးလူးနေ သည်။ ထိုနေ့၌ ဘင်္ဂလား တစ်ပြည်လုံးသည် ဇာတ်ရုံရွှေပွဲလာ ပရိသတ်လို ရွှင်လန်း မြူးထူးနေကြသည်။ ကန်လန်ကာ အဖွင့်တွင် မင်းသားကို မျှော်ကြ သကဲ့သို့ အသွင်ပြောင်းနေသော အနတ်ဗန္တုကို မျှော်နေကြသည်။ ထိုမင်္ဂလာ အခါတော်သည် အပြစ်ဖြေပွဲသက်သက်၊ ဖွင့်ဟဝန်ခံသည့် အခမ်းအနား သက်သက်မျှသာမက အနတ်ဗန္တုကို ဟိန္ဒူဇာတ်အတွင်းသို့လည်း ပြန်လည် သွတ်သွင်း ချီးမြှောက်သည့်ပွဲ ဖြစ်သည်။

အနတ်ဗန္တုသည် အင်္ဂလန်ပြည်မှ ပြန်လာပြီးမှ ဟိန္ဒူ အသိုင်းအဝိုင်း ထဲသို့ ပြန်ဝင်ရောက်လာခြင်းသည် ဟိန္ဒူအဖွဲ့အစည်းကိုလည်း ဂုဏ်ပြုရာ ရောက်သည်။ ထိုနေ့၌ ဘင်္ဂလားတစ်ပြည်လုံးတွင် ထွန်းညှိထားသည့် မီး ရောင်တို့သည် နပျိုသော ဘာရှုဏီ၏ မျက်နှာကလေးပေါ်တွင် ဝင်းလက် တောက်ပနေသည်ဟု ထင်ရကာ ထိုမျက်နှာကလေးကို ပို၍ ချစ်စရာ၊ လေးစား မြတ်နိုးစရာကောင်းအောင် လုပ်ပေးနေသကဲ့သို့ ရှိသည်။ ယခုမူ ဆင်းရဲဒုက္ခ များ၊ မထင်မရှား အညတရ နေရသော ကာလများ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွား လေပြီ။ မိဘဆွေမျိုးများ၊ မိတ်ဆွေများ အရှေ့တွင်ပင် သူသည် မိဘ၏ အိမ်ရိပ် တည်းဟူသော သူနှင့် ထိုက်တန်သည့် ရာဇပလ္လင်သို့ တင်တယ်စွာ ပြန်ရောက် ရတော့မည်။ သူ့ယောက်ျား၏ ဂုဏ်သိက္ခာသည် ထိုက်တန်ခြင်း မရှိသော ဇနီးသည်၏ ဂုဏ်ကို အများက လေးစားအောင် မြှင့်တင်ပေးပေတော့မည်။

အခမ်းအနားသည် ပြီးဆုံးသွားသည်။ အနတ်ဗန္တုသည်လည်း ဟိန္ဒူအသိုင်းအဝိုင်းတွင် ပြန်ရောက်သွားလေပြီ။ ဧည့်သည်များ၊ ဆွေမျိုး များနှင့် ပုဏ္ဏားများသည် နေရာအသီးသီးတွင် ထိုင်ကာ စားသောက်ဖွယ် တို့ကို မြိန်ရှက်ရောင်ရဲစွာ သုံးဆောင်လျက် ရှိကြ၏။ အမျိုးသမီးများက အတွင်းဆောင်များမှ နေ၍ သူတို့ဘက်သို့ လာရန် အနတ်ဗန္တုကို လှမ်း၍ ဖိတ်မန္တက ပြုကြ၏။ အနတ်ဗန္တုသည် ကျေနပ်ရောင်ရဲစွာဖြင့် ကွမ်းယာကို

ဝါ။ ဒိုတီကို မ,က သူတို့ အခန်းထဲသို့ လေးတွဲစွာ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

အစာ စားသောက်ကြပြီးနောက် ပူဇော်ကြေးပေးရန် စီစဉ်နေစဉ် ပုဏ္ဏားများသည် ဝိုင်းထိုင်ကာ ဂါထာမန္တန်များကို နောက်ထပ် ရွတ်ဖတ်လျက် ရှိကြကာ ရပ်ဂျီကူမာဘာဘူကလည်း သူတို့ ရွတ်ဖတ်နေသော ဂါထာမန္တန်များကို နာယူရင်း ပီတိဖြစ်လျက် ရှိစဉ် သူ့အခန်းတံခါးသည် ဟလာကာ အိမ်ဖော် ဝင်ရောက်လာပြီးနောက် 'အင်္ဂလိပ်အမျိုး သမီးတစ်ယောက် ရောက်နေပါတယ် ဆပ်' ဟု ဆိုကာ လိပ်စာ ကတ်ပြားတစ်ခုကို လာရောက်ပေးသည်။

ရပ်ဂျီကူမာဘာဘူသည် ဝေခွဲမရ ဖြစ်သွားသည်။ ကတ်ပြားပေါ်မှ အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားသည့် လိပ်စာကို ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် 'မစ္စက် အနတ်ဗန္တု' ဟူသော စာလုံးများကို တွေ့ရသည်။ တစ်နည်း ပြောရလျှင် အနတ်ဗန္တု၏ ဇနီးမယားပေတည်း။

ရပ်ဂျီကူမာဘာဘူသည် ကတ်ပြားပေါ်မှ စာလုံးများကို တစ်လုံးမျှ နားမလည်နိုင်ဘဲ ကတ်ပြားကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုအတောအတွင်း သင်္ဘောမှ လောလောလတ်လတ် ဆင်းလာသည့် ပါးအိုနီနီ၊ ဆံပင် ငွေရောင်၊ မျက်လုံးပြာပြာနှင့် နို့နှစ်ကဲ့သို့သော အသွားအရောင်နှင့် ခိုမကလေး တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဖျတ်လတ်ကြော့ရှင်းသော လိပ်စာကတ်ပြားပိုင်ရှင်သည် အခန်းထဲသို့ ကိုယ်တိုင် ဝင်ရောက်လာကာ မျက်နှာများကို လိုက်၍ အကဲခတ်နေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ဒါလင်၏ မျက်နှာကို မမြင်ရပါတကား။ ဂါထာမန္တန် ရွတ်ဖတ်နေသမျှသည် ချက်ချင်း ရပ်သွားကြကာ အခန်းကြီး တစ်ခုလုံးသည် အသုဘ ဇရပ်တစ်ခုကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။

ထိုအခိုက်တွင် အနတ်ဗန္တုသည် ဒိုတီကလေးကို စွန်တောင်ဆွဲ၍ ဝင်လာသည်။ သူ့ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးသည် သူ့ထံသို့ ပြေးလာကာ တအားဖက်လိုက်ပြီး ကွမ်းယာတို့ ပေးကျလျက် ရှိသော အနတ်ဗန္တု၏ နှုတ်ခမ်းကို စုပုံနမ်းလိုက်သည်။

အခမ်းအနားသို့ စုရုံးရောက်ရှိလာသော တရားနာပရိတ်သတ်တို့သည် ထိုနေ့က ဂါထာမန္တန်တို့ ရွတ်ဖတ်သံကို နောက်ထပ် မကြားရတော့ပြီ။

(ရာဝိန္ဒြာနတ် တဂိုး၏ Atonemen ကို ပြန်ဆိုသည်။)
[၁၉၉၃ အောက်တိုဘာ၊ ရင်ခုန်ပွင့်]

ဇာတ်ပေါင်းသော်

အပုဘာ ကရိသျှဏသည် ကာလကတ္တားမှ ဝိဇ္ဇာစာမေးပွဲကို အောင်မြင်ခဲ့ပြီးနောက် ရွာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ လမ်းတွင် သူ့လှေသည် မြစ်ငယ်ကလေး တစ်ခုကို ဖြတ်ကူးရ၏။ မိုးရာသီ ကုန်ဆုံးသည့် နှစ်ကုန်ပိုင်းလောက်ဆိုလျှင် ထိုမြစ်ငယ်ကလေးတွင် ရေခန်းလှမတတ် ရှိနေတတ်သည်။ ယခုလို မုတ်သုန်ရာသီတွင်မူ မြစ်ရေသည် ရွာအစပ်သို့ ရောက်လာကာ ဝါးတောခြေရင်းကို လှိုင်းများဖြင့် ပတ်နေတတ်သည်။ ရက်ပေါင်းများစွာ မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းပြီးသည့် နောက်တွင်ကား နေမင်းသည် တိမ်ကင်းစင်သော ကောင်းကင်တွင် တောက်ပလျက် ရှိသည်။

လှေထဲတွင် လိုက်ပါလာသည့် အပုဘာ၏ စိတ်သည်လည်း ရွှင်လန်းလျက် ရှိ၏။ နုနယ်သော သူ့စိတ်ကူးထဲက ရုပ်ပုံများကိုသာ မြင်နိုင်မည်ဆိုလျှင် ထိုရုပ်ပုံများသည် လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးများပေါ်တွင် ကခုန်နေကြသော နေရောင်ခြည်များကဲ့သို့ ကခုန်နေကြသော ရုပ်ပုံများကို မြင်ရမည်ဖြစ်၏။

လှေသည် ဆိုက်နေကျ ကူးတို့ဆိပ်တွင် ဆိုက်လိုက်၏။ ကမ်းမှ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် သစ်ပင်တွေကြားမှ ထိုးထွက်နေသော သူ့အိမ်က အုတ်ကြွပ်မိုးကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ သူပြန်လာသည်ကို မည်သူမျှ မသိကြသည့်အတွက် သူ့ကို ဘယ်သူကမျှလည်း လာရောက်ကြိုဆိုခြင်း မပြုကြပါ။

လှေသမားက သူ့အထုပ်အပိုးများကို ကူ၍ သယ်ပေးမည် ပြုသော်လည်း အပုဘာက လက်မခံဘဲ ကမ်းပေါ်သို့ ပေါ့ပါးစွာ ခုန်တက်လိုက်သည်။ သူ့ ခြေထောက်များသည် ရွံ့ဗွက်ထဲသို့ ကျသွားကာ လူရော အထုပ်တွေရော ဗွက်ထဲသို့ ကျသွားသည်။ ထိုစဉ် ညောင်ပင်ပေါ်တွင် နားနေသည့် ငှက် ကလေးများသည် လန့်ပျံသွားကြသည်။

အပုဘာသည် ရက်ရှက်ဖြင့် လူးလဲထကာ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ရွာမှ ငွေတိုး ချေးစားသူအတွက် အိမ်ဆောက်ရန် လော လောလတ်လတ် ချထားသည့် အုတ်ပုံပေါ်တွင် တခစ်ခစ် ရယ်နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့ အိမ်နားသို့ မကြာမီကမှ ပြောင်းလာသော အိမ်နီးချင်း တစ်ယောက်၏ သမီးဖြစ်သူ မရင်မာယီ ဖြစ် နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူတို့ မိသားစုသည် တစ်ခါတုန်းက မြစ်ကြီး တစ် မြစ်၏ဘေးတွင် နေခဲ့ကြပြီး မြစ်ရေ တိုက်စားသဖြင့် လွန်ခဲ့သည့် သုံးနှစ် လောက်က သူတို့ ရွာသို့ ပြောင်းလာသူများ ဖြစ်သည်။

အပုဘာသည် သူတို့ မိသားစုအကြောင်းကို သိရုံသာ မဟုတ်။ မရင် မာယီ၏ ဂုဏ်သတင်းကိုလည်း သိပြီးသား ဖြစ်၏။ ရွာရှိ အမျိုးသားများက သူ့ကို 'ဂျစ်တူးမ' ဟု ချစ်စနိုး ခေါ်ကြသည်တိုင် သူတို့ဇနီးများကမူ မရင် မာယီ၏ ပျံတံတံ နန့်တန့်တန့် အနေအထိုင်ကြောင့် ဖိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်တတ် ကြသည်။ မရင်မာယီ၏ ကစားဖော် ကစားဖက်များမှာ ယောက်ျားကလေး များသာ ဖြစ်၏။ မရင်မာယီကလည်း သူနှင့် ရွယ်တူ မိန်းကလေးများကို လှောင်ပြောင် အထင်သေးတတ်သည်။ ရွယ်တူယောက်ျားလေးများကမူ မရင် မာယီသည် ဒုက္ခပေးတတ်သော သတ္တဝါမကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်၏ဟု သဘောထားကြသည်။

အဖေက သူ့ကို အချစ်ဆုံး ဖြစ်သဖြင့် မရင်မာယီသည် ပို၍ နွဲ့ဆိုး ဆိုးတတ်သည်။ အမေကမူ သူ့အကြောင်းကို မိတ်ဆွေများအား မကြာခဏ ထုတ်၍ ညည်းတတ်သည်။ အဖေသည် သမီးကို ချစ်သဖြင့် အိမ်မှာနေလျှင် သမီး မျက်ရည်ကျသည်ကို မြင်သည်နှင့် စိတ်ထိခိုက်ရသည်။ အဖေက အလိုလိုက်လွန်းသည့်အတွက် အမေသည် သမီးကို ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် အုပ် ထိန်း၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။

မရင်မာယီသည် အသားညိုညိုနှင့် ဖြစ်ပြီး လှိုင်းတွန့်လို ဝေဝိုက် သော ဆံပင်များသည် ပန်းပေါ်တွင် ဝဲကျလျက် ရှိကြ၏။ သူ့အမူအရာသည်

ယောက်ျားလေး ဆန်၏။ ဝိုင်းစက်နက်မှောင်သော သူ့မျက်လုံးများတွင် ရှက်ရွံ့သည့် အရိပ်အယောင်လည်း မရှိ။ ကြောက်ရွံ့သည့် နိမိတ် လက္ခဏာလည်း မထင်။ ရှက်ကိုး ရှက်ကန်း အမူအရာဆို၍လည်း တစ်စက်ကလေးမျှ မပေါ်။ မရင်မာယီသည် အရပ်မြင့်ပြီး ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် တောင့်တင်းသည်။ ကျန်းမာသန်စွမ်းသည်။ သူ့အသက်ကို ခန့်မှန်းရသည်မှာလည်း တော်တော်ခက်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သည်အရွယ်အထိ အိမ်ထောင်ပြု မပေးသေးသည်ကို အပြစ်မပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့ရွာ လှေဆိပ်သို့ အခြားမြို့ရွာများမှ လှေများ ဆိုက်လာလျှင် ရွာသူရွာသားများသည် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေကြသည်။ တခြားမြို့ရွာမှ လှေတစ်စင်း ဆိုက်လာသည်နှင့် အချက်ပေးလိုက်သည့်နယ် ရွာရှိ အမျိုးသမီးအပေါင်းတို့သည် ဇာတ်ခုံပေါ်တွင် ကန့်လန့်ကာ ချလိုက်သည့်နယ် သူတို့မျက်နှာများကို နှာခေါင်းအထိ ဆွဲ၍ ခေါင်းမြီးခြုံလိုက်ကြသည်။ သို့ရာတွင် မရင်မာယီမှာမူ ကိုယ်လုံးတီး ကလေးငယ် တစ်ယောက်ကို ပွေ့ချီကာ ဆံပင် ဖားလျားဖြင့် လှေဆိပ်သို့ ရောက်လာတတ်သည်။

မုဆိုးနှင့် အခြားသော ဘေးအန္တရာယ်များမှ ကင်းဝေးသည့် ဘေးမဲ့နယ်မြေတွင် ရောက်နေသည့် သမင်မကလေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ကမ်းပေါ်မှ ရပ်ကြည့်နေတတ်သည်။ ထို့နောက် သူနှင့် ကစားဖော် ယောက်ျားလေးများထံ ရောက်သွားပြီး လှေဆိပ်တွင် သူတွေ့ခဲ့ရသည့် လူသစ်များ အကြောင်းကို မဆုံးနိုင်အောင် ပြောနေတတ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ဇာတ်လိုက် အပုဒ်မှာသည် ကျောင်းပိတ်၍ ပြန်လာစဉ် ထိုအရိုင်းသတ္တဝါကလေးကို မကြာခဏ မြင်ခဲ့ဖူးပြီ ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူ့အကြောင်းကို အမှတ်မထင် စဉ်းစားမိပြီး တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း အမှတ်ထင်ထင် စဉ်းစားမိတတ်၏။ လူ့ဘဝ တစ်လျှောက်တွင် မျက်နှာများစွာကို တွေ့ဖူးကြ၏။ သို့ရာတွင် မျက်နှာ အနည်းငယ်ကိုသာ မှတ်မိတတ်ကြလေသည်။ သို့မှတ်မိခြင်းမှာလည်း ပြင်ပ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်ကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ပါးလွှာခြင်းဟူသော အခြားသော အရည်အချင်း တစ်ခုကြောင့် ဖြစ်သည်။

များစွာသော မျက်နှာများသည် ပိုင်ရှင် ဥပမိရုပ်ကို ဖော်ပြနိုင်ခြင်း မရှိကြ။ သို့ရာတွင် ပါးလွှာသော မျက်နှာများမှာ (ယင်းမှာလည်း မျက်နှာတစ်ထောင်တွင် တစ်ခုလောက်သာ တွေ့ရတတ်ပါသည်။) ထို မျက်နှာ

နောက်ကျယ်တွင်ရှိသည့် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုကို ဖော်ပြလျက် ရိုကာ မြင်ရသူ တစ်ဖက်သား၏ စိတ်တွင် တံဆိပ်ခတ်လိုက်သကဲ့သို့ စွဲသွားတတ်သည်။

မရင်မာယီ၏ မျက်နှာကား ထိုသို့သော မျက်နှာမျိုး ဖြစ်၏။ သူ၏ မျက်လုံးများသည် အနှောင်အဖွဲ့ ကင်ကာ ပျော်ပါး မြူးထူးနေသော သမင်မ ကလေး တစ်ကောင်၏ ထင်ရာစိုင်းတတ်သော ဣတ္ထိယဓာတ်ကို ဖော်ပြနေ သကဲ့သို့ ရှိ၏။ သူ့မျက်နှာသည် တစ်ခါ မြင်ဖူးသည်နှင့် တော်တော်နှင့် မေ့၍ မရနိုင်သော မျက်နှာမျိုး ဖြစ်၏။

သူ၏ ရယ်သံလွင်လွင်ကလေးသည် အခြားသူများအတွက် သာယာ နှာပျော်ဖွယ် ကောင်းမည် ဖြစ်သော်လည်း အရယ်ခံလိုက်ရသည့် ကံဆိုးသူ အပုဘာအဖို့ကား ခံပြင်းစရာ ဖြစ်နေသည်။ အပုဘာသည် လက်တွင် ဆွဲထား သည့် သေတ္တာကို လှေသမားကို ခပ်မြန်မြန် ပေးကာ မျက်နှာကြီး နီရဲလျက် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် မြစ်ဆိပ်၊ အရိပ်ဝေ သစ်ပင်၊ ကျေးငှက် တေးသံ၊ နံနက် ခင်း နေမင်း၊ အသက်နှစ်ဆယ်ရွယ်၊ ပျော်မြူးဖွယ်ဘဝ စသည်ဖြင့် လှပ သော နောက်ခံ ရှုခင်းကို ဖော်ပြပြီးလေပြီ။ အုတ်ပုံကြီးအကြောင်းကိုမူ ဖော်ပြဖို့ပင် မလိုတော့ပြီ။ အုတ်ပုံကြီးမှာ အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်လှသည့်တိုင် အုတ်ပုံကြီးပေါ်တွင် ထိုင်နေသူကား တင့်တယ်သော ကျက်သရေဖြင့် ရွန်း ဝေနေပါသည်။ ပထမ ကန့်လန့်ကာ စဖွင့်လျှင် ဖွင့်ချင်း ထိုမျှ ကဗျာဆန် လှပသော ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ရယ်စရာ ရှုခင်းအဖြစ် ပြောင်းပစ်လိုက်ခြင်းမှာ ကား ကံကြမ္မာ၏ ရက်စက် လှောင်ပြောင်မှုဟုပင် ဆိုရတော့မည် ထင်သည်။

J

ရွှံ့ဗွက်ထဲတွင် ကျသွားသည့် သေတ္တာနှင့် ကိုယ်ရံကို ကောက်ယူ ကာ သစ်ပင်ရိပ်များအောက်မှ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့စဉ် အပုဘာသည် အုတ်ပုံ ပေါ်မှ ရယ်သံ လွင်လွင်ကလေးကို နားတွင် ကြားယောင်လာခဲ့သည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရသည့်အခါတွင် မိခင် မုဆိုးမကြီးမှာ ဝမ်းသာလျက် ရှိသည်။ ထမနဲ အဝယ်ခိုင်းရာ ဒိန်ချည်သည်ဆီ သွားရာ ငါးကြော် ဝယ်ရဖြင့် ပျာယာခတ်နေတော့သည်။ စားသောက်ဖွယ်တို့ အဆင်သင့် ဖြစ်သည်နှင့် အမေက သူ့သား၏ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို စကား

စသည်။ အပုဘာသည် ထိုစကားကို မျှော်လင့်ပြီးသား ဖြစ်၏။ သူ့ကိုလာ၍
ကြောင်းလမ်းသူတွေ မနည်း။ သို့ရာတွင် ထိုခေတ်က ထုံးစံအတိုင်း ဘီအေ
မအောင်မချင်း မိန်းမ မယူဟု အတန်တန် ငြင်းခဲ့သည်။ ယခုမှ သူသည်
ဘီအေဘွဲ့ရ တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။ နောက်ထပ် အကြောင်းပြ စရာ
မရှိတော့ကြောင်းကို သိလေပြီ။

‘အိမ်ထောင်ပြုဆိုရင် ပြုတာပေါ့အမေရယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ယူမယ့်
မိန်းကလေးကိုလဲ ကြည့်ပါရစေဦး။ ကြည့်ပြီးတော့မှ ဆုံးဖြတ်တာပေါ့’
ဟု အပုဘာက ပြောသည်။

‘ငါ ကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ။ ခုမှ နင် ဘာမှ စဉ်းစားစရာ မလိုတော့ဘူး’
အပုဘာက နည်းနည်းတော့ စဉ်းစားကြည့်ချင်သေးသည်။

‘အိမ်ထောင်မပြုခင်မှာ ကြည့်တော့ ကြည့်ချင်သေးတာပေါ့ အမေရ’
သူ့သားသည် အမေ့ဩဇာကို ဖိဆန်လှချည့်ဟု အောက်မေ့မိသည်။
သို့ရာတွင် အမေသည် သူ့သားဆန္ဒကို သဘောတူလိုက်သည်။

ထိုည မီးအိမ်ကို ငြိမ်းကာ အိပ်တော့မည်ဟု ခုတင်ပေါ်သို့ လှဲလိုက်စဉ်
တွင် အဝေးသန်းခေါင်ယံ မိုးစက်များ၏ တဖြောက်ဖြောက် အသံနှင့် ရွာ၏
တိတ်ဆိတ်မှု အစွန်မှ အသံတစ်သံ သူ့ကြားလိုက်ရသည်။ ထိုအသံမှာ ချို
သာသည့် ရယ်သံလွင်လွင်ကလေး ဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် နံနက်က ဗွက်ထဲ
ချော်လဲခဲ့သည့် အဖြစ်ကို ရှက်၍ မဆုံး။ သူ့ရယ်စရာ ဖြစ်ခဲ့ရပုံကို ပျောက်
ပျက်သွားအောင် မည်သို့ လုပ်ရမည်နည်း.....။ အပုဘာကရီသျှဏ တည်း
ဟူသော ကလကတ္တား ကောလိပ်တွင် နှစ်ရှည်လများ ပညာအရပ်ရပ်ကို
သင်ယူခဲ့သည့် ပညာတတ်ကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် မိမိသည် ချော်လဲသဖြင့်
အလျှောင့်ပြောင် အရယ်ခံရမည့် တောသား နုလပိန်းတုံးတစ်ယောက် မဟုတ်
ကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိအောင် မည်သို့ ပြရမည်နည်း။

နောက်တစ်နေ့တွင် အပုဘာသည် သတို့သမီးလောင်းကို သွားရောက်
ကြည့်ရှုရမည် ဖြစ်၏။ သတို့သမီးလောင်း၏ နေရာမှာ သိပ်မဝေးလှပါ။
သူတို့ရွာနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရှိသော ရွာကလေး တစ်ရွာမှ ဖြစ်သည်။
အပုဘာသည် ကျကျနန ဝတ်ဆင်၏။ ခါတိုင်း ဝတ်နေကျ ဒိုတီနှင့် ကိုယ်ရုံ
မဝတ်တော့ဘဲ ရှည်လျားသည့် ပိုးဝတ်ရုံကြီးကို ဆင်၏။ ခေါင်းတွင် ဦးဖောင်
ထုပ်ကို ပေါင်း၏။ ပြောင်လက်နေအောင် တိုက်ထားသည့် ရှူးဖိနပ်ကို စီး၏။
ထိုနောက် လက်တွင် ပိုးထီးတစ်လက်ကို ကိုင်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။

ယောက္ခမလောင်း၏ အိမ်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် သူ့ကို ကျကျ နန ဆီကြို ဧည့်ခံ၏။ အချိန်တန်သည့်အခါတွင် နံ့သာ ပန်းမန်လိမ်ခြယ်ကာ ပိုဖဲကတ္တီပါတို့ဖြင့် ရစ်ပတ်ဖွဲ့နှောင်ထားသည့် တုန်ယင်နေသော သတ္တဝါကလေးတစ်ခုကို သူ့ရှေ့သို့ ထုတ်လာသည်။ သတို့သမီးလောင်းကို အခန်းထောင့် တစ်နေရာသို့ ခေါ်လာကာ ထိုနေရာ အထိုင်ခိုင်း၏။ သတို့သမီးလောင်းကလည်း ခေါင်းကို ငဲ့ကာ ထိုင်၏။ အနီးတွင်မူ သူ့ကို အားပေးရန် အတွက် အိမ်ဖော် မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ထိုင်လျက် ရှိ၏။

သတို့သမီးလောင်း၏ မောင်ငယ်ဖြစ်သည့် ရာခါသည် သူတို့မိသားစုထဲသို့ ချင်းနင်း ဝင်ရောက်လာမည့်သူအား အဖုံဖုံသော အာရုံတို့ဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်လျက် ရှိပြီး သတို့သားလောင်း ဝတ်ဆင်ထားသော ခေါင်းမှ ဦးဇောင်းထုပ်ကို လည်းကောင်း၊ လက်မှ ရွှေလက်ပတ်ကြီးကို လည်းကောင်း၊ မျက်နှာတွင် ပေါင် စပြနေသည့် နှုတ်ခမ်းမွှေး မှတ်ဆိတ်မွှေး ရေးရေးတို့ကို လည်းကောင်း သေချာစွာ ကြည့်လျက် ရှိ၏။ နောက်ဆုံးတွင် အပုဘာကလေးနက်တည်ကြည်သည့် မေးခွန်းတစ်ခုကို မေး၏။

‘ငါ့ညီမက ဘာစာအုပ်တွေများ ဖတ်နေသလဲ’

လက်ဝတ် ရတနာတို့ဖြင့် စီခြယ်ထားသည့် အထုပ်ကလေးသည် ဘာမျှ မဖြေ။ သို့ရာတွင် အနီးတွင် ရှိသည့် အိမ်ဖော် အမျိုးသမီးကြီးက သူ့ကို တတောင်ဖြင့် တွက်၍ သတိပေးသည့်အခါတွင်မှ သတို့သမီးလောင်းသည် အသံထွက်လာသည်။

‘ဖတ်စာ ဒုတိယတွဲ၊ သဒ္ဒါ စာအုပ် ပထမတွဲ၊ သဘာဝပထဝီဝင်၊ သင်္ချာနဲ့ အိန္ဒိယပြည် သမိုင်းစာအုပ်တွေပါ’

ထိုအခိုက်တွင် အခန်းအပြင်ဘက်မှ တံခါးကို တဘုန်းဘုန်း ထုသံကြားရပြီးနောက် မကြာမီမှာပင် မရင်မာယီသည် ဆံပင် ဖိုးရိုးဖားရားဖြင့် အခန်းထဲသို့ မောကြီးပန်းကြီး ပြေးဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ မရင်မာယီသည် အပုဘာကို တစ်ချက်မျှပင် စောင်းငဲ့ကြည့်ခြင်း မပြုဘဲ သတို့သမီး၏ မောင်ငယ် ရာခါကို အခန်းပြင်သို့ ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။ သို့ရာတွင် ရာခါမှာ အခန်းထဲက ရှခင်းကို ပို၍ စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိသဖြင့် ငြင်းဆန်လျက် ရှိ၏။ အခန်းထဲတွင် သူတို့နှစ်ယောက် ဆွဲလားလွဲလား ဖြစ်နေသည့်အတွက် အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးက မရင်မာယီကို မြည်တွန်တောက်တီးခြင်း ပြုသည်။

ထိုအချိန်၌ကား အပုဘာသည် ကြီးစွာသော ဣန္ဒြေကို ဆောင်လျက်

ကိုယ်ကို မတ်မတ်ထား၍ ထိုင်ရင်း ပေါင်ပေါ်တွင် ကျနေသည့် လက်ပတ်နာရီ
ရွှေကြိုး ဂလေးကို လက်ဖြင့် ကစားနေသည်။ ဆွခေါ်မရသည့်အခါ၌ မရင်
မာယီသည် ရာခါး၏ ကျောကို တစ်ချက် အားရပါးရ ထုကာ သတို့သမီး
လောင်း၏ မျက်နှာပေါ်ဖုံးထားသည့် ခေါင်းမြီးခြံကိုလည်း ဖျတ်ကနဲ ဆွဲချပြီး
နောက် လေပွေတစ်ခုပမာ အပြင်သို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးထွက် ပျောက်ကွယ်သွား
သည်။ အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးကြီးမှာ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ရာခါး
မှာလည်း ခေါင်းမြီးခြံ လျှောကျသွားသော သူ့အစ်မ၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရ
သဖြင့် ထူပူရိုန်းဖိန်းသွားသည်။

သူ့ကျောကို တအားထုသွားသည်က အကြောင်းမဟုတ်။ သူနှင့် မရင်
မာယီတို့သည် သည်လိုပင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကျောကို ထုပြေး
နေကျ။ တစ်ခါတုန်းကဆိုလျှင်တွင် မရင်မာယီ၏ ဆံပင်များသည် ပခုံးပေါ်သို့
မကျဘဲ နောက်ကျောပေါ်တွင် တိုးလိုတန်းလန်း ဖြစ်နေ၏။ ရာခါးသည်
သူ့နောက်မှ အသာလိုက်သွားကာ ကျောပေါ်တွင် ဝဲကျနေသည့် ဆံပင်များကို
ကတ်ကြေးဖြင့် တိခနဲဖြတ်ချလိုက်သည်။ ဤတွင် မရင်မာယီသည် စိတ်ဆိုး
ဆိုးဖြင့် သူ့လက်မှ ကတ်ကြေးကို လုယူကာ ကျန်ဆံပင်များကိုလည်း တဖျပ်
ဖျပ် ညှပ်ချလိုက်သည်။ ခဏအကြာတွင်မူ လှိုင်းတွန်လို လှပဝေဝိုက်သော
ဆံပင်များသည် မြေကြီးပေါ်တွင် အထွေးလိုက် ဖြစ်နေ ကြသည်။ ယင်းမှာ
သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံရေး ဖြစ်သည်။

သတို့သမီးလောင်း ကြည့်ပွဲသည် တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ပြီးဆုံးသွား
သည်။ အချိန်တန်သည့်အခါတွင် အထုပ်ထဲမှ မိန်းကလေးသည် မတ်တတ်
ထရပ်ကာ အိမ်ဖော်မိန်းမကြီး စောင့်ကြပ်လျက် အိမ်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်
သွားသည်။ အပုဘာမှာလည်း မေးစေ့တွင် ရေးရေးပေါက်နေသည့် မုတ်ဆိတ်
မွှေးတို့ကို လက်ဖြင့် စမ်းရင်း အိမ်သို့ ပြန်ရန် ထွက်လာခဲ့သည်။ သို့ရာတွင်
တံခါးမကြီးသို့ အရောက်တွင် တောက်ပပြောင်လက်နေသော တိုက်ထားသည့်
သူ့ရှုဖို့နပ်မှာ ပျောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

တစ်အိမ်လုံး ဒေါင်းတောက်အောင် ရှာသော်လည်း ဖိနပ်ကို မတွေ့ရ။
အားလုံး မျက်နှာပျက်လျက်ရှိကာ ဖိနပ်ယူသွားသူကို ကျိန်ဆဲကြသည်။
နောက်ဆုံးတွင်မူ စိတ်ပျက်လျက်ရှိသော အပုဘာသည် အိမ်ရှင်၏ ဟောင်းနွမ်း
စုတ်ပြတ်နေသော ဖိနပ်အဟောင်းကြီးကို စီး၍ ပြန်လာခဲ့လေသည်။ ပိုးဝတ်
ရုံရှည်၊ ပိုးဦးဗောင်းထုပ်၊ ရွှေကြိုးတပ် နာရီတို့ဖြင့် အခန်းသား ပြင်ဆင်ထား

သည် အပုဘာသည် ဖိနပ်အစုတ်ကြီးကို စီ၍ ရွာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ရွာဦးက ရေကန်အနီး လူသူကင်းရှင်းသည့် လမ်းကလေးတစ်လျှောက် အတိုင်း လျှောက်လာစဉ် အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ရယ်လိုက်သည့် ရယ်သံ လွင်လွင်ကလေး တစ်ခုကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။ အကျိုးစားသန်သည့် တောထဲက နတ်သမီးကလေးတစ်ပါးသည် ဖိနပ်စုတ်ကြီးစီ၍ ပြန်လာသော သူ့ကို မြင်၍ မအောင်နိုင် မအည်းနိုင် ရယ်မောနေသလော မပြောတတ်ပါ။ အပုဘာသည် လမ်းတွင် ကြောင်၍ ရပ်နေစဉ် နတ်သမီးကလေးသည် ခပ်တည်တည် ပေါ်လာကာ သူ့ဖိနပ် အသစ်စက်စက်ကိုချ ပေးပြီး ပြန်လှည့်၍ ပြေးမည်ပြုသည်။ သို့ရာတွင် အပုဘာက သူ့လက်ကို ဖမ်းဆွဲထား လိုက်၏။

မရင်မာယီသည် တွန့်လိမ်ရန်ကန်ကာ လွတ်အောင် ကြိုးစား၏။ သို့ရာတွင် မလွတ်နိုင်ပြီ။ နေခြည်သည် သစ်ရွက်တို့ ကြားမှနေ၍ ဝိုင်းစက်၍ အကျိုးစားသန်သည့် သူ့မျက်နှာကလေးပေါ်သို့ ပြောက်တိပြောက်ကြားထိုးကျလျက် ရှိ၏။ တသွင်သွင် စီးဆင်းနေသည့် စမ်းရေအောက်က နေရောင်ဝင်းပနေသည့် စမ်းချောင်း သဲပြင်ကလေးကို ငုံ့ကြည့်နေသည့် ခရီးသည်တစ်ယောက်နယ် မျက်လုံးတွေ တလက်လက် တောက်ပလျက်ရှိသည့် မရင်မာယီ၏ ခပ်မော့မော့ ဖြစ်နေသော မျက်နှာကလေးကို အပုဘာ အကြွကြွစိုက်ကြည့်မိသည်။

ထို့နောက် ဖမ်းချုပ်ထားသော လက်ကို တဖြည်းဖြည်း ဖြေကာ သူ့လက်ထဲက အကျဉ်းအမကလေးကို လွှတ်ပေးလိုက်၏။ အကယ်၍သာ အပုဘာသည် သူ့ကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ရိုက်နှက်ခြင်းပြုလျှင် မရင်မာယီ အံ့ဩမည် မဟုတ်။ သို့ရာတွင် လူသူကင်းရှင်းသော တောအုပ်ကလေးထဲတွင် သူ့ကို ယခုကဲ့သို့ နူးညံ့ကြင်နာစွာ ပေးလိုက်သော ပြစ်ဒဏ်ကိုမူ သူ နားမလည်နိုင်။

ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးသည် နတ်သမီးတို့၏ ခြေချင်းသံများကဲ့သို့ ရယ်သံဖြင့် ပဲ့တင်ထပ်လျက် ရှိသည် ထင်ရ၏။ အပုဘာသည် အတွေးထဲတွင် နစ်မြုပ်လျက် ရှိရင်း အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး အပုဘာသည် အမေနှင့် မျက်နှာချင် မဆိုင်မိ

အောင် အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြ၍ ရှောင်နေသည်။ ညနေဘက်တွင် သူ့ကို ဖိတ်ထားသဖြင့် တစ်နေရာသို့ သွား၍ ထမင်းစားသည်။ ပြောလျှင်တော့ ယုံချင်မှ ယုံကြပေလိမ့်မည်။ အပုဘာ ထိုသို့ အတွေးထဲတွင် နစ်မြုပ်နေ သည့်အကြောင်းမှာ အခြားကြောင့် မဟုတ်။ မြို့ကြီးပြန် ကောလိပ် ကျောင်း သား ပညာတတ်ကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်ပါလျက် ဘာမဟုတ်သည့် တောသူ မလေး၏ အမြင်တွင် အထင်ကြီးလာစေရန်၊ သိက္ခာ ပြန်တက်လာစေရန် နည်းလမ်းများကို စဉ်းစားနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

တကယ်ဆိုလျှင် တောသူမကလေးက သူ့ကို ရယ်စရာ လူတစ် ယောက်ဟု ထင်လျှင်ကော ဘာအရေးနည်း၊ သူ့လို ကောလိပ်ကျောင်းထွက် ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ဘာမဟုတ်သည့် ရာခါးလို တောသားကလေးကို အရေး လုပ်နေလျှင်ကော ဘာဖြစ်သနည်း.....သူနှင့် ဘာဆိုင်သနည်း..... မိမိသည် 'ဝိအဝါဒီ' ခေါ် မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်တွင် ဆောင်းပါးတွေရေးနေသည်ဟု ကောင် မလေးကို ပြောသင့်ပါ၏လော။

မိမိသည် သေတ္တာထဲတွင် ကိုလုံးရေမွှေး၊ ရှူးဖိနပ်သစ်၊ ရူတီဏီ ပရုတ်လုံး၊ ရောင်စုံ စာရေးစက္ကူကတ်၊ လက်ဆွဲဘာကျာ တီးနည်းစာအုပ် စသည်တို့အပြင် ညသန်းခေါင်ဝမ်းကြာတိုက်မှ အရုဏ်ပေါ်လာသလို အနာ ဂတ်တွင် ပုံနှိပ်စာအုပ်အနေဖြင့် ပေါ်ထွက်လာမည့် မိမိ၏ စာမူ အကြောင်း ကိုကော ပြောရမည်လော။

သာမန် စဉ်းစားဉာဏ်က မည်သို့ပင်ဆိုဆို ကာလကတ္တား ကော လိပ်မှ ဘီအေဘွဲ့ ရလာခဲ့သည့် မစ္စတာ ကရိသျှက အပုဘာသည် ပျံတံတံ နန့်တန့်တန့် တောသူမကလေး တစ်ယောက်ကို အရုံးပေးခဲ့ရပြီ ဆိုသည့် အချက်ကိုမူ ဝန်ခံရန် ဝန်လေးနေပါသည်။

ညနေပိုင်း ထမင်းဝိုင်းတွင် တွေ့ကြသည့်အခါ အမေက.....

'ဘယ့်နယ်လဲ အပု၊ ကောင်မလေးကို တွေ့ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား၊ သဘော ကျရဲ့လား' ဟု မေးသည်။

အပုဘာသည် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့်.....

'တွေ့ခဲ့ပါတယ် အမေ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် သဘောကျတဲ့ တစ် ယောက်လဲ တွေ့ခဲ့သေးတယ်'

'ဟဲ့ ဘယ်နှစ်ယောက်များ တွေ့ခဲ့လို့လဲ' ဟု အမေက တအံ့တဩ မေးသည်။

အပုဘာသည် ဟိုဝေ့ သည်ရှောင်ဖြင့် နောက်ဆုံး၌ မိမိသဘောကျ သည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့ကြောင်း၊ ထိုကလေးမမှာ မိမိတို့ အိမ်နီးချင်းဖြစ်သည့် မရင်မာယီ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောသည်။ အလိုလေး..... သည်လောက် ပညာတွေ သင်ပြီး ဘယ်လို မိန်းမမျိုးကို ရွေးလေသနည်း။

ပထမသော် အပုဘာသည် အနည်းငယ် ရှက်နေသေးသည်။ သို့ရာတွင် အမေက အကျောက်အကန် ကန့်ကွက်သည့် အခါတွင်ကား အပုဘာသည် ရှက်ကြောက် မနေနိုင်တော့ပြီ။ ယမင်းရုပ်ကလေးလို လှလှပပ ထုပ်ထားသည့် မိန်းကလေးကို စဉ်းစားလိုက်တိုင်း သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့ ချစ်စိတ်ကုန်ခန်း သည်ထက် ကုန်ခန်းလာသည်။

သို့ဖြင့် သားနှင့် အမေတို့၏ စစ်ပွဲသည် ပြင်းထန်လာသည်။ ထမင်း မစားဘဲ နေခြင်း၊ စိတ်ကောက်ပြခြင်း၊ သုန်မှုန်ပြခြင်း၊ အိပ်မပျော်သော ညများကို ဖြတ်သန်းရခြင်းစသည့် ပုံသဏ္ဍာန်များဖြင့် ထိုစစ်ပွဲသည် ပြင်းထန် လာသည်။ နောက်နှစ်ရက် သုံးရက်အကြာတွင်မူ အပုဘာ အောင်ပွဲ ရလေပြီ။

မရင်မာယီသည် ယခုတိုင် ကြီးရင့်ခြင်း မရှိသေးကြောင်း အမေ ကလည်း အထိန်းအကျောင်း လိုကြောင်း၊ အကယ်၍သာ လက်ထပ်ပြီး နောက် သူ့ကို ဆုံးမပဲ့ပြင်နိုင်လျှင် မရင်မာယီ၏ အနေအထိုင်သည် ပြောင်းလဲ လာမည် ဖြစ်ကြောင်းကို အမေ သဘောပေါက်လာခဲ့သည်။ သေသေချာချာ ကြည့်တော့လည်း မရင်မာယီသည် အရပ်မဆိုး။ သူ့ ဆံပင် တိုနဲ့နဲ့ကလေး ကိုတော့ သူ့စိတ်ပျက်မိသည် အမှန်ပင်။ သို့ရာတွင် အကြောင်း မဟုတ်ပါ။ ထိုဆံပင်ကို ချည်နှောင်ထုံးဖွဲ့၍ ဆီလိမ်းလိုက်လျှင် ကြည့်ပျော် ရှုပျော် ဖြစ်မည်ဟု အမေ သဘောပေါက်သွားသည်။

တစ်ရွာလုံးကမူ အပုဘာ၏ ရွေးချယ်မှုသည် 'စိတ်ရူးပေါက်သော' ရွေးချယ်မှု ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြ၏။ ရွာသူရွာသားများသည် မရင်မာယီကို သဘောကျသည်တိုင် ချွေးမတစ်ယောက်အနေဖြင့်မူ ခပ်အင်အင် ဖြစ်နေ ကြသည်။

သို့ဖြင့် သတို့သမီးလောင်း၏ ဖခင် အိရန်မဇွန်းဒါးကို သွား၍ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းကြသည်။ မဇွန်းဒါးမှာ သင်္ဘောကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် တာလီ စာရေးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး သူ့အလုပ်မှာ ဝေးလံသည့် မြစ်ဆိပ်တစ်ဆိပ် ဘေးရှိ သွပ်မိုး တဲလေးတစ်လုံးထဲတွင် ထိုင်ကာ သင်္ဘောမှ ချသည့် ကုန်များကို စစ်ဆေးရသော အလုပ် ဖြစ်သည်။ ထိုသတင်းကို ကြားရသည့်အခါတွင်

မစွန့်ဒါးသည် ဝမ်းနည်းဝမ်းသာဖြစ်ကာ မျက်ရည်လည်သည်။

သမီး မင်္ဂလာဆောင်ရန်အတွက် အထက်အရာရှိထံ ခွင့်တောင်းသည်။ အထက်အရာရှိက ခွင့်ရက်ပေးရန် လုံလောက်သော အကြောင်းပြချက် မဟုတ်ဟုဆိုကာ ခွင့်ရက်ကို ပယ်ချလိုက်၏။ သို့ရာတွင် ပူဇော်ပွဲတော်ဆိုလျှင် အားလပ်ရက် ရမည် မဟုတ်လော။ ထို့ကြောင့် လက်ထပ်မင်္ဂလာကို ပူဇော်ပွဲတော်ရက်အထိ ရွှေ့ဆိုင်းရန် အိမ်သို့ စာရေးလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် အပုဘာ၏ အမေက 'ဒီလထဲမှာ နေ့ကောင်းရက်သာ ကျတယ် မဟုတ်လား၊ ရွှေ့လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ' ဟု ဆိုသည်။ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ငြင်းပယ်သည့်အခါတွင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသည်။ သတို့သမီး၏ အဖေသည် လက်လျှော့ကာ ကုန်များကို ချိန်တွယ်ခြင်း၊ သင်္ဘော လက်မှတ်များကို ရောင်းခြင်းစသည့် ပြုမြဲကိစ္စများနှင့်သာ အချိန်ကုန်တော့သည်။

ထိုအတောအတွင်း၌ကား မရင်မာယီ၏ အမေနှင့် ရွာရှိ အမျိုးသမီးကြီးများသည် အိမ်ထောင်သည်ဘဝတွင် မည်သို့ နေထိုင် ပြုမူရမည်ဆိုသည့် ကိစ္စများကို သတို့သမီးလောင်းအား သွန်သင်ဆုံးမလျက် ရှိကြ၏။ သူတို့၏ ကန့်သတ်ချက်များ၊ တားမြစ်ချက်များကလည်း များလှပါဘိခြင်း။ ပျံတံတံ နန့်တန့်တန့် မနေရ။ ယောက်ျားကလေးများနှင့် ပရောပရည် မလုပ်ရ။ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် မရယ်ရ။ ယောက်ျားကလေးများနှင့် စကား မပြောရ။ ထမင်းကို မဆုံမပြဲ မစားရ။ ထိုကန့်သတ်ချက်များကို ကြားရသည့် အခါ၌ အိမ်ထောင်ပြုရမည့် ကိစ္စသည် ကြောက်စရာ အမှုကြီးဟု သူ့စိတ်ထဲတွင် ထင်လာခဲ့သည်။ မရင်မာယီသည် အိမ်ထောင်ပြုရသည့် ကိစ္စကို လန့်ဖျပ်သွားကာ အကျဉ်းထောင်ကြီးထဲတွင် တစ်သက်လုံး အကျဉ်းခံနေရသည်နှင့် တူလှချည့်ဟု အောက်မေ့မိသည်။

မရင်မာယီသည် ဇက်ခွံမခံသည့် မြင်းတစ်ကောင်လို လည်ကို ဆန့်တန်းကာ.....

'ဟင့်အင်း၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မ အိမ်ထောင်မပြုချင်ဘူး' ဟု အကျောက်အကန် ငြင်းသည်။

သို့ရာတွင် ငြင်း၍ မရ။ မရင်မာယီသည် လက်ထပ်ခဲ့ရပါသည်။

ထိုအခါတွင်မူ သင်ခန်းစာများကို သင်ရလေပြီ။ မရင်မာယီသည် နေ့ချင်းညချင်း ဆိုသလို ယောက္ခမ၏ အခန်းထဲတွင်သာ အောင်းနေရသည်။ ယောက္ခမကြီးက သူ့ကို ဆုံးမသွန်သင်ခြင်း ပြု၏။ ယောက္ခမကြီးသည် သူ့ကို ချစ်ခင်သည့် ဟန်ဖြင့်.....

‘သမီးက မငယ်တော့ဘူး သမီးရဲ့ အမေတို့ အိမ်မှာ နေရင် အလျင် တုန်းကလို နေလို့ မဖြစ်ဘူး’ ဟု ပြောသည်။

မရင်မာယီသည် ယောက္ခမကြီး ပြောသည့် စကားများကို တစ်လုံးမျှ နားမလည်။ ဤအနေအထိုင်ကို မကြိုက်လို့ ရှိရင် တခြားကို သွားနေရပေါ့ဟု သူ့စိတ်ထဲမှ ပြောမိသည်။ ထိုနေ့ တစ်ညလုံး မရင်မာယီသည် အိမ်မှ ပျောက်ချက်သား ကောင်းနေသည်။ တစ်အိမ်လုံး သူ့ကို လိုက်ရှာကြ၏။ နောက်ဆုံးတွင် သစ္စာဖောက် ရာခါးက မရင်မာယီ ပုန်းအောင်းနေသည့် နေရာကို လိုက်ပြသည်။ ထိုနေရာမှာ ရွာထိပ်က ညောင်ပင်ကြီးအောက်ရှိ ရာဒြကန္တ၏ နတ်ကွန်းဖြစ်သည်။ ယောက္ခမကြီးနှင့် အပေါင်းအသင်းများ မည်မျှ စိတ်ဆိုးကြသည်ကို မပြောတော့ပြီ။

ထိုညတွင် မိုးတိမ် ညိုမှိုင်းကာ မိုးတဖြောက်ဖြောက် ရွာနေသည်။ အပုဘာသည် အနီးတွင် အိပ်နေသော မရင်မာယီအနီးသို့ တိုးကာ လေသံ ကလေးဖြင့်.....

‘ငါ့ကို ချစ်ရဲ့လားဟင်’ ဟု မေးသည်။

‘မချစ်ဘူး၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကမှ မချစ်ဘူး’ ဟု ဆိုကာ မိုးကြိုးသွားဖြင့် ပစ်သည့်နှယ် အပုဘာကို ကက်ကက်လန်အောင် ရန် ထောင်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့ မချစ်တာလဲ၊ ငါက နင့်ကို ဘာများ လုပ်မိလို့လဲ’ ဟု အပုဘာက စိတ်မကောင်းဖြစ်သည့် လေသံဖြင့် မေး၏။

‘ကျွန်မကို လက်ထပ်ယူလို့’

ဤစွပ်စွဲချက်ကို ကျေနပ်အောင် ပြန်ဖြေရသည့်အဖြေမှာ တော်တော် ပရိယာယ် ကြွယ်ရပါသည်။ မည်သို့ ဖြစ်စေ မရင်မာယီ မိမိဘက်သို့ ပါ လာရန် လုပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ယောက္ခမကြီးသည် ကလန်ကဆန်လုပ်နေသော မရင်မာယီကို အခန်းတစ်ခန်းထဲတွင် ပိတ်လှောင်ထားလိုက်သည်။ မရင် မာယီသည် လှောင်အိမ်တွင်းသို့ အသွင်းခံရသည့် ငှက်တစ်ကောင်လို အခန်း

ထဲတွင် လူးလာခတ်လျက် ရှိ၏။ အခန်းထဲမှ လွတ်လမ်းမမြင်သည့်အခါတွင် စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် အိပ်ရာခင်းကို သွားဖြင့် ကိုက်ဖြုတ်ပစ်သည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပစ်လှဲချသည်။ အဖေကို တ၍ အားရပါးရ ငိုသည်။

အတန်ကြာသည့်အခါတွင် သူ့အနားသို့ လူတစ်ယောက် လာ ထိုင်သည်။ ထိုသူက ကြမ်းပြင်တွင် ပြန့်ကျဲနေသည့် သူ့ဆံပင်များကို ထုံး ပေးသည်။ မျက်နှာပေါ်တွင် ဝဲကျနေသည့် ဆံပင်များကို သပ်ရပ်အောင် ပြင်ပေးသည်။ မရင်မာယီသည် ခေါင်းကို တွင်တွင် ခါယမ်းရင်း သူ့လက်ကို ပုတ်ထုတ်သည်။

အပုဘာက သူ့ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း တိုးတိတ်စွာဖြင့်.....

‘ငါ တံခါးဖွင့်ထားခဲ့တယ်၊ လာ နောက်ဖေး ခြံထဲသွားရအောင်’ ဟု ခေါ်သည်။

မာရင်မာယီက ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ယမ်းရင်း.....

‘မသွားဘူး၊ မလိုက်ဘူး’

အပုဘာက သူ့ကို ဆွဲယူ၍ မော့လိုက်ပြီး.....

‘ကြည့်စမ်း၊ ဟိုမှာ ဘယ်သူလဲ’

ကြမ်းပေါ်တွင် လဲနေသည့် မရင်မာယီကို ကြည့်ရင်း ရာခါး သည် ဝေခွဲမရအောင် ဖြစ်နေသည်။ မရင်မာယီက မော့မကြည့်ဘဲ သူ့ပခုံးကို ကိုင်ထားသည့် အပုဘာ၏ လက်ကို ပုတ်ချလိုက်၏။

‘ရာခါးက နင်နဲ့ ကစားရအောင်လာတာ၊ မကစားတော့ဘူးလား’

‘မကစားဘူး၊ မကစားဘူး’ ဟု မရင်မာယီက သံကုန်အော်သည်။

ရာခါးမှာ ပြဿနာပေါ်နေချိန်တွင် လာမိပြီဟု သိကာ ခပ်သုတ်သုတ် လှည့်ပြန် သွားသည်။ အပုဘာမှာလည်း မတုန်မလှုပ် ထိုင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ မရင်မာယီမှာ ငို၍ မဆုံးနိုင်တော့ပြီ။ နောက်ဆုံးတွင် ပင်ပန်းကာ မော့မော့နှင့် အိပ်ပျော်သွား သည်။ အပုဘာလည်း ခြေဖျားထောက် ထလာခဲ့ကာ တံခါးကို ပိတ်ပစ်ခဲ့ သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် အဖေထံမှ စာတစ်စောင် ရောက်လာသည်။ သမီး၏ မင်္ဂလာဆောင်သို့ မလာရောက်နိုင်သဖြင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရ ကြောင်း၊ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးတို့ ပျော်ရွှင်စေကြောင်း ဆုတောင်းပါကြောင်းဖြင့် စာတွင် ပါရှိသည်။ မရင်မာယီသည် ယောက္ခမကြီးထံသို့ သွားကာ ‘ကျွန်မ အဖေဆီကို ခဏ သွားပါရစေ’ ဟု ခွင့်တောင်းသည်။ ယောက္ခမကြီးမှာ

အံ့အားသင့်ကာ လက်ထပ်ပြီးခါစတွင် ထူးထူးဆန်းဆန်း တောင်းဆိုသဖြင့် အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးတော့သည်။

‘ကြံကြီးစည်ရာတော်၊ သူ့အဖေက ဘယ်လိုနေလို့ နေမှန်း မသိ၊ ဒီအထဲမှာ သူ့အဖေဆီကို သွားချင်လို့တဲ့’ ဟု မဲ့သည်။

မရင်မာယီသည် ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ သူ့အနားမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ အခန်းတံခါးကို ပိတ်ကာ နတ်ဒေဝတာများဆီ ဆုတောင်းသကဲ့သို့ အဖေထံတွင် ဆုတောင်းသည်။

‘အဖေရေ၊ ကျွန်မကို လာကယ်လှည့်ပါတော့၊ ကျွန်မဘက်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး၊ ဒီမှာ ကြာကြာနေရရင် သေလိမ့်မယ်’ ဟု တိုင်တည်မိသည်။

ညသန်းခေါင်လောက်အရောက် သူ့ယောက်ျား အိပ်ပျော်နေစဉ် မရင်မာယီသည် တံခါးကို အသာဖွင့်ကာ အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကောင်းကင်တွင် တိမ်တိုက်တို့ ဖြတ်သန်းနေကြသည့်တိုင် လမ်းကလေးမှာ လရောင်ထဲတွင် ထင်းနေ၏။ အဖေရှိရာ မြို့ကို သွားသည့်လမ်းကို သူ့ကောင်းကောင်းသိသည် မဟုတ်။ သို့ရာတွင် စာပို့သမားကြီး သွားနေကျ လမ်းကလေး တစ်လမ်းအတိုင်း သွားလျှင် တစ်နေရာရာကိုတော့ ရောက်မည် အမှန်။ အတန်ငယ် သွားမိသည့်အခါတွင် မရင်မာယီသည် မောပန်းစ ပြုလာသည်။ မိုးလည်း လင်းလှပြီ။ အချိန်ကို မသိသည့် ငှက်ငယ်တစ်ချို့သည် အိပ်တန်းမှ ထကာ တွန်ကျူးစ ပြုကြပြီ။ ဈေးကြီးတစ်ဈေး အနီးသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် မြစ်ဆိပ်ကို တွေ့ရ၏။ မရင်မာယီသည် ခဏ နားသည်။ ထိုစဉ် စာပို့သမား၏ ခြေချင်းမှ ချူသံကို ကြားရသည်။ အတန်ကြာလျှင် ချောစာအိတ်ကြီးကို ထမ်းလာသည့် စာပို့ သမားကို မြင်ရသည်။ မရင်မာယီသည် သူ့ထံ ပြေးလာခဲ့ကာ ‘ကျွန်မအဖေ ကူရိုဂန်ရွာမှာ ရှိပါတယ်၊ အဲဒီကို လိုက်ပါရစေ’ ဟု ပြောသည်။

‘ကူရိုဂန်ရွာဆိုတာ ငါလဲ မသိဘူးကွယ့်’ ဟု သူက အမောတကော ပြောကာ လှေဆိပ်တွင် အိပ်နေသည့် ချောပို့လှေသမားကို နှိုးသည်။ လှေသည် ကမ်းမှ ခွာသွားသည်။ စာပို့သမားကြီးသည် သူ့ မေးခွန်းများကို ဖြေရန် အချိန် မရ။

တဖြည်းဖြည်းဖြင့် ဈေးတွင် လူစည်စ ပြုလေပြီ။ မရင်မာယီသည် လှေဆိပ်သို့ ဆင်းလာကာ အခြား လှေသမားတစ်ယောက်ကို ခေါ်သည်။

‘ကျွန်မကို ကူရိုဂန်ရွာကို လိုက်ပို့ပေးပါရှင်’

လှေသမားက မည်သို့မျှ မပြောရသေးမီ အသံတစ်သံကို သူ ကြားရသည်။

‘ဟဲ့...မရင်မာယီလား၊ နင်ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ’

‘ဘာနာမာလီလား၊ ကျွန်မကို အဖေ့ဆီကို ပို့ပေးပါရှင်’ ဟု မရင်မာယီက အော်ပြောသည်။

ဘာနာမာလီမှာ ထိုစွာမှ ကူးတို့သမား ဖြစ်ပြီး ဇွတ်တရွတ် လုပ်တတ်သော မရင်မာယီကို ကောင်းကောင်းသိသူ ဖြစ်သည်။

‘လာ.....လာ၊ ငါ လိုက်ပို့ပေးမယ်’

မရင်မာယီသည် လှေထဲသို့ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

လှေသည် ကမ်းမှ ခွာလာခဲ့သည်။ မကြာမီ မိုးသက်လေးတွေ ကလာကာ မိုးသည်းထန်စွာ ရွာတော့သည်။ လှေကလေးသည် အဟုန် ပြင်းစွာ စီးဆင်းနေသော မြစ်ရေထဲတွင် လှော်ခတ်လာခဲ့၏။ မရင်မာယီမှာ မောပန်းနွမ်းနယ်လှပြီ။ သူသည် ဆာရီကို ဖြန့်ခင်းကာ လှေဝမ်းထဲတွင် လှဲချလိုက်သည်။ သဘာဝ မိခင်၏ ရင်ခွင်တွင် အိပ်ပျော်သွားသည့် ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို မရင်မာယီသည်လည်း တငြိမ့်ငြိမ့် စီးနေသော ရေစီးကချောသိပ်သဖြင့် အိပ်ပျော်သွားသည်။

အိပ်ရာမှ နိုးလာသည့်အခါတွင် သူသည် သူ့ယောက်ျား၏ အိပ်ခန်းထဲမှာပင် ရှိနေသေးသည်ကို တွေ့ရသည်။ အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်ကို မြင်ရသည့်အခါတွင် အထိန်းမိန်းမကြီးသည် သူ့ကို ဆူပူကြိမ်းမောင်း၏။ ထိုအသံကြောင့် ယောက္ခမကြီး ရောက်လာပြန်ကာ သူ့ကို ဆဲဆို ကြိမ်းမောင်းပြန်သည်။ မရင်မာယီသည် ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးများဖြင့် ယောက္ခမကြီးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ အဖေက ဆိုဆုံးမခြင်း မပြုဟု အဖေကို ထိခိုက်ပြောဆိုလာသည့် အခါတွင်မူ မရင်မာယီသည် ထို အခန်းထဲမှ ထွက်လာကာ တခြားအခန်း တစ်ခုထဲသို့ ဝင်ပြီး တံခါးကို ပိတ်ထားလိုက်သည်။

အပူဘာသည် အရဲစွန့်ကာ.....

‘ဒီလိုဆိုရင်လဲ သူ့အဖေဆီ ခဏတဖြုတ် ပို့ထားရင် မကောင်းဘူးလား’ ဟု အမေကို ပြော၏။

အမေဒေါသသည် သူဘက်သို့ လှည့်လာသည်။ ‘ကောင်မက ပယောဂဝင်နေတာဟဲ့’ ဟု ဆိုကာ ဓာတ်ပြားဟောင်းကို ပြန်ဖွင့်သည်။ လောကတွင် မိန်းမတွေ တစ်ပုံကြီး ရှိပါလျက်နှင့် သည်လောက် ပြုဟ်မွေ့သည့် မိန်းမကို

ဘာကြောင့်များ ရွေးယူလာသနည်း။

၅

ထိုတစ်နေ့လုံး မိုးတွေရွာနေသည်။ အိမ်ထဲက အခြေအနေမှာလည်း သာယာခြင်း မရှိပါ။ ထိုနေ့ နံနက် စောစောတွင် အပုဘာသည် မရင်မာယီကို အိပ်ရာမှ နှိုးကာ ‘မင်း အဖေအိမ်ကို သွားချင်သလား’ ဟု မေး၏။ မရင်မာယီက အလန့်တကြားဖြင့် သူ့လက်ကို ဖမ်းဆွဲကာ ‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ သွားချင်တယ်’ ဟု ပြောသည်။

‘လာ...ဒီလိုဆိုရင် တိတ်တိတ် ထွက်ပြေးကြရအောင်၊ ငါ လှေ တစ်စင်း ငှားပေးမယ်’

မရင်မာယီသည် သူ့ယောက်ျားကို ကျေးဇူးတင်သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည်။ သူသည် အိပ်ရာမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထကာ အဝတ်အစား လဲ သည်။ သွားရန် အဆင်သင့် ပြင်သည်။ အပုဘာက သူ့အမေ စိုးရိမ်ခြင်း မဖြစ်စေရန် စာတစ်စောင် ရေးပစ်ခဲ့ပြီးနောက် သူတို့နှစ်ယောက်သည် အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ အပြင်တွင် မှောင်မည်းလျက်။ အသံ ဗလံဟူ၍ မရှိ။ လူသူဟူ၍ မမြင်ရ။ မရင်မာယီသည် စိတ်လိုလက်ရဖြင့် သူ့ယောက်ျား လက်ကို ဖမ်းဆုပ်သည်။ မရင်မာယီ၏ စိတ်အားထက်သန်မှုသည် သူ့အာရုံ ကြောတိုင်းသို့ ကူးစက်သွား၏။

လှေကလေးသည် ညအမှောင်ကြီးထဲသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ မရင်မာယီသည် ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်နေသည့်တိုင် ချက်ချင်း အိပ်ပျော်သွား၏။ နောက်တစ်နေ့ဆိုလျှင် လွတ်လပ်မှုကို ရတော့မည်။ ပျော်ရွှင်မှုကို ရတော့မည်။ ကမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ရွာများ၊ ဈေးများ၊ လယ်ကွင်းများ ရှိသည်။ မြစ်ထဲတွင် အခြားသော လှေများသည် အစုန်အဆန် ကူးလူး သွားလာလျက် ရှိကြ၏။ ခဏအကြာတွင် မရင်မာယီသည် မြင်မြင်သမျှကို ကြည့်၍ သူ့ယောက်ျားကို မေးခွန်းတွေ တစ်ခုပြီး တစ်ခု မေးနေသည်။ အဲသည် လှေက ဘာလှေလဲ၊ သည်လူတွေ ဘယ်က လာကြတာလဲ၊ သည်နေရာကို ဘာ ခေါ်သလဲ။

အချို့သော မေးခွန်းများမှာ အပုဘာ၏ ကောလိပ်က ကျောင် စာအုပ်တွေထဲတွင် မပါ။ ကာလကတ္တား အတွေ့အကြုံနှင့် ဘာမျှ မပတ်

သက်။ အပုဘာက မေးသမျှ ဖြေပြီး သူ ဖြေသည့် အဖြေများမှာလည်း တွေ့ကရာ ရှစ်သောင်း ကောက်ဖြေသည့် အဖြေများ ဖြစ်သည်။ ဤသည်ကို ကောလိပ်ကျောင်းမှ သူ့မိတ်ဆွေတွေ သိလျှင် အရှက်ကြလိမ့်မည် ထင်သည်။ ဥပမာအားဖြင့်.....နမ်းတွေ တင်လာသည့် လှေကို မုန်ညင်းစေ့တွေ တင် လာသည့် လှေဟု ပြောလား၊ ပြောတတ်၏။ မြို့ပိုင်၏ ရုံးကို သူကြီးအိမ်ဟု ဆိုလား ဆိုတတ်၏။ ပန့်ဘာရီမြို့ကို ရိန်နဂါမြို့ ဟု ဆိုလား ဆိုတတ်၏။ သူများ ပြောသည်ကို ယုံတတ်သော မရင်မာယီကား သူ ပြောသမျှကို အဟုတ်ထင်ကာ ကျေနပ်နေသည်။

နောက်တစ်နေ့ ညနေတွင် သူတို့ လှေကလေးသည် ကူရှိုဂန်ရွာ သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ မုန်အိမ်ကလေး မှိန်မှိန်ထွန်းထားသည့် သွပ်မိုး တဲကလေး တစ်တဲ အတွင်းတွင်မူ ကိုယ်အထက်ပိုင်း ဗလာကျင်းလျက် ရှိသည့် အီရှန်ကျနုရသည် စားပွဲတစ်လုံးပေါ်တွင် တင်ထားသည့် သားရေ ပုံး စာရင်းစာအုပ်ကြီး တစ်အုပ်ဖြင့် အလုပ်များလျက် ရှိ၏။ ဇနီးမောင်နှံ အသစ်စက်စက်တို့သည် တဲကလေးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

‘အဖေ’ ဟု ခေါ်လိုက်သော မရင်မာယီအသံသည် ထိုတဲကလေး နှင့် ဘာမျှ ပတ်သက်ခြင်း မရှိသည်နယ် ဖြစ်နေသည်။ သမီးကို မြင် သည့်အခါတွင် အီရှန်ကျနုရ ငိုသည်။ ဘာပြော၍ ဘာလုပ်မည်ကို မသိ။ သူ့သမီးနှင့် သမက်တို့သည် ဧကရာဇ်နိုင်ငံတော်ကြီး တစ်ခုမှ မင်းသမီး တစ်ပါးနှင့် မင်းသားတစ်ပါးလို သူ့တံအိုဝတွင် ရပ်နေကြသည်။ သူတို့ကို ရာပေလွင်များအဖြစ် သူပေးနိုင်သော အရာမှာ ဂုန်လျှော်ထုပ်များသာ ဖြစ်သည်။ အဖေသည် ယောင်တီးယောင်တောင် ဖြစ်နေသည်။ စားလို့သောက် လို့ကော ပြီးမှ ပြီးခဲ့ကြသေးလားမသိ။ တာလီ စာရေး တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် အဖေသည် ထမင်းနှင့် ပဲဟင်းကလေး တစ်ခွက်ကို ကိုယ်တိုင်ချက်စားခဲ့ရ၏။ သို့ရာတွင် ယခုအချိန်သည် မင်္ဂလာအခါတော်ကြီး မဟုတ်လော။

‘ဒီနေ့ သမီးတို့ဘာသာ ချက်မယ် အဖေ’ ဟု မရင်မာယီက ပြော သည်။ အပုဘာကလည်း သဘောကျသည်။

တဲကလေးထဲတွင် နေရာလွတ်ဟူ၍ မရှိ။ အစေခံတွေ မရှိ။ စား သောက်ဖွယ်တွေ မရှိ။ သို့ရာတွင် သေးငယ်သော ကျောက်ချပ် ကျောက် ဆောင်ကြားမှ စမ်းရေသည် ပန်းထွက်လာသကဲ့သို့ ဆင်းရဲနံ့ချာလှသော ပတ်ဝန်းကျင်မှ နေ၍ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုသည် စိမ့်ယိုစီးဆင်းလာခဲ့သည်။

သုံးရက်မျှ ကြာသွား၏။ သဘောကြီးသည် ထုံးစံအတိုင်း ခရီးသည်များနှင့် ဆူညံမှု အပေါင်းတို့ကို တင်ဆောင်ကာ သူတို့ ဆိပ်ကမ်းသို့ နှစ်ကြိမ် ဆိုက်ကပ်သွားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ညနေ ရောက်သည်နှင့် မြစ်ဆိပ်သည် လူသူကင်းရှင်းသွားကာ သူတို့သုံးယောက်မှာလည်း လွတ်လပ်ခွင့် ရသွားကြသည်။ သူတို့သည် အတူချက်ပြုတ်ကြ၏။ အမှားများကို အတူ လုပ်မိကြ၏။ သူတို့ ထင်သလောက် ကောင်းမွန်ခြင်း မရှိသည့် စားသောက်ဖွယ်တို့ကို စားသောက်ကြ၏။

ယခုအချိန်၌ မရင်မာယီသည် ကျိုးနွံလှသော ဇနီးမယား တစ်ယောက် အဖြစ် သမက်နှင့် ယောက္ခမတို့နှစ်ယောက်၏ ထမင်းပိုင်းကို တည်ခင်းပေး၏။ သူတို့နှစ်ယောက်က အိမ်မှုကိစ္စများတွင် မရင်မာယီ အချိုးမကျ ဖြစ်ပုံကို နောက်ပြောင် ကျီစယ်ကြ၏။ မရင်မာယီကလည်း လက်ကောက်သံ၊ ခြေချင်းသံ တချွင်ချွင် မြည်အောင် ခြေလက်တို့ကို ဆောင်ကာ စိတ်ဆိုးယောင်ပြုပြ၏။ နောက်ဆုံးတွင် အပုဘာက မိမိတို့သည် အိမ်သို့ ပြန်ချိန်တန်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ဖြင့် ပြော၏။ မရင်မာယီက နောက်ထပ် ရက်အနည်းငယ်နေရန် တောင်းပန်သေးသော်လည်း အဖေက 'တော်လောက်ပြီပေါ့ သမီးရယ်' ဟု ဆိုသည်။

ပြန်မည့်ရက်တွင် အဖေသည် သမီးကို တင်းကျပ်စွာ ပွေဖက်ကာ ဆံပင်တို့ကို ပွတ်သပ်ရင်း ဆိုနှင့်သည့် အသံဖြင့် ပြောသည်။

'ငါ့သမီးကို ပြောရဦးမယ်၊ လက်ချမီး နတ်သမီးလို ကိုယ့်လင် သားရဲ့ အိမ်ကို သာယာအောင် ဖန်တီးတတ်ရမယ်၊ သူများ အပြောအဆို မခံရအောင် နေတတ်ရမယ်' ဟု ဆိုသည်။

မရင်မာယီသည် အရှိက်ဖြင့် နှုတ်ဆက်ကာ ယောက်ျားနှင့်အတူ ပြန်လာခဲ့သည်။ အဖေသည် သူ့တဲအိုကလေးသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ယခု တစ်ကြိမ်တွင်မူ သူ့တဲအိုကလေးသည် ခါတိုင်းထက် နှစ်ဆ ပို၍ ကျဉ်းမြောင်းသွားပြီး နှစ်ဆ ပို၍ ပျော်ရွှင်ဖွယ် ကင်းမဲ့လျက် ရှိကာ သူကိုယ်တိုင်မှာလည်း တစ်နေ့ပြီး တစ်နေ့၊ တစ်လပြီး တစ်လ ကုန်များကို ချိန်တွယ်ရင်းဖြင့် အချိန်ကုန်လျက် ရှိသည်။

အပြစ်ကျူးလွန်မိသော ဇနီးမောင်နှံတို့ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည်

အခါတွင် အပုဘာ၏ အမေသည် မျက်နှာထား သုန်မှုန်ကာ တုံ့ကို ဘာဝေ ပြုလျက် ရှိ၏။ အမေသည် မည်သူ့ကိုမျှလည်း အပြစ်မပြော။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကလည်း အပြစ်မှ လွတ်ရန် ကြိုးစားခြင်း မပြု။ သို့ဖြင့် ထုတ်ဖော် ပြောဆိုခြင်း မရှိသည့် ပြစ်တင် ရှုတ်ချမှု အထင်သေးမှုသည် သူတို့ အိမ်ကလေးပေါ်တွင် ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံး တင်ထားသကဲ့သို့ သုန်မှုန်စွာ ပိစီးလျက် ရှိ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ထိုသို့ မအီမလည်ကြီး ဖြစ်နေသည့် အခြေအနေကို မခံနိုင်တော့သဖြင့် အပုဘာက.....

‘အမေ၊ ကျောင်းတွေလဲ ပြန်ဖွင့်ပြီ အမေ၊ ကျွန်တော်လဲ ဥပဒေ တန်းကို ဆက်တက်ရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်’

‘နင့်မိန်းမကကော’ ဟု မဆိုင်သည့်နှယ် မေးသည်။

‘ဒီမှာ ထားခဲ့ရမှာပေါ့’

‘အမယ်.....မလုပ်ပါနဲ့၊ ခေါ်သွားတော်မူပါ’

အမေ၏ အသံမှာ ခါတိုင်းလို ကြင်နာပျော့ပျောင်းခြင်း မရှိ၊ အပုဘာသည် စိတ်ထိခိုက်သွားကာ ‘ဒီလိုဆိုရင်လဲ ခေါ်သွားရတာပေါ့’ ဟု ပြောပြီး သွားရန် ပြင်သည်။

မပြန်မီ တစ်ည အိပ်ရာသို့ ဝင်လာသည့်အခါ ငိုနေသော ဇနီးသည် ကို တွေ့ရ၏။

‘ဘာလဲ၊ ကိုယ်နဲ့ ကာလကတ္တာကို မလိုက်ချင်လို့လား’ ဟု အပုဘာက ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြင့် မေးသည်။

‘ကျွန်မ မလိုက်ချင်ဘူး’

‘ငါ့ကို မချစ်ဘူးလား’

သူ့ထံမှ ဖြေသံ မကြားရ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အဖြေတစ်ခုသည် လွယ်လင့်တကူ ထွက်လာတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း အဖြေ တစ်ခုကို ပေးရသည့် ကိစ္စသည် ရှုပ်ထွေးခက်ခဲလှသည့်အတွက် ရှက်တက် ကြောက်တတ်သည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်အဖို့ တိတ်အိတ် နေရုံသာ တတ်နိုင်၏။

‘ဘာလဲ၊ မင်းက ရာခါနဲ့ မခွဲချင်လို့လား’

‘ဟုတ်တယ်’ ဟု မရင်မာယီက မဆိုင်းမတွ ဖြေသည်။

ရာခါးဆိုသည့် ကောင်လေးတစ်ယောက် အကြောင်းကို စဉ်းစားလိုက်သည်နှင့် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရကြီးသည် အပ်ချွန်ချွန်ဖြင့် အထိုးခဲလိုက်ရသည့်နှယ် နင့်သွားသည်။

‘ဒီတစ်ခါ သွားရင် တော်တော်ကြာမှာ၊ တော်တော်နဲ့ ပြန်လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

မရင်မာယီက ဘာမျှ မဖြေ။

‘အနည်းဆုံး နှစ်နှစ်လောက်တော့ ကြာမှာ၊ ဒီထက် ကြာချင်လဲ ကြာဦးမှာ’

‘ရှင် ပြန်လာရင် ရာခါးဖို့ သုံးဖက်သွား မောင်းချဓားကလေး ဝယ်ခဲ့ ပါလား’

ထိုစကားကြောင့် ခုတင်တိုင်ကို မှီနေသည့် အပုဘာ၏ ကိုယ်သည် မတ်သွား၏။

‘ဒါဖြင့် မင်းတကယ် မလိုက်ဘူးပေါ့’

‘မလိုက်တော့ဘူးလေ၊ ကျွန်မ အမေနဲ့ သွားနေမယ်’

ဘာဘာသည် သက်ပြင်းကိုသာ ချနိုင်တော့သည်။

အေးလေ၊ ဒီလိုဆိုရင်လဲ၊ မင်းသဘောပေါ့၊ ငါကတော့ မင်းက ပြန်လာခဲ့ပါလို့ စာရေးမှပဲ ပြန်လာတော့မှာ၊ ဒီလိုဆိုရင် မင်းလဲ ပျော်မှာ ပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား’

ဝိမေးနှုန်းကမူ ဖြေဖို့လိုသော မေးခွန်း မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် မရင် မာယီသည် အံ့ဖျော်သွားသည်။ အပုဘာကား အိပ်၍ မပျော်နိုင်ပါ။ ခေါင်း အုံးတွင် ကျော့ခိုကာ မျက်လုံးတွေ ကြောင်နေသည်။

အပုဘာသည် အခါတွင် လထွက်လာသည်။ လရောင်သည် အိပ်ရာ ပေါ်သို့ ဖြာကျလာ၏။ အပုဘာသည် အနီးတွင် အိပ်ပျော်နေသော မရင်မာယီကို ကြည့်မိသည်။ သူ့စိတ်၌ မရင်မာယီသည် ငွေတောင်စားဖြင့် တို့လိုက်သဖြင့် အိပ်ပျော်သွားသော နတ်သမီးကလေး တစ်ပါးနှင့် တူသည်ဟု ထင်မိ၏။

သူ့တွင် ငွေတောင်စား တစ်ချောင်းသာ ရှိခဲ့လျှင် ထိုနတ်သမီး ကလေးကို အိပ်ရာမှ နှိုးပြီး အချစ်ပန်းကုံး တစ်ကုံးလောက် စွပ်ပေးလိုက် ချင်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုသို့သော ငွေတောင်စားသည် သူ့အဖို့ ပျော်ရွှင်မှု ထက် ကြေကွဲမှုကို ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ငွေတောင်စားသာလျှင် အိပ်ပျော် နေသော အလှမယ် ဖြစ်အောင် ဖန်တီးနိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်းကို သူ သဘော ပေါက်ပါသည်။

အရုဏ်တက်ခါနီးတွင် အပုဘာသည် မရင်မာယီကို နှိုးကာ.....

‘မရင်မာယီ၊ ငါသွားတော့မယ်၊ မင့်အမေအိမ်ကို ပို့ပစ်ခဲ့မယ်’ ဟု ပြော၏။

မရင်မာယီသည် အိပ်ရာမှ ထလာကာ သူ့ရှေ့တွင် ရပ်နေသည်။ အပုဘာသည် ဇနီးသည်၏ လက်ကို ကိုင်ကာ.....

‘ငါ့အတွက် တစ်ခုတော့ ဆုတောင်းပေးပါကွယ်၊ မင်းကို ငါအလို လိုက်ခဲ့ပေါင်းများပြီ မဟုတ်လား၊ ခု ငါ သွားခါနီးမှာ ငါ့ကို တစ်ခုတော့ ကျေးဇူးဆပ်ပါ’

မရင်မာယီက နားမလည်နိုင်ဘဲ ‘ဘာကို ကျေးဇူးဆပ်ရမှာလဲ’ ဟု မေးသည်။

‘ငါ့ကို စိတ်ပါ လက်ပါ တစ်ခါလောက်တော့ နမ်းစမ်းပါ’

အပုဘာ၏ ရယ်စရာကောင်းသော တောင်းဆိုချက်နှင့် အရေးတကြီး ဖြစ်နေသော အသံကြောင့် မရင်မာယီ အားရပါးရ ရယ်မိသည်။ မရင်မာယီသည် မျက်နှာကို တည်တည်ထားကာ သူ့ကို နမ်းမည် ပြု၏။ သူ့မျက်နှာနှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်တိုင် သူ့ကို မနမ်းဖြစ်သေး။ တခစ်ခစ် ရယ်မိရာက မအောင့်နိုင်ဘဲ အားရပါးရ ရယ်မိပြန်သည်။

မရင်မာယီသည် သူ့ကို နမ်းရန် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ကြိုးစားသည့် တိုင် အောင်မြင်ခြင်း မရှိ။ နောက်ဆုံးတွင် ဆာရီဖြင့် ပါးစပ်ကို ပိတ်၍ ရယ်နေမိသည်။ အပုဘာက အပြစ်ပေးသည့်အနေဖြင့် သူ့နားရွက်ကို လိမ် ဆွဲသည်။ သို့ရာတွင် စိတ်ထဲတွင်မူ ပြတ်သားသည့် ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုကို ချထား၏။ မိမိသည် သူ့အောက်ကျခံ၍ စိတ်မပါ့တပါ နမ်းသည့် အဖြစ် မျိုးကိုတော့ လက်မခံဟု။ သူ့ကို တကယ်စိတ်ပါ လက်ပါ နမ်းလျှင် နမ်း၊ သို့မဟုတ်လျှင်ဘဲ အောင့်နမ်းမျိုးကိုတော့ မလိုချင်။

မရင်မာယီသည် နောက်ထပ် ရယ်မောခြင်း မပြုတော့။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် တိတ်ဆိတ်သော နံနက်ခင်းတွင် သူ့အမေအိမ်သို့ ထွက် လာခဲ့ကြသည်။ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင်မူ အပုဘာက

‘ကျွန်တော် အတန်တန် စဉ်းစားတယ် အမေ၊ ခုတော့ ကျွန်တော် မိန်းမကို သူ့အမေအိမ်ကို ပြန်ပို့ခဲ့ပြီးပြီ၊ ကာလကတ္တာမှာ မိန်းမနဲ့ ကျောင်း သွားတက်တယ်ဆိုရင် ပညာကို ကောင်းကောင်းသင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အဖို့လဲ ဟိုမှာ အပေါင်းအသင်း မရှိနဲ့၊ အမေကလဲ သူ့ကို ဒီမှာ မထား ခဲ့စေချင်ဘူး မဟုတ်လား၊ ဒါ့ကြောင့် သူ့အမေအိမ် ပြန်ပို့ပစ်ခဲ့တယ်’

သာနှင့် အမေသည် မပြေမလည် ခွဲခွာခဲ့ကြသည်။

၇

အမေအိမ်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် နေသာမကျနိုင်ဘဲ ယောင်တီးယောင်တောင် ဖြစ်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ အိမ်ကြီး တစ်အိမ်လုံးမှာလည်း အစစ အရာရာ ပြောင်းလဲနေသည်ဟု ထင်ရ၏။ အချိန်ကာလမှာလည်း ကြာညောင်းခဲ့လေပြီ။ ဘာလုပ်ရမည်နည်း၊ ဘယ်ကို သွားရမည်နည်း၊ ဘယ်သူ့ကို တွေ့ရမည်နည်း။ ဘာကိုမျှ ဆုံးဖြတ်မရနိုင်တော့ပြီ။ နေ့လည် မွန်းတည့်ချိန် နေကြတ်သဖြင့် နေရောင်ပျောက်သွားသကဲ့သို့ မိမိအိမ်နှင့် ရွာတစ်ရွာလုံးသည် ပျောက်ကွယ်သွားသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။

ပို၍ ဆိုးသည်မှာ အမေအိမ်သို့ ရောက်သွားသည့်အခါကျမှ ကာလကတ္တားသို့ လိုက်ချင်စိတ် ပေါက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုဆန္ဒသည် မနေ့ညက ဘယ်ရောက်နေခဲ့သနည်း။ မိမိမွေ့လျော်ခဲ့သည့် ဘဝသည် ချက်ချင်းလက်ငင်း အနံ့အရသာတွေ ကင်းပျောက်သွားမည်ဟု လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ရက် သုံးရက်အတွင်းက နည်းနည်းကလေးမျှ တွေးထင်မိခြင်း မရှိခဲ့။ ယနေ့တွင်မူ မိမိသည် သစ်ပင်မှ ပြုတ်ထွက်လာခဲ့သော ရွက်ဟောင်းတစ်ရွက်သဖွယ် ယခင်ဘဝဟောင်းကို အလွယ်တကူ စွန့်ပစ်ခဲ့မိပါပကော။

ဓားလုပ်သည့် ပန်းပဲသမား တစ်ယောက်၏ ပုံပြင် တစ်ခုကို သူကြားဖူး၏။ ပန်းပဲသမားသည် ဓားလုပ်သည့်အတတ် လွန်စွာ ကျွမ်းကျင်သည်ဆို၏။ သူလုပ်သည့် ဓားထက်ထက်ဖြင့် ပိုင်းလိုက်လျှင် လူတစ်ယောက်သည် နှစ်ပိုင်း ပြတ်သွားမှန်းပင် မသိလိုက်။ ရှေ့သို့ ဆက်လျှောက်သည့် အခါတွင်မှသာ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာသည် နှစ်ပိုင်းပြတ် ထွက်သွားသည် ဆို၏။ ဖန်ဆင်းရှင်က သူ၏ ကလေးဘဝနှင့် အပျိုတော်ဘဝကို နှစ်ပိုင်း ဖြတ်ပေးလိုက်သည်ကို မရင်မာယီ ကောင်းကောင်း မသိခဲ့။ မရင်မာယီသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်၍ တအံ့တဩ ဖြစ်နေ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဒဏ်ရာအနာတရဖြင့် တအံ့တဩ ကြည့်မိ၏။ ထိုအခါတွင် သူ့ကိုယ်သူ အသစ်ပြန်မြင်ရသည်။ အမေအိမ်က သူ အိပ်ခဲ့သော အခန်းဟောင်းသည် သူ့အဖို့ ပတ်ဝန်းကျင်သစ်လို ဖြစ်နေသည်။ ထိုအိမ်တွင် တစ်ခါက နေခဲ့ဖူးသော မိန်းကလေးသည် လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။ ယခု သူ့စိတ်သည် အခြာ

အိမ်၊ အခြား အခန်း၊ အခြားအိပ်ရာ တစ်ခုဆီသို့ ရောက်နေလေပြီ။

မရင်မာယီတစ်ယောက် အခန်းပြင်သို့ ထွက်သည်ကိုလည်း မမြင်ကြရတော့ပြီ။ သူ၏ ရယ်သံလွင်လွင်ကိုလည်း မကြားကြရတော့ပြီ။ ရာခါးမှာလည်း သူ့ကိုပင် မကြည့်ရဲတော့ပြီ။ အတူကစားဖို့ ဆိုသည်မှာကား ပြောစရာပင် မလိုတော့ပြီ။

‘အမေ၊ ကျွန်မ ယောက္ခမအိမ်ကို ပြန်ချင်တယ်’ ဟု မရင်မာယီက အမေ့ကို ပြောသည်။

အိမ်တွင် အပုဘာ၏ အမေသည် သွားခါနီးတုန်းက သားမျက်နှာကို မြင်ယောင်ကာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ စိတ်ထိခိုက်စွာဖြင့် မိန်းမကို အမေ့အိမ် ပြန်ပို့ပြီး ထွက်သွားသော သား၏ အဖြစ်ကို တွေးလိုက်တိုင်း အမေသည် စိတ်မကောင်း ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ ရိုသေစွာဖြင့် မျက်နှာကို ဖုံး၍ ယောက္ခမ၏ ခြေအစုံကို တို့ထိကန်တော့သွားသော ချွေးမ၊ မရင်မာယီကို သတိရ၏။ ယောက္ခမသည် ငိုကြွေးကာ ချွေးမကို ပွေ့ဖက်သည်။

တစ်ခဏအတွင်း၌ ချွေးမနှင့် ယောက္ခမတို့သည် ပြန်လည်သင့်မြတ်သွားကြ၏။ ယောက္ခမသည် ချွေးမ၏ မျက်နှာကို ကြည့်ကာ အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူသိခဲ့သော မရင်မာယီသည် မရှိတော့။ ပုထုဇေသားတစ်ဦးသည် ထိုမျှ လျင်မြန်စွာ ထိုမျှ ကြီးမားစွာ ပြောင်းလဲသွားနိုင်သလော။ ထိုမျှ ကြီးမားစွာ ပြောင်းလဲဖို့ဆိုလျှင် ကြီးမားသော သတ္တိ လိုပေလိမ့်မည်။ ယောက္ခမသည် ချွေးမ၏ အားနည်းချက်များကို တစ်ခု ပြီး တစ်ခု ပြုပြင်ရန် ကြိုးစား၏။

သို့ရာတွင် မမြင်ရသော ပဲ့ပြင်ဆုံးမသူ တစ်ဦးသည် ထိုမိန်းကလေးကို တစ်ချက်တည်းဖြင့် လူသစ်ဖြစ်အောင် ပြောင်းလဲပစ်ခဲ့လေပြီ။ ယခုအချိန်တွင်မူ မရင်မာယီသည် သူ့ယောက္ခမကို နားလည်သွားလေပြီ။ အလားတူပင် ယောက္ခမသည်လည်း မရင်မာယီကို နားလည်သွားလေပြီ။ သစ်ပင် တစ်ပင်၏ အကိုင်းများနှင့် အခက်များကဲ့သို့ သူတို့နှစ်ဦးသည်လည်း အိမ်ထောင်တစ်ခုအတွင်းတွင် ကူးယှက်ပေါင်းစည်းနေကြလေပြီ။

မရင်မာယီ၏ အကြောတိုင်း၊ အသားမျှင်တိုင်းတွင် မိန်းမတည်းဟူသော အသိစိတ်သည် စိမ့်ဝင် လွှမ်းမိုးလျက်ရှိကာ သူ့စိတ်သည် နှလုံးသား တစ်ခုကဲ့သို့ နူးညံ့ ညွတ်ပျောင်းလျက် ရှိ၏။ မုတ်သုံကို အကြိုထောက်

သော မင်ရောင် မည်းမှောင် မိုးတိမ်တိုက်ကဲ့သို့ နောင်တကြောင့် ဖြစ်သော မျက်ရည်တို့သည်လည်း သူ့မျက်လုံးတွင် အုပ်ဆိုင်နေတတ်ကြ၏။

မျက်ရည်ဥများကြောင့် မျက်တောင်များအောက်တွင် မျက်ဝန်းညို ရိပ်တွေ ထင်လျက် ရှိ၏။ 'ကျွန်မစိတ်ကို ကျွန်မတောင် ကျွန်မ နားမလည် ပါဘူး အပုရယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ရှင် ကျွန်မကို ခေါ်မသွားတာလဲဟင်၊ ဘာ ဖြစ်လို့ ကျွန်မကို အပြစ်မပေးတာလဲဟင်၊ ရှင်နဲ့ ကာလကတ္တာကို မလိုက်ချင် ဘူးဆိုပြီး ကျွန်မဟာ စုန်းမလို လုပ်ခဲ့တယ်။ တကယ်ဆို ရှင် အတင်းခေါ်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ ကျွန်မ ခေါင်းမာတာ၊ ကျွန်မ ဇွတ်တရွတ် လုပ်တတ်တာတွေကို ရှင် သိဖို့ ကောင်းတယ်' ဟု တစ်ယောက်တည်း ပြောနေမိသည်။

တောလမ်းကလေးပေါ်တွင် သူတို့ နှစ်ယောက်တည်း တွေ့စဉ် အပု ဘာက သူ့လက်ကို ဖမ်းဆွဲပြီး ချုပ်ထားပုံကို သူ ပြန်၍ သတိရသည်။ သည်တုန်းက အပုဘာသည် သူ့ကို ဘာမျှ မပြော။ သူ့မျက်လုံးထဲကိုသာ စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ သူသည် လမ်းကလေးကို လည်းကောင်း၊ သစ်ပင် ရိပ်ထဲက နေရာလေးကို လည်းကောင်း၊ နံနက်ခင်း နေခြည်များကို လည်း ကောင်း၊ သူ့မျက်လုံးများထဲက အကြည့်ကို လည်းကောင်း၊ ထိုမျက်လုံး အကြည့်ထဲက အဓိပ္ပာယ်ကို လည်းကောင်း ပြန်၍ မြင်ယောင်လာသည်။ သဲကန္တာရထဲတွင် ဟိုမှ သည်မှ ပြေးသွားကာ တံလှုပ်တစ်ခု အနီးတွင် တုံ့ဆိုင်သွားသော ရေငတ်နေသည့် ငှက်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ မိမိသည်လည်း သူ့အနီးတွင် တုံ့ဆိုင်ကာ စိတ်မပါတာပါ နမ်းခွဲမိသည့် အဖြစ်ကို တွေးမိရင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသည်။ အဲဒီတုန်းက ငါ ဒီလို လုပ်ခဲ့မိရင် ကောင်းမှာ၊ အဲဒီတုန်းက ငါ ဒီလို ပြောခဲ့မိရင် ကောင်းမှာ၊ အဲဒီတုန်းက ငါဒီလို နေခဲ့ရင် ကောင်းမှာ ဟူသော အတွေးများသာလျှင် မကြာခဏ ပေါ်နေသည်။

အလားတူပင် အပုဘာမှာလည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ မရင်မာယီဟာ ငါ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံတာကို တစ်ခါမှ မတွေ့ ပူးရှာဘူးဟု တွေးနေမိသည်။ မရင်မာယီမှာလည်း သူ့ငါ့ကို ဘယ်လိုများ ထင်သွားပြီလဲ မသိဘူး၊ ပြောရခက်တဲ့ မိုက်ရူးရဲတောသူကလေး တစ်ယောက် လို့ ထင်မလား၊ တစ်ဖက်က ချစ်နေတာကို တုံ့ပြန်ဖို့ နားလည်ရကောင်းမှန်း မသိတဲ့ မနူးမနပ် စိမ်းဆတ်ဆတ် ကောင်မလေး တစ်ယောက်လို့ ထင်သွား လေပြီလားဟု တွေးနေမိသည်။ မရင်မာယီသည် နောင်တရ၍ မဆုံးဖြတ်ကာ

သူ အိပ်သွားသော ခေါင်းအုံကလေးကို နမ် ရှုပ်ရင်းဖြင့်သာလျှင် သူ့အပေါ်တွင် တင်နေသော အပုဘာ၏ အနမ် ကြော့များကို ဆပ်ရလေ၏။

သူ သွားခါနီးတုန်းက 'မင်းဆီက စာကလေး တစ်စောင်လောက် ရမှ ပြန်လာခဲ့မယ်၊ မရရင် ငါလဲ ပြန်မလာတော့ဘူး' ဟု ပြောသွားခဲ့သည်။ ထိုစကားကို သတိရသဖြင့် မရင်မာယီသည် အခန်းတံခါးကို ပိတ်ကာ သူဝယ်ပေး သွားသည့် ရွှေမျဉ်းသတ် ရောင်စုံစာရေးစက္ကူဖြင့် စာတစ်စောင် ရေးသည်။ စာရွက်ပေါ်တွင် သေချာစွာ မျဉ်းကြောင်းတားသည်။ လက်တွင် မင်တွေ စွန်းပေလျက် ရှိရာမှ ထုံးတမ်းစဉ်လာ နှုတ်ဆက်စကားတွေကိုပင် မရေးတော့ဘဲ 'ကျွန်မဆီကို ဘာဖြစ်လို့ စာမရေးတာလဲ၊ ရှင်ကော နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းရဲ့လား၊ အိမ်ကို ပြန်ခဲ့ပါတော့' စသဖြင့် ရေးနေမိသည်။

ထို့ထက် သူ ဘာပို၍ ရေးနိုင်ဦးမည်နည်း။ စိတ်ထဲ ရှိသမျှကို ရေးပြီးလေပြီ။ သို့ရာတွင် အများသူငါ ရေးကြသလို တာလုံးတွေ ခရာလုံးတွေ တော့ မဟုတ်။ မရင်မာယီသည် ထိုအချက်ကို သတိပြုမိသဖြင့် ထိုစကားလုံးများကို ဖျစ်ညှစ်၍ စဉ်းစားသည်။ 'ကျွန်မဆီကိုလည်း စာလေး တစ်စောင်လောက်တော့ ရေးပါဦးနော်။ ရှင် နေထိုင်ကောင်းရဲ့လား ဆိုတာကိုလည်း ရေးပါ။ အိမ်ကိုလည်း ပြန်လာခဲ့ပါဦး။ အမေလည်း နေကောင်းတယ်။ မသူ့လည်း နေကောင်းတယ်။ ပူတီးလည်း နေကောင်းတယ်။ မနေ့က ကျွန်မတို့ နွားနက်မကြီးက နွားကလေး တစ်ကောင်ကျတယ်' ဟု ရေးကာ စာကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

မရင်မာယီသည် စာရွက်ကို စာအိတ်တစ်အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။ စာလုံးတိုင်း အချစ်ရည်စွန်းလျက် ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ထိုမျှ ကြီးမားသော အချစ်ဖြင့် ရေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည့်တိုင် ထိုအချစ်သည် စာကြောင်း များကိုကား ဖြောင့်တန်းအောင် မတတ်နိုင်ပါ။ စာလုံးများကို ဝိုင်းစက်လာအောင် မတတ်နိုင်ပါ။ စာလုံးပေါင်းများကို တိကျမှန်ကန်အောင် မတတ်နိုင်ပါ။ စာအိတ်ပေါ်တွင် လိပ်စာကို ရေးပြီးနောက် အမည်နောက်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ လိုနေသည်ကို သူ သတိပြုမိသည်။ သို့ရာတွင် အမည်ဘေးက ထိုစာလုံးသည် ဘာစာလုံးဆိုသည့်ကို သူ မသိ။ မရင် မာယီသည် စိတ်ချရသည့် အိမ်ဖော်ကို စာတိုက်သို့ စာအထည့်ခိုင်းလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုစာသည် လိုရင်းသို့ မရောက်ပါ။ ထို့ကြောင့် အပုဘာသည်လည်း အိမ်သို့ ပြန်မလာပါ။

အပုဘာတို့ ကျောင်းတွင် ပိတ်ရက်များ ရှိသည်ကို သူ့အမေ သိသည်။ သို့ရာတွင် အပုဘာသည် အိမ်သို့ ပြန်မလာ။ အပုဘာသည် စိတ်ဆိုးနေပြီဟု သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက တွက်ကြသည်။ သူ့စာအကြောင်းကို သိသည့် အခါတွင် မရင်မာယီ အရှက်ရမိသည်။ သူ့စာထဲတွင် သူ ဆိုလိုချင်သည့် အဓိပ္ပာယ် တစ်ခုမျှ မပေါ်။ ထိုစာကို ဖတ်မိလျှင် မိမိသည် ယခုတိုင် ကြီး ရင့်ခြင်း မရှိသေးဟု ထင်မည်။ သူနှင့် မထိုက်တန်ဟု အပုဘာ ထင်တော့မည်။ မရင်မာယီသည် စိုးရိမ်သောက ရောက်လျက် ရှိ၏။

‘ဟဲ့.....ငါ့စာကို ထည့်ခဲ့ရဲ့လား’ ဟု အိမ်ဖော်ကို မေးသည်။

‘ကျွန်မကိုယ်တိုင် စာတိုက်ပုံးထဲကို သေသေချာချာ ထည့်ခဲ့တာပါ။ ဒီလောက်ဆို ရောက်ရောပေါ့’ ဟု အိမ်ဖော်က ဖြေသည်။

တစ်နေ့တွင် ယောက္ခမဖြစ်သူက မရင်မာယီကို ခေါ်ကာ

‘အပုဘာ ထွက်သွားတာလဲ တော်တော်ကြာပြီ သမီးရယ်၊ ငါ ကိုယ်တိုင် ကာလကတ္တာကို လိုက်သွားဦးမှ ထင်တယ်၊ ညည်းကော လိုက် မလား’ ဟု မေးသည်။

မရင်မာယီသည် ခေါင်းကို အားရပါးရ ညှိတ်မိသည်။ အမန်း ထဲသို့ ဝင်လာကာ တံခါးကို ပိတ်၊ ခေါင်းအုံးကို ဖက်ပြီး ဝမ်းသာလွန်း သဖြင့် အသံထွက်အောင် ကျိတ်ရယ်မိသည်။ ထိုနောက် ဝမ်းနည်းလာကာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုမိသည်။

သို့ဖြင့် သောကရောက်လျက် ရှိသော မိန်းမနှစ်ယောက်သည် ဘာ မပြော ညာမပြောနှင့် ကာလကတ္တာသို့ လိုက်လာခဲ့ကြသည်။ ကာလကတ္တာ တွင် အိမ်ထောင်ကျနေသည့် သမီးတစ်ယောက်၏ အိမ်တွင် တည်းကြသည်။

ထိုနေ့ည၌ မရင်မာယီထံမှ စာကို တမျှော်မျှော် ဖြစ်နေသည့် အပုဘာ သည် စာမရေးဘဲ မနေနိုင်တော့သည့်အတွက် သဒ္ဓိဋ္ဌာန်ကို ဖျက်ကာ မရင် မာယီထံ စာတစ်စောင်ရေးသည်။ စာလုံးတစ်လုံးမျှ ထွက်မလာ။ သူ့ရင်ထဲတွင် ရှိနေသည့် အချစ်နှင့် ပူဆွေးမှုကို ဖော်ပြရန် အတွက် စာလုံးများကို စဉ်းစား သည်။

ရှာမတွေ့သည့်အခါတွင် မိမိတို့ ဘာသာစကားသည် ဝေါဟာရ ခေါင်းပါ လှချည့်ဟု ထင်မိသည်။ ထိုစဉ် သူ့ယောက်ဖထံမှ စာတို ကလေး

တစ်စောင် ရောက်လာ၏။ ‘အမေ ရောက်နေသည်၊ တို့အိမ်ကို လာခဲ့ပါ။ အာလုံး နေကောင်းသည်’ ဟု စာတွင် ပါရှိသည်။ အပုဘာသည် စိတ် တထင့်ထင့်ဖြင့် သူ့ယောက်ဖ အိမ်သို့ လာခဲ့သည်။ သူ့ယောက်ဖအိမ်သို့ ရောက်သည်နှင့် ‘အမေ အာလုံး အဆင်ပြေတယ်နော်’ ဟု မေးမိသည်။

‘အဆင်ပြေပါတယ်ကွယ်၊ မင်းက ကျောင်းပိတ်ရက် အိမ်ပြန် မလာ တော့ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုပြီး လိုက်လာတာ’ ဟု အမေက ပြောသည်။

‘ဒီလောက်လဲ စိတ်မပူပါနဲ့ အမေရယ်၊ ကျွန်တော်ကလဲ ဥပဒေ စာမေးပွဲတွေ ဖြေရဦးမယ် မဟုတ်လား’

ထမင်းစားခါနီးသည့်အခါတွင် သူ့အစ်မက....

‘မောင်လေး၊ နင့်မိန်းမနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ အတူမနေတာလဲဟင်’ ဟု မေးသည်။

‘စာမေးပွဲတွေ ရှိတယ် မဟုတ်လား’ ဟု အပုဘာက ခပ်တည် တည် ပြောသည်။

သူ့ယောက်ဖက ရယ်ရင်း.....

‘မင်းကတော့ ဆင်ခြေဆင်လက်တွေပဲ ပေးနေတာပဲ၊ တို့ကို မျက်နှာ ှင်းဆိုင်ရမှာ လန့်နေတယ် မဟုတ်လား’

‘အို...ရှင်ကလဲ ကျွန်မ မောင်လေးကို ဒီလို မပြောပါနဲ့’ ဟု အစ်မက ပြောသည်။

ယောက်ဖက သူ့ကို ပြစ်တင်နေသည့်အခါတွင် အပုဘာသည် မျက် လွှာကို ချထားသည်။ သူ စိတ်မကောင်းနိုင်။ သူ့မိန်းမသည် အမေ လာတုန်း လူကြိုဖြင့် လိုက်ခဲ့ဖို့ကောင်းသည်။ အမေကတော့ ခေါ်မည် မုချ ဖြစ်သည်။ မရင်မာယီသည် မလိုက်ချင်၍သာ တမင်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်မည် ထင်သည်။

ညစာ စားပြီးသည့်အခါတွင် လေပြင်းတိုက်လာကာ မိုးတွေ ရွာစ ပြုလာသည်။

အပုဘာ၏ အစ်မက ‘မောင်လေး၊ တို့ဆီမှာ တစ်ညတလေ အိပ် သွားပါလား’ ဟု ပြောသည်။

‘မအိပ်တော့ဘူး မမ၊ ကျွန်တော့်မှာ စာတွေ ကျက်စရာ ရှိသေးတယ်’

‘ဒီ အချိန်ရောက်မှ ဘာကျက်ချိန် ရှိတော့မှာလဲ၊ မင့်မှာ ဘယ်သူ ကို ငဲ့စရာ ရှိလို့လဲ၊ တို့အိမ်မှာပဲ အိပ်သွားပေါ့’ ဟု ယောက်ဖက ဆို သည်။

သူတို့ တစ်တွေ တိုက်တွန်းသဖြင့် အပုဘာသည် အိပ်ရန် သဘော တူလိုက်ရ၏။

‘မောင်လေး ကြည့်ရတာ ပင်ပန်းနေတယ်၊ စောစောစီးစီး အိပ်ချင် အိပ်ချေလေ’

အပုဘာကလည်း အကြိုက်ပင်။ အပုဘာသည် တစ်ယောက်တည်း နေချင်သည်။ စကားတွေ မပြောချင်တော့။ အိပ်ခန်းသို့ အရောက်တွင် မှောင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

‘လေတိုက်လို့ မီးငြိမ်းသွားတာ ထင်တယ်၊ ဆွန်းပေးရဦးမလား’ ဟု အစ်မက မေးသည်။

‘မထွန်းပါနဲ့တော့၊ ကျွန်တော်က အမှောင်ထဲမှာ အိပ်တတ်ပါတယ်’ သူ့အစ်မလည်း အောက်သို့ ဆင်းသွားသည်။

အပုဘာသည် အမှောင်ထဲတွင် စမ်း၍ အိပ်ရာဆီသို့ လာခဲ့သည်။ အိပ်ရာပေါ်သို့ တက်မည်အပြု လက်ကောက်သံ တချင်ချင်ကို ကြားလိုက် ရပြီးနောက် နူးညံ့ ပျော့ပျောင်းသည့် လက်တစ်ဖက်သည် သူ့ကို လာ၍ ရစ်ပတ်ကာ ပွင့်လာသည့် ပန်းငုံတစ်ငုံကဲ့သို့ နှုတ်ခမ်းတစ်စုံသည် သူ့ကို အခမ်းမရ နမ်းလျက် ရှိရာ အပုဘာအဖို့ အံ့ဩချိန်ပင် မရလိုက်တော့ပြီ။ သူသည် ခဏမျှသာ လန့်ဖျပ်သွား၏။ ထိုနောက်တွင်မူ ရယ်သံတို့ဖြင့် ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း ဖြစ်နေသော အနမ်းသည် ဖြိုင်ဖြိုင်ကျလာသော မျက်ရည်တို့ဖြင့် နိဂုံးချုပ်သွားသည်ကို သူ သတိ ရလိုက်လေသည်။

(ရာဝိန္ဒြာနတ် တဂိုး၏ The Conclusion ကို ပြန်ဆိုသည်။)

[၁၉၇၃၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ရင်ခွန်ပွင့်]

မိန်းမတို့ အပုန်း

၁

နံနက်လင်း၍ ရူအိ ညီအစ်ကိုများ ဖြစ်သော ဒုခီရမ်နှင့် ချဟီဒမ် တို့ နှစ်ယောက် ဓားမကိုယ်စီဖြင့် အလုပ်လုပ်သွားကြသည်နှင့် သူတို့ နေ့သည်များ၏ ဆူညံသော ရန်ပွဲကြီးသည် အစပြုလေပြီ။ သို့ရာတွင် အိမ်နီးချင်းတို့အဖို့ကား ထိုရန်ပွဲသည် ဘာမျှ အဆန်းမဟုတ်တော့။ ထို ရန်ပွဲများသည် သဘာဝလောကကြီး၏ ပုံမှန် ကြားရိုးကြားစဉ် အသံများ ဖြစ်သည်ဟု သဘောထားလိုက်ကြတော့သည်။ စူးရှသော သူတို့ အသံများကို ကြားသည်နှင့် 'ဟော....ဖြစ်ပြန်ပြီ' ဟု အချင်းချင်း ပြောမိကြသည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုသော် သူတို့ ထင်သည့်အတိုင်း ဖြစ်ပြန် ပြီဆိုသည့် သဘော၊ ဦးနှောက်ရှုပ်ခဲ၍ ဂရုစိုက်မနေနှင့် ဆိုသည့် သဘော ပင် ဖြစ်၏။ သူတို့ အိမ်မှ ရန်ဖြစ်သံကို ကြားရခြင်းသည် အရှေ့မှ နေ ထွက်လာသည်နှင့် အတူတူပင် ဖြစ်၏။ အကျိုးအကြောင်းကို မည်သူမျှ စူးစမ်းခြင်း မပြုကြတော့ပြီ။

သူတို့ မိန်းမတွေ ရန်ဖြစ်ကြသဖြင့် ယောက်ျားလုပ်သူတို့မှာ အိမ် နီးနားချင်းများထက် စိတ်ထိခိုက်ကြရသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့သည် ဘာမျှ မဖြစ်သည့်နှယ် မသိလိုက် မသိဘာသာပင် နေလိုက်ကြသည်။ သူတို့သည်

လှည်းကြမ်းကြီးကို စီးသကဲ့သို့ နေ့စဉ် အလုပ်အကိုင်ထဲတွင် လှုပ်ရှားရသည်နှင့် အချိန်ကုန်လျက်ရှိ၏။ လှည်းဘီးမှတစ်ဆင့်အိမ်သည်၊ တဂျွန်းဂျွန်း၊ တဂျိုင်းဂျိုင်း မြည်သံတို့ကို ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ပြီ။ ထိုအသံများသည် ကုသိုလ်ကံ အကြောင်း တရားကြောင့်သာဖြစ်သည် ဟုသာ သဘောထားလိုက်ကြဟန်ရှိသည်။

သူတို့အိမ်မှာ ရန်ဖြစ်သံမကြားရဘဲ ထူးထူးဆန်းဆန်း တိတ်ဆိတ်နေသည့် နေ့များတွင်မူ မထိတ်သာမလန့်သာ တစ်ခုခု ဖြစ်တော့မည်လော ဟု တထင့်ထင့် ဖြစ်နေရတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင်မူ နောက်ဘာဖြစ်မည်ကို မည်သူမျှ အသေအချာ မပြောနိုင်တော့ပြီ။

ယခု ဖော်ပြမည့် ဝတ္ထုသည် ထိုသို့သော နေ့မျိုးတွင် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် မောမောပန်းပန်းနှင့် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည့် အခါ၌ သူတို့ အိမ်သည် ကြောက်စဖွယ် တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ရာသီဥတုကလည်း အလွန်ပူပြင်းလှ၏။ နေ့လယ် နာရီပြန်နှစ်ချက်လောက်တုန်းက မိုးကြီးသည်ထန်စွာ ရွာလိုက်၏။ ယခုတစ်ဖန် တိမ်တိုက်များသည် အုံ့ဆိုင်းလာကြပြန်လေပြီ။ လေကလည်း တစ်ချက်မျှ တိုက်ခတ်ခြင်း မရှိ။ မိုးရာသီတွင်ဆိုလျှင် သူတို့အိမ် ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် ပေါင်းတော မြက်တောကြီး ထနေတတ်၏။ အောက်သိုးသိုး မြေခိုးမြေငွေ့တို့သည် ရေအိုင်နေသော ဂုန်လျှော်ခင်းများ၊ စိုစွတ်သည့် ဟင်းရွက်ကန်စွန်းခင်းများပေါ်မှ ပျံတက်လာကာ သူတို့ အိမ်ကလေးကို လေးလံသည့် အလေးကြီး တစ်ခုဖြင့် ဖိထားသကဲ့သို့ ရှိ၏။ နွားတင်းကုပ် နောက်ဖေးရှိ ရေအိုင်ထဲမှ ဖားများသည် အော်မြည်လျက် ရှိ၏။ အုံ့ဆိုင်းနေသော ကောင်းကင်ကြီးသည် ပုရစ်တို့၏ မြည်သံဖြင့် ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်မြည်ဟည်းနေသည်ဟု ထင်ရ၏။

မိုးရာသီတွင် ရေပြည့်နေတတ်သည့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ပါဒမမြစ်သည် မိုးတိမ်များအောက်တွင် ဒေါသတကြီးဖြင့် အော်ဟစ်လျက် ရှိ၏။ မြစ်ရေသည် လယ်ကွင်းများထဲရှိ ကောက်ပဲသီးနှံတို့ကို ဝါးမျိုစားသောက်ရန် ယခု ရွာကလေးအနီးသို့ လျင်မြန်စွာ ချဉ်းကပ်လာနေလေပြီ။ ကုန်းစပ်သို့ ရောက်လာသည့်အခါတွင် သရက်ပင်အမြစ်ကြီးများ၊ ပိန္နဲပင် အမြစ်ကြီးများသည် မှီတွယ်ဆုပ်ကိုင်ရာကို လိုက်လံစမ်းသပ်နေကြသည့် လက်ချောင်းကြီးများ သဖွယ် ထင်ထင်ကြီး ပေါ်နေကြသည်။

ထိုနေ့က ဒူခီရမ်နှင့် ချဟီဒမ် ညီအစ်ကိုတို့သည် မြေရှင်သူကြီး၏

အိမ်က အမှုစစ်ဆေးရာ အခန်းကို အခမဲ့ ရှင်းလင်းပေးခဲ့ကြရသည်။ အခြားသူများမှာ လယ်ကွင်းများသို့ လည်းကောင်း၊ မြစ်ကမ်းဘေးရှိ နန်းမြေစိုက်ခင်းများသို့ လည်းကောင်း သွားရောက်ကာ ရေမဖျက်မီ ကောက်နှံတို့ကို ရိတ်သိမ်းနေကြသည်။ အချို့မှာ ကိုယ့်လယ် ကိုယ်ရိတ်ခြင်း ဖြစ်ပြီး အချို့မှာလည်း အလုပ်သမားအဖြစ် လိုက်ရိတ်ပေးကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ရုံးမှ ဘီလပ်စာရေးကြီးသည် သူတို့ နှစ်ယောက်ကို လာ၍ ဆင့်ခေါ်သွားသည်။ အမှု စစ်ဆေးရာ ရုံးခန်းမှာ နေရာများစွာတွင် မိုးယိုနေလေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး ခေါင်မိုးဖာခြင်း၊ ဝါးတံခါးရွက်များကို တပ်ဆင်ခြင်း စသည့် အလုပ်များကို လုပ်နေကြရသည်။ အိမ်သို့လည်း ပြန်ချိန် မရ။ သူတို့နှစ်ယောက်တွင် စားစရာရယ်လို့လည်း မပါလာ။ တစ်နေ့လုံး မိုးရေစွတ်စွတ်ထဲတွင် အလုပ်လုပ်နေရပြီး လုပ်ခမရသည့် အပြင် ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းသံကိုလည်း နားခံနေရသေးသည်။ အိမ်သို့ ပြန်လာသည့်အခါတွင် လမ်းမှာ ရွဲဗွက်တွေချည်း ဖြစ်နေပြီး သူတို့ ကိုယ်ခန္ဓာမှာလည်း မိုးရေတွေ စိုရွဲနေတော့သည်။

အိမ်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ညီ၏ ဇနီးဖြစ်သူ ကျန္တရသည် ကောင်းကင်ကဲ့သို့ အုံ့မှိုင်းကာ ဆာရိုကို ဖြန့်ခင်းပြီး အိပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အစ်ကို၏ ဇနီးဖြစ်သူ ရာဒြမှာ အိမ်ရှေ့ဝရန်တာတွင် ထိုင်နေသည်။ သူ့မျက်နှာမှာလည်း သုန်မှုန်လျက်ရှိ၏။ သူ၏ အခါလည်ခွဲ ရှိသော သားငယ်မှာ အငိုတိတ်ကာ အိပ်ပျော်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဆာလောင်နေသော ဒုခီရမ်မှာရောက်ရောက်ချင်း တခြား ဘာစကားကိုမျှ မပြောနိုင်ဘဲ ‘ထမင်း မရှိဘူးလားဟေ့’ ဟု လှမ်းမေးသည်။

ရာဒြက ယမ်းအိုးကို မီးတို့လိုက်သည့်နှယ် စူးရှကျယ်လောင်သည့် အသံဖြင့်

‘ဆန်မှ မရှိတာ၊ ထမင်းက ဘယ်လို လုပ်ချက်ရမှာလဲတော့၊ တော်က ဆန်တစ်စေ့ ရှာပေးခဲ့လို့လား၊ ကျုပ်က ထွက်ရှာနေရဦးမှာလား’

ဒုခီရမ်သည် ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး အလုပ်ကလည်း ပင်ပန်း၊ ဆာကလည်းဆာ၊ ကြိမ်းမောင်းဆဲဆိုခြင်းကိုလည်း ခံခဲ့ရသဖြင့် စိတ်တိုနေရသည့်အထဲတွင် သာယာနာပျော်ဖွယ် မရှိသော ဇနီးသည်၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဤတွင် သူ့ရင်ထဲရှိ တစ်စုံတစ်ရာသည် ပေါက်ကွဲသွားကာ ကျားကြီးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်း ထွက်

သွားသည်။ 'ကောင်မ၊ ဘာသောက်စကားများတာတဲ့' ဟု ဆိုကာ လက်တွင် ပါလာသည့် ဓားမဖြင့် ခေါင်းကို ရိုက်ချလိုက်၏။ ရာဒြသည် လင်ညီမ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ လဲကျသွားကာ ချက်ချင်း အသက်ပျောက်သွားသည်။

ကျန္ဒရ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ သွေးတွေ စွန်းပေနေသည်။ ကျန္ဒရက 'ဟင် ရှင် ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ' ဟု အော်သည်။ ချဟီဒမ်က သူ့ဇနီး၏ ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့် ပိတ်ထားသည်။ ဒုခီရမ်သည် ဓားကောက်ကြီးကို ချကာ သူ့မိန်းမမျက်နှာကို စမ်းသပ်နေသည်။ ထိုနောက် မြေကြီးပေါ်သို့ လဲကျသွားကာ ကြောင်တက်တက် ဖြစ်နေသည်။ အနီးတွင် အိပ်ပျော်နေသည့် ကလေးငယ်သည်လည်း လန့်နိုးလာကာ ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် အော်ငိုနေသည်။

အိမ်ပြင်ဘက်တွင်မူ အရာအားလုံးသည် ငြိမ်သက်အေးချမ်းလျက် ရှိ၏။ နွားကျောင်းသားသည် နွားများကို ရွာသို့ မောင်းလာလေပြီ။ ကောက်ရိတ်သွား သူတို့လည်း ပြန်လာကြလေပြီ။ အချို့မှာလည်း လှေတစ်စင်း ပေါ်တွင် လူလေးငါးယောက်စီးကာ နေ့တွက်ရသည့် လုပ်ခဖြင့် ဝယ်လာသည့် စားစရာပစ္စည်းတို့ကို ခေါင်းပေါ်တွင် ရွက်လျက် ပြန်လာကြသည်။

ဗြဟ္မဏမျိုးဖြစ်သည့် ရမ်လော့ချမ် ချာကရာဇာတိသည် စာတိုက်သို့ စာထည့်၍ ပြန်လာပြီးနောက် ဆေးတစ်ဆုံကို ဖွာနေသည်။ ဆေးတစ်ဆုံကို ဖွာရင်း သူ့အလုပ်သမား ဒုခီရမ်အား မြေငှားခ ပေးစရာရှိကြောင်းကို သူ သတိရလာသည်။ ယနေ့ ပေးမည်ဟု သူ ကတိပေးခဲ့သည်။ ယခု အချိန်လောက်ဆိုလျှင် ဒုခီရမ်သည် အလုပ်မှ ပြန်လာလောက်ပြီ။ ထို့ကြောင့် ချာကရာဇာတိသည် တဘက်ကို ပနံ့ပေါ်တွင်တင်ကာ ထီးတစ်ချောင်းကို ဆွဲပြီး ဒုခီရမ်တို့ အိမ်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

အိမ်နားသို့ ကပ်လာသည်နှင့်အမျှ သူ့စိတ်တဲတွင် ခပ်ထင်ထင် ဖြစ်နေသည်။ မီးရောင်လည်း မမြင်ရ။ အိမ်ရှေ့ဝရန်တာတွင်မူ လှုပ်လှုပ် ရွရွ ဖြစ်နေကြသည့် သတ္တန်များကို ခပ်ရေးရေး မြင်ရသည်။ ချဟီဒမ်က ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားသဖြင့် စူးစူးဝါးဝါး ဖြစ်နေသော ကလေး၏ ငိုသံကို ကြားရသည်။

'ဟေ့ ဒုခီရမ်တို့ မရှိကြဘူးလား' ဟု ချာကရာဇာတိက ခပ်အုပ်အုပ် ခေါ်သည်။

ဒုခီရမ်သည် ထိုအချိန်အထိ မလှုပ်မယှက် ငူငူကြီး ထိုင်လျက် ရှိ

သည်။ သို့ရာတွင် သူ့အမည်ကို ခေါ်သကြားလိုက်သည့်အခါ၌ သူသည် လှုပ်ရှားလာကာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသော ကလေးငယ် တစ်ယောက်လို အဆက်မပြတ် ရှိက်ကြီးတငင် ငိုနေသည်။ ချဟီဒမ်သည် ဝရန်တာမှ ခပ် သုတ်သုတ် ဆင်းလာကာ ချာကရာဇာတိထံသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

‘ဟဲ့.....ဘာဖြစ်နေကြတာတုံး၊ လင် ညီအစ်မ ရန်ဖြစ်နေကြပြန် ပြီလား၊ တစ်နေ့လုံး သူတို့ ရန်ဖြစ်နေသံကို ကြားနေရတာပဲ’ ဟု ချာကရာ ဇာတိက ပြောသည်။

ချဟီဒမ်သည် မည်သို့ ပြောရမည် မသိဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ယုတ္တိ မရှိသော ဇာတ်လမ်းများစွာတို့သည် သူ့စိတ်ထဲတွင် ရှုပ်ထွေးနေကြသည်။ သူသည် မှောင်လာသည်အထိ စောင့်ပြီး အလောင်းကို တစ်နေရာသို့ ရွှေ့ရန် စိတ်ကူးထားသည်။ ချာကရာဇာတိသည် သည်အချိန်တွင် ရောက်လာလိမ့် မည်ဟု နည်းနည်းမျှ မျှော်လင့် ထားခြင်း မရှိ။ ထို့ကြောင့် ဘာဖြေရမည် မသိဘဲ အာစေးထည်ထားသူလို ဖြစ်နေသည်။ အတန်ကြာ မှ ‘ဟုတ်တယ် အဘရေ၊ ကောင်မတွေ ရန်ဖြစ်ကြတာပေါ့’ ဟု ပြောသည်။

ချာကရာဇာတိသည် ဝရန်တာဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

‘ဟဲ့.....ဒုခိရမ်ကကော ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာတုံး’

ချဟီဒမ်သည် ဘာဖြေရမှန်း မသိ။ ထို့ကြောင့် ပါးစပ်ထဲ တွေ့ကရာ အကြောင်းတစ်ခုခုကို ကောက်ပြလိုက်သည်။

‘ရန်ဖြစ်ကြတာလေ၊ အငယ်မက အကြီးမကို ဓားနဲ့ ခုတ်လိုက်လို့’

ဗျာများနေချိန်တွင် နောင်တွေ့မည့် အန္တရာယ်ထက် လောလော ဆယ် အကြပ်အတည်းက လွတ်ဖို့ အရေးကြီးသည်။ သူလည်း ထိုအဖြစ် မျိုးကို ရှောင်လွှဲခြင်းမှာ မတတ်နိုင်။ အမှန်အတိုင်း ပြောခြင်းထက် သက်သာ လို သက်သာငြား ပြောမိပြောရာကို ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူပြောလိုက်သည့် စကားသည် အမှန်ပြောသည်ထက် ကြောက်စရာ ကောင်း သည်ကို သူ သတိမထားမိ။ ချာကရာဇာတိက မေးနေသဖြင့် ပြောမိပြောရာ အဖြေတစ်ခုကို ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခု ထိုအဖြေကို သူ ပေးပြီးပြီ။

ချာကရာဇာတိသည် လန့်သွား၏။ ‘ဟဲ့ ဘယ်လို ပြောလိုက် တယ်၊ ဘာပြောတယ်၊ အသက်တို့ ဘာတို့များ ရှိမှ ရှိသေးရဲ့လားကွယ်၊ ကြည့်စမ်းပါဦး’

‘အသက် မရှိတော့ဘူးဗျ’

ချဟီဒမ်သည် ချာကရာဇာတိ၏ ခြေရင်းတွင် ထိုင်ကျသွားသည်။ ချာကရာဇာတိ အဖို့လည်း ရှောင်ပြေး၍ မရပြီ။ ဘုရားရေး သည်နေ့ တစ်ညနေလုံး စိတ်မချမ်းသာစရာတွေနဲ့ချည်း တွေ့နေရပါလား။ သည်အတိုင်းဆို တစ်သက်လုံး ရွာတရားရုံးမှာ သက်သေလိုက်နေရတာနဲ့ အချိန်ကုန်ရတော့ ထင်ရဲ့ဟု သူ့တွေးမိသည်။

‘အဘ၊ ကျွန်တော့်မိန်းမကို မကယ်နိုင်တော့ဘူးလား အဘရယ်၊ ကယ်နိုင်အောင် လုပ်ပေးပါဦး’

ချဟီဒမ်သည် မြေကြီးတွင် ထိုင်လျက် ရှိရာမှ သူ့ခြေထောက်ကို ဖက်ရင်း တဖွဖွ တောင်းပန်နေသည်။

ချာကရာဇာတိသည် တရားဥပဒေ ကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် တစ်ရွာလုံးက တိုင်ပင်အားထားရသူ ဖြစ်သည်။ အတန်ကြာစဉ်းစား ပြီးနောက် သူ ပြော၏။

‘ဒီလို လုပ်ကွာ၊ ဒီ ပြဿနာကို ရှင်းနိုင်တဲ့ လမ်းတစ်လမ်းတော့ ရှိတယ်၊ ခု ချက်ချင်း ပုလိပ်ဌာနကို သွား၊ မင်းအစ်ကိုကြီး ဂူခီရမ် ဒီနေ့ ညနေ အိမ်ပြန်လာတော့ သူ့မိန်းမကို ထမင်းစားဖို့ ပြောတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆန်မရှိလို့ မချက်ရသေးဘူး၊ ဒါနဲ့ စိတ်ဆိုးပြီး သူ့မိန်းမ ခေါင်းကို စားမနဲ့ ဂိတ်လိုက်တယ်လို့ ပြော၊ သူ့ကိုယ်တိုင်က သူ့မိန်းမကို အဲဒီလို ရိုက်မိတယ်လို့ ပြောရင် မင်း မိန်းမ လွတ်မှာပဲ’

ချဟီဒမ်၏ အာခေါင်သည် ခြောက်ကပ်နေသည်။

‘အဘရယ်၊ မိန်းမ မရှိရင် နောက်မိန်းမယူလို့ ရပါတယ် ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် အစ်ကိုကြီး ကြီးပေးခံရရင် နောက်ထပ် ကျွန်တော့်မှာ အစ်ကို တစ်ယောက် ဘယ်မှာ အစားရနိုင်တော့မှာလဲ’

သူ့မိန်းမကို တရားခံအဖြစ် အပြစ်ပုံချခဲ့စဉ်က ထိုအကြောင်းများကို သူ မတွေးခဲ့မိပါ။ လုပ်မိလုပ်ရာ၊ ပြောမိ ပြောရာ ပြောခဲ့ လုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ယခုမှ သူသည် အကြောင်းပြချက်များ၊ အထောက်အထားများကို ရှာနေမိလေပြီ။

ချာကရာဇာတိကလည်း သူ ပြောသည့် စကားသည် ယုတ္တိရှိသည် ဟု ယူဆသည်။

‘အေး၊ ဒီလိုဆိုရင်လဲ အမှန်အတိုင်းပဲ ဖွင့်ပြောလိုက်ပေါ့၊ ကယ်လို့မှ မရတော့တာ၊ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ’

ချာကရာဇာတီသည် ထိုသို့ ပြောပြီး ပြန်သွား၏။ တစ်ခဏ အကြာတွင်ကား ရှုအိ၏ အိမ်မှ ဇနီးဖြစ်သူကျန္ဒရက လင်ညီအစ်မတော်သူ ရာဒြအား စိတ်ဆိုးပြီးမားမဖြင့် ရိုက်လိုက်သည်တွင် ပွဲချင်းပြီး သေသွားသည် ဟူသော သတင်းသည် တစ်ရွာလုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားလေသည်။ ကျိုးပေါက်သွားသော ဆည်မှ ရေတွေ လှိုမှိုဝင်လာသကဲ့သို့ ပုလိပ်များသည် သူတို့ အိမ်သို့ ချက်ချင်း ရောက်လာကြသည်။ အပြစ် ရှိသူရော အပြစ်မရှိသူပါ အားလုံးသည် ထိတ်လန့်စိုးရိမ်နေကြသည်။

J

ယခု အချိန်၌ ချဟိဒမ်သည် ကိုယ်ခင်းခဲ့သော လမ်းကို ကိုယ်တိုင် လျှောက်ရပေတော့မည်။ ချာကရာဇာတီရှေ့တွင် သူ လုမ်ကြံပြောလိုက်သည့် ဇာတ်လမ်းသည် ယခုမှ တစ်ရွာလုံး သိနေကြလေပြီ။ နောက်ဇာတ်လမ်း တစ်ခုပေါ်လာလျှင် မည်သို့ ဖြစ်ကုန်မည်ကို မည်သူမျှ မပြောနိုင်တော့ပြီ။ ချဟိဒမ်အဖို့ ဇနီး အပြစ်ပေါ်စေရန်အတွက် သူ့ဇာတ်လမ်းကို ပြောင်း၍ မရတော့ပြီ။ နည်းနည်းပါးပါး ပြင်ဆင်ပြောရုံမှအပ သူ့ဇနီးကို ကယ်ဆယ်ရန် နည်းလမ်း မရှိတော့ပြီ။

ချဟိဒမ်သည် သူ့ဇနီးအား ထိုပြစ်မှုအတွက် တာဝန်ယူရန် ပြော၏။ သူ့ဇနီး ကျန္ဒရသည် အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်နေသည်။

‘ငါ ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပါကွာ၊ မကြောက်ပါနဲ့၊ ဘာမှ မကြောက်ပါနဲ့၊ တို့ကယ်မှပေါ့’ ဟု သူ့ဇနီးသည်ကို အားပေး၏။ သို့ရာတွင် အားပေးရသည်တိုင် သူ့ အသံမှာ ခြောက်ကပ်လျက် ရှိပြီး သူ့မျက်နှာသည် ပြာနမ်းလျက် ရှိ၏။

သူ့ဇနီးသည် ကျန္ဒရသည် အသက် ၁၇- ၁၈ နှစ်ထက် မပိုသေး။ သူ့မျက်နှာသည် ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက်ဖြစ်ပြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် ပိန်ပိန် သွယ်သွယ် ဖြစ်၏။ သူလမ်းလျှောက်သည့်အခါတွင် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသည် အရိုးအဆစ် ရှိသည်ဟု မထင်ရဘဲ ပျော့ပျောင်းနေတတ်သည်။ ကျန္ဒရသည် အသစ်စပ်ပြီးခါစ ရွက်လှေကလေး တစ်စင်းနှင့် တူ၏။ သေးငယ်၍ ပုံပန်းအမျိုးအစားကျ၏။ မည်သည့်အခါမျှ လေးတွဲခြင်း မရှိ။ အမြဲလိုလို သွက်

လက်ပျတ်လတ် နေတတ်၏။ ရယ်စရာ မောစရာတွေကို ပြောပြီး အမြဲလိုလို စူးစမ်းချင်တတ်၏။ အိမ်နီးနားချင်းများနှင့် အတင်းအဖျင်း ပြောရသည်ကို သဘောကျ၏။ ရေအိုးကို ခါးစောင်းတင်၍ ရေခပ်သွားပြီဆိုလျှင် မည်းနက် တောက်ပသော မျက်လုံးများဖြင့် လမ်းတွင် ကြည့်စရာ မြင်စရာရှိသည်တို့ကို ကြည့်သွား၏။

ဒုခီရမ်၏ ဇနီးဖြစ်သူ ရာဒြမှာ သူနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်သည်။ ရာဒြသည် အလွန် ကပျစ်ကညစ်နိုင်၏။ အလွန်နှေးကွေး၏။ အလွန် ဖရိုဖရဲနိုင်၏။ ခေါင်းတွင် အုပ်ထားသည့် ပဝါ၊ ခါးတွင် ချိထားသည့် ကလေးနှင့် အိမ်တွင်ရှိသည့် လုပ်ငန်းတာဝန်စသည် အရာအားလုံးတို့သည် မသပ်မရပ် တွေ့ချည်း ဖြစ်သည်။ သူ့တွင် ဘာအလုပ်အကိုင်မှ မည်မည်ရရ ရှိသည် မဟုတ်။ သို့ရာတွင် အားသည်ဟူ၍ မရှိ။ ကျန္တရသည် သူ့ကို စကားဟဟ ပြောလေ့ မရှိ။ ပြောလိုက်လျှင်လည်း သာသာနှင့် နာအောင် ပြောတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ရာဒြသည် ဒုံးကျည် တစ်စင်းလို မီးဟုန်းဟုန်းတောက်ကာ အော်ဟစ်ဆဲ ဆိုသည်မှာ တစ်ရွာလုံး ကျွက်ကျွက်ညံ့နေတော့သည်။

သူတို့ အတွဲနှစ်တွဲသည် အံ့ဩစရာကောင်းသည့် ဆန့်ကျင်ဘက် များ ဖြစ်ကြသည်။ ဒုခီရမ်မှာ အရိုးအဆစ်ကြီးကြီး၊ နှာခေါင်းပြားပြားနှင့် လေးတံလေးကန် လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် လောကကြီးကို ကောင်းစွာ မြင်ဟန် မရှိ။ သို့တိုင် သူသည် လောကကြီး အကြောင်းကို ဘာမျှ မေးမြန်းစုံစမ်းခြင်း မရှိ။ သူ့ဟန်ပန်သည် အန္တရာယ် ကင်းဟန် ရှိသော်လည်း ကြောက်စရာ ကောင်းနေသည်။ ခွန်အားဗလ ကောင်းသော်လည်း သနားစရာ ဖြစ်နေသည်။ သို့ဖြင့် ဆန့်ကျင်ဘက် လက္ခဏာတို့ ထူးဆန်းစွာ ပေါင်းသင်း ရောယှက်နေကြသည်။ သူညီ ချဟီဒမ် မှာ မဟူရာ ကျောက်သားတုံးတစ်တုံးမှ သေချာစွာ ထုဆစ်ထားသည့် အရပ်နှင့် တူသည်။ သူ့တွင် အပိုအလိုဟူ၍ မရှိ။ အပြစ်အနာအဆာ ဟူ၍ မရှိ။ ကျွမ်းကျင်မှုနှင့် ခွန်အားတို့သည် ကိုယ်လက်အင်္ဂါတိုင်းတွင် ပေါင်းစည်း ဖွဲ့စည်းနေကြသည်။

ကျဉ်းမြောင်းသည့် ချောင်းကမ်းပါးလေးတစ်ခုကို ခုန်ကူးရာမှာ ဖြစ်စေ၊ လှေတစ်စင်းကို ထိုးဝါးဖြင့် တွန်းထုတ်ရာမှပင် ဖြစ်စေ၊ ဝါးတစ်ချောင်းကို နှီးသပ်ရာမှပင် ဖြစ်စေ၊ ချဟီဒမ်သည် အားမထုတ်ရဘဲ သေသပ်စွာ လုပ်နိုင် သည်။ ထူထပ်မည်းနက်သော သူ၏ ဆံပင်များသည် အုန်းဆီအမြဲ စိုရွဲကာ

နောက်လည်ကုပ်ပေါ် အထိ ဝဲကျနေကြသည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း သနသံရပွ ဖြစ်အောင် ပြင်ပြင်ဆင်ဆင် နေတတ်သည်။

သူသည် အခြားသော ရွာက အခြားသော မိန်းမများ၏ အလှတို့ ကိုလည်း လျစ်လျူ မပြုတတ်ပါ။ သူတို့ကို ဆွဲဆောင်ခြင်း ပြုလိုပါသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ ပျိုရွယ်သော မယားကိုမူ ပို၍ ချစ်ပါသည်။ သူတို့ လင် မယားသည် မှန်မှန် ရန်ဖြစ်ကြသော်လည်း ဘယ်သူ့ဘယ်သူကမှ အနိုင် မရကြသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ပြေလည်သင့်မြတ်သွားသည်သာ ဖြစ်၏။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အပြိုင်ထားသည့် စိတ်ကလေးကလည်း သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ချည်နှောင်ပေးသကဲ့သို့ ရှိ၏။ သူ့မယား ကျန္တရသည် ခပ်ပျံ့ပျံ့ ခပ်နန့်နန့်ဟု ချဟီဒမ် ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အချစ်ကို စိတ်ချလက်ချ မထားသင့်ဟု ယူဆသည်။ ကျန္တရကလည်း သူ့ယောက်ျားသည် မိန်းမ မြင်လျှင် မျက်လုံးကစားချင်သည်၊ သူ့ကို နိုင်အောင် ချုပ်မထားနိုင်လျှင် သူ့လက်မှ လွတ်ထွက်သွားနိုင်သည်ဟု ယူဆသည်။

ယခု ကိစ္စမပေါ်ခင် သူတို့ လင်မယားကြားတွင် ပြဿနာကလေး တွေ ပေါ်ခဲ့သည်။ ယခု တလောတွင် သူ့ယောက်ျားသည် အလုပ်ကိစ္စကို အကြောင်းပြကာ ရွာမှ တစ်ရက် နှစ်ရက် ပျောက်သွားတတ်ပြီး ပြန်လာ တော့လည်း ပိုက်ဆံ တစ်ပြားမှ မပါဘဲ ပြန်လာတတ်သည်။ ဤတွင် ကျန္တရကလည်း အရွဲ့တိုက်ကာ နေပြလိုက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျန္တရသည် ရေဆိပ်သို့ အကြာကြီး သွားနေတတ်သည်။ အိမ်ပြန်လျှင် လည်း တန်းတန်းမတ်မတ် မပြန်ဘဲ ဟိုဝင် သည်ဝင် ဝင်နေတတ်သည်။ မဇွန်းဒါး၏ ဒုတိယသား မည်မျှတော်ကြောင်းကို ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်တတ်သည်။

ချဟီဒမ်သည် သူ့ဘဝကို တစ်ယောက်ယောက်က ဝင်ရောက် ဖျက် ဆီးနေပြီဟု ထင်သည်။ ဘယ်သွားသွား ဘာလုပ်လုပ် စိတ်ထဲက ဖြောင့် သည်ဟူ၍ မရှိ၊ တစ်ခါသော် အိမ်သို့ ရောက်ပြီး မကြာခင် သူ့ဇနီး ကျန္တရ ကို ကောင်းစွာ ထိန်းသိမ်းခြင်း မပြုရသလောဟု မရိုးဖြစ်သူ ရာဒြကို ဆူ မိသည်။ ရာဒြသည် လက်မောင်းကို တအားမြှောက်၍ လက်ကောက်များကို တချွင်ချွင်မြည်အောင် လုပ်ပြီးနောက် ကွယ်လွန်သူ သူ့အဖေကို အမည်ဖော် ထုတ် ရေရွတ်၏။

‘နင့်မယားက အငြိမ်နေတာ မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ မုန်တိုင်းရှေ့သွားနေ တဲ့ ကောင်မ၊ နင့်မယား လာရင် ပြဿနာ အမြဲ ရှုပ်တယ်’ ဟု ဒေါသ

တကြီးဖြင့် အော်သည်။

ဤတွင် တစ်ဖက်ခန်းတွင် ရှိနေသာ ကျန္တရက....

‘တော်အပူ တစ်ပြားသား မရှိပါဘူး’ ဟု ဆိုသည်။ ဤတွင် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ခွန်းကြီးခွန်းငယ် ရန်ဖြစ်ကြသည်။ ချဟီဒမ်က သူ့ဇနီးကို မျက်လုံးကြီး ပြူး၍ ကြည့်လိုက်ရင်း.....

‘နောက်တစ်ခါ ရေဆိပ်ကို ဘယ်တော့မှ တစ်ယောက်တည်း မသွားနဲ့၊ သွားတယ်လို့ ကြားရင် နင့်ကို အရိုးကျိုးအောင် ရိုက်ပစ်မယ်’ ဟု ကြိမ်းသည်။

‘အမယ်လေး ရိုက်စမ်းပါ။ အဲဒီလို အရိုးကျိုးသွားရင် ကျုပ် အရိုးတွေ အေးအေးဆေးဆေး နေရတာပေါ့’ ဟု ကျန္တရက ပြန်ပြော၏။

ကျန္တရသည် စကားဆုံးသည်နှင့် အပြင်သို့ ထွက်မည် ပြုသည်။ ချဟီဒမ်သည် ခုန်အုပ်ကာ သူ့ဆံပင်ကို ဆွဲဆောင့်လိုက်ပြီးနောက် အခန်းတံခါးကို ချိန်းကနဲနေအောင် ပိတ်လိုက်၏။

ညနေ အိမ်ပြန်ရောက်လာသည့်အခါတွင် သူတို့အခန်းတံခါးသည် ပွင့်လျက် ရှိ၏။ အထဲတွင်လည်း တစ်ယောက်မျှ မရှိ။ ကျန္တရသည် သုံးရွာအကျော်ရှိ သူ့ဦးကြီး၏ အိမ်သို့ ဆင်းသွားလေပြီ။ ဝမ်းနည်းပက် လက်ဖြစ်သော ချဟီဒမ်သည် ဇနီးကို ချော့မော့ပြီး ပြန်ခေါ်သည်။ သူ့ဇနီးကို သူအရှုံး ပေးရလေပြီ။ သူ့ဇနီးကို ထိန်းရသည်မှာ လက်ထံ ပြဒါးကို ကိုင်ရသကဲ့သို့ ခက်သည်ကို တွေ့ရ၏။ သူသည် ဇနီးကိုလည်း အတင်းအကျပ် ပြောဆိုခြင်း မပြုတော့။ သို့ရာတွင် စိတ်ထဲတွင်မူ ကြိတ်မိုတ်ခံစားနေရလေသည်။ သူ့အချစ်သည် ဒဏ်ရာတစ်ခုကဲ့သို့ တဆစ်ဆစ် ကိုက်ခဲလျက် ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ သူသေသွားမှ ငါ စိတ်ချမ်းသာသာ နေရတော့မှာ ထင်ပါရဲ့ဟုပင် တွေးမိလေသည်။ သေမင်းကိုသာ ယုံချင် ယုံကြမည်။ လူအချင်းချင်းမှာမူ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ယုံကြည်ခဲဘိခြင်း။

ထိုအခြေအနေမျိုးတွင် ယခု အဖြစ်အပျက်ကြုံရခြင်း ဖြစ်သည်။ လူသတ်မှုကို သူ ကျူးလွန်သည်ဟု သူ့ယောက်ျားက ပြောခိုင်းသည့်အခါတွင် ကျန္တရသည် ကြက်သေ သေနေမိသည်။ မီးကျိုးခဲကဲ့သို့ တောက်ပနေသော ကျန္တရ၏ မျက်လုံးများသည် သူ့ယောက်ျားကို အထင်သေးမှုဖြင့် လောင်ကျွမ်းသွားတော့မည်လား ထင်မှတ်ရ၏။ ယောက်ျားယုတ်နှင့် အသားချင်းထိမိမည် စိုးသဖြင့် ကျန္တရသည် တိမ်းရှောင်၍ သူ့ယောက်ျားကို စက်ဆုပ်သော စိတ်ဖြင့် ကျန္တရသည် နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်၏။

‘စိတ်မပူပါနဲ့ကွာ’ ဟု ဆိုကာ ချဟီဒမ်သည် ပုလိပ်ထံတွင် ပြောရမည့် အချက်တို့ကို ပြောပြနေသည်။ ကျနုရသည် သစ်ငှက်ကြီး တစ်ခုလို ထိုင်နေ၏။ ဘာကိုမျှ မကြား။ အစ်ကိုဖြစ်သူ ဒူဒီရမ်မှာ ညီငယ် ချဟီဒမ်ကိုသာ အားကိုးနေရသည် မဟုတ်လော။

ကျနုရကြောင့် ဖြစ်ရကြောင်း ပြောရန် သွန်သင်နေသံကို ကြားသည့်အခါတွင် ဒူဒီရမ်က....

‘ဒီလို ပြောရင် သူ့မှာတော့ အမှု မဖြစ်ဘူးလား’ ဟုမေးသည်။

‘ဖြစ်ရင်လဲ လွတ်အောင် လုပ်မှာပေါ့ဗျာ’ ဟု ချဟီဒမ်က ဖြေသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ထွားကျိုင်းသော ဒူဒီရမ်သည် ကျေနပ်သွား၏။

၃

ချဟီဒမ်က ကျနုရကို အောက်ပါအတိုင်း ထွက်ရန် သင်ပေး သည်။

‘ရာဒြက ကျွန်မဆီကို မီးဖိုသုံးတဲ့ ဓားကြီးနဲ့ ပြေးလာပါတယ်။

ဒီတော့ ကျွန်မလဲ ဓားနဲ့ ကာကွယ်ပါတယ်၊ နောက်တော့ ကြောက် ကြောက်နဲ့ ရိုက်မိလိုက်တာပါ။’

ဤသည်မှာ ချကရာဇာတိ၏ သွန်သင်ချက်ဖြစ်သည်။ ချကရာဇာတိက သက်သေထွက်ချက် အရေးကြီးသည့် နေရာသို့ရောက်လျှင် ကိုယ့်အပေါ်တွင် အပြစ်ပေါ်အောင် မည်သို့မည်ပုံ ထွက်ရမည်ကို သင်ပေးသည်။

ပုလိပ်က အမှုကို စုံစမ်းသည်။ ထိုအချိန်၌ကား ကျနုရသည် သူ့လင်ညီအစ်မကို သတ်သည်ဟု တစ်ရွာလုံးက ထင်နေကြလေပြီ။ သက်သေများ အားလုံးကလည်း ထိုအတိုင်းပင် ထွက်ကြသည်။ ပုလိပ်က သူ့ကို မေးသည့်အခါတွင်လည်း ‘ဟုတ်တယ် ကျွန်မ သတ်တယ်’ ဟု ဖြေသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့ သတ်တာလဲ’

‘အမြင်ကတ်လို့’

‘မင်းနဲ့သူနဲ့ ရန်ဖြစ်ကြသေးသလား’

‘မဖြစ်ပါဘူး’

‘သူက မင်းကို စ, ရိုက်သလား’

‘မရိုက်ပါဘူး’

‘မင်းကိုကော နှိပ်စက်သေးသလား’

‘မနိပ်စက်ပါဘူး’

သူ့ထွက်ချက်ကြောင့် ကြားရသူအားလုံး တအံ့တဩ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ချဟီဒမ်မှာ စိတ်အလှုပ်ရှားဆုံး ဖြစ်သည်။

‘မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ သူ မမှန်တာတွေကို ပြောနေတာ၊ သူ့ကို ရာဒြ အရင် စရိုက်တာ’

သူက ကြားဝင်ပြောသည်။

ပုလိပ်အရာရှိက သူ့ကို ဟန်လိုက်သည်။ ပုလိပ်အရာရှိသည် ကျန္တရကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် မေးမြန်းစစ်ဆေး၏။ မေးမြန်းစစ်ဆေးတိုင်းလည်း ကျန္တရသည် တစ်ခုတည်းသော ထိုအဖြေကိုသာ ပေးသည်။ ရာဒြက သူ့ကို စတင် ရိုက်နှက်သည်ဆိုသည့် အချက်ကို လုံးဝ ငြင်းဆိုသည်။ မိန်းမများသည် တယ်လို့လဲ ခေါင်းမာလှပါတကား။ ကျန္တရသည် ကြီးစင်ဆီသို့အဟုန်ပြင်းစွာ ပြေးလျက် ရှိလေပြီ။ သူ့ကို မည်သူကမျှ တားဆီး၍ ရမည် မထင်တော့။ မည်မျှ ဒေါသအမျက်ကြီးလိုက်ပါသနည်း။ ကျန္တရသည် သူ့ရှင်ထဲတွင် သူ့ယောက်ျားနှင့် စကားပြောလျက် ရှိသည်။ ရှင်လိုလူနဲ့ ပေါင်းနေရတာထက် သေတာက ကောင်းသေးတယ်ဟု စိတ်ထဲမှာ ပြောနေသည်။

သို့ဖြင့် စပ်စုတတ်၍ ထက်သန်လှုပ်ရှားသော အပြစ်မဲ့ အညတရ မိန်းမငယ် တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ကျန္တရသည် အကျဉ်းသား ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ကျန္တရသည် သူ လျှောက်နေကျ ရွာလယ်လမ်းအတိုင်း ပုလိပ်များ ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ လမ်းတွင် ရွာဘုရားပွဲတွင် သုံးသည့် လှည်း၊ ရွာလယ်က ဈေး၊ မြစ်ဆိပ်၊ မြေရှင်၏ အိမ်၊ စာတိုက်၊ စာသင်ကျောင်းနှင့် မိမိနှင့် အတူတကွ ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြသော သူငယ်ချင်းများ၏ မျက်လုံးများကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့သည်။ မကောင်းသတင်းတို့ဖြင့် တံဆိပ်နှိပ်ခြင်းခံရသော သူ့အိမ်ကိုလည်း အမြဲတမ်း စွန့်ခွာခဲ့ရလေပြီလား မပြောတတ်။ ကလေးများသည် သူ့နောက်မှ ဝိုင်းလိုက်ကြည့်နေကြပြီး သူ့သူငယ်ချင်းများကမူ ခေါင်းမီးခြုံကြားမှ နေ၍ သူ့ကို ချောင်းကြည့်နေကြသည်။ တချို့ကလည်း သေတ္တာနောက်မှ၊ တံခါးနောက်မှ ချောင်းကြည့်နေကြသည်။ သူတို့သည် ရှက်ခြင်း၊ စက်ဆုပ်ခြင်းတို့ကြောင့် တုန်နေကြ၏။

တွဲဖက်တရားသူကြီးရှေ့သို့ ရောက်လျှင် ကျန္တရသည် သူ့အပြစ်ကို ပြောဆိုချက်ပေးသည်။ ရာဒြက စတင်တိုက်ခိုက်သဖြင့် သူက ပြန်လှန်ခုခံရပါသည်ဟု တစ်ခွန်းမှ မပြော။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ချဟီဒမ်က သက်သေခံ

သည့်အခါတွင်မူ သူသည် စကားကို ကောင်းစွာ မပြောနိုင်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ပိုက်ကာ 'ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ ဇနီးမှာ အပြစ်မရှိပါ တရားသူကြီးမင်းရယ် ကျွန်တော် ကျမ်းကျိန်ပြောရပါတယ်' ဟု ဆိုတတ်သည်။ ထိုအခါတွင် တရားသူကြီးသည် သူ့ကို မာန်မဲကာ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် စစ်မေးသည်။ သို့ဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် အမှန်တရား ပေါ်လာလေသည်။

တွဲဖက် တရားသူကြီးသည် ထိုစကားကို လုံးဝ ယုံကြည်ခြင်း မရှိ။ အဓိက သက်သေ ဖြစ်သည့် ချာကရာဇာတိမှာ စိတ်ချယုံကြည်ရပြီး လေးစား လောက်သူလည်း ဖြစ်သည်။ သူက ထွက်ဆိုရာ၌ 'လူသတ်မှု ဖြစ်ပွားပြီး နောက် မကြာမီ ကျွန်တော်သည် အချင်းဖြစ်ပွားရာသို့ ရောက်သွားပါသည်။ ယခု ရှေ့တွင် ရှိသည့် သက်သေ ချဟိဒမ်က ဖြစ်ပျက်ပုံကို ပြောပြပြီး ကျွန်တော့် ခြေရင်းတွင် ဒူးထောက်ထိုင်ကာ အဘရယ် ကျွန်တော့်ဇနီးကို ဘယ်လို ကယ်ရမှာလဲ၊ အကြံပေးပါဦးဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်က ဘာမျှ မပြောပါ။ ထိုအခါတွင် သူက ကျွန်တော့် အစ်ကိုက ထမင်းစားချင်လို့ ထမင်းတောင်းပါတယ်၊ မရတော့ စိတ်ဆိုးပြီး သူ့ဇနီးခေါင်းကို ဓားမကြီးနဲ့ ရိုက်လိုက်ပါတယ်လို့ ပြောရင် ဇနီးသက်သာမှာလားဟု မေးပါသည်။ ထို အခါတွင် ကျွန်တော်က ရုံးတော်ကို ဘယ်တော့မှ လိမ်မပြောရဘူး၊ ရုံးတော်ကို လိမ်တာကြီးလေးတဲ့ ရာဇဝတ်မှု ဖြစ်တယ် ဟု ပြောပါသည်' စသည်ဖြင့် ထွက်ဆိုသွားသည်။

ပထမသော် ချာကရာဇာတိသည် ကျနုရ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း အတွက် ဇာတ်လမ်းများစွာကို စိတ်ကူးကြည့်သေး၏။ သို့ရာတွင် ကျနုရက သူ ကျူးလွန်ပါသည်ဟု ဇွတ်အတင်းပြောနေသည့် အခါတွင်မူ သူလည်း မကြံတတ်တော့ပြီ။ သူလည်း တရားရုံးတော်တွင် လိမ်လည် ထွက်ဆိုခြင်း မပြုလိုတော့ပြီ။ သိသမျှကို အမှန်အတိုင်း ပြောတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။ သို့ဖြင့် ချာကရာဇာတိသည် သူသိသမျှကို ထုတ်ဖော် အစစ်ခံသည်။ သူ့စိတ်ကူးဖြင့်လည်း အနည်းငယ် ဖြည့်စွက်လိုက်သေး၏။

တွဲဖက် တရားသူကြီးသည် အမှုကို စက်ရှင်ရုံးသို့ ပို့လိုက်သည်။ ထိုအဟောအတွင်း၌ကား စိုက်ပျိုးခြင်းနှင့် ရိတ်သိမ်းခြင်း၊ ရောင်းခြင်းနှင့် ဝယ်ခြင်း၊ ရယ်မောခြင်းနှင့် ငိုကြွေးခြင်း၊ ရပ်နားခြင်း မရှိသော စက်ဝိုင်း ကြီးကို လှည့်ပတ်လျက် ရှိလေသည်။ ထိုပြင် ယခင်နှစ်များကဲ့သို့ပင် မိုးရာသီ ရောက်သည်နှင့် မိုးရေစက်များသည်လည်း စိမ်းလန်းသော လယ်ကွင်းများ

ပေါ်သို့ ပြိုင်ပြိုင်ကျလာခဲ့ကြသည်။

အချိန်ရောက်သည့်အခါ၌ ပုလိပ်များ၊ သက်သေများနှင့် တရားခံတို့သည် ရုံးတော်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေသည့် ရုံးဝင်းထဲတွင် အမှုသည်များသည် မိမိတို့ အမှုခေါ်မည့် အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိကြ၏။ ကာလကတ္တားမှ ရောက်လာသည့် ရှေ့နေကြီးသည် မီးဖိုချောင်နောက်ပေးရှိ ရွံ့ဗွက်တွေ ထနေသည့် မြေကွက်ကလေး တစ်ကွက်ကို လှနေကြသည့် မြေမှု တစ်ခုအတွက် သူတို့ မြို့ကလေးသို့ ရောက်လာသည်။ ရှေ့နေကြီးတွင် လိုအပ်လျှင် တရားလိုပြသက်သေ သုံးဆယ့်ကိုးယောက်ကို စစ်ဆေးရန် စာရင်းတင်ထားသည်။ အချို့သော အမှုသည်တို့မှာ မိမိ၏ ရသင့်သည့် ပိုက်ဆံကလေး တစ်ပြားတစ်ချပ်ကို အတိအကျ ခွဲဝေယူရန် ရုံးတော်သို့ လာရောက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်ကမူ ထိုအရာများသည် သူတို့အဖို့ လောကကြီးတွင် ထိုအရာများမှ လွဲ၍ ဘာမျှ အရေးကြီးသော အရာ မရှိတော့ပြီ။ သို့ရာတွင် ချဟီဒမ်သည် ရုံးခန်းပြတင်းပေါက်မှ နေ၍ အလုပ်များနေသော ကမ္ဘာကြီးကို အိပ်မက်မက်နေသူလို ငေးကြည့်နေသည်။ ရုံးဝင်းထဲရှိ ညောင်ပင်ကြီး တစ်ပင်ပေါ်မှ ဥဩကလေး တစ်ကောင်သည် အဆက်မပြတ် အော်မြည်လျက် ရှိ၏။ သူ့ကိုမူ မည်သူမျှ တရားစွဲနိုင်မည် မထင်။

‘တရားသူကြီးရယ်၊ ဒီစကားကို ကျွန်မ ဘယ်နှစ်ခါ ပြောနေရဦးမှာတဲ့’

တရားသူကြီးက မိမိပြောသည့် စကားများကို နားလည်ခြင်း ရှိမရှိကို မေးသည်။

‘မယ်မင်း ဖြောင့်ချက်ပေးနေတဲ့ အမှုအတွက် ကျခံရမယ့် ပြစ်ဒဏ်ကို မယ်မင်း သိရဲ့လား’

‘မသိပါဘူး’

‘ကြီးတပ်ပြီး သေစားသေစေ ကျခံရမယ်’

‘တရားသူကြီးရယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မကို ဒီပြစ်ဒဏ် မြန်မြန်ကြီးပေးလိုက် စမ်းပါ။ ကြိုက်တာ ပေးပါ။ ကျွန်မ နောက်ထပ် မနေပါရစေနဲ့တော့’

ချဟီဒမ်ကို သက်သေ ဝက်ခြံထဲသို့ ခေါ်လာသည့်အခါ၌ ကျနုရသည် မျက်နှာကို တခြားသို့ လွှဲထားလေသည်။ တရားသူကြီးက.....

‘မယ်မင်း၊ သက်သေကို လှည့်ကြည့်လိုက်စမ်း၊ မယ်မင်းနဲ့ ဘာတော်
သလဲ’

ကျနုရက သူ့မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ပြီး.....

‘ကျွန်မ ယောက်ျားပါ’

‘သူက မင်းကို မချစ်ဘူးလား’

‘သိပ်ချစ်ပါတယ်’

ချဟီဒမ်ကို စစ်ဆေးသည့်အခါတွင်.....

‘ကျွန်တော် သတ်တာပါ’

ဟု ပြောသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့ သတ်တာလဲ’

‘ကျွန်တော် ထမင်းတောင်းတာ မပေးလို့ပါ’

သေသူ၏ ယောက်ျားဖြစ်သူ ဒူခီရမ်မှာ သက်သေခြံတွင် မူးမေ့လဲ
ကျ သွားသည်။ သတိပြန်ရလာသည့်အခါတွင် ‘ရာဒြကို ကျွန်တော် သတ်
တာပါ’ ဟု ပြောသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့ သတ်တာလဲ’

‘ကျွန်တော် ထမင်းတောင်းတာ မပေးလို့ပါ’

အပြန်အလှန် မေးခွန်းများလည်း မေးပြီးပြီ။ သက်သေများစွာကို
လည်း စစ်ဆေးပြီးပြီ။ တရားသူကြီး၏ စိတ်တွင် ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်
သည် မိန်းမသားတစ်ဦးကို ကြိုးစင်တက်ရမည့် အရေးမှ ကယ်တင်ရန်
အတွက် သူတို့ သတ်သည်ဟု ပြောနေခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်
သည်။ သူတို့အထဲတွင် ကျနုရတစ်ယောက်သာလျှင် ပုလိပ်ဌာနမှသည်
ရုံးတော်အထိ သူသတ်ပါသည်ဟု တစ်ဖြောင့်တည်း ထွက်ဆိုခဲ့သည်။ ရှေ့နေ
နှစ်ယောက်တို့သည် သူတို့ စေတနာဖြင့် မိန်းမငယ်ကို ကြိုးစင်မှ ကယ်တင်ရန်
ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး၌ သူတို့လည်း လက်လျှော့သွား
ကြလေပြီ။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက အသားညိုညို၊ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းနှင့်
သုငယ်မလေး။ အိုးပုတ်၊ ချိုးရုပ်များကို ခွဲခွာလာခဲ့စဉ်က၊ အဖေအိမ်မှ ထွက်
လာခဲ့ကာ ယောက္ခမအိမ်သို့ လိုက်လာခဲ့စဉ်က ထိုအဖြစ်မျိုးကို တွေ့မည်ဟု
မည်သူ မျှော်လင့်ပါမည်နည်း။ အဖေကမူ သူ့သမီးကလေးကို လူကောင်း
သူကောင်းနှင့် ပေးစားလိုက်ရပြီဟု စိတ်ချနေပေလိမ့်မည်။

ထောင်ထဲက ကြိုးစင်တွင် ကြိုးကွင်းကို ပြင်ပြီးသည့်အခါတွင်

၁၆၀ ♦ မြသန်းတင့်

ဆရာဝန်ကြီးက သနားသဖြင့် ကျန္တရကို မေးသည်။

‘ကျန္တရ၊ မင်း ဘယ်သူ့ကို တွေ့ချင်သေးသလဲ’

‘အမေ့ကို နောက်တစ်ခါ တွေ့ချင်ပါတယ်’

‘မင်းယောက်ျားက မင်းကို တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောနေတယ်၊ ခေါ်ပေးရမလား’

‘သူ့ တွေ့မယ့်အစား ကျွန်မ သေပစ်လိုက်တော့မယ်’ ဟု ကျန္တရက ပြောသည်။

(ရာဝိန္ဒာနတ် တဂိုး၏ Punishment ကို ပြန်ဆိုသည်။)

[၁၉၉၃၊ ဇူလိုင်လ၊ ရန်ကင်းပွင့်]

မင်္ဂလာကျသော ဖူးစာနတ်

ပရာဇာပတိ အမည်ရှိသော ဖူးစာရေးလိပ်ပြာနတ်သည် ကျွန်တော့် နဖူးပေါ်သို့ သက်ဆင်းကာ ကျွန်တော့် ကံကြမ္မာကို စီမံဖန်တီးခြင်း မပြု သေးပါ။ သို့ရာတွင် ဖူးစာရေးလိပ်ပြာနတ်သည် ကျွန်တော့်စိတ်ကူးတည်း ဟူသော ကြာပွင့်ပေါ်သို့ကား အတောင်ဖျားဖြင့် ခတ်သွားခဲ့ပါပြီ။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော့်အသက်မှာ တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်သာ ရှိပါသေးသည်။ ထိုအချိန်မှ စ၍ ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာပြီး ပြန်အိပ်၍ မရသူ တစ်ဦးကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်တော့် အပေါင်းအသင်း၊ ကျွန်တော့် ဆွေမျိုးတော်တော် များများမှာမူ ယခုအချိန်တွင် အိမ်ထောင် နှစ်ခါကျ၊ သုံးခါကျတွေ ဖြစ်ကုန် ကြပါပြီ။ ကျွန်တော်သာလျှင် နောက်တန်းခုံတွင် ထိုင်ရင်း ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသော ကျွန်တော့် ကမ္ဘာလောကကြီး၏ မျက်နှာကြက်မှ ထုပ်တန်းများကို ရေတွက်ရင်း တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီးဘဝဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အသက် ၁၄ နှစ်တွင် တက္ကသိုလ်ဝင်စာမေးပွဲကို အောင်ခဲ့ပါသည်။ ထိုခေတ်က အိမ်ထောင်ပြုရာတွင်လည်းကောင်း၊ တက္ကသိုလ် ဝင် စာမေးပွဲဝင်ရာတွင် လည်းကောင်း အသက်ကန့်သတ်မှု မရှိသေးပါ။ ကျွန်တော်သည် စာမေးပွဲနီးမှ ကပ်၍ စာကျက်သူမျိုး မဟုတ်သည့်အတွက် ကိုယ်ခန္ဓာ အစာကြေချက်မှုနှင့် စိတ်ဓာတ် အစာကြေချက်မှုတို့တွင် ကသိက အောက်ဖြစ်ခြင်းမျိုး မရှိခဲ့ပါ။ ကြွက်တစ်ကောင်သည် စာ၍ ရသည့်အရာရာ၊

စာ၍ မရသည့်အရာပါ တွေ့မရှောင် အကုန် ကိုက်ဖြတ်သကဲ့သို့ ကျွန်တော် သည်လည်း သင့်လျော်သည့် အရာ မသင့်လျော်သည့် အရာ ရွေးမနေတော့ဘဲ မျက်စိအောက်တွင် ရောက်လာသမျှ စာတွေကို အကုန်ဖတ်ပါသည်။ လောက၌ ကျောင်းစာအုပ်များအပြင် အခြားသော စာအုပ်များစွာရှိသည့် နည်းတူ ကျွန်တော်၏ စာပေ စကြာဝဠာကြီးတွင်လည်း ကျောင်းသင်ခန်းစာ အပြင်ဘက်က နေမင်းကြီးသည် ကျောင်းသင်ခန်းစာ ကမ္ဘာမြေကြီးထက် ဆယ့်လေးဆလောက် ကြီးနေပါသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော့် သင်္သကရိုက်ဆရာက ဗေဒင်ဟောထားသည့်တိုင် ကျွန်တော်သည် စာမေးပွဲကိုတော့ ဝင်မြေ ခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်တော့်အဖေမှာ တွဲဖက် တရားသူကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော်တို့မှာ ဆတ်ရှိရာ ဂျာဟာနာဘတ် (သို့မဟုတ်) အခြားတစ်နေရာရာ စသည်တို့သို့ ပြောင်းရွှေ့နေကြရပါသည်။ ယခု ဖော်ပြမည့် အဖြစ်အပျက် တွင် ခုနှစ်သက္ကရာဇ်၊ နေရာ၊ ပုဂ္ဂိုလ် အမည်နာမတို့သည် စိတ်ကူးမျှသာ ဖြစ်ကြောင်းကို ဤနေရာတွင် ဖော်ပြထားလိုပါသည်။ စာပေဝါသနာကြောင့် မဟုတ်ဘဲ သိချင်စိတ်ဖြင့် ဖတ်သော စာဖတ်သူများကမူ စိတ်ပျက်ကောင်း စိတ်ပျက်သွားကြလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော့်အဖေမှာ နယ်သို့ ထွက်သွားပါသည်။ အမေမှာလည်း ထုံးစံအတိုင်း အိမ်တွင် ဥပုသ်သီတင်းစောင့်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်တွင် ဗြဟ္မဏထမင်းချက် တစ်ယောက်ကို ထားလေ့ရှိပါသည်။ ထို အခါမျိုးတွင် ကျွန်တော်၏ သင်္သကရိုက်ဆရာသည် အမေ၏ အခါတော်ပေး ဖြစ်ပါသည်။ အမေသည် သင်္သကရိုက်ဆရာကို လွန်စွာ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ အဖေကမူ အမေနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်ပါသည်။

တစ်နေ့တွင်မူ အမေသည် ထုံးစံအတိုင်း ပူဇော်ပသရာတွင် ကျွန်တော် သည်လည်း အမေ ဗေဒင်တွက်ချက်ရမည့် ပစ္စည်းထဲတွင် တစ်ခု ဖြစ်လာ ပါသည်။ ပြဿနာမှာ ဤသို့ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်မှာ ကာလကတ္တာကောလိပ်သို့ တက်ရတော့ မည့်အချိန် ဖြစ်ပါသည်။ သဘောမှာ သားနှင့် ခွဲရတော့ အမေ အတွက် သောကကို သက်သာအောင် လုပ်ပေးရန် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် မရှိသည့် အချိန်တွင် အမေသည် သတို့သမီးကလေးငယ် တစ်ယောက် ရှာထားပြီး ထိုသတို့သမီးကလေးငယ်ကို သူ့ပေါင်ပေါ်တွင် တင်ကာ ကျွန်တော့်အစား

အလွမ်းပြေ မွေးမြူချင်နေပါသည်။ ကျွန်တော့် စာပြဆရာ ပဏ္ဍိတ်ကြီး၏ သမီး ကရှိရှိပါရီမှာ အမေ့သဘောကျ ဖြစ်ပါသည်။ အသက်ကလည်း အတော် ဖြစ်ပါသည်။ လိမ္မာရေးခြားလည်း ရှိပါသည်။ ဇာတာချင်းလည်း တည့်ပါ သည်။ ထို့ပြင် ဗြဟ္မဏ တစ်ယောက်၏ သမီးငယ်ကို အုပ်ထိန်းရေးတာဝန် မှ လွတ်ကင်းအောင် လုပ်ပေးရသည့် ကုသိုလ်ကလည်း အလွန်ကြီးပါသည်။

အမေသည် တော်တော် စိတ်လှုပ်ရှားနေပါသည်။ ကလေးငယ် သတို့ သမီးကို ကြည့်ချင်သည်ဟု အမေက အရိပ်အမြွက် ပြောလိုက်ရုံဖြင့် ပဏ္ဍိတ် ကြီးကလည်း သူ့မိသားစုသည် မနေ့ညကပင် တောမှ ရောက်လာကြောင်း၊ သမီးငယ်လည်း ပါလာကြောင်းဖြင့် ပြောပြပါသည်။ အမေသည် ကြာကြာ မစဉ်းစားတော့ပါ။ ဗြဟ္မဏမျိုး ဖခင်အား သမီး တာဝန်ကို ပေါ့အောင်လုပ် ခြင်းသည် ကုသိုလ်ရသည်ဟူသော အတွေးဖြင့်ပင် ကလေးသတို့သမီးကို ချွေးမလောင်းအဖြစ် အတည် ပြုလိုက်ပါသည်။

‘မိန်းကလေးရဲ့ ဇာတာက ထူးခြားတယ်’ ဟု အမေက ဆိုပါသည်။ ယင်းမှာ မိန်းကလေးတွင် အဆင်းလက္ခဏာ မရှိသည့်တိုင် လုံလောက်ပြီ ဆိုသည့် သဘော ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုသတင်းစကားကို မိန်းကလေးအဖောက်မှ လည်း ကြားရပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို သင်္သကရိုက် ကြိယာပုဒ်များ၏ တွဲဖက် ပုံကို သင်ကြားပေးနေသည့် ပဏ္ဍိတ်ကြီးသည် ကြိယာများ တွဲဖက်ပုံကို သာမက သူ့သမီးနှင့် ကျွန်တော်တို့ကို တွဲဖက်ပေးလိုသည်ကို မြင်ရသည့် အခါတွင် ကျွန်တော်သည် စိတ်မသက်သာ ဖြစ်နေပါသည်။ ပုံပြင်ထဲတွင် ဂါထာမန္တန်ဖြင့် မန်းမှုတ်လိုက်သည့်အခါ နာမ်ပုဒ်များသည် သူတို့၏ အဝတ် တန်ဆာများကို ချွတ်ကာ နတ်သမီးကလေးများအဖြစ် အသွင်ပြောင်းသွား သည်နှင့် တူနေပါသည်။

တစ်ညနေတွင်မူ အမေသည် ကျွန်တော့်ကို သူ့အခန်းသို့ ခေါ်ပြီး.....

‘ရှာနူးရေ.....ဟောဒီ သရက်သီးတွေက ပဏ္ဍိတ်ကြီးတို့အိမ်က ပို့လိုက်တာကွယံ၊ တော်တော် ချို့တယ်၊ စားကြည့်စမ်း’ ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်တော့်ကို သရက်သီး အလုံးအစိတ် ကျွေးပြီး နောက်ထပ် အစိတ် ထပ်ကျွေးလိုက်လျှင် ဓာတ်တူနံ့တူ ဖြစ်သွားမည်ဟု ထင်ပုံရပါသည်။ ထို အချိန်၌ ကာရှိရှိပါရီသည် အမေပေါင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေပါသည်။ ကျွန်တော့် မှတ်ဉာဏ်မှာ ခပ်ဝါးဝါးတော့ ဖြစ်နေပါပြီ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် မှတ်မိ

သလောက်ဆိုလျှင် ကာရှိုဂါရီ၏ ခေါင်းပေါ်တွင် ဆံညှပ်ကလေး တစ်ချောင်း ထိုးထားပါသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် ကာလ ကတ္တာတိုက်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်မှ ချုပ်သော ဖဲအင်္ကျီကလေးကို ဝတ်ထားပါသည်။ ဖဲအင်္ကျီကလေးမှာ ဖဲကြီး အနီ၊ အပြာနှင့် ဇာနား ကလေးတွေ တပ်ထားပါသည်။ ကျွန်တော် မှတ်မိ သလောက်ဆိုလျှင် သူ့အသားမှာ ခပ်မည်းမည်း ဖြစ်ပါသည်။ မျက်ခုံးထူ ပါသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေပါသည်။ ယဉ်ပါး နေသော တိရစ္ဆာန်ကလေး တစ်ကောင်၏ မျက်လုံးမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန် သွင်ပြင်တို့ကိုမူ ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ပါ။ ဖန်ဆင်းရှင်၏ အလုပ်ရုံထဲတွင် သူမသည် အပြီးသတ် ဖွံ့ဖြိုးသည့် ပုံဏ္ဍာန်ကိုတော့ မဆောင်သေးပါ။ မည်သို့ ဆိုစေ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ကျိုးနွံမည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ပုံ ရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘဝင်မြင့်သွားပါသည်။ အဲဒီ ဆံညှပ်နဲ့ ဖဲအင်္ကျီ ဝတ်ထားတဲ့ ကောင်မလေးဟာ တစ်နေ့မှာ ငါ့မယား ဖြစ်ရတော့မယ်၊ ငါက သူ့အရှင်သခင် ဖြစ်ရတော့မယ်ဟု တွေးမိပြီး ကျေနပ်သွားပါသည်။ ကျွန် တော့်တွင် အခြား အဖိုးတန်အရာများကို ရအောင် ကြိုးပမ်း အားထုတ်ခဲ့ ရသော်လည်း ယခုမူ မယားတစ်ယောက်ကို အားမထုတ်ရဘဲနှင့် ရပြီ။ လက်ညှိုးကလေးတစ်ချောင်း ထောင်ဖြုတ်ရုံမျှသာ ရှိသည်ဟု တွေး၍ ပီတိ ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အဖေကို ကြည့်ပြီး ဇနီးမယားဆို သည်မှာ မည်သို့ ရှိသည်ကို နားလည်ခဲ့ပါသည်။ အဖေသည် ဘာသာရေးနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အလေးမထားသည့်တိုင် အမေက မယားတော် ငါးပါးကို စောင့်သည့် သာဗီတိနတ်ကို ကိုးကွယ်လျှင် ကျိတ်၍ သဘောကျ နေတတ် ပါသည်။ အဖေသည် အဖေကို ချစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် အဖေစိတ်ဆိုးအောင်၊ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်အောင်ကား မလုပ်ရဲရှာပါ။ အဖေသည် အဖေ ထိုသို့ ဖြစ်သည်ကို အရသာခံပြီး သဘောကျနေတတ်ပါသည်။ နတ်ဖြစ်၍ အကိုးကွယ် ခံရခြင်းမှာ နတ်တို့အဖို့ အကြောင်းမဟုတ်ပါ။ သူတို့ ရထိုက်သော အခွင့်အရေး ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် လူကမူ အကိုးကွယ်ခံရလျှင် ယစ်မူးပြီး ကျေနပ်နေတတ်ပါသည်။ ထိုနေ့ကမူ အသက်ဆယ်လေးနှစ်သာ ရှိသေးသည့် ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ကို ကိုးကွယ်မည့်သူ တစ်ဦး ရှိပြီဟူ၍ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်လျက်ရှိကာ ကောင်မလေး၏ ရုပ်ရည် သွင်ပြင်ကိုပင် ကောင်းကောင်း သတိမထားလိုက်တော့ပါ။ ကျွန်တော်သည် ထိုနေ့က အားရကျေနပ်စွာဖြင့်

သရက်သီးများကို စားပစ်လိုက်ရာ သုံးလုံးမျှသာ ကျန်ပါတော့သည်။ ကျွန်တော့် တစ်သက်တွင် ထိုမျှလောက် တစ်ခါမျှ မစားဖူးပါ။ မတန်တဆ စားခဲ့မိသဖြင့် တစ်ညနေလုံး နောင်တရနေပါသည်။

ကာရိုရှာဝါရီကိုမူ ကျွန်တော်တို့ ကိစ္စကို ပြောထားခြင်း မရှိပါ။ သို့ရာတွင် အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် သူ့ကို ပြောပြမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုနောက်တွင်မူ ကာရိုရှာဝါရီသည် ကျွန်တော့်ကို မြင်လျှင် ခပ်ရှက်ရှက် ဖြစ်နေပြီး ပုန်းနေတတ်ပါသည်။ သူ ထိုသို့ ရှက်ရွံ့ရွံ့ ဖြစ်နေပုံကို မြင်လျှင် ကျွန်တော် ကျေနပ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်က တစ်နေရာတွင် လူတစ်ယောက်ဖြစ်လာပြီး အခြားသူတစ်ယောက်ကို ထိုသို့ စိတ်လှုပ်ရှားအောင် လုပ်နိုင်သည်ဟူသော အတွေးသည် ကျွန်တော့်အဖို့ သိပ္ပံပညာနိယာမတစ်ခုနယ် စွမ်းပကားထက်လေစွ တကားဟု တွေးမိပြီး များစွာ အားရကျေနပ်မိပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်ရုံ၊ ကျွန်တော့် ပြုမူ လှုပ်ရှားပုံကို မြင်ရုံမျှဖြင့် တစ်ပါးသူတွင် ရှက်ခြင်း၊ ကြောက်ခြင်းတို့ ဖြစ်ပေါ်သည်ဟု တွေးမိသည့်အခါတွင်လည်း တအံ့တဩ ဖြစ်ရပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို ထိုသို့ရှောင်ပုန်းနေသည့် ကာရိုရှာဝါရီကို မြင်ရသည့်အခါတွင် လည်း သူသည် ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်း၊ ကျွန်တော်နှင့် အရင်းနှီးဆုံးသူ ဖြစ်ကြောင်းကို ဖော်ပြနေသကဲ့သို့ ရှိပါသည်။

ဘာမဟုတ်သည့် ကောင်လေး တစ်ယောက် အဖြစ်မှ ဇာတ်လိုက် ဖြစ်လာရသည့်အခါတွင် ကျွန်တော် သွေးကြီးချင်သလိုလို ဖြစ်လာပါသည်။ အဖေသည် ထမင်းဟင်းချက် မကောင်းလျှင်၊ အိမ်မှုကိစ္စတွင် တစ်ခုခု ချွတ်ယွင်းလျှင် အမေ့ကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းတတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ထိုသို့ လုပ်မည်ဟု စိတ်ကူးထားပါသည်။ အမေသည် တစ်ခုခုလုပ်ချင်လျှင် အဖေက သဘော မတူမည်ကို သိပါသည်။ ထိုအခါ၌ အမေသည် မာယာ ပရိယာယ်ဖြင့် အဖေ့ကို ဖြားယောင်း တတ်ပါသည်။ ကာရိုရှာဝါရီသည်လည်း ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် ထိုအတိုင်း လုပ်မည်ဟု ကျွန်တော် မြင်ယောင်နေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကာရိုရှာဝါရီကို လက်ဝတ်လက်စားတွေ ဝယ်ပေးမည်၊ ငွေစက္ကူတွေ ပေးမည်၊ ကာရိုရှာဝါရီသည် ပြတင်းပေါက်တွင် ထိုင်၍ ဆာရီဖြင့် မျက်ရည်တွေကို သုတ်နေမည်၊ ထိုအခါတွင် ကျွန်တော်က မသိချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်မည်။

ယောက်ျားကလေးများသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားကိုးရှိရမည်ဟု အဖေ

ခိုင်ခိုင်မာမာ ယူဆထားပါသည်။ အခန်းကို ကိုယ့်ဘာသာ ရှင်းရပါသည်။ အဝတ်အစားတွေကို ဂရုတစိုက် သိမ်းရပါသည်။ ကိုယ့်ကိစ္စကို ကိုယ့်ဘာသာ လုပ်ရပါသည်။ သို့ရာတွင် အိမ်ထောင်သည် ဘဝကို ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ မိဘများကို ကြည့်၍ ငယ်စဉ်ကတည်းက အိမ်ထောင်သည် ဘဝကို ကျွန်တော် နားလည်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ကူး အသစ်အဆန်း မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့် အိမ်ထောင်သည် ဘဝကို ကျွန်တော် ဤသို့ တွေးကြည့် ပါသည်။

တနင်္ဂနွေ နံနက်စာ စားပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာပေါ် တွင် ပက်လက်လှဲကာ သတင်းစာ ဖတ်မည်။ ကျွန်တော့် လက်ထဲတွင် တမာကူအိုးမှ ပိုက်ကို ကိုင်ထားပါသည်။ အိပ်ငိုက်လာသည့်အခါတွင် ပိုက် သည် အောက်သို့ လွတ်ကျသွားပါသည်။ ကာရိုဂျူဂါရီသည် ဝရန်တာတွင် ထိုင်ပြီး ခဝါသည်ကို ပေးဖို့ အဝတ်တွေကို ရွေးနေပါသည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပါသည်။ သူက ပြေးလာပြီး ကြမ်းပြင်တွင် ကျနေသည့် တမာကူပိုက်ကို ကောက်ပေးပါသည်။ ကျွန်တော်က 'ဧည့်ခန်းထဲက ဗီရို တတိယအဆင့်မှာ အဖုံးအပြာနဲ့ ဖုံးထားတဲ့ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ထူထူကြီး ရှိတယ်၊ ယူပေးစမ်း' ဟု ပြောပါသည်။ ကာရိုဂျူဂါရီက အပြာဖုံး စာအုပ်ကြီးကို ယူ လာပါသည်။ 'ဟာ....ဒီစာအုပ် မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဒီထက် ထူတယ်၊ အနှောင့်မှာ ရွှေစာလုံးတွေ ထိုးထားတယ်' ဟု ပြောပါသည်။ ကာရိုဂျူဂါရီသည် အစိမ်းအဖုံး ဖုံးထားသည့် စာအုပ်ကြီးကို ယူလာသည်။ ကျွန်တော်က စိတ်တိုတိုဖြင့် စာအုပ်ကြီးကို ကြမ်းပေါ်သို့ ဗုန်းခနဲ ပစ်ချလိုက်ပြီး ထရပ်သည်။ ကာရိုမှာ မျက်နှာကလေး ငိုမဲ့မဲ့ဖြင့် မျက်ရည်တွေ ဝဲနေသည်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ထရှာသည်။ စာအုပ်မှာ တတိယအဆင့်တွင် မဟုတ်ဘဲ ပဉ္စမအဆင့်တွင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် စာအုပ်ကို ယူလာကာ ကိုယ့်အမှားကို တစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ အိပ်ရာပေါ်တွင် ပြန်လှဲနေသည်။ ကာရိုသည် ခေါင်းငုံ့ ထွက်သွား ကာ ခဝါသည်မိန်းမကြီးကို အဝတ်တွေ ရွေးပေးနေသည်။ သူ့ယောက်ျား အေးအေးလူလူ အနားယူနေတုန်းတွင် ကသိကအောက် ဖြစ်အောင် လုပ်မိ သည့်အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသည်။ ဤသည်မှာ သူနှင့် ကျွန်တော်တို့ လင်မယားဘဝ ရှုခင်းဖြစ်သည်။

အဖေသည် နယ်သွားပြီး ဓားပြမှု တစ်မှုကို စစ်နေသည်။ ကျွန်တော့် မှာ အိမ်တွင် ထိုင်ရင်း ကျွန်တော်၏ အိမ်ထောင်သည် ဘဝကို စိတ်ကူး

ကြည့်နေသည်။ ထိုအတောအတွင်း ပဏ္ဍိတ်ကြီး၏ အပြောအဆိုမှာ ရင်
ရင်းနှီးနှီး ဖြစ်လာသည်။ အမူအရာကလည်း ချိုသာ ပျော့ပျောင်းလာသည်။

အဖေသည် အမှုစစ်ပြီးနောက် နယ်မှ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာပါ
သည်။ အမေသည် အဖေစားမည့် ဟင်းထဲသို့ အမွှေးကြိုင်တို့ကို တစ်ခုပြု
တစ်ခု ကျွမ်းကျင်စွာ ခတ်သလို ကျွန်တော်တို့ ကိစ္စကိုလည်း တစ်ဆင့်
ပြီး တစ်ဆင့် ကျွမ်းကျင်စွာ ပြောပြသည်။ အဖေသည် ပဏ္ဍိတ် လောဘ
ကြီးသည်ဟု ဆိုကာ ပဏ္ဍိတ်ကြီးကို မုန်းသည်။ ထိုအခါတွင် အမေသည်
ပဏ္ဍိတ်ကြီးအကြောင်းကို မနှစ်သက်သလို ပြောပြကာ သူ့ဇနီးနှင့် သမီးတို့
ကမူ ထိုသို့ မဟုတ်ကြောင်း၊ စိတ်ကောင်း သဘောကောင်း ရှိကြောင်း ကို
ပြောပြသည်။ သို့ရာတွင် ကံဆိုးချင်တော့ ပဏ္ဍိတ်ကြီး အကြားသန်သဖြင့်
ကျွန်တော်တို့ သတင်းမှာ မသိချင်အဆုံး ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်
ယောက်ကို စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးကြောင်း၊ နေ့ကောင်းရက်သာ ရွေးဖို့သာ
ကျန်တော့ကြောင်း စသည့် သတင်းများ ဖြစ်သည်။ ဤအကြောင်းကို မသိ
သူဟူ၍ မရှိတော့။ အမှန်အားဖြင့်မူ ပဏ္ဍိတ်ကြီးသည် အဖေ့ရုံးကို လက်ထပ်
မင်္ဂလာခန်းမအဖြစ် အသုံးပြုခွင့်ပေးဖို့ အဖေ စာရေးကြီးထံတွင်ပင် တီးခေါက်
စုံစမ်းကြည့်ပြီးပြီ။ အားလုံးကပင် မင်္ဂလာဆောင်ကို ဝိုင်းဝန်းကူညီရန် ကတိ
ပေးကြသည်။ ရှေ့နေများက ဆိုလျှင် သူတို့ ပိုက်ဆံဖြင့် စုပြီး မင်္ဂလာစရိတ်
ခံမည်ဟုပင် ဆိုကြသည်။ ကျွန်တော်တို့မြို့ ဆယ်တန်းကျောင်းက ကျောင်း
ကော်မတီ အတွင်းရေးမှူး၏ သားက ဆိုလျှင် မင်္ဂလာဩဘာ စာဖတ်ဖို့
သင်္သကရိုက်လို ဩဘာစာ တစ်ပုဒ်ကိုပင် ရေးထားသည်။ ကျွန်တော်တို့
နှစ်ဦးအား လနှင့် ကုမုဒြာကြာဟု ရှေးအစဉ်အလာအတိုင်း ဖွဲ့ဆိုထားသည်။
သူ့အဖေက မိတ်ဆွေတွေ ရှေ့တွင် သူ့သားရေးသည့် ဩဘာစာကိုပင် ဖတ်
ပြနေသေးသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူ့သားသည် အလားအလာ ရှိသည့် လူတော်
တစ်ယောက်ဟု လူအများရှေ့တွင် ပွဲထုတ်ချင်ဟန်တူသည်။

ထိုသို့ဖြင့် ကျွန်တော်အဖေ အိမ်ဝသို့ ရောက်သည်နှင့် ထိုသတင်း
များ အားလုံးကို မသိချင်အဆုံး ဖြစ်နေလေပြီ။ ထို့နောက် မကြာပါ။ အမေ
ငိုပွဲဆင်ရခြင်း၊ ထမင်း မစားဘဲ နေခြင်း၊ အိမ်တွင် ဆုဆူပူပူ ဖြစ်ခြင်း၊
အိမ်ဖော်များအား အကြောင်း မရှိ ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်း၊ အမှုများကို ပလပ်
ခြင်း၊ ပြင်ထန်သည့် စီရင်ချက်များချခြင်း၊ ပဏ္ဍိတ်ကြီးနှင့် သူ့ သမီးငယ်
ကာရှိရှိဝါရီတို့ကို အိမ်မှ နှင်ထုတ်ခြင်း၊ ထို့နောက် ကျွန်တော်အား အမေနှင့်

ခွဲပြီး ကျောင်းမဖွင့်ခင် ကာလကတ္တားသို့ ပို့လိုက်ခြင်း စသည် အဖြစ်အပျက်များသည် ဆက်တိုက် ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော့် မျှော်လင့်ချက်များမှာလည်း ပေါက်ကွဲသွားသော ပူဖောင်းကဲ့သို့ ပြားချပ်သွားခဲ့ပါသည်။ လေဟာန်ကို စီးပြီး ကောင်းကင်ထဲတွင် ပျံဝဲနေသည့် ကျွန်တော်သည် ဗုန်းကန် ပြန်ကျလာပါသည်။

J

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်၏ အိမ်ထောင်ရေး ခရီးသည် စကတည်းက ယဉ်သကို ဆိုသကဲ့သို့ အခက်အခဲနှင့် တွေ့ခဲ့ရပါသည်။ ထို့နောက်တွင် ဖူးစာရေး လိပ်ပြာနတ်သည် ကျွန်တော့်အပေါ်သို့ မကြာခဏ လာ၍ ဝဲတတ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအကြောင်းတို့ကိုမူ ကျွန်တော် အကျယ်မရေးတော့ပါ။ ကျွန်တော် အရေးနိမ့်မှု သမိုင်းကို အတိုချုပ်သာ ရေးပါတော့မည်။ အသက် နှစ်ဆယ်မပြည့်မီ၌ ကျွန်တော်သည် မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော့်အိတ်ထဲတွင် ဘွဲ့လက်မှတ်တစ်ခု၊ ကျွန်တော့် နာခေါင်းပေါ်တွင် မျက်မှန်တစ်လက်နှင့် ကျွန်တော့် နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် တိနေအောင် ဖြတ်ထားသည့် နှုတ်ခမ်းမွေး တစ်တန်းနှင့် ဖြစ်လာသည်။ ထိုအချိန်က အဖေမှာ ရမ်ပူရတ်တွင်လား၊ နိုဝါဒီလီတွင်လား၊ ဘားရ်ဆတ်တွင်လား မသိပါ။ ယခု အချိန်တွင် ကျွန်တော့်မှာ ပညာသမုဒ္ဒရာကို ကူးခတ်ပြီးနောက် ဥစ္စာဘီးကို လှည့်ရန်သာ ကျန်ပါတော့သည်။ အဖေသည် ယခင်က သူ့လူကြီး ဖြစ်ခဲ့သည့် သခင်ဆပ်များကို လိုက်လံစုစမ်းသော်လည်း သူ့ဆရာရင်းမှာ ကွယ်လွန်သွားပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် အားကိုးရာ မရှိတော့ဘဲ ချောင်ကျသည့် ပန်ဂျပ်ပြည်နယ်ထဲသို့ ပြောင်းရပါသည်။ ဆရာရင်း တစ်ယောက် ဘင်္ဂလားပြည်နယ်ထဲတွင် ရှိနေသေးသော်လည်း ကတိတွေသာ ပေးပြီး လက်တွေ့ကျတော့ ဘာမျှ ထိထိရောက်ရောက် လုပ်မပေးနိုင်ပါ။

ကျွန်တော့်အဘိုး တွဲဖက် တရားသူကြီး ဖြစ်စဉ်ကမူ ကျွန်တော်တို့ အမျိုးအစို့ ဆရာရင်းတွေ အများကြီး ရှိပါသည်။ မြစ်ကမ်းနှစ်ဖက်တွင် ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် သွားနေသည့် ကူးတို့ သင်္ဘောလို အငြိမ်းစားယူခြင်းနှင့် အလုပ်လုပ်ခြင်းဆိုသည့် ကမ်းနှစ်ဖက်ကို ကူးချင်တိုင်း ကူး၍ ရပါသည်။ ယခုမူ ခေတ်မကောင်းတော့သဖြင့် အဖေသည် ကျွန်တော့်ကို အစိုးရ

ဝန်ထမ်းတည်း ဟူသော ရွှေလှောင်ချိုင့်မှ ထုတ်ကာ ကုန်တိုက် တစ်တိုက်တွင် ဝင်ရောက် အလုပ်သွင်းရမည်လောဟု စဉ်းစားနေပါသည်။

ထိုစဉ် အဖေသည် ဗြဟ္မဏမျိုး တစ်ယောက်၏ သမီးတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော့်အတွက် သွားတွေ့ပါသည်။ ဗြဟ္မဏမျိုးမှာ ကန်ထရိုက်တာကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ပိုက်ဆံတော်တော် ရှိပါသည်။ ကျွန်တော် ရောက်သွား သည့်အခါတွင် ခရစ္စမတ်ပွဲတော်ကို အကြောင်းပြုကာ လိမ္မော်သီးတွေ၊ လက်ဆောင်တွေ ကျွန်တော်တို့ အိမ်သို့ လာပို့ပါသည်။ အဖေအိမ်မှာ ကန် ထရိုက်တာကြီး၏ အိမ်နှင့် မျက်စောင်းထိုးတွင် ရှိပါသည်။ မဟာဝိဇ္ဇာလည်း အောင်၊ တွဲဖက်တရားသူကြီး၏ သားလည်း ဖြစ်သူတစ်ယောက်သည် သမီးရှင် တစ်ယောက်အတွက် စိတ်ချရသော ရွှေပေါင်သတ် အာမခံ စာချုပ်ကြီး တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကန်ထရိုက်တာကြီးက ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ တီးခေါက် ကြည့်ပါသည်။ ကန်ထရိုက်တာကြီးမှာ လက်တံရှည်သူ ဖြစ်သည့် အလျောက် သူ့တီးခေါက်သံသည် ကျွန်တော့်အဖေ၏ နှလုံးသားကို သွား ထိပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်ကမူ ထိုထက် အရေးကြီးသော ကိစ္စများကို စိတ်ရောက်နေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အသက်နှစ်ဆယ် ကျော်ပါပြီ။ မယားကောင်း တစ်ယောက်မှအပ မည်သည့် ရတနာမျိုးကိုမှ ကျွန်တော် မလိုချင်ပါ။ ထို့ပြင် ကျွန်တော့်တွင် စိတ်ကူးမျှော်မှန်းချက်တွေလည်း ရှိပါသေး သည်။ မယားကောင်းဟူသော သတ်မှတ်ချက်နှင့် ပတ်သက်၍မူ အခြားသူ များ၏ သတ်မှတ်ချက်နှင့် မတူပါ။ ထိုခေတ်က ဘင်္ဂလားပြည်နယ်က မိ သားစု ဘဝဆိုသည်မှာ အလွန် ကျဉ်းမြောင်းပါသည်။ အသိပညာနှင့် ဆိုင် သောဘဝမှာ ကျယ်ပြန့်ပြီး အစဉ်အမြဲလိုလို ရှေ့သို့ တိုးစက်အောင် ကြိုးပမ်း နေရပါသည်။ မိသားစု ဘဝ၊ အိမ်ထောင်ရှင် ဘဝမှာမူ အသေးအဖွဲကလေး တွေထဲတွင် နစ်မြုပ်နေရပါသည်။ ထိုဆန်ကျင်ဘက်နှစ်ခုကို ကြည့်၍ ကျွန် တော် မကျေမနပ် ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အိမ်တွင်းမူလုပ် သိမ်း ထုပ်သေချာဆိုသည့် မိန်းမမျိုး၊ နောက်မှသာ လိုက်တတ်သည့် မိန်းမမျိုးကို မလိုချင်ပါ။ အမှန်အားဖြင့် ကျွန်တော်သည် ကောလိပ်ကျောင်းက ထွက်က တည်းက 'ခေတ်မီသည်' ဟု ဇာတ်ပွဲများတွင် ပြောလေ့ရှိသော လူစားမျိုး ဖြစ်နေပါသည်။ ထိုသို့သော လူငယ်မျိုးတွေ ယခုအချိန်တွင် အများကြီး ဖြစ်နေပါပြီ။ ရှေးအစဉ်အလာကို မျက်ကန်းသဖွယ် လိုက်နာနေခြင်းသည် ခေတ်နောက်ကျပြီး မြဲပြင် ပြောင်းလဲမှုကိုလည်း အတွင်းမှ လုပ်ရမည်ဆို

သည့် အယူအဆကို လူငယ်တော်တော် များများ လက်ခံနေကြပါသည်။

ရှုနတ်ကုမားဆိုသော ကျွန်တော်သည် ထိုအမျိုးအစားထဲတွင် ပါဝင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်သာ ကျွန်တော်သည် ဩဇာတိက္ကမလည်း ရှိ၍ သမီးပျိုတစ်ယောက်တည်း ရှိသည့် ဗြဟ္မဏမျိုး ကန်ထရိုက်တာကြီး၏ ငွေအိတ်ဖောင်းဖောင်းကြီး ရှေ့တွင် ဦးညွတ်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ‘မင်္ဂလာပွဲအတွက်တော့ အတိတ်ကောင်း နိမိတ်ကောင်းပေါ့ကွာ’ ဟု အဖေက ပြောပါသည်။ ကျွန်တော် ဘာမျှ ပြန်မပြောလိုက်ပါ။ သို့ရာတွင် မည်သို့ အသုံးချရမည်ကို စဉ်းစားနိုင်ရန်အတွက် မျက်စိကိုဖွင့် နားကိုတော့ စွင့်နေပါသည်။ များများ မမြင်ရသည့်တိုင် သူတို့အကြောင်းကို အတော်အတန်တော့ ကျွန်တော် သိလာရပါသည်။

ကောင်းမလေးမှာ ယမင်းရုပ်ကလေးလို လှပါသည်။ သူ့ပုံစံမှာ တခြားမိန်းကလေးတွေနှင့် မတူပါ။ ဆံပင်ကလည်း တစ်မျိုးဖြစ်ပါသည်။ မျက်ခုံးမွေးလည်း ဆွဲပါသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ပြင်ဆင်ထား ပါသည်။ သူသည် ဂင်္ဂါမြစ်ကို ပူဇော်သည့် သင်္သကရိုက် ဓမ္မသီချင်းများကို ကောင်းကောင်းဆိုတတ်ပါသည်။ သူ့အမေဆိုလျှင် ထမင်းချက် သည့် မီးသွေးကိုပင် ဂင်္ဂါမြစ်ရေမှ ဆေးကြောပြီးမှ သုံးသူ ဖြစ်ပါသည်။ အခြားဇာတ်မျိုးများနှင့်လည်း အဆက်အဆံ လုပ်လေ့မရှိပါ။ သူ၏ ဘာသာရေး ပူဇော်ပွဲများမှာ ရေအမြဲပါ၊ ပါသည်။ အကြောင်းမူ ရေသတ္တဝါများသည် မွတ်စလင်နှင့် မနီးစပ်သည့်ပြင် မွတ်စလင်ဘာသာဝင်တို့ အလွန်ကြိုက်သည့် ကြက်သွန်သည် ရေတွင် မပေါက်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အမေကြီး၏ အဓိက အလုပ်မှာ သူ့ကိုယ်၊ သူ့အိမ်၊ သူ့အဝတ်အစား၊ သူ့ပရိဘောဂ၊ သူ့အိုးခွက် ပန်းကန်၊ သူ့အသုံးအဆောင် စသည်တို့ကို အမြဲတစေ သန့်ရှင်း ဆေးကြောနေခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအလုပ်များ အားလုံးပြီးသည့်အခါတွင်မူ နေ့လယ်နှစ်ချက်ခွဲလေပြီ။ အမေသည် သူ့သမီးကို ထိုသို့ဖြင့် ဗြဟ္မဏမျိုးတို့၏ အကျင့်တို့ကို လိုက်နာတတ်အောင် သွန်သင်ထားလေရာ သမီးမှာ သူ့ဆန္ဒရယ်လိုပင် မရှိတော့ပါ။ အမေအလိုကျ ဘာမျှ အစစ်အဆေး၊ အမေးအမြန်း မရှိဘဲ အလွယ်တကူပင် လိုက်နာပါသည်။ ဥပမာအားဖြင့် ထမင်းစားချိန်ဆိုလျှင် အဝတ်အစားတွေ စွန်းထင်းကုန်မည်ဟု ဆိုကာ အဝတ်အစား ဇောင်းကောင်းကို မဝတ်ပါ။ သူတို့ ကိုယ်ပေါ်သို့ သူများ၏ အရိပ်ထိုးလျှင် ဇာတ်ပျက်သည်ဟုဆိုကာ အရိပ်ထိုးလည်း မခံပါ။ ဂင်္ဂါမြစ်ထဲတွင် ရေချိုး

လျှင်လည်း ထမ်းစင်ပေါ်မှသာ ချိုးပါသည်။ ချုပ်၍ ပြောရလျှင် သူ့ဘဝသည် ဗြဟ္မဏတို့၏ ပူရာဏ်ကျမ်းဆယ့်လေး ကျမ်းထဲက ပညတ်ချက်များဖြင့် ပြဋ္ဌာန်းထားပါသည်။ ထိုအစဉ်အလာများ၊ ထိုထုံးတမ်းများကို ကျွန်တော် အမေလည်း လေးစားပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုထုံးတမ်းများကို သူ့ထက် လိုက်နာနိုင်သူ ရှိသည် ဆိုသည့် အခါတွင် သိပ်မကြိုက်ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ‘အမေရယ်၊ ဒီကောင်မလေးနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ မလိုက်ပါဘူး’ ဟု ပြောပါသည်။ ထိုအခါတွင် အမေက ရယ်ပြီး ‘ဒီလိုခေတ်မျိုးမှာ သူနဲ့ လိုက်တာရယ်လို့တော့ ဘယ်ရှိနိုင်ပါ့မလဲကွယ်၊ အရှားသားကလား’ ဟု ပြောပါသည်။

‘ဒီလို ဆိုရင်လဲ ကျွန်တော် သူ့ကို မစဉ်းစားတော့ဘူးဗျာ’
‘ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မကြိုက်ဘူးလား၊ ကောင်မလေးက လှသားပဲ’

‘အမေကလဲဗျာ၊ မယားဆိုတာ အလှထိုင်ကြည့်လို့ ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်တော်က ပညာအဆင့်အတန်း ရှိမှ လိုချင်တာ’

‘ဓာကတဲတော်၊ သူ့မှာ ဉာဏ်ရှိတယ် မရှိဘူးဆိုတာ ဒီလောက် အချိန်တိုတိုကလေးအတွင်း မင်းက ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်မှာလဲ’

‘ဉာဏ်မရှိလို့ပေါ့ အမေရ၊ ဉာဏ်ရှိရင် ဒီလောက် အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အသေးအဖွဲ့တွေ ကြားထဲမှာ ဘယ်လိုလုပ် နေနိုင်မှာလဲ၊ သေရောပေါ့’

အမေသည် မျက်နှာပျက်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ မင်္ဂလာကိစ္စ နှင့် ပတ်သက်၍ တစ်ဖက်တွင် အဖေ စကားလွန်ထားကြောင်းကို အမေသိပြီး ဖြစ်ပါသည်။ အခြားသူများတွင် သူ့စိတ်နှင့် သူ ရိုတတ်သည်ကို အဖေထည့် သွင်း စဉ်းစားခြင်း မရှိကြောင်းကိုလည်း အမေ သိပြီးသား ဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍သာ အဖေ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် တိုက်တွန်းခြင်း မပြုခဲ့လျှင် တစ်နေ့ တွင် ကျွန်တော် သည် ပူရာဏ်ကျမ်းစာနှင့် ညီသော ထိုယမင်းရုပ်ကလေးကို လက်ထပ်ပြီး သူ့လိုပင် ဘာသာတရား ကိုင်းညွတ်သော ဗြဟ္မဏ တစ်ယောက် ဖြစ်လာမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍ လက်ထပ်သည့် ကိစ္စကို အမေကို တာဝန်လွှဲထားလိုက်လျှင် အမေသည် အချိန်ယူကာ ကျွန်တော်ကို တဖြည်း ဖြည်း နားသွင်းမည်။ မျက်ရည်ခံထိုးမည်။ ဤသို့ဖြင့် ထိုကိစ္စကို ပြီးအောင် လုပ်သွားမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ယခုမှ အဖေသည် ဆူပူကြိမ်း မောင်းခြင်းတို့ကိုသာ လုပ်နေသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း စိတ်တိုလာပါသည်။

‘အဖေပဲ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ယောက်ျားလေးဆိုတာ ကိုယ့်

ကိုယ်ကို အားကိုးရမယ်ကွတဲ့၊ အစားအသောက်မှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ အနေအထိုင်
မှာ ဖြစ်ဖြစ် သူများကို အားမကိုးရဘူးတဲ့၊ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကလေးက
တည်းက အဖေ ပြောခဲ့တာပဲ၊ ဒီတော့ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ ကိစ္စမှာကော
ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မဆုံးဖြတ်ရတော့ဘူးလား’

သို့ရာတွင် ယုတ္တိဗေဒဆိုသည်မှာ ကောလိပ်စာမေးပွဲတွင်မှအပ အခြား
မည်သည့်နေရာတွင်မှ အသုံးကျသည့် အရာ မဟုတ်ပါ။ မဟုတ်သည့်နေရာ
တွင် ယုတ္တိဗေဒကို သွားသုံးခြင်းသည် မီးကို ငြိမ်းသတ်ရာ မရောက်ဘဲ
ဆီလောင်းပေးရာသာ ရောက်ပါသည်။ အဖေကမူ သူစကား တစ်ခွန်းပြောလျှင်
အစစအရာရာ ဖြစ်ရမည်ဟု စွဲမြဲစွာ ယူဆနေပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း
မလျှော့ပါ။ စကားလွန်နေသည် ဆိုသည်မှာ အဆန်းမဟုတ်ကြောင်း၊ ပဏ္ဍိတ်
ကြီး သမီးတုန်းကလည်း အမေ စကားလွန်ခဲ့ဖူးကြောင်း၊ အမေ စကား
လွန်သည့်တိုင် ကျွန်တော်တို့ ကိစ္စကို ဖျက်လိုက်ရုံသာမက ပဏ္ဍိတ်ကြီးပင်လျှင်
အလုပ်မှ ပြုတ်သွားခဲ့ရကြောင်း၊ တရား တဘောင်ပင် ဖြစ်နိုင်သေးကြောင်းဖြင့်
ပြန်ပြောပါသည်။ ဤထွင် အဖေက လေရှည်ကြီးဖြင့် ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေ
သဖြင့် ကျွန်တော် အသာ နားထောင်နေရပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်
စိတ်ထဲတွင်ကား မကျေမနပ် ဖြစ်နေပါသည်။

‘ကောင်းပြီ၊ ငါ့စကားကို နားမထောင်ရင် မင်း ကြိုက်တာလုပ်၊
ငါ့အိမ်မှာလဲ မနေနဲ့၊ မင်းအားကို မင်းကိုးပေါ့’

ကျွန်တော် အဖေ ခြေအစုံကို နဖူးဖြင့် ထိကာ ‘ဒါတော့ အဖေ
သဘောပေါ့’ ဟု ပြောပါသည်။

အမေကမူ ထိုင်၍ ငိုနေပါသည်။

အဖေသည် ကျွန်တော်အပေါ်တွင် ရက်ရက်ရောရော မရှိလှတော့
ပါ။ အမေထံမှ တစ်ဆင့် မန်နီအော်ဒါဖြင့်သာ ငွေရောက်လာတတ်ပါ
တော့သည်။ ကောင်းကင်ဘုံကလည်း ရွှေတွေ ငွေတွေ ရွာချမပေးတော့
ပါ။ ညအခါတွင်သာ နှင်းစက်ကလေး တစ်ပေါက် နှစ်ပေါက် ကျပါတော့
သည်။ ထိုအတွင်း၌ ကျွန်တော်သည် ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရွယ် ကောင်မလေး
တစ်ယောက်ကို သဘောကျနေပါသည်။ သို့ရာတွင် သူ့အမေက သူ့သမီးကို
အရာရှိတစ်ယောက်နှင့်သာ ပေးစားမည်။ အနည်းဆုံး ဘီလပ်က ဝတ်လုံဘွဲ့
ရသူလောက်ကိုတော့ ဖြစ်ရမည်ဆိုပါသည်။ ကျွန်တော်မှာ သူ့စံချိန်ဖြင့်
တိုင်းလျှင် သုည ဖြစ်နေပါသည်။ သို့တိုင်အောင် ကျွန်တော်သည် သူ့ကိုအိမ်သို့

သွား၍ လက်ဖက်ရည်သောက်ပါသည်။ နေ့လယ်စာ စားသည့်အခါ စားပါသည်။ ညီအစ်မတစ်တွေနှင့် ဖဲကစားသည့်အခါ ကစားပါသည်။ သူတို့ပြောသည့် အပီစား အင်္ဂလိပ်စကား ကို နားထောင်ပါသည်။ ကျွန်တော်မှာ သူတို့လောက် အင်္ဂလိပ်စကားပြော မကောင်းပါ။ (ကျွန်တော် ဖတ်သည့် အင်္ဂလိပ်စာမှာ ရာဆဲ၏ ‘လူသူကင်းသော ရွာကလေး’ ဝတ္ထုနှင့် အယ်ဒီဆန်နှင့် စတီးလ်တို့၏ စာတမ်းများသာ ဖြစ်ပါသည်။) မည်သို့ဖြစ်စေ ကျွန်တော်သည် သူတို့နှင့် စကားပြောလျှင် ‘အို...ဒီးယား၊ အိုး...မိုင်’ စသည့် အသုံးအနှုန်းများကိုတော့ သုံးပါသည်။ ကျွန်တော်ပြောသည့် အင်္ဂလိပ်စကားမျိုးနှင့် ဆိုလျှင် ဈေးထဲတွင် အရောင်းအဝယ် လုပ်တတ်ရုံလောက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ နှစ်ဆယ်ရာစု အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ချစ်ရေးဆိုရမည်ဆိုသည့်အခါတွင် ကျွန်တော့်အချစ်သည် ဖနောင့်နှင့် တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ထွက်ပြေးပါသည်။ ဘင်္ဂါလီဘာသာနှင့် သွား၍ ချစ်ရေးဆိုလျှင် သူတို့ ညီအစ်မတစ်သိုက်သည် နှုတ်ဆွဲနေကြမည်သာ ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့် အဖို့လည်း လေကုန်ရုံသာ ရှိမည် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြင့် ထိုအင်္ဂလိပ် ရွှေချထားသည့် ကောင်မလေးများထံ လျှောက်ပြန်သံပေး လုပ်နိုင်သည့်တိုင် တံခါးကို ဖွင့်ကြည့်ရသည်ထက် ချောင်းမြောင်း၍ တစေ့တစောင်း မြင်ရသည်က ပို၍ ချစ်စရာ ကောင်းပါသည်။ ခေတ်နောက်ကျသည့် မိန်းကလေးများမှာ ဗြဟ္မဏထုံးတမ်းစဉ်လာတွေနှင့် နေ့စဉ် အလုပ်များနေသလို ခေတ်ဆန်သည့် အနောက်တိုင်း မိန်းကလေးများမှာလည်း ဘာမဟုတ်သည့် အနောက်တိုင်း ထုံးစံဓလေ့တွေဖြင့် အလုပ်များနေကြပါသည်။ ခေတ်နောက်ကျသည့် မိန်းကလေးများသည် ရေချိုးသည့် ကိစ္စ၊ ယောက်ျားလေးများနှင့် ဆက်ဆံသည့် ကိစ္စတွင် အမှားအယွင်းတွေ့လျှင် အလန့်တကြားဖြစ်ကြသလို သူတို့တစ်တွေမှာလည်း အင်္ဂလိပ်စကားပြော အသံထွက်မှာလျှင် အလန့်တကြား ဖြစ်နေကြပါသည်။ ထမင်းစားပွဲတွင် တစ်ခုခု မှားသွားလျှင် လူရယ်လို့ပင် ကောင်းကောင်း မထင်ချင်တော့ပါ။ ပထမ အမျိုးအစားသည် တိုင်းရင်းဖြစ် ယမင်းရုပ်ဖြစ်ပြီး ဒုတိယ အမျိုးအစားမှာ နိုင်ငံခြားဖြစ် ယမင်းရုပ်မျိုး ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့တွင် သူတို့စိတ်နှင့် သူတို့ လုပ်သည့် အရာဆို၍ ဘာမျှ မရှိပါ။ ထုံးတမ်းဓလေ့တွေက ခိုင်းသည့် အတိုင်းသာ သက်ဝင် လှုပ်ရှား နေကြပါသည်။

သို့ဖြင့်ကြာသော် ကျွန်တော်သည် မိန်းမစံရွေးရင်း မိန်းမတွေကို စိတ်ပျက်လာပါသည်။ မိန်းမဆိုသည်မှာ အသိဉာဏ်နည်းပြီး ထုံးတမ်း ဓလေ့

များ၏ သားကောင်များသာ တကားဟု ကျွန်တော် သဘောပေါက်လာပါသည်။ မိုက်ကရပ်ပိုးများထဲတွင် စက်ဝိုင်းလို ချာချာပတ်ချာ လှည့်သွားနေသော မိုက်ကရပ်ပိုးတစ်မျိုး ရှိသည်ဟု ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးပါသည်။ သို့ရာတွင် လူမှာ ရှေ့သို့ အစဉ်တိုးတက်နေရမည် ဖြစ်ပါသည်။ ယောက်ျားသည် ထိုသို့ တရစ်ပတ်ပတ် လှည့်သွားနေသော အကြီးစား မိုက်ကရပ်ပိုးမျိုးကို လက်ထပ်စေဟု ဘုရားသခင်က ဗျာဒိတ်ပေးခဲ့သည် မဟုတ်ပါ။

အသက်ကြီးလာသည်နှင့်အမျှ ကျွန်တော်သည် အိမ်ထောင်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ အစဉ်းစားကြီးလာခဲ့ပါသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် အရွယ်တစ်ခုသို့ အရောက်တွင် များများစားစား စဉ်းစားမနေဘဲ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကောက်ယူလိုက်နိုင်ပါသည်။ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးဟု အောက်မေ့လိုက်ရုံသာ ရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သည် တစ်ဇွတ်ထိုး လုပ်တတ်သူ မဟုတ်ပါ။ ထိုပြင် ခုမြင်၊ ခုကြိုက်၊ ခုယူဆိုသည့် မိန်းကလေးမျိုးကိုလည်း ကျွန်တော် သဘောမကျပါ။ အချစ်သည် မျက်စိမရှိဟု ပြောသံကြားဖူးပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်တွင် မျက်စိ ရှိပါသည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွင် အောင်မြင်ဖို့အတွက် စူးရှသည့်အမြင် ရှိရပါသည်။ ထိုသို့သာ စူးရှသည့် အမြင်မျိုးရှိလျှင် မြင်တန်သလောက်တော့ မြင်မည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်တွင် အရည်အချင်းတွေ အများကြီး ရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့် အရည်အချင်းများကို ရတ် ရက် မမြင်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော့်အရည်အချင်းသည် ရတ်တရက် အကဲခတ်၍ မရပါ။ ဘုရားသခင်သည် ကျွန်တော် နှာခေါင်းပြားသည်အတွက် ကျွန်တော့်ကို ထက်မြက်သည့် ဦးနှောက်တစ်ခုကို ပေးထားပါသည်။ သို့ရာတွင် နှာခေါင်းပြားသည်ကိုသာ လူမြင်ပြီး ဦးနှောက်ကောင်းသည်ဆိုသည့် အချက်မှာ လူမြင်နိုင်သည့်အရာ မဟုတ်ပါ။ ထို့ပြင် မိန်းကလေး တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို အလွယ်တကူ လက်ခံသည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် ထိုသို့သော မိန်းကလေးများကို အထင်သေးသွားပါသည်။ ကျွန်တော်သာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လျှင် ရှုနတ်ကုမား၏ နှာခေါင်းပြားပြားမှ ထွက်လာသည့် သက်ပြင်းချသံ တစ်ချက် ကြောင့်ပင် စိတ်ပျက်သွားမည်မှာ သေချာပါသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော့်အိမ်ထောင်ရေး စိတ်ကူးယဉ်လှေကြီးသည် ဆက်လက် လှော်ခတ်နေပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဟိုသောင်နှင့် ဝင်ထိလိုက်၊ သည်သောင်နှင့် ဝင်ငြိလိုက် ဆိုတာမျိုးတွေတော့ ရှိတတ်ပါသည်။ သို့ရာတွင်

ဘယ်လှေဆိပ်တွင်မှ ဝင်ဆိုက်သည်ဟူ၍တော့ မရှိပါ။ ကျန်စီးပွားလုပ်ငန်းရှင် တစ်ဦးအနေဖြင့် ကျွန်တော်တွင် မယားတစ်ယောက်မှ အပ ကျန်လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းများမှာ တစ်နေ့တခြား တိုးလျက် ရှိပါသည်။ တစ်ခုပဲ ရှိပါသည်။ ယင်းမှာ ဥစ္စာတိုးပွားနေသည်နှင့်အတူ ကျွန်တော်အသက်သည်လည်း ကြီးလာ နေပြီဆိုသည့် အချက် ဖြစ်ပါသည်။

မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကြောင့် ထိုအချက်ကို ကျွန်တော် သတိပြုလာမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခါသော် ချိုတာနာကပူမြို့ အနီးက ကျောက်တွင်းတစ်တွင်းကို ကျွန်တော် သွားကြည့်ပါသည်။ မြစ်ကမ်းအနီး အင်ကြင်းတောထဲက တဲငယ် ကလေး တစ်လုံးတွင် နေသည့် ကျွန်တော်ပဏ္ဍိတ်ကြီးကို မမျှော်လင့်ဘဲ သွားတွေ့ပါသည်။ သူ့သားမှာ အနီးတွင် အလုပ်လုပ်နေပါသည်။ ကျွန်တော် ကလည်း အင်ကြင်းတောအစွန်တွင် ရွက်ဖျင်တဲကလေး တစ်လုံးထိုး၍ စခန်းချ နေပါသည်။ ထိုအချိန်၌ကား ကျွန်တော်မှာ လူချမ်းသာ တစ်ဦးအဖြစ် လူသိ များနေပါပြီ။ ကျွန်တော်သည် တစ်နေ့တွင် ထိုသို့ ကြီးပွားချမ်းသာသူတစ်ဦး ဖြစ်လာမည့် အကြောင်းကို သိခဲ့ကြောင်းဖြင့် ပဏ္ဍိတ်ကြီးက ပြောပါသည်။ ဘယ်လိုလုပ်၍ တွက်ချက်သည်ကိုတော့ ကျွန်တော် မပြောတတ်ပါ။ ကာရို ရှုဝါရီမှာ သူ့ယောက္ခမအိမ်တွင် ရောက်နေသဖြင့် သူ့အိမ်သား တစ်ယောက် အဖြစ် ကျွန်တော် အလွယ်တကူ ဝင်ထွက်၍ ရနေပါသည်။ ပဏ္ဍိတ်ကြီး၏ ဇနီးမှာ ကာလအတန်ကြာကပင် ဆုံးသွားခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် သူ့တွင် မြေးမတွေ အများကြီး ရှိပါသည်။ အားလုံး မြေးအရင်းတွေတော့ မဟုတ်ပါ။ နှစ်ယောက်မှာ သူ့အစ်ကိုကြီး၏ မြေးများ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အနီးတွင် မြေးမတွေ ရှိသဖြင့် ပဏ္ဍိတ်ကြီး၏ နေဝင်ချိန်သည် များစွာ မဆိုးလှပါ။

‘ဘယ်နှယ်လဲ ပဏ္ဍိတ်ကြီး၊ မြေးမတွေနဲ့ တော်တော် အလုပ်များ နေပြီပေါ့’ ဟု ကျွန်တော်က ပြုံး၍ ပြောပါသည်။

‘ဘာဘူလေးတို့ အင်္ဂလိပ် သူ့တ္တရကျမ်းတွေမှာ ဆိုတယ် မဟုတ်လား၊ စနေဂြိုဟ်ရဲ့ ပတ်လည်မှာ အခြေအရံတွေ ဝိုင်းနေတယ်တဲ့၊ သူတို့ တစ်တွေဟာ ကျုပ်ရဲ့ အခြေအရံ ဂြိုဟ်ငယ်တွေပေါ့’

သူတို့ အိမ်ငယ်ကလေးထဲသို့ ရောက်သည့်အခါတွင်မှ လောကကြီး တွင် ကျွန်တော်သည် တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဖြစ်နေကြောင်းကို သဘောပေါက်လာပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်၍ ပြုစုစောင့်

ရှောက်နေရသည်ကို ငြီးငွေ့လှပြီ။ ပဏ္ဍိတ်ကြီးမှာ အသက်ကြီးသည်ဟု မထင်ရသေးသော်လည်း ကျွန်တော်မှာမူ ရင့်ရော်နေလေပြီ။ ကျွန်တော်သည် နှစ်ကာလများကို ဆွဲယူလွှင့်ပစ်လျက် ရှိသဖြင့် ကျွန်တော့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်လျက် ရှိပါသည်။ ထိုဟာကွက်ကြီးကို ငွေဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ကျော်ကြားမှုဖြင့် သော်လည်းကောင်း၊ ဖိုပစ်၍ ရမည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့်တွင် ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ကို စုဆောင်းရန်မှအပ အခြား မည်သည့်ပျော်ရွှင်မှုမှ မရှိပါ။ ကိုယ့်အလုပ်ကို ကိုယ်လုပ်နေစဉ်တွင်တော့ ထိုသို့ပျော်ရွှင်မှု ကင်းမဲ့နေသည်ကို အလွယ်တကူ မေ့ပျောက်၍ ရနိုင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ပဏ္ဍိတ်ကြီး၏ အိမ်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင်မူ ကျွန်တော့်နေများသည် ပူပြင်းခြောက်သွေ့ပြီး ကျွန်တော့် ညများသည်လည်း ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်လျက် ရှိကြောင်းကို သဘောပေါက်လာခဲ့ပါသည်။ ပဏ္ဍိတ်ကြီးကမူ ကျွန်တော်သည် သူ့ထက် ကံကောင်းသည်ဟု ထင်ကောင်းထင်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုသို့ တွေးမိရင်း ရယ်ချင်နေသည်။ ရုပ်ကမ္ဘာလောကကြီး၌ မမြင်ရသော ပီတိကမ္ဘာကြီးတစ်ခု ရှိတတ်ပါသည်။ ထိုပီတိ ကမ္ဘာကြီးကို တွေ့အောင် မရှာတတ်လျှင် ကျွန်တော်တို့၏ ဘဝသည် ဒဏ္ဍာရီထဲက တြိသျှကုဘုရင်၏ ကမ္ဘာကဲ့သို့ပင် ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ ပဏ္ဍိတ်ကြီးကား ထိုသို့သော ပြည့်စုံပျော်ရွှင်မှုကို ရပါ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တွင် ထိုသို့သော ပြည့်စုံမှု မရှိပါ။ ယင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အကြားက ခြားနားချက် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်တွင် ခြေဆန့်၍ ထိုင်ရင်း စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဖွာနေပါသည်။ လူတစ်ယောက် ၏ ဘဝတွင် အဆင့်လေးဆင့် ရှိပြီး ထိုအဆင့် လေးဆင့်တွင် အားကိုးရာ နတ်လေးပါးရှိသည်ဟု ကျွန်တော် တွေးနေမိပါသည်။ ကလေးဘဝတွင် မိခင်၊ ငယ်ရွယ်စဉ်တွင် ဇနီးမယား၊ လူလတ်ပိုင်းတွင် သမီးနှင့် ချွေးမ၊ လူကြီးပိုင်းတွင် မြေးမများနှင့် မြေးတူမများ ဖြစ်ပါသည်။ လူတစ်ယောက်၏ ဘဝသည် ထိုမိန်းမလေးမျိုး ရှိမှသာလျှင် ပြည့်စုံသည့်အဖြစ်ကို ရောက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သစ်ရွက်တို့ တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်နေသည့် အင်ကြင်းတောစပ်တွင် ထိုင်ရင်း ထိုသို့ အတွေးရောက်နေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ရောဒုလ္လဘအရွယ်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ငါ့ဘဝတွင် လွင်တီးခေါင်ကြီးသာ ရှိတော့မှာပါ တကားဟု တွေးမိရင်း စိတ်ဓာတ်ကျသွားပါသည်။ ကျွန်တော်

သည် ပိုက်ဆံတွေကို ရှာရင်း ရှာရင်း ခြောက်သွေ့သော သဲကန္တရကြီးထဲတွင် မှောက်လျက်လဲကျသွားရတော့မည်လော။ ကျွန်တော်သည် နောက်ထပ် စောင့်ဆိုင်း မနေနိုင်တော့ပြီ။ ကျွန်တော့် အသက်သည် လေးဆယ်ထပ် ရောက်နေပြီ။ မကြာမီမှာပင် အသက်ငါးဆယ်သည် ကျွန်တော့်အိတ်ထဲမှ နုပျိုခြင်းဘဝ၏ နောက်ဆုံး အကြွေပြားကို ယူရန် လမ်းမတွင် ရပ်စောင့်နေလေပြီ။ ငါးဆယ် ရွယ်၏ တောင်ပေးကိုပင် မြင်နေရပြီ။ ကျွန်တော့်အိတ်က စောင့်နိုင်သည့်တိုင် ဘဝကမူ မစောင့်နိုင်တော့။ ရွှေဆိုင်းထားသော ကျွန်တော့်လူငယ်ဘဝသည် ကျွန်တော့်ထံ နောက်ထပ် ပြန်မလာတော့ပြီ။ သို့ရာတွင် ကိစ္စမရှိပါ။ အပျက်အစီးတို့ကို ပြုပြင်ဖာထေးဖို့ အချိန်ရှိပါသေးသည်။

ကျွန်တော်သည် အလုပ်ကိစ္စဖြင့် အိန္ဒိယအနောက်ပိုင်းသို့ လာခဲ့ပါသည်။ ပတိဘာဘူမှာ ငွေတိုးပေးစားသည့် လူချမ်းသာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်နှင့်လည်း အဆက်အသွယ်ရှိပါသည်။ သူသည် အလွန် ကကျည် ကကြောင်များသူ ဖြစ်သဖြင့် သူနှင့် အလုပ်လုပ်ရသည်မှာ တော်တော်လက်ဝင်ပါသည်။ တစ်ညနေတွင်မူ ကျွန်တော် စိတ်ပျက်လွန်းသဖြင့် 'ဒီလူကြီးနဲ့တော့ တော်ပါပြီ' ဟု တွေးကာ အလုပ်ကို ရပ်၍ ပြန်မည် စိတ်ကူးနေစဉ် ပတိဘာဘူရောက်လာပြီး 'ခင်ဗျားကတော့ အပေါင်းအသင်း များပါတယ်ဗျာ၊ တတ်နိုင်ရင် အဲဒီ မုဆိုးမကို ကူညီပါ' ဟု ပြောပါသည်။

အောက်ပါတို့မှာ သူပြောသည့် အဖြစ်အပျက် အတိုချုပ် ဖြစ်ပါသည်။

နန္ဒကရိသျှဏ ဆိုသူမှာ ဘန်ဒါလေမြို့ အထက်တန်းကျောင်းသို့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး အဖြစ်ရောက်လာသည် ဆို၏။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးသည် အလုပ်လည်း ကြီးစား၏။ ထိုမျှ အရည်အချင်းရှိသည့် ဆရာကြီး တစ်ယောက်သည် ကိုယ့်မြို့နှင့် ဝေးရာ ချောင်ကျသည့် အရပ်တွင် လာ၍ ထိုမျှလောက်သော လစာကလေးဖြင့် အလုပ်လုပ်နေသည့်အတွက် လူတိုင်းကပင် အံ့သြကြ၏။ ဆရာကြီးမှာ ငယ်ငယ်က စာတော်ပြီး အလုပ်အကိုင် လုပ်ရာတွင်လည်း စေ့စပ်သေချာသည်ဟု နာမည်ကြီး၏။ သူ့ဇနီးမှာ ခပ်ချောချောဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သူ့ဇနီးမှာ နိမ့်ကျသည့် အမျိုးမှ ဆင်းသက်လာသူ ဖြစ်ကြောင်းကို နောက်တွင် သိလာကြရ၏။ သူ့ဇနီးမှာ အမျိုးနိမ့်သည့် အတွက် သူ သောက်သည့်ရေနှင့် သူနှင့် ထိသည့် အရာတိုင်းကို ဇာတ်မြင့် သူတို့က လက်ဖျားနှင့်ပင် မတို့ကြချေ။ ထိုအကြောင်းကို တချို့က ကျောင်း

အုပ် ဆရာကြီးကို ပြောပြသည့် အခါတွင် ဆရာကြီးက 'အမျိုးနိမ့်တော့ကော ဘာဖြစ်သလဲဗျ၊ သူဟာ ကျုပ်မယား' ဟု ပြန်ပြောတတ်သည် ဆို၏။ ဤ တွင် ထိုသို့ ဇာတ်နိမ့်သူနှင့် လက်ထပ်ခြင်းသည် တရားဥပဒေ အရာ မြောက် မမြောက် အငြင်းပွားစရာ ဖြစ်လာခဲ့သည်ဆို၏။ ထိုသို့ လာပြောသည့်အခါတွင် ကျောင်းအုပ် ဆရာကြီးက 'ခင်ဗျားလဲ ဗိဿနိုးနတ်ရဲ့ ကျောက်တုံးကို ကိုင်ပြီး နှစ်ခါ လက်ထပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ လူပဲ၊ ကျုပ်ကတော့ ဗိဿနိုးကျောက်တုံးတွေ ဘာတွေကို ကိုင်ပြီး လက်ထပ်ခဲ့တာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ လက်ထပ်တာဟာ ခင်ဗျားတို့ လက်ထပ်တာထက်တော့ တရားဥပဒေ အရာ မြောက်တယ်လို့တော့ ထင်တယ်၊ ဒါကို ဘုရားသခင် သိတယ်၊ တော်ပြီဗျာ၊ နောက် ဒီအကြောင်း ကျုပ်ကို လာမပြောပါနဲ့တော့' ဟု ပြောလွှတ်လိုက်၏။

ထိုသို့ အပြောခံလိုက်ရသည့် သူသည် မကျေမနပ်ဖြင့်ပင် ပြန်သွား၏။ ထိုသူမှာ အငြိုးထားတတ်သူ ဖြစ်၏။ သို့ဖြင့် သူက ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးကို မြို့မှာ မနေနိုင်အောင် လုပ်သည်တွင် ဆရာကြီးမှာ ယခု ပတ်ဘာဘူတို့နေ သည့် မြို့ကလေးသို့ ပြောင်းလာခဲ့ပြီး ရှေ့နေ အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးလျက် ရှိသည် ဆို၏။ နန္ဒာကရိသျှဏသည် သူ့လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ အလွန် တိကျသူ ဖြစ်သည်ဆို၏။ အမှု လာအပ်လျှင် မမှန်သည့်ဘက်ကို လိုက်လေ့ မရှိ။ အစတွင် ထိုသို့ လုပ်သဖြင့် အခြေအနေ တော်တော်ကြပ်တည်းသွား၏။ သို့ရာတွင် နောင်တွင် တရားသူကြီးများက သူ့ကို ယုံကြည်သွားကြသ ဖြင့် အောင်မြင်သော ရှေ့နေတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့၏။ ရှေ့နေ နန္ဒာ ကရိ သျှဏသည် ထိုမြို့တွင် အခြေချရန် အိမ်တစ်ဆောင်ကို ဆောက်နေစဉ် ထို အရပ်တွင် သရောကြီးခိုင်း၏။ ဤတွင် အစိုးရနှင့် ကုသိုလ်ရှင်များက ငတ်မွတ်သူများအတွက် ကယ်ဆယ်ရေးလုပ်ငန်းများကို လုပ်ကြသည်။ သို့ ရာတွင် ကယ်ဆယ်ရေးလုပ်ငန်းလုပ်သူတို့မှာ ကိုယ်ကျိုးအတွက် အလွဲသုံးစား လုပ်ကြသဖြင့် ကရိသျှဏက ထိုအကြောင်းကို တရားသူကြီးများအား တိုင် ကြားသည်။ တရားသူကြီးက 'ဒီခေတ်မှာ ရိုးတဲ့ လူဆိုလို့ ဘယ်မှာ ရှိလို့လဲဗျာ' ဟု ပြောသည် ဆို၏။

'ကျွန်တော့်ကို ယုံတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် လုပ်ပြပါ့မယ်' ဟု ကရိ သျှဏက ပြောသည်။

ကရိသျှဏသည် ပြင်းပြင်းထန်ထန် အလုပ်လုပ်၏။ သို့ဖြင့် တစ်နေ့ တွင် အလုပ်လုပ်ရင်း သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် လဲကျသေဆုံးသွားသည်။

နှလုံးရောဂါကြောင့်ဟု ဆရာဝန်များက ပြောကြသည်။

ယင်းတို့မှာ ပတိဘာဘူ ပြောပြပြီး ကျွန်တော် မကြာခဏ ကြားဖူးသည့် အဖြစ်အချက် အတိုချုပ် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ကလပ်တွင် ထိုအကြောင်းကို ပြောပြခဲ့ဖူးသေးသည်။

‘လောကမှာ ကျော်စောမှုတို့၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို မမက်ဘဲ သေသွားတဲ့ လူတွေ အများကြီးပဲနော်။ တကယ်တော့ သူတို့ဟာ ဘုရား အလိုတော်ကျ ကမ္ဘာကြီးကို ပြောင်းလဲ ပြုပြင်ဖို့အတွက်’

ကျွန်တော့် စကားများသည် သောင်တစ်ခုနှင့် ဝင်တိုးမိသော လှေတစ်စင်းလို တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။ သတင်းစာကို ရှေ့သို့ နှိမ့်လိုက်ကာ ကျွန်တော့်ကို သေသေချာချာ ကြည့်နေသည့် ကလပ်အသင်းဝင် လူချမ်းသာ တစ်ယောက်ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုအကြောင်းကို ထား၍ ပတိဘာဘူပြောသည့် စကားကို ပြန်ကောက်ရဦးမည်။ သူ ပြောသည့် အတိုင်းဆိုလျှင် ကရိသျှဏ၏ ဇနီးသည်သည် သူတို့၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးကလေးနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့ မြို့အနီးတွင် နေသည်ဟု သိရသည်။ သမီးငယ်မှာ ဒေပဝါလီ မီးထွန်းပွဲတော်နေ့တွင် မွေးသဖြင့် သူ့ကို ဒေပဝါလီဟု အမည် ပေးထားသည်။ မုဆိုးမဆိုသည်မှာ လူရာမဝင်သဖြင့် ကရိသျှဏ၏ ဇနီးသည်သည် သူ့သမီးလေးကို သူတစ်ယောက်တည်း စောင့်ရှောက်မွေးမြူခဲ့သည်။ မကြာမီပင် သမီးသည် အသက် အစိတ်ပြည့်တော့မည်။ အမေ၏ ကျန်းမာရေးမှာ သိပ်မကောင်းသည့်ပြင် အသက်ကလည်း ကြီးလှပြီ။ အမေသာ တိမ်းပါးသွားခဲ့လျှင် သမီးငယ်သည် မျက်နှာငယ်ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့တော့မည်။

‘သူ့အဖို့ သတို့သား တစ်ယောက်လောက် ရှာပေးရင် အတိုင်းထက် အလွန် ဖြစ်မှာပဲဗျာ’ ဟု ပတိဘာဘူက ပြောသည်။

ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းအနေဖြင့် ပြောလျှင် ကျွန်တော် ပတိဘာဘူကို သိပ်အထင်မကြီးလှပါ။ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ပြီး သနား ကရုဏာ ကင်းသူဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မုဆိုးမ၏ သမီးငယ် အကြောင်းကို ကြားရသည့်အခါတွင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပါသည်။

‘အင်း... ဒီလိုဆိုရင်တော့ သင့်တော်သူ တစ်ယောက်တော့ တွေ့ထားတယ်ဗျာ၊ ပြဿနာရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားပဲ တီးခေါက်ကြည့်ပြီ သင့်လျော်တဲ့ ရက်ကို ရွေးကြတာပေါ့’ ဟု ပတိဘာဘူကို ပြောလိုက်

ပါသည်။

‘ဒါပေမယ့် သတို့သားက မိန်းကလေးကိုမှ မမြင်ရသေးတာ’
‘မလိုပါဘူးလေ’

‘မဟုတ်ဘူးလေ၊ ခင်ဗျား သတို့သားက ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ ဘာတို့ စကား
ပြောနေရင် ခက်မယ်၊ မိန်းကလေးမှာ ဘာမှ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ အမေသေ
ရင် သူ့မှာ အိမ်ကလေး တစ်လုံးပဲ ပါမှာ’

‘သတို့သားက ပစ္စည်း ရှိပါတယ်၊ မလိုပါဘူး’

‘သူ့နာမည်ကကော၊ နေရပ်လိပ်စာကကော’

‘ခုတော့ မပြောသေးဘူးဗျာ၊ ခုပြောလိုက်ရင် ပျက်ချင် ပျက်သွားမှာ’

‘အမေကတော့ သတို့သားလောင်းအကြောင်းကို သိချင်မှာပေါ့’

‘ကဲ... ဒီလိုဆိုရင်လဲ ပြောလိုက်ဗျာ၊ သတို့သားလောင်းက သူလို
ကိုယ်လိုပဲ၊ ကောင်းတာလဲ ရှိတယ်၊ မကောင်းတာလဲ ရှိတယ်၊ မကောင်း
တာတွေကလဲ သိပ်တော့မများပါဘူး၊ သည်းခံလို့ ရနိုင်ပါတယ်၊ ကောင်းတာ
တွေကလဲ သိပ်မကြီးကျယ်ပါဘူး၊ ဘာမှ အားကျလောက်စရာ မရှိတဲ့ဟာ
တွေပါ၊ သမီးရှင်တွေကတော့ သူ့ကို တော်တော် မျက်စိကျကြတာပဲ၊ ဒါပေ
မယ့် သမီးတွေက သဘောကျ မကျတော့ ကျွန်တော်လဲ မသိဘူး’

ပတိဘာဘူသည် ထိုကိစ္စကို အလေးအနက် ထားသဖြင့် ကျွန်တော်
ပင်လျှင် သူ့ကို တော်တော် လေးစားသွားပါသည်။

‘သတို့သားကိုတော့ ပြောလိုက်ပါဗျာ၊ ဒီလို မိန်းကလေးမျိုး သိပ်ရှား
တယ်လို့’

သွားခါနီးတွင် သူက ပြောပါသည်။

လူအသိုင်းအဝိုင်းမှ အကြည့်ခံရသည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်သည်
ကျွန်တော့်ကို ကောင်းစွာ ပြုစုရာတွင် ဝန်လေးမည် မဟုတ်ဟု ကျွန်တော်
ထင်ပါသည်။ မျှော်မှန်းချက်ကြီးသည့် မိန်းကလေးမျိုးသာလျှင် မျှော်လင့်ချက်
ကြီးတတ်ပါသည်။ ဒေဝဝါလီသည် ကျွန်တော့် အိမ်ကလေးတွင် လင်းထိန်လို
သည်ဆိုလျှင် ဆီအလုံအလောက် ရှိပါသည်။

ထိုနေ့ညနေတွင် ကျွန်တော်သည် အင်္ဂလိပ်သတင်းစာ တစ်စောင်ကို
ဖတ်နေပါသည်။ ထိုစဉ် မိန်းကလေးက တွေ့လိုသည်ဟု လာပြောပါသည်။
ကျွန်တော့် အိမ်တွင် အမျိုးသမီးဆို၍ တစ်ယောက်မျှ မရှိပါ။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ခပ်ရှုံ့ရှုံ့ ဖြစ်နေပါသည်။ သူ့ကို ဘယ်လို ဆီးကြိုညှော်ခံ

ရမည်ဟု စဉ်းစားနေစဉ် မိန်းကလေးသည် အိမ်ထဲသို့ ရောက်လာကာ ကျွန်တော့် ခြေအနံ့ကို ထိ၍ ကန်တော့ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်လျှင် ကျွန်တော်သည် ရှက်တတ်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကို မည်သူမျှ ယုံကြည်မည် မထင်ပါ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သည် သူ့မျက်နှာကို မကြည့်ရဲ။ သူ့ကိုလည်း စကားမပြောရဲဘဲ ဖြစ်နေပါသည်။

‘ကျွန်မ နာမည် ဒေဝဝါလီပါ’

သူ့အသံမှာ အလွန်သာယာပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ရဲဆေး တင်ပြီး သူ့မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ သူ့မျက်နှာသည် အသိဉာဏ် ထက် မြက်ခြင်း၊ ချိုသာနူးညံ့ခြင်းဖြင့် တောက်ပနေပါသည်။ သူ့ခေါင်းပေါ်တွင် ဆာရီကို ခြုံမထားပါ။ သူ့ဆာရီမှာ အဖြူရောင်ဖြစ်ပြီး ထိုခေတ်က ထုံးစံအတိုင်း ဝတ်ထားပါသည်။ ကျွန်တော်က ဘာပြောရမှန်း မသိ ဖြစ်နေစဉ် သူက....

‘ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို အိမ်ထောင်ပြု မပေးပါနဲ့ရှင်’ ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မမျှော်လင့်သော စကားကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် အံ့အားသင့်နေပါသည်။

‘မင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မထပ်တော့ဘူးလား’

‘ကျွန်မ အိမ်ထောင် မပြုတော့ပါဘူးရှင်’

ကျွန်တော်သည် လောကအကြောင်း သိတန်သလောက် သိသော်လည်း စိတ်အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း မသိပါ။ မိန်းမတို့၏ စိတ်သည် ဘင်္ဂါလီ သတ်ပုံ စာလုံးပေါင်းထက် ခက်ပါသည်။ သို့တိုင်အောင် ထိုမိန်းကလေး၏ စကားသည် အမှန်ဟု ကျွန်တော် မထင်ပါ။

‘မင်းအတွက် ရွေးထားတဲ့ သတို့သားလောင်းဟာ ငြင်းပယ်ရမယ့် လူမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ဘာလဲ၊ မင်း တစ်သက်မှာ တကယ့်ကို အိမ်ထောင် မပြုတော့ဘူးလား၊ ပြီးတော့ သူက မင်းကို မေတ္တာကရဏာ ရှိတယ် ဆိုရင်ကော....’

‘ဟုတ်ပါတယ် ရှင်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကို အိမ်ထောင်ပြုဖို့ မတိုက်တွန်းပါနဲ့’

‘အေးလေ၊ ဒီလိုဆိုယင်လဲ မတိုက်တွန်းပါဘူး၊ ဒီပြင်ကော မင်းကို ငါ ဘာကူညီနိုင်သေးသလဲ’

‘ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ကာလကတ္တာက မိန်းကလေး ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ ဆရာမ အလုပ်ကလေး ဘာလေး ရှာပေးစေချင်ပါတယ်’

‘ဒါကတော့ ရပါတယ်ကွယ်၊ အပန်းမကြီးပါဘူး’

အမှန်အားဖြင့် ကာလကတ္တာက မိန်းကလေးကျောင်းတွေ အကြောင်းကို ကျွန်တော် ဘာမျှ မသိပါ။ သို့ရာတွင် အကြောင်း မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်က ကျောင်းတစ်ကျောင်း ထောင်ပေးနိုင်ပါသည်။

‘ဒါဆိုရင် ကျွန်မတို့ အိမ်လိုက်ပြီး အမေနဲ့ ဆွေးနွေးစေချင်ပါတယ်ရှင်’

‘ကောင်းပြီလေ၊ မနက်ဖြန် မနက်ကျရင် လျှောက်လာခဲ့မယ်’

ဒေပဝါလီ ပြန်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း သတင်းစာကို ဆက်မဖတ်တော့ပါ။ ကျွန်တော်သည် လသာဆောင်သို့ ထွက်လာပြီး ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်နေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကြယ်များကို မော့ကြည့်ပြီး ‘မိုင်သန်းပေါင်းများစွာက နေပြီး လူတွေရဲ့ ကံကြမ္မာတွေကို ဆုံးဖြတ်နေတာဆိုတာ တကယ်ပဲလား’ ဟု မေးနေမိပါသည်။

ထိုစဉ် ပတိဘာဘူ၏ ဒုတိယသား ရှရီပတိသည် ကျွန်တော်ဆီသို့ ရောက်လာပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ပြောသည့် စကားအချုပ်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် ဒေပဝါလီကို လက်ထပ်လိုကြောင်း၊ လူ့အသိုင်းဝိုင်းမှ အကြည့်ခံရလျှင်လည်း အကြောင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ ထိုသို့သော ဇာတ်ပျက်သည် အလုပ်မျိုးကို လုပ်လျှင် သူ့ကို စွန့်ပစ်မည်ဟု အဖေက ပြောကြောင်း၊ ဒေပဝါလီက သူသည် ထိုသို့ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းမှ အကြည့်ခံရလောက်အောင်၊ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရလောက်အောင်၊ ဒုက္ခရောက် လောက်အောင် ထိုက်တန်သည့် မိန်းမ မဟုတ်ဟု ပြောကြောင်း၊ ရှရီပတိသည် ငယ်ငယ်ကတည်းက လူချမ်းသာ မိသားစုတွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့သူ ဖြစ်ကြောင်း၊ မိသားစု အရှိန်အဝါ မရှိလျှင် ရှရီပတိသည် ဒုက္ခဆင်းရဲတို့ကို ခံနိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် အငြင်းပွားနေကြသော်လည်း အဖြေကို မတွေ့ကြောင်း၊ ထိုသို့ ရှိနေစဉ် ကျွန်တော် ရောက်လာပြီး နောက်ထပ် သတို့သား တစ်ယောက် ရှာပေးမည်ဟု ပြောသဖြင့် သူတို့ ပြဿနာမှာ ရှုပ်ထွေးသွားကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်အား သူတို့ ကိစ္စတွင် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်း မပြုစေလိုကြောင်းနှင့် ပြောသည်။

‘အေး တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ပေါ့ကွာ၊ ငါက မင်းတို့ ကိစ္စထဲဝင်လာ မိပြီဆိုတော့ ချက်ချင်းတော့ ရှောင်ထွက်သွားလို့ မရသေးဘူး၊ ငါ ရှောင်ထွက် သွားတယ်ဆိုရင် ပထမ ငါချည်ခဲ့တဲ့ အထုံးကိုတော့ ဖြေသွားရဦးမယ်’

မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ အစီအစဉ်တွေကို မပြောင်းဘဲ ကျွန်တော် ဆက်လုပ် ပါသည်။ သို့ရာတွင် သတို့သားကတော့ ပြောင်းသွားပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ပတိဘာဘူကို ပေးထားသည့် ကတိအတိုင်း လုပ်ခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် ပတိဘာဘူကမူ သိပ်မကျေနပ်ပါ။ ကျွန်တော်သည် ဒေပဝါလီကို ပေးထား သည့် ကတိကိုတော့ မတည်နိုင်ပါ။ အကြောင်းမှာ ကာလကတ္တာ အမျိုးသမီး ကျောင်းတွင် နေရာလစ်လပ်ခြင်း ရှိမရှိကို မသိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်အိမ်တွင်မူ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်အတွက် နေရာရှိ ပါသည်။ ထိုနေရာကို ဖြည့်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော် ချမ်းသာသည်ကို သိသည့်အခါတွင် ကျွန်တော့်လို အသုံး ကျသည့် လူတစ်ယောက်တွင်လည်း သူ့နေရာနှင့် သူ့ အဖိုးတန်သည် ဆိုခြင်းကို သူ့သဘောပေါက် လက်ခံသွား ပါသည်။ သူ့မီးအိမ်ဖြစ်သည့် ဒေပဝါလီကို သူ့ကိုယ်တိုင် ထွန်းညှိလိုက်ပါပြီ။ သို့ရာတွင် သူ့အိမ်တွင် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့်အိမ်တွင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန် တော်သည် အခါနှောင်းမှ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်ကူးခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် နတ်သိကြားတို့ စောင့်မလျှင် အဆင့်တစ်ဆင့်ကို မရောက်ခဲ့သည့်တိုင် ရာထူး တော့ တိုးနိုင်သေးသည်ကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်လာပါသည်။

ယခု ကျွန်တော် အသက် ငါးဆယ်နှစ်နှစ် ရှိပါပြီ။ ကျွန်တော့်တွင် မြေးတွေ၊ မြေးမတွေ ရှိသည်ဟု ပြောနိုင်သော အိမ်တစ်အိမ် ရှိပါပြီ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်နှင့် ပတိဘာဘူတို့၏ သဘောတူညီချက်ကမူ ပျက်ပြား သွား ပါသည်။ အကြောင်းမူသူသည် သတို့သားကို သဘောမတူသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

(ရာဝိန္ဒာနတ် တဂိုး၏ Match Making ကို ပြန်ဆိုသည်။)

[၁၉၉၃၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ရင်နန်ပွင့်]

အပယ်ခံ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်

ကျွန်တော်တို့ ပါတီကို နိုင်ငံရေး အုံကြွမှုပေါ်ပေါက်ချိန်တွင် ဖွဲ့စည်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အခြေအနေတွေ ငြိမ်သက် အေးဆေးသွားသည် ယခု အချိန်သို့ ရောက်လာသည့် အခါတွင်လည်း ကျွန်တော်တို့သည် နိုင်ငံရေး ရှုခင်းမှ ထွက်မသွားကြသေးပါ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့၏ အသံများ အက်ကွဲကာ မီးရှူးမီးပန်း ဖောက်ရန် အချိန် မဟုတ်တော့ ဆိုသည်ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ ကောင်းကောင်းသိနေကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ တော်လှန်ရေး သမားများ၏ ဇာတ်လမ်းသည် အကွဲကွဲ အပြုံပြုံ ဖြစ်နေသာ ဘင်္ဂလားပြည်က နိုင်ငံရေး ဇာတ်ခုံကြီးပေါ်တွင် အစပြုခဲ့ပြီး ဇာတ်လမ်း အဆုံးသည် ကာလကတ္တားက အလိပ္ပူ အကျဉ်းထောင်ကြီးထဲတွင် မဟုတ်ဘဲ ဘင်္ဂလား ပင်လယ်အော်ထဲရှိ ကပ္ပလီကျွန်းတွင် အဆုံးသတ်မည် ဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ အားလုံး သိခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုကပ္ပလီကျွန်းသို့ ရောက်ခဲ့ဖို့ ကောင်းသော်လည်း ကံကောင်းထောက် မသဖြင့် ပြည်မအကျဉ်းထောင်တွင်သာ နေခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်တော့် ရဲဘော် အချို့မှာ ကြီးစင်တည်းဟူသော အမြင့်ဆုံးအဆင့်သို့ ရောက်အောင် ချီးမြှင့်ခြင်း ခံရပါသည်။ ထောင်မှ ကျွန်တော် ပြန်လွတ်လာသည့် အခါတွင် ကျွန်တော် သည် သူတို့ကို ဦးညွှတ်ကာ အိန္ဒိယပြည် အနောက်ပိုင်းက မြို့ကြီး တစ်မြို့ရှိ အစွန်အဖျား ရပ်ကွက်ကလေးတစ်ခုတွင် သွား၍ အခြေချ နေခဲ့ပါသည်။

တိုင်းရင်းဆေး ဆရာ တစ်ယောက်အဖြစ် အသက်မွေးခဲ့ပါသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်အဖေမှာ အသက်ထင်ရှား ရှိနေပါသေးသည်။ အဖေသည် ဘင်္ဂလားပြည်နယ်က မြို့ကြီး တစ်မြို့တွင် အစိုးရ ရှေ့နေအဖြစ် အမှုထမ်းနေပါသည်။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရက သူ့ကို ရိုင်းဗဟာဒူး ဟူသော ဂုဏ်ထူး ဘွဲ့ထူး တစ်ခုကို ချီးမြှင့်ခဲ့ပါသည်။ အဖေသည် တရားဝင် အခမ်းအနား တစ်ခုဖြင့် ကျွန်တော့်ကို သားအဖြစ်မှ စွန့်လွှတ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်အပေါ် တွင် တကယ်သံယောဇဉ် ပြတ်မပြတ်ကိုမူ ကျွန်တော် မပြောနိုင်ပါ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့် ပိုက်ဆံအိတ်နှင့် ချည်နှောင်ထားသည့် ကြီးမှာမူ တကယ် ပြတ်သွား ခဲ့ပါပြီ။ အမေမှာ ကျွန်တော် ထောင်ထဲတွင် ရှိနေစဉ် ကွယ်လွန်သွားပါ သည်။ ကျွန်တော့်ကို ပေးသော ပြစ်ဒဏ်သည် သူ့အပေါ်သို့ ကျရောက်သွားခဲ့ သည်ဟုပင် ဆိုရတော့မည် ထင်ပါသည်။

အဖေဘက်မှ တော်စပ်သည်ဟု ဆိုသော အဒေါ်မှာ ကျွန်တော်နှင့် ဘယ်လောက် သွေးနီးသည် မနီးသည်ကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မသိပါ။ အနောက်ပိုင်းသို့ ရောက်သွားမှ သူ့ကို ကျွန်တော် သိရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မည်သို့ ဖြစ်စေ အခြားဆွေမျိုးသားချင်းများက ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းပယ် ထားချိန်တွင် သူ ထောက်ပံ့ ကျွေးမွေးထားသဖြင့် ကျွန်တော် ဒုက္ခမရောက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အဒေါ်သည် အိန္ဒိယပြည် အနောက်ပိုင်းတွင် တစ်လျှောက်လုံး နေလာခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ အနောက်ပိုင်းမှာပင် အိမ်ထောင်ကျပြီး အနောက်ပိုင်း မှာပင် မုဆိုးမအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ပါသည်။ သွားလေသူ ခင်ပွန်းသည်မှာ အနောက်ပိုင်းတွင် လယ်ပိုင်ယာပိုင်တွေ ရှိသဖြင့် အဒေါ်လည်း အနောက်ပိုင်း မှာပင် အခြေချခဲ့ပါသည်။

လယ်မြေများအပြင် အနောက်ပိုင်းတွင် သူ့ကို ချည်နှောင်ထားသည့် သံယောဇဉ် ကြီးတစ်ချောင်း ရှိပါသေးသည်။ ယင်းမှာ အမိယာ ခေါ်သည့် မိန်းကလေး ဖြစ်ပါသည်။ အမိယာသည် လင်ပါသမီး ဖြစ်ပါသည်။ အဒေါ်၏ သမီးအရင်း မဟုတ်ပါ။ အမိယာ၏ အမေမှာ အဒေါ်၏ အိမ်ဖော်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဇာတ်နိမ့်မျိုးထဲမှ ဖြစ်ပါသည်။ ခင်ပွန်းသည်ဆုံးသည့်အခါတွင် အဒေါ်သည် အမိယာကို အိမ်သို့ ခေါ်ထားပြီး မွေးစားခဲ့ပါသည်။ အမိယာကမူ အဒေါ်ကို အမေ အရင်းဟုပင် ထင်နေပါသည်။

ထိုစဉ် အဒေါ်တွင် နောက်ထပ် သံယောဇဉ်ကြီး တစ်ချောင်း ရစ်လာ ပြန်ပါသည်။ ထိုကြီးမှာ အခြားမဟုတ်။ ကျွန်တော် ဖြစ်ပါသည်။ ထောင်မှ

လွတ်လာပြီး ကျွန်တော့်တွင် ရပ်တည်စရာ မရှိဖြစ်နေစဉ် အဒေါ်သည် ကျွန်တော့်ကို သူ့အိမ်၊ သူ့နှလုံးသားထဲတွင် ခိုလှုံရာ နေရာပေးခဲ့ပါသည်။ အဖေ ဆုံး၍ ကျွန်တော်ကို သေတမ်းစာထဲတွင် သားအဖြစ် ဆက်လက် အသိအမှတ် ပြုထားသည်ကို မြင်ရသည့်အခါတွင် အဒေါ်သည် ဝမ်းနည်း ဝမ်းသာ ဖြစ်ကာ ကျူကျူပါအောင် ငိုပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို အုပ်ထိန်း စောင့်ရှောက်ရန် မလိုတော့ဟုလည်း ယူဆပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့် အဖို့မှ အဒေါ်၏ ချစ်ခင်မှုကို လိုမြဲ လိုနေပါသည်။

‘ငါ့သားလေး ဘယ်သွားသွား ငါ့ကို သတိရနော်’ ဟု အဒေါ်က ပြောပါသည်။

‘ရတာပေါ့ အဒေါ်ရယ်၊ အဒေါ်ကျေးဇူးကို ကျွန်တော် ဘယ်မေ့ နိုင်ပါ့မလဲ။ ကျွန်တော် ထောင်က ထွက်လာတော့ မရှိတော့တဲ့ အမေက လမ်းပြလိုက်လို့ အဒေါ်ဆီကို ရောက်လာတာပေါ့’ ဟု ကျွန်တော်က ပြော ပါသည်။

အဒေါ်သည် အနောက်ပိုင်းကို စွန့်ခွာကာ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ကာလ ကတ္တားသို့ လိုက်နေပါသည်။

‘ကျွန်တော်ဟာ အဒေါ်ရဲ့ ဂင်္ဂါမြစ်ကြီးလောက်ရှိတဲ့ မေတ္တာရေတွေကို အနောက်ကနေ အရှေ့ဘက်ကို ရောက်လာအောင် ရွှေ့နိုင်တဲ့ သူ။ ဒီလိုဆိုတော့ ကျွန်တော်က ဘာဂိရဋ္ဌမင်းလို ဘုန်းကြီးလိုပေါ့နော်’ ဟု ပြုံး၍ ပြောပါသည်။

အဒေါ်က မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပြီး ပြုံးသည်။

‘မင်းကြောင့်၊ မင်းကြောင့်။ အစတုန်းကတော့ ငါ့သမီးလေးကို အိမ် ထောင်ရက်သား ချပေးပြီး နေသားကျသွားရင် တစ်ပြည်လုံးအနှံ့ သွားပြီး ဘုရားတွေ လျှောက်ဖူးမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာ။ ခုတော့ ဘုရားနဲ့ ဝေးပြန်ပြီ’ ဟု စိတ်ညစ်သံဖြင့် ဆိုသည်။

‘ကျွန်တော့်ကို မွေးရတာလည်း ကုသိုလ် ရပါတယ် အဒေါ်ရယ်၊ ကုသိုလ်ဆိုတာ နေရာဌာန မရွေးပါဘူး’ ဟု ကျွန်တော်က ပြောပါသည်။

အဒေါ်တွင် ကျွန်တော့်အတွက် စိုးရိမ်မှု တစ်ခု ရှိသည်။ ယင်းမှာ ကျွန်တော်က နိုင်ငံရေးတွေ လျှောက်လုပ်လျှင် ကပ္ပလီကျွန်းသို့ အပို့ ခံရမည် ဆိုသည့် စိုးရိမ်မှု ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ကို တစ်ယောက်ယောက်က ချုပ်ကိုင် ခြင်း မပြုလျှင် ကျွန်တော်သည် မကြာမီ ဥပဒေ၏ လက်ထဲသို့ ရောက်သွား မည်ဟု ထင်နေသည်။ ကျွန်တော့်ကို လုံခြုံစိတ်ချ၍ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသည့်

လက်ထဲသို့ အပ်ပြီးမှသာလျှင် သူ့အဖို့ လောကုတ္တရာ လုပ်ငန်းတွေကို လုပ်နိုင်မည်ဟု ထင်နေပါသည်။ ကျွန်တော်ကို ချည်နှောင်ထားမချင်း သူ့အဖို့ လွတ်လပ်ခွင့်ရမည် မဟုတ်ဟု အဒေါ် တွက်ထားဟန် တူပါသည်။

သို့ရာတွင် အဒေါ်သည် အတွက် မှားသွားပါသည်။ ကျွန်တော် သေလျှင် လင်းတကျမည်ဆိုသည့် အဟောမျိုးကို ဇာတာက ဟောနိုင် သော်လည်း ပဇာပတိဟူသော ဖူးစာရေးလိပ်ပြာနတ်နှင့် တွေ့မည်ဆိုသည့် အချက်ကိုမူ ဇာတာကလည်း မဟောနိုင်ပါ။ သမီးရှင်များက ကျွန်တော်ကို လာရောက်ကြောင်းလမ်းနေသောကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်တွင် အဖောက်မှ အမွေတွေ အများကြီး ရလိုက်သည်ဆိုသည့် သတင်းသည် ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သာ လိုချင်လျှင် ငွေတွေ၊ စိန်တွေ တင်တောင်းမည့် သမီးရှင်တွေ အများကြီး ရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် မလုပ်ပါ။ ကျွန်တော်သည် အမျိုးသား လွတ်လပ်ရေးအတွက် ထိုအရာများကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ကြောင်းကို နောင်တွင် ကျွန်တော်အကြောင်းကို ရေးမည့် အတ္ထုပ္ပတ္တိရေး ဆရာတွေ သိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မျှော်လင့်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ စွမ်းဆောင်မှုများကို မမြင်ရသည့်မင်ဖြင့် ရေးထားသည့်တိုင် ထိုစွမ်းဆောင်မှုများ အကြောင်းကိုမူ ရေးရပါဦးမည်။ ကျွန်တော်နှင့် မဟာဘာရတမင်း သား၏ ခမည်းတော် ဘိသျှမဘုရင်ကြီးတို့၏ တူညီချက်များကို အနည်းငယ် ဖော်ပြပါဦးမည်။

ကျွန်တော် အဒေါ်မှာ ကျွန်တော်ကို များစွာ မျှော်လင့်ထားနေပါသည်။ ထိုအချိန်မှာ အိန္ဒိယပြည် နိုင်ငံရေးကောင်းကင်တွင် ခေတ်သစ်၏ လေမုန်တိုင်းကြီး တိုက်ခတ်လျက်ရှိချိန် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ရဲကောင်းများ၏ ခေတ်သည် ကုန်ဆုံးပြီး ခေတ်သစ်ကြီး ပေါ်ထွန်းစ အချိန် ဖြစ်ပါသည်။ အထက်တွင် ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ပြဇာတ်ကြီးထဲတွင် ကျွန်တော်တို့သည် အဓိက ဇာတ်ဆောင်များ မဟုတ်ကြတော့ပါ။ ကျွန်တော်တို့သည် ဇာတ်စင်မီးမောင်းများအပြင်ဘက်သို့ ရောက်သွား ကြပါပြီ။ ကျွန်တော်တွင် အရောင်အသွေးတို့ မရှိတော့ပြီ ဖြစ်သည့် အတွက် အဒေါ်အဖို့လည်း ကျွန်တော်ကြောင့် ပူပင်သောက မဖြစ်ရတော့ပါ။ လိုလိုမည်မည် အဖြစ်တော့ ကာလီ မယ်တော်ထံတွင် ကျွန်တော် အတွက် ဆုတောင်းရန်တော့ စိတ်ကူးပါသေးသည်။ သို့ရာတွင် ဦးဗောင်းထုပ်နီနီနှင့် ပုလိပ်များ အန္တရာယ်မှ ကင်းဝေးပြီဟု ယူဆသဖြင့် အဒေါ်သည် ကာလီမယ်တော်၏ နတ်ကွန်းသို့ သွား၍ ပသဖို့ မလို

တော့ဟု ယူဆလိုက်ဟန် တူပါသည်။

ယင်းမှာ အဒေါ်၏ အမှားပင် ဖြစ်ပါသည်။

ပူဇာပွဲတော် ကာလအတွင်းတွင် ဈေးများထဲ၌ နိုင်ငံခြားဖြစ် အထည်များကို သပိတ်မှောက်ကာ လက်ရက်စက်စားထည်များကို အားပေးသည့် လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပါသည်။ ဈေးထဲတွင် နိုင်ငံခြားဖြစ် အထည်များကို မဝယ်ကြဖို့ သပိတ်တားကြပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဈေးထဲတွင် နိုင်ငံခြားဖြစ် အထည်ဝယ်သူများအား သပိတ်တားသည်ကို သွားကြည့်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်စိတ်ထက်သန်မှု အပူချိန်မှာ ကိုဆယ်ရှစ် ဒီဂရီအောက်တွင် ရှိနေပြီး ကျွန်တော့် သွေးခုန်နှုန်းမှာလည်း သိပ်မများလှပါ။ ကျွန်တော့်အခြေအနေကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ပင် မသိပါ။ ဇာတာတွက်ကြည့်မှပင် သိရမည့် အခြေမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ် ပုလိပ်စာသင်တစ်ယောက်က သပိတ်တားနေသည့် ဘင်္ဂါလီ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အား တွန်းထိုးဖယ်ရှားလိုက်သည်ကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရပါသည်။ ထိုအခါတွင်မူ သပိတ်ထဲတွင် ပါဝင်ခြင်း မပြုလိုသည့် စိတ်ဓာတ်သည် လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားပါသည်။ မကြာမီတွင် ကျွန်တော်သည် ပုလိပ်တို့လက်သို့ ပါသွားပြီး တရားဥပဒေအရ စစ်ဆေးကာ မည်းမှောင်သည့် အကျဉ်းထောင်ထဲသို့ ရောက်သွားပြန်ပါသည်။ ‘အဒေါ်လည်း ကျွန်တော့်တာဝန် ကင်းသွားပြီ။ အမိယာကလည်း ကောလိပ်က ကျောင်းဆောင်မှာ ရောက်နေပြီ။ အိမ်ကို ထိန်းသိမ်းကြည့်ရှုမယ့် လူတွေလည်း ရှိသားပဲ။ ဒီတော့ အဒေါ် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်ကို ဘုရားဖူး ထွက်ပြီး ကုသိုလ်တရားကို အားထုတ်နိုင်ပြီပေါ့’ ဟု ကျွန်တော် အကြောင်းကြားလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ထောင်အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အထူးအဆန်းမဟုတ်တော့ပါ။ ထောင်ထဲတွင် ဇိမ်ကျမှု၊ ယုံကြည်မှု၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ စကားပြောဖက်၊ စားကောင်းသောက်ဖွယ်တို့ဖြင့် ကင်းဝေးမည်မှာ ဓမ္မတာ ဖြစ်ပါသည်။ ဘာမျှ အဆန်း မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်သည် ထောင်ထဲတွင် စည်းကမ်းအရ နေထိုင်ပါသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် အချိန်မကျမီ ထောင်မှ လွတ်လာခဲ့ပါသည်။ ဘင်္ဂလားပြည်ကြီးကမူ ကျွန်တော်တို့ကို ဩဘာလက်ခုပ်တွေ ပေးပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်ကမူ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး ပြန်လာပါသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာသာ အနစ်နာခံရသည်။ သာမန် လူထုတွေကတော့ အစားအသောက်

မပျက်၊ အပျော်အပါး မပျက်၊ အချို့မုန့် အစားမပျက်။ မကြာလိုက်ပါ။
ဇာတ်စင်ပေါ်မှ ကန့်လန့်ကာကြီး ကျလာကာ မီးများလည်း ငြိမ်းသွားပါသည်။
လူတွေကလည်း မေ့ပျောက်သွားကြပါသည်။ အရိုးနှင့် လက်ထိတ် ထိခဲ့ရ
သူတို့သာလျှင် ထိုကိစ္စများကို တစ်သက်စာ အမှတ်ရနေကြရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
ကျွန်တော့် အဒေါ် မှာ ဘုရားဖူးထွက်နေပါသည်။ ဘယ်ရောက်နေသည်ကို
ကျွန်တော် မသိပါ။ သို့ဖြင့် နောက်တစ်ကြိမ် ပူဇော်ပွဲတော်ကာလသို့ ရောက်
လာခဲ့ပြန်ပါသည်။ တစ်နံနက်တွင်မူ ကျွန်တော်ထံသို့ မိတ်ဆွေ အယ်ဒီတာ
တစ်ဦး ရောက်လာပါသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ မဂ္ဂဇင်း ပူဇော်ပွဲတော် အထူးထုတ်အတွက် တစ်ခုခု
လိုချင်တယ်ဗျာ’

‘ကဗျာလား’ ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

‘မဟုတ်ဘူးလေ။ ခင်ဗျား အတ္ထုပ္ပတ္တိ ရေးပေါ့လေ’

‘ဒါက တစ်လတည်းနဲ့ ဘယ်ပြီးမလဲ။’

‘တစ်လတည်းနဲ့ မပြီးရင်လည်း ခန်းဆက်ပေါ့ဗျာ’

‘ဗီဇသနိုး နတ်မင်းရဲ့ ထွေပြားဝိုင်းကတော့ သီတာရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို
ဖြတ်တောက်ပြီး အိန္ဒိယပြည် အနံ့အပြားမှာ ကြံချပစ်ခဲ့သတဲ့ဗျာ။ ခင်ဗျား
တို့ကလည်း ကျွန်တော့်ဘဝကို တစ်ပိုင်းစီပိုင်းပြီး တစ်လစီ ထည့်မယ် ဆိုတဲ့
သဘောပေါ့။ သိပ်တော့ မရေးချင်ဘူးဗျာ။ ရေးရင်လည်း ကျွန်တော်က
တစ်ခါတည်း အပြီးအပြတ် ရေးပြီး ထုတ်ချင်တယ်။’

‘ဒါဖြင့်ရင်လည်း ခင်ဗျားဘဝက ထူးခြားတဲ့ အဖြစ်အပျက် တစ်ခုကို
ရေးဗျာ’

‘ဘယ်လို အဖြစ်အပျက်လဲဗျာ’

‘ခင်ဗျားမှာ ဘဝကြမ်းကြီးကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရတာမျိုးတွေ ရှိတာပဲ။
လူတွေ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာမျိုးပေါ့ဗျာ’

‘ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီအကြောင်းတွေကို ရေးစေချင်တာလဲ’

‘လူတွေ စိတ်ဝင်စားတယ်ဗျာ’

ဟုတ်လား။ ဒီလိုဆိုရင်လည်း ရေးတာပေါ့’

‘ကြမ်းတမ်း ခက်ခဲတဲ့ အတွေ့အကြုံမျိုးနော်’

‘ကျွန်တော် စိတ်ဆင်းရဲရလေ စာဖတ်သူတွေမှာ အငြီးပြေလေလေ
ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးလားဗျာ။ ဟုတ်ပြီလေ။ ဒီလိုဆိုရင်လည်း ရေးရတာပေါ့။’

ဒါပေမယ့် နာမည်တွေကိုတော့ ပြောင်းရေးမှာနော်’

‘ဒါပေါ့၊ ပြောင်းရေးရမှာပေါ့။ တကယ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ သမိုင်းအဖြစ် အပျက်ကို ရေးရတယ်ဆိုတာ တော်တော်အန္တရာယ်များတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်က ခင်ဗျား ခံစားခဲ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံကို လိုချင်တာနော် ကော်ပီ ခက အကြောင်း မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ဘယ်လောက်ပဲ ပေးရ ပေးရ’

‘ကျွန်တော့် ကော်ပီကို ဖတ်ကြည့်ပါဦးလေ၊ နောက်တော့ ပြောကြ တာပေါ့’

‘ဒါပေမယ့် ဒီပြင် ဘယ်တိုက်ကိုမှတော့ မပေးလိုက်နဲ့နော်။ သူတို့ ပေးတဲ့ နှုန်းထက် ကျွန်တော် ပိုပေးမယ်ဗျာ။ သဘောပေါက်ပြီ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါပြီလေ’

ပြန်ခါနီးတွင် အယ်ဒီတာက....

‘ခင်ဗျား ဟိုစာရေးဆရာကြီးကို သိတယ် မဟုတ်လား။ ဟို ဆရာကြီး လေ။ အမည်ကိုတော့ ကျွန်တော် မပြောတော့ပါဘူးဗျာ။ ဒီလောက် ပြောရင် ခင်ဗျား သိပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ စာပေဖခင်ကြီးလေ။ တို့စာပေလောကရဲ့ တကယ် မီးရှူးတန်ဆောင်ကြီးပဲလို့ ပြောကြတယ် မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲဗျာ။ ခင်ဗျား စာတွေက ဒေါ်ဆန်ကုမ္ပဏီကထုတ်တဲ့ ရှူးဖိနပ် အကောင်းစားဖိနပ်၊ သူ့စာတွေက လမ်းဘေးဈေးမှာ ပုံရောင်းနေတဲ့ ညှပ်ဖိနပ်တွေ။ အဲဒီလောက် ကွာခြားတာ’

ထိုစကားမှာ ကျွန်တော့်ကို ချီးမြှောက်လို၍ ပြောသော စကား မဟုတ် ဘဲ ဆိုခဲ့သည့် ထူးချွန်သော စာရေးဆရာကြီးကို တမင်သက်သက် နှိမ်လို၍ ပြောသွားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါသည်။ ကျွန်တော့် ဝတ္ထုနိဒါန်းမှာ ထိုမျှလောက်ဆိုလျှင် တော်ပါပြီ။ ယခု ကျွန်တော် တွေ့ကြုံခဲ့ရ သည့် အဖြစ်အပျက် အတွေ့အကြုံတို့နှင့် ပတ်သက်သည့် ဝတ္ထုကို ဖော်ပြပါ တော့မည်။

ကျွန်တော်သည် တော်လှန်ရေး စာပေများကို ဖတ်ပြီးသည့်နောက် တွင် အစားအသောက်တို့ကိုလည်း ခုံမင်ခြင်း မရှိလှတော့ပါ။ ယင်းမှာ အကျဉ်းထောင်သို့ အလည်သွားဖို့အတွက် လေ့ကျင့်ခန်း ယူနေသည့် ဟုလည်း ပြောနိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ကိုယ်ခန္ဓာကိုလည်း ကောင်း ကောင်း ဂရုမစိုက်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ပထမအကြိမ် ထောင်ထဲ ရောက်သွား သည့် အခါတွင် ကျွန်တော့် ကျန်းမာရေးသည် ဒေါင်ဒေါင်မြည်နေပါသည်။

ကျွန်တော် ပြန်လွတ်လာသည့် အခါတွင်လည်း ကျွန်တော့် အခြေအနေကို ကြည့်၍ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေပါသည်။

‘အဒေါ် ကျွန်တော့်ကို သိပ်ပြီး ဂရုတစိုက် ပြုစုမနေနဲ့။ အဒေါ်က တော့ ကိုယ့်တူကိုယ်သား ဆိုပြီး ချစ်လို့ ပြုစုတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ချစ်ခြင်းမှာတော့ လွတ်လပ်၏တဲ့။ သို့ရာတွင် ပြုစုခြင်းကား ကျေးကျွန် ဖြစ်ခြင်းနှင့် အတူတူပင် ဖြစ်၏လို့ အဆိုရှိတယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ့် အတွက် တခြားလူကို ဒုက္ခပေးရတာဟာလည်း မကောင်းဘူး။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အလိုဆန္ဒကို တခြားလူက လိုက်ပြီး ဖြည့်ရမယ်ဆိုတာဟာလည်း မတရားဘူး။ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံရေးနယ်မှာတော့ ဒိုင်အာခီစနစ်လို့ ခေါ်တယ်။ ဒါကို ကျွန်တော်တို့ ဆန့်ကျင်တယ်’

ကျွန်တော်က ကန့်ကွက်သည့်အခါတွင် အဒေါ်သည် သက်ပြင်းချ ကာ....

‘အေးကွယ်၊ ဒီလိုဆိုရင်လည်း ငါ့သား စိတ်တိုင်းကျနေပါ’ ဟု ပြောပါသည်။ ထိုကိစ္စသည် ထိုမျှလောက်နှင့် ပြီးသွားလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မိုက်မဲစွာ ယူဆခဲ့ပါသည်။

တစ်ဖက်သားအပေါ်တွင် ချစ်ခင် စိုးရိမ်တတ်ခြင်းတွင် မမြင်ရ သောဘက် တစ်ဖက် ရှိပါသည်။ ယင်းမှာ ထိုသို့ ကိုယ့်အပေါ်တွင် ချစ်ခင် ယုယကြခြင်းကို ကျေနပ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအရသာသည် တော်တော် ကျော်လွှားဖို့ ခက်သော အရသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဆင်းရဲသား ဖြစ်စဉ်တုန်းက သျှိုဝနတ်သား အလောင်းသည် သူ့ဆင်းရဲနွမ်းပါးမှုကို ဂုဏ်ယူကာ သူတောင်း စား အထုပ်ကို ကိုင်စွဲ၍ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ တောင်းခံခဲ့ပါသည်။ လက်ချမ်း နတ်သမီးက ထိုသူတောင်းစား အထုပ်ကို နေနှင့် ကြယ်တာရာများလောက် အဖိုးတန်သည့် ပိုးချည်၊ ရွှေချည်တို့ဖြင့် ရက်လုပ်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဆိုခြင်းကိုမူ သျှိုဝ နတ်သား အလောင်း မသိပါ။ ထို့အပြင် ဘုန်းတောင်းယာစကားအဖြစ် တောင်းခံ၍ ရသည့် စားသောက်ဖွယ်တို့ကို စားသောက်သည့်အခါတွင်လည်း တောင်း၍ ရသမျှကို စားရသည်ဟု ထင်နေပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုစား သောက်ဖွယ် များကို အဏာပူနအသွင် ဆောင်ထားသည့် လက်ချမ်း နတ် သမီးက သိကြားမင်း သွားရည်ကျလောက်အောင် စီမံချက်ပြုတ်ပေးလိုက် သည် ဆိုခြင်းကို နတ်သားအလောင်း မသိပါ။

ကျွန်တော့်အခြေအနေမှာလည်း ထိုနည်းအတိုင်း ဖြစ်နေပါသည်။

ကျွန်တော် စားသည့်အချိန်၊ အိပ်သည့်အချိန်၊ ထိုင်သည့်အချိန်များတွင် အဒေါ်သည် ပဉ္စလက် တောင်ဝှေးဖြင့် ဖန်တီးသည့်ပမာ ကျွန်တော့်အတွက် အစစအရာရာ အဆင်ပြေ ချောမွေ့နေအောင် ဖန်တီးပေးထားပါသည်။ နိုင်ငံရေးကိစ္စများကို စိတ်ဝင်စားနေသည့်အတွက် ထိုအချက်ကို သတိမပြုမိခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲတွင်မူ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်သာလျှင် ထုံးစံအတိုင်း ခြိုးခြံနေထိုင်လျက် ရှိသည်ဟု ထင်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအချက်ကို နောက်တစ်ကြိမ်ထောင်ထဲသို့ ပြန်ရောက်သည့် အခါတွင်မူ ကျွန်တော် သိလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အဒေါ် စိမ်ဖန်တီးပေးထားသည့် စနစ်နှင့် ပုလိပ်တို့ ပေးထားသည့် စနစ်တို့မှာ ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီးဆန့်ကျင်နေကြပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အာရုံကို ဖြတ်နိုင်သူဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ရှိရာ ယခုမှ ထိုနှစ်ခု၏ ကွာခြားပုံကို သတိမပြုမိဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်နေပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် 'မိမိ၏ သဘာဝကို သတိဖြင့်ရှုလေ' ဆိုသည့် ဘဂဝါဂီတ ကျမ်းလာ အဆုံးအမကိုသာ နှလုံးသွင်းပါသည်။ ကျွန်တော်သည် တော်တော် စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့သည့် ခြိုးခြံကျင့်ကြံသူပေတကား။ အဒေါ်၏ ပြုစုယုယမှုနှင့် အခြားသူများတို့၏ ပြုစုယုယမှုတို့သည် ကျွန်တော့် အသည်းထဲ အူထဲအထိ ရောက်ရှိသွားကြလေပြီ။

ထို့ကြောင့် နောက်တစ်ကြိမ် ထောင်ထဲရောက်သည့် အခါတွင် ကျွန်တော်သည် ကောင်းကောင်းကြီး ဒုက္ခတွေ့နေလေပြီ။

သို့ဖြင့် တစ်ခါက မိုးကြိုးခလျှင်ပင် ကြုံကြုံခံနိုင်အောင် တောင့်တင်းခိုင်မာသည့် ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်သည် နာမကျန်း ဖြစ်လေပြီ။ ထောင်မှူးက ကျွန်တော့်အား အလုပ်သက်သာသည့် နေရာများသို့ ရွှေ့ပြောင်းပေးပါသေးသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့် ရောဂါများမှာ သက်သာ မလာခဲ့ပါ။ ကျွန်တော့် ခေါင်းသည် မကြာခဏ ကိုက်နေတတ်ပါသည်။ အစာလည်း ကောင်းကောင်းမကြေပါ။ ညဆိုလျှင်လည်း အဖျားတက်နေတတ်ပါသည်။ မကြာမီတွင် ချိုးကျူးဂုဏ်ပြုကြခြင်း၊ ဂုဏ်ပြုပန်းကုံးများ စွပ်ခြင်း၊ နဖူးတွင် နံ့သာဖြူမှတ်ထားပေးခြင်း၊ ဩဘာပေးခြင်း စသည်တို့သည် ကျွန်တော့်အာရုံမှ ပျောက်သွားကြကာ ကိုယ်တွင် စွဲကပ်နေသည့် ဝေဒနာကိုသာ ကျွန်တော် သတိရနေပါတော့သည်။

အဒေါ်မှာ ဘုရားဖူးသွားရာမှ ပြန်လာသေးဟန် မတူပါ။ အမိယာကော ဘယ်ရောက်နေပြီနည်း။ အမိယာသည် ကျွန်တော့်ကို ထောင်ဝင်

စာတွေ့ဖို့ တာဝန် မရှိတော့ပြီလော။ သို့ရာတွင် မည်သူ့ကိုမျှ အပြစ်တင် စရာ မရှိပါ။

ကျွန်တော် နေထိုင်မကောင်းလျှင် ကျွန်တော့်ကို ပြုစုစောင့်ရှောက် ဖို့ ဒေါ်လေးက အမိယာကို ပြောထားပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်က ငြင်းဆန်ကာ ထိုသို့ ပြုစုသည်ကို လက်မခံခဲ့ပါ။

‘ဟဲ့ ငါက မင်းကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ အမိယာ နောင်မှာ ပြုစုတတ်အောင် သင်ပေးတဲ့ သဘောပါ’ ဟု အဒေါ်က ပြော ပါသည်။

‘ဒီလိုဆိုရင်လည်း သူနာပြုသင်တန်း တက်ခိုင်းပေါ့ အဒေါ်ရ’ ဟု ကျွန်တော်က ပြောပါသည်။ အဒေါ်သည် စိတ်တိုသွားကာ ဘာမျှ နောက်ထပ် မပြောတော့ပါ။

ကျွန်တော်သည် လူမမာ ခုတင်ပေါ်တွင် လှဲရင်း ယခုနေ အမိယာ သာ ပြုစုလျှင် မည်မျှ ကောင်းမည်နည်းဟု တောင့်တနေမိပါသည်။ အမှန် အားဖြင့်လည်း ယခုခေတ်တွင် ကြီးသူကို ငယ်သူတို့က ပြုစုစောင့် ရှောက်ခြင်း မပြုသင့်ပါသလော။

ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံရေးသမားများသည် အိမ်မှုကိစ္စများကို ကြီးသည် ငယ်သည်မဟု အရေးမထားဘဲ လျစ်လျူရှုလေ့ ရှိကြပါသည်။ ယခုနေထိုင် မကောင်းသည့် အခါများတွင်မူ ကျွန်တော့်သတိများသည် ပို၍ ထက်သန် အားကောင်းလာပါသည်။ ကျွန်တော် မရှိသည့် အတောအတွင်း၌ အမိယာ၏ မျိုးချစ်စိတ်သည် ပို၍ ပြင်းထန် ထက်သန်လာပါသည်။ အလျင်တုန်းကမူ ကျွန်တော်က နိုင်ငံရေး ဩဝါဒတွေပေး၊ စံနမူနာတွေပြသည့်တိုင် အမိယာ သည် လေးလေးနက်နက် မရှိခဲ့ပါ။ ယခုမူ ကျွန်တော်တို့၏ လုပ်ငန်းတွင် အမိယာသည် အားတက်သရာ ပါဝင်နေပါသည်။ တရားပွဲများတွင် သူ့ကိုယ် တိုင် တစ်အိမ်တက်ဆင်း လိုက်၍ ရန်ပုံငွေကောက်ပါသည်။ သူ့သူငယ် ချင်း အနီး ပင်လျှင် သူ့ကို သူ့ရဲကောင်း တစ်ယောက်ပမာ ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်နေသည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိလာပါသည်။ အမိယာ၏ မွေး နေ့တွင် အနီးက သူ့အတွက် ကဗျာတစ်ပုဒ်စပ်ကာ ကတ်ပြားတစ်ခုပေါ်တွင် ရွှေမင်ဖြင့် ရိုက်ပြီး လက်ဆောင်ပေးပါသည်။

ကျွန်တော်ပင်လျှင် သူ့အတွက် ကဗျာတစ်ပုဒ်စပ်ပြီး လက်ဆောင် ပေးရမလားဟု စိတ်ကူးမိပါသေးသည်။ သို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော် ခံစားနေရသည့်

ဒုက္ခတွေ သက်သာလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ အဒေါ်၏ အုပ်ထိန်းမှုအောက်တွင် အိမ်ရှိ အိမ်ဖော်များသည် နာရီလို အလုပ်လုပ်နေကြရပါသည်။ လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းရန် တစ်ယောက်ယောက်တော့ အနားတွင် အဆင်သင့် ရှိနေကြရပါသည်။ ယခုမူ ရေတစ်ခွက် သောက်ချင်လျှင်ပင် ကျွန်တော့်အတွက် ပေးထားသည့် အိမ်စေ တစ်ဦးဖြစ်သော ဂျလာဒါဆိုသည့် ကောင်လေး စောင့်နေရပါသည်။ ဂျလာဒါဆိုသော အမည်မှာ 'ရေပြည့်ခြင်း' ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။ သို့ရာတွင် ယခုမူကျွန်တော့်အနားတွင် မရှိတော့ပါ။ ကျွန်တော်သည် မရှိသည့် တိမ်တိုက် တစ်တိုက်ကို စောင့်မျှော်နေရသည့် ပျံလွှားငှက်တစ်ကောင်နှင့် တူနေပါသည်။ ယခု ဆေးသောက်ချင်၊ ရေသောက်ချင်လျှင် ကျွန်တော့်တွင် မည်သူမျှ ခိုင်းစရာ မရှိတော့ပါ။ မေ့တတ်သော ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ပြန်ခိုင်းရုံသာ ရှိပါတော့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ ပြင်းထန်သည့် ကျွန်တော့် စည်းကမ်းများကို ချိုးဖျက်ကာ အမိယာကို ကျွန်တော့် လူမမာ ခုတင် အနီးသို့ လာရန် ခေါ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် အပြင်မှ ခြေသံများကို ကြားရသည့်အခါတိုင်း သူသည် တံခါးဆီသို့ လှမ်းလှမ်းကြည့်ကာ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေတတ်သည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော့်က သူ့ကို သနားသလို ကြည့်ကာ....

'ဒီနေ့ အမိယာတို့ အစည်းအဝေးတွေ၊ ဘာတွေ မရှိဘူးလား' ဟု မေးပါသည်။

'ရပါတယ် အစ်ကိုရယ်၊ အချိန် ရှိပါသေးတယ်'

'ဒီလို ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ တာဝန်ကို အဓိက ထားရမှာပေါ့'

သို့ရာတွင် သူ့အဖို့ အနီးသည် တာဝန်ထက် အရေးကြီးနေသည်ကို မကြာခဏ ကျွန်တော် သတိပြုမိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်အောက်ထပ်တွင် အနီး အပြင် အခြားသော လူငယ်များလည်း လာ၍ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း လက်ဖက်ရည် သောက်ကြပါသည်။ သူတို့ အားလုံးကပင် အမိယာအား ယခုခေတ်သစ်၏ လက်ချမ်း နတ်သမီးဟု ခေါ်ကြပါသည်။ ထိုခေတ်တုန်းက ဘွဲ့ထူး ဂုဏ်ထူးတွေ တပ်ပြီး တင်စား၍ ခေါ်လေ့ ရှိကြပါသည်။ ဥပမာအားဖြင့် အချို့ကို ရိုင်းဗဟာဒူးဟု ခေါ်ကြပါသည်။ သို့အခေါ် ခံရပြီဆိုလျှင် ထိုဘွဲ့ထူးကို ပခုံးပေါ်တွင် ကျကျနန ချီးမြှောက်ကြသဖြင့် အနေရ အထိုင်ရခက်ကာ သူတို့ကိုယ် သူတို့ တော်တော် ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း

နေကြရပါသည်။

အမိယာမှာလည်း ထိုအတိုင်း ဖြစ်နေပါသည်။ သူ့ကို ခေတ်သစ် လက်ချမ်း နတ်သမီးဟု ခေါ်သည့်အခါတွင် သူ့ခမျာ ထိုဂုဏ်ထူးနှင့် လိုက် အောင် သိက္ခာဖြင့် နေရပါသည်။ သို့ဖြင့် အမိယာမှာ တစ်ခါတလေတွင် အစားပျက်၊ အအိပ်ပျက် အလုပ်လုပ်ရရှာပါသည်။ အိမ်နီးချင်းများက ထို အကြောင်းကို ကြားသည့်အခါတွင် သူ့ကျန်းမာရေးကို သတိထားဖို့ ပြော ကြပါသည်။ ထိုအခါတွင် အမိယာသည် ဘာမျှ မပြောဘဲ အသိရခက်စွာ ပြုံးနေပါသည်။ 'အမိယာရယ် အနားလေး ဘာလေး ယူပါဦး' ဟု ပြောလျှင် သူ မကျေနပ်ချင်ပါ။ သူသည် ထိုမျှ အရေးကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်နေပြီးလားဟု ပြန်ပြောတတ်ပါသည်။ သူ့ကို အနားယူဖို့ ပြောသူများကို သူ မကျေမနပ် ဖြစ်တတ်ပါသည်။ ထိုအထဲတွင် ကျွန်တော်လည်း ပါပါသည်။ သူ့အစ်ကို ထောင်ထွက် နိုင်ငံရေးသမားသည် ဥပုသ်ရက်ရှာတို၊ ကနီတို၊ ဘာရင်တို၊ ဥပုသ်ဒရာတိုလို တက်ကြွစွာ လှုပ်ရှားနေသည့် တော်လှန်ရေးသမားတွေ ကြားရောက်နေရမည့်အစား အိပ်ရာပေါ်တွင် အနားယူပြီး ဇိမ်နှင့် နေနေခြင်းကို ဘဝင်ကျဟန် မတူပါ။ တစ်နေ့ သူ့အနီးတွင် လူသူရှင်းနေခိုက် ကျွန်တော်က 'အမိယာ၊ မင်းဟာ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ဆက်ဆံမှုတွေကို သိပ်အသား မပေးနဲ့နော်၊ မင်းက ဒီခေတ်သစ်အတွက် လူဖြစ်လာရတဲ့ သူ' ဟု ကျွန်တော်က ပြောမိ ပါသည်။ အမိယာသည် ဘာမျှ မပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်နေပါသည်။ ကျွန်တော် သည် ထောင်က ထွက်လာပြီးကတည်းက ရယ်ရယ်မောမော နေသည်ဟူ၍ မရှိလှပါ။ ကျွန်တော်အကြောင်းကို မသိသူများကမူ ကျွန်တော်သည် သူန်မှန် နေတတ်သူဟု ထင်သွားကြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် လူမမာ ခုတင်ပေါ်တွင် လှဲရင်း မျက်နှာကြက်ကို ဝေးကြည့်နေမိပါသည်။ စိတ်မချရသည့် ဆွေမျိုးများနှင့် ဝေးဝေးနေသည်က ပိုကောင်းသည်ဟု တွေးနေမိပါသည်။ ထိုစဉ် မကြာမီက ကျွန်တော်အခန်းရှေ့ ဝရန်ဇာတွင် လာနေတတ်သော ခွေးလေတစ်ကောင်ကို ကျွန်တော် သွား၍ သတိရပါသည်။ အမွှေးမှာ စုတ်ဖွားဖွား ဖြစ်နေပြီး အရိုးပေါ် အရေတင် နေပါသည်။ မကြာမီ သေတော့မည် ဟုပင် ထင်ရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ခွေးကို တခြားသို့ မောင်းလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘာကြောင့် ထိုမျှ ရက်စက်ခဲ့ရသနည်းဟု ယခု ကျွန်တော် ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါသည်။ ခွေးလေ ဖြစ်သောကြောင့် မောင်းထုတ်ခြင်း မဟုတ်ပါ။ မကြာမီ သေတော့မည်

ဖြစ်သဖြင့် မောင်းထုတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုခွေး ရောက်ရှိနေခြင်းသည် မတင့်မတယ် ဖြစ်နေပါသည်။ သူ့အခြေအနေသည် အသက်ရှင် လှုပ်ရှားနေသော ဘဝကို သရော်ခော်ကာ ပြုနေသကဲ့သို့ ရှိပါသည်။ ခွေးနှင့် ကျွန်တော်သည် အတူတူဖြစ်နေသည်ဟု စိတ်တွင် ထင်လာပါသည်။ စီးဆင်းလှုပ်ရှားနေသော ဘဝထဲတွင် မကျန်းမမာ ဖြစ်နေသည့် ကျွန်တော် အဖြစ်သည် အတားအဆီး အနှောင့်အယှက်ကြီးသဖွယ် ဖြစ်နေပါသည်။ ရေစီးချောင်းထဲတွင် ပိတ်ဆို့နေသော တာရိုးကြီးသဖွယ် ဖြစ်နေပါသည်။ ရေက စီးဆင်းဖို့ တောင်းဆိုနေချိန်တွင် 'ငါ့အနားမှာ လာပြီး ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင်နေစမ်းပါ' ဟု ပြောရသည်မှာ အတားအဆီးကြီး ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို ဖိစီးနေသည့် ရောဂါသည် ကျန်းမာသန်စွမ်းသူ တစ်ယောက်ကိုလည်း တုပ်နှောင်ထားသကဲ့သို့ ရှိနေပါသည်။ ထိုအဖြစ်သည် သဘာဝမကျသည့် ကိစ္စဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်စိတ်ကို ပြန်ထိန်းကာ ဘဂဝါဂီတထဲသို့ အာရုံသွင်းပါသည်။

ရောဂါကို မေ့ကာ တရားစာထဲတွင် အာရုံဝင်စားနေစဉ် ကျွန်တော့် ခြေထောက်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆုပ်နယ်ပေးနေသည်ကို ကျွန်တော် သတိ ထားလိုက်မိပါသည်။ စာအုပ်ကို ခွာ၍ ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် အဒေါ် ခေါ်၍ စောင့်ရှောက်ထားသည့် ကျေးတောမှ ကောင်းမလေး တစ်ယောက်ကို တွေ့ရပါသည်။ အစတုန်းက ကျွန်တော်သည် ထိုမိန်းကလေးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှသာ မြင်ဖူးပြီး သာမန်လောက်သာ သဘောထားခဲ့ပါသည်။ ထို့ထက် ဘာမှ ပိုမသိပါ။ သူ့အမည်ကိုပင် ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မသိပါ။ သူသည် ခေါင်းမြီးခြုံပဝါကို မျက်နှာတွင် ဖုံးကာ ကျွန်တော့် ခြေထောက်များကို နှိပ်ပေးနေပါသည်။

ယခင်ကမူ တံခါးပေါက်အနီးတွင် ထိုင်နေတတ်သည်ကို မကြာခဏ မြင်ရတတ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အခန်းထဲသို့ မဝင်ရသဖြင့် တစေ့တစောင်း ချောင်းမြောင်းနေဟန် တူပါသည်။ ကျွန်တော် နေထိုင် မကောင်းရသည့် အကြောင်းရင်းကို သိနေဟန် တူပါသည်။ ယခုမူ သူသည် မရှက်နိုင်၊ မကြောက်နိုင်တော့ဘဲ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကာ ကျွန်တော့်ကို ခြေဆုပ်လက်နယ် ပြုနေပါသည်။ ပူစာပွဲ တစ်ခုတုန်းက ဈေးထဲတွင် အမျိုးသမီးကလေး တစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် စောင့်ရှောက် ကယ်ခဲ့ဖူးသည့်နည်းတူ ယခုလည်း သူသည် ဘင်္ဂါလီ အမျိုးသမီးတို့၏ ကိုယ်စား ကျွန်တော့်ကို

လာ၍ ခြေဆုပ်လက်နယ် ပြုနေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်နေပါသည်။ ကျွန်တော် ထောင်က ထွက်လာသည့်အခါတွင် အထက်မှ ဝိုင်းဝန်းချီးကျူးခြင်းကို ခံခဲ့ရပါသည်။ ယခုမူ နိမ့်ကျသူတို့၏ ဂုဏ်ပြုခြင်းကို ခံနေရပါပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် အများကြီး ကျေနပ်ပြီး ကြည်နူးသွားပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ထောင်ထဲတွင် နေခဲ့ရသဖြင့် စိတ်ကြမ်းလူကြမ်း ဖြစ်လာခဲ့ကာ လောကကြီးတွင် မည်သည့် သံယောဇဉ်အနှောင်အဖွဲ့ကိုမှ မထားလိုက်သည့် တိုင် ကျွန်တော့် မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်တွေ ဝဲနေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ယခုလို ပြုစုယူယသည်ကို မခံခဲ့ပါ။ ကျွန်တော့်ခြေထောက်ကို လာ၍ ဆုပ်နယ် ပေးလျှင် မောင်းမာန်မဲလွှတ်လိုက်သည်ချည်း ဖြစ်ပါသည်။ ယခုမူ ကျွန်တော်သည် ထိုမိန်းကလေး ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးနေသည်ကို မငြင်းပယ်နိုင်ဘဲ သာယာနေပါသည်။

ကျွန်တော့်အဒေါ်၏ ဇာတိမှာ ခူလ်နာခရိုင် ဖြစ်ပါသည်။ အဒေါ်သည် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော သူ့ဆွေမျိုးနီးစပ် ကောင်းမလေးများကို ခေါ်လာတတ်ပါသည်။ အိမ်တွင် လက်တို လက်တောင်း ခိုင်းရန် ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ မရှိလျှင် အဒေါ်အဖို့ တော်တော် ကသိကရီ ဖြစ်ပါသည်။ အမိယာမှာ ဘုရားခန်းမှ လွဲလျှင် ကျန်သည့် တစ်အိမ်လုံးကို ရှင်းလင်းရပါသည်။ ဘုရားခန်းကို အဘယ့်ကြောင့် သုတ်သင် ရှင်းလင်းခြင်း မပြုရသနည်း ဆိုသည်ကိုမူ မည်သူမျှ မသိပါ။ အမိယာသည် ခေတ်ပညာကို တတ်မြောက်ပြီးသည့် အခါတွင် အထက်တန်းလွှာ မိသားစုမှ တစ်ယောက်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ကျမည်။ ထိုအခါတွင် ရှေးအစဉ် အလာတို့ကို လိုက်နာသည့် အလေ့အထတွေ ပျောက်ကုန်မည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ဘုရားခန်းကို အရှင်း မခိုင်းသည်က ကောင်းမည်ဟု ထင်သလားတော့ မပြောတတ်ပါ။ စိတ်မကောင်းစရာ ကောင်းသည့်တိုင် အယူသီးသည့် ဟိန္ဒူအိမ်များတွင်မူ ခေတ်ပညာတတ်များကို ထိုအတိုင်းပင် သဘောထားတတ်ကြပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် အဒေါ်သည် အမိယာအား ထုံးတမ်းစဉ်လာများကို လိုက်နာခြင်း မပြုလျှင် ဘာမျှ တာဆီးပိတ်ပင် ကန့်ကွက်ခြင်း မပြုခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။

ငယ်ငယ်ကလေးတည်းကပင် အမိယာသည် အတန်းထဲတွင် အင်္ဂလိပ်စာနှင့် သင်္ချာတို့တွင် ပထမစွဲလေ့ ရှိပါသည်။ ထို့နောက်တွင် အမိယာသည် ကျစ်ဆံမြီးကလေး တလွင့်လွင့်၊ ဂါဝန်တဖားဖားဖြင့် သာသနာပြုကျောင်းများသို့ တက်ပါသည်။ ထိုကျောင်းတွင်လည်း အမြဲလို ဆုတွေ ရတတ်ပါသည်။

ကံမကောင်းအကြောင်းမလှ၍ ဒုတိယရသည် အခါများတွင် အမိယာသည် အခန်းတံခါးကို ပိတ်ပြီး ငိုနေတတ်ပါသည်။ နောက်ဆုံး မပူးပေါင်းရေး လှုပ်ရှားမှုထဲတွင် ပါလာပြီး နိုင်ငံရေး အမြင်တွေ ရှိလာသည့်အခါတွင်မူ အမိယာသည် စာမေးပွဲနတ် စသည်တို့ကို စွန့်ပစ်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ယခင်တုန်းက အမိယာသည် အောင်ချက်များများ ရခဲ့ပါသည်။ ယခုမူ အမိယာသည် စာမေးပွဲတွင် အကျတွေ့ချည်း ရလာခဲ့ပါသည်။ ယခင်က သူသည် ကျောင်းသူကောင်းတစ် ယောက်ဟု ကျော်ကြားခဲ့ပါသည်။ ယခုတော့ ကျောင်းစာကို ဂရုမစိုက်သူဟု နာမည်ကြီးနေပါသည်။

အမိယာသည် အဒေါ်မွေးစားထားသည့် တောက ကောင်မလေး များကို အထင်မကြီးပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ သူဆင်းရဲဂေဟာများတွင် နေရာ လွှတ်တွေ ရှိလျှင် အမိယာသည် ထိုကောင်မလေးများကို သူဆင်းရဲ ဂေဟာသို့ ပို့ရန် အဒေါ်ကို တိုက်တွန်းလေ့ ရှိပါသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် အဒေါ်က....

‘ညည်းဘယ့်နယ် ပြောလိုက်တာလဲအေ၊ ကောင်မလေးတွေက အလေ အလွင့်တွေမှ မဟုတ်တာ။ ဒီမှာ ငါ တစ်ယောက်လုံး ရှိနေသေးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ကို သူဆင်းရဲဂေဟာကို ပို့ရမှာလဲ။ ညည်း သူတို့ကို သနား ရင် ညည်းအခန်းကို ပေးလိုက်ပါလား’ ဟု ပြောတတ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အဒေါ်၏ မွေးစားတူမလေး နှိပ်နယ်ပေးသည်ကို ခံရင်း စိတ်ထဲတွင် မလုံမလဲ ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သတင်း စာကို မျက်နှာတွင်အပ်ကာ ကြော်ငြာများကို ဖတ်ချင်ယောင် ဆောင်နေ ပါသည်။ ထိုစဉ် အမိယာသည် အခန်းထဲသို့ အူယားဖားယားနှင့် ဝင်လာ ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို သူ ရေးထားသည့် ဆောင်းပါးတစ်စောင် လာပြ ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘင်္ဂလားပြည်တွင် အစ်ကိုများနေ့တွင် အမျိုးသမီးများ က အားပေးသည့်အနေဖြင့် သူတို့မောင်များ၊ အစ်ကိုများ၏ နဖူးပြင်ပေါ်တွင် နံ့သာဖြူဖြင့် အမှတ်အသား တို့ပေးသည့် အစဉ်အလာ ရှိပါသည်။ ထို အစဉ်အလာနှင့် ပတ်သက်၍ အမိယာက သူ့အမြင်ကို ရေးထားသည့် ဆောင်းပါး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဆောင်းပါးကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်ရေး၊ ဘင်္ဂါလီ ဘာသာဖြင့်ပါ ရိုက်နှိပ်ရန် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ကို လာပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့နောက် လူထုကြားတွင် ဝေငှရန် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ရဲဘော် များမှာ ထိုလုပ်ငန်းအတွက် ဟန်တပြင်ပြင် ဖြစ်နေကြပါသည်။

ကျွန်တော့် ခြေသလုံးကို ကောင်မလေးတစ်ယောက် နှိပ်နယ်ပေး

နေသည်ကို မြင်သည့်အခါတွင် အမိယာ၏ မျက်နှာသည် ခပ်တင်းတင်း ဖြစ်သွားပါသည်။ သူ့အစ်ကိုသည် နိုင်ငံတွင် ကျော်ကြားသည့် မျိုးချစ် တစ်ဦး ဖြစ်ပါလျက် ဘာမဟုတ်သည့် အစေခံမလေး တစ်ယောက်ကို ခိုင်းရ သလော။ သူ ခိုင်းသည်ဆိုလျှင် လုပ်ပေးမည့်သူတွေ တစ်ပုံတစ်ပင် ရှိသည် မဟုတ်လော။

ယခု ဘာမဟုတ်သည့် အစေခံ အိမ်စေမလေးက နိုင်ငံကျော်မျိုးချစ် တစ်ယောက်ကို နှိပ်နယ်ပေးနေသည်ကို မြင်ရသည်မှာ နည်းနည်းလေးမှ သဘာဝ မကျ။

‘အစ်ကိုရယ်၊ ခိုင်းစရာ လူရှားလို့ ဟာရီမာတီကို အနှိပ်ခိုင်းသလား’ ဟု မေးပါသည်။

သူ့စကား မဆုံးခင် ကျွန်တော်က....

‘ခြေထောက်တွေက သိပ်ကိုက်နေလို့ပါကွယ်’

ကျွန်တော်သည် ပုလိပ်တစ်ယောက်၏ နှိပ်စက်ခြင်းကို ခံရသည့် အမျိုးသမီးကလေး တစ်ယောက်ကို အကာအကွယ် ပေးမိသောကြောင့် တောင် ထဲသို့ ရောက်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ယခုလည်း အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ ဒေါသရန်မှ အခြား အမျိုးသမီးကလေး တစ်ယောက်ကို အကာအကွယ်ပေးရမည့် အဖြစ် သို့ ရောက်နေပြန်ပါပြီ။ ထို့ကြောင့် ပြစ်ဒဏ်ကို ခံရပါတော့သည်။ ပြစ်ဒဏ်မှာ အခြားမဟုတ်ပါ။ အမိယာ၏ နှိပ်နယ်ပေးခြင်းကို ခံရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အမိယာသည် ကျွန်တော့် ခြေရင်းတွင် ထိုင်ပြီး ဆုပ်နယ်ပေးနေပါသည်။ ဟာရီမာတီက ကြောက်ကြောက် ရွံ့ရွံ့ဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောနေပါသည်။ သို့ရာတွင် အမိယာ၏ မျက်နှာမှာ ရွံ့မဲ့သုန်မှုန်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ ဟာရီ မာတီသည် ထိုင်ရာမှ ဖြည်းညှင်းစွာ ထကာ အပြင်သို့ ထွက်သွားပါသည်။ အမိယာကို မနှိပ်ရန် ပြောသော်လည်း ရမည် မထင်ပါ။

‘အမိယာ၊ မင်း ရေးလာတဲ့ ဆောင်းပါး ပြစမ်းပါ။ ဘာသာပြန်ရ အောင်လို့’ ဟု ကျွန်တော်က ပြောပါသည်။

‘ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကို့ ခြေထောက်က အရေးကြီးပါတယ်။ ကျွန်မ နည်းနည်း နှိပ်ပေးဦးမယ်’ ဟု အမိယာက ပြောသည်။

‘အေးကွာ၊ ငါ့ခြေထောက်က ဘာဖြစ်လို့ ကိုက်နေရသလဲ မသိပါဘူး။ အေး၊ အေး၊ ဟုတ်ပြီ၊ နည်းနည်းသက်သာသွားပြီ။ ဒီမှာ အမိယာ၊ အစ်ကိုတွေ၊

မောင်တွေရဲ့ နေ့ဆိုပြီး ကျင်းပဖို့ မင်းအကြံပေးထားတာ ကောင်းတယ်။ ဘယ်လို လုပ်များ စိတ်ကူးမိသလဲ မဆိုနိုင်ဘူး။ ဒီနေ့ခေတ် အစ်ကိုတွေ၊ မောင်တွေရဲ့ နဖူးပြင်တွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ မင်းအမြင်ကလည်း သိပ်ကောင်း တာပဲ။ နဖူးပြင် တစ်ခု၏ ကံကြမ္မာသည် ဘင်္ဂလားပြည်ရှိ အခြားသော နဖူးပြင်များ၏ ကံကြမ္မာနှင့် အတူတူပင် ဖြစ်သည် ဆိုတဲ့ အရေးအသား ကလည်း သိပ်မိတယ်။ မှန်းစမ်း၊ ငါဘာသာပြန်ပေးမယ်။ အေး ဟုတ်ပြီ။ ဘယ်လောက် ကောင်းသလဲ။ (ယနေ့ ခေတ်သစ်ကြီးနှင့်အတူ ဘင်္ဂလားတစ် ပြည်လုံးရှိ ညီမငယ်များ၏ ရေစင် သွန်းဖျန်းခြင်းကို စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိ သည့် အစ်ကိုတော်တို့၏ နဖူးပြင်သည် ကျယ်သည်ထက် ကျယ်လာခဲ့လေပြီ။ ထိုနဖူးပြင်သည် တစ်ဦးချင်း၏ နေအိမ် နယ်နိမိတ်များကို လည်းကောင်း၊ ကျဉ်းမြောင်းသော အိမ်တွင်းရေး နယ်နိမိတ် အပြင်သို့ လည်းကောင်း ကျော် ဖြတ်ခဲ့လေပြီ) တဲ့။ မင်း ရေးထားပုံကလည်း ဘာသာပြန်ရတာ သေချာနေ တာပဲ။ ဘာသာပြန်လို့ သိပ်ကောင်းတာပေါ့’

အမိယာသည် ကျွန်တော့်ခြေထောက်ကို နှိပ်နယ်နေရာမှ ရပ်လိုက် သည်။ ကျွန်တော့် ခေါင်းမှာ ပြန်ကိုက်လာသဖြင့် စာကိုလည်း ဆက်မရေး ချင်တော့ပါ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သည် အက်စပရင် တစ်ပြားကို ကောက် သောက်လိုက်ပြီး ကျန်အပိုဒ်များကို ဆက်၍ ဘာသာပြန်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ် ဂျလာဒါက တစ်ရေးတစ်မော အိပ်နေချိန်၊ ဝင်းစောင့်က သူ့တံချောင်းကလေးထဲတွင် ‘ရာမာယဏ’ ကို ဖတ်နေချိန်၊ လမ်းထဲတွင် မျက်လှည့်ဆရာက ဗုံကလေး တစ်လုံးကို တီး၍ ဝက်ဝံကို ဆက်ခိုင်း နေချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ ခေတ် လက်ချမီး နတ်သမီးဟု ခေါ်သော အမိယာက လှုံ့ဆော်ရေးအတွက် အပြင်သို့ သွားနေချိန်၌ ကျွန်တော့် တံခါး ဝတွင် အရိပ် တစ်ရိပ် လာရပ်သည်ကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရသည်။ ထို သဏ္ဍာန်သည် အတန်ကြာမျှ ဆုတ်ဆောင်းနေ၏။ ထိုနောက် အခန်းထဲသို့ လှစ်ကနဲ ဝင်ရောက်လာကာ အနီးသို့ လာထိုင်ပြီး ယပ်တောင် တစ်ချောင်းကို ကောက်ယူ၍ ကျွန်တော့် ခေါင်းကို ယပ်ခတ်ပေးနေသည်။ ထိုနောက် ကျွန် တော့် ခြေထောက်ကို အသာအယာ နှိပ်ပေးနေသည်။

ထိုအချိန် တစ်နေရာတွင်ကား ဘင်္ဂလားပြည်လုံးဆိုင်ရာ အစ်ကို တော်၊ မောင်တော်များနေ အခမ်းအနားကို ကျင်းပလျက် ရှိလေသည်။ အမိယာမှာ အလုပ်များနေပေတော့မည်။ ကျွန်တော်သည် အမှတ်တမဲ့ဖြင့် ခြေထောက်ကိုက်သဖြင့် အနီးတွင် လာထိုင်သူကို နှိပ်ပေးရန် ပြောမည် ပြု

သော်လည်း ချက်ချင်းပင် ချုပ်တည်းထားလိုက်သည်။ ကံကောင်းသည် ဟု ဆိုရမည်။ ထိုအချိန်၌ အမိယာသည် သူဆင်းရဲ အမျိုးသမီးငယ်တို့၏ ရေဟာ ဆောက်လုပ်ဖွင့်လှစ်ရေးနှင့် ပတ်သက်သည့် အစီရင်ခံစာ တစ်စောင်ကို ယူလာသည်။ ဟာရီမာတီသည် ယပ်တောင်ကို ရုတ်ခနဲ လွှတ်ချလိုက်သည်။ သူ့နှလုံးသည် လျင်မြန်စွာ ခုန်ကာ သူ့မျက်နှာတွင် သွေးဆူထသွားသည့်နှယ် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်ကို ခန့်မှန်း ကြည့်ရုံဖြင့် သိနိုင်ပါသည်။

အမိယာသည် ခုတင်စွန်းတွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး.....

‘ကျွန်မတို့ တိုင်းပြည်မှာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို ချမ်းသာတဲ့ အိမ်တွေမှာ ထားရင် ဘယ်သို့ ဘယ်ပုံ ထားရမယ်ဆိုတဲ့ ဥပဒေ၊ စည်းကမ်းတွေ ထုတ်နေကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါက သိမ်မမှန်ဘူး ထင်တယ် အစ်ကို။ လူချမ်းသာတွေ အိမ်မှာ မိန်းကလေးတွေ အလုပ် လုပ်ချင်ပေမယ့် တကယ်အလုပ် လိုချင်တဲ့ မိန်းကလေးတွေ၊ တကယ် စားစရာ မရှိအောင် ဆင်းရဲတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အလုပ်မရဘဲ ဖြစ်နေကြတယ်။ အဲဒီလို မိန်းကလေးတွေဟာ ဥပမာ ကျွန်မတို့လို လူချမ်းသာတွေရဲ့ အိမ်မျိုးမှာ အလုပ်ရဖို့ ကောင်းတယ်။ ခုတော့ လိုတဲ့ လူက မရဘဲ ဖြစ်နေပြီး မလိုတဲ့ လူတွေက’

မိုးသီးမိုးပေါက်ကဲ့သို့ ပြင်းထန်သော ထိုစကားလုံးများသည် ကျွန်တော်ကို ရည်ရွယ်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ ဟာရီမာတီအား ရည်ရွယ်ခြင်း ဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော် ချက်ချင်း သိလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း အနည်းငယ် စိတ်တိုလာသည်နှင့်.....

‘ဒီလိုဆိုရင်လည်း မင်းကိုယ်တိုင် အစည်းအရုံး ထောင်ကြည့်ပေါ့ ကွာ။ အဲဒီ အစည်းအရုံးကနေပြီး ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို စည်းရုံးပေါ့။ မင်းကတော့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့။ ဝန်ကြီးတို့ ဘာတို့လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မင်းအစည်းအရုံးကို ဝင်တဲ့ ကောင်မလေးတွေကတော့ ဘာဖြစ်မှာလဲ၊ သူနာပြုလောကပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ ကောင်မလေးတွေကို မင်းတကယ် သနားတယ်ဆိုရင်လည်း မင်းကိုယ်တိုင် ခံပြအနေနဲ့ သူနာပြု ဝင်လုပ်ပြပေါ့’

ကျွန်တော်သည် သူ့ရဲကောင်းဆန်ချင်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် တစ်ပါးသူ၏ ဒေါသကို မေတ္တာဖြင့် အောင်နိုင်ရသည် ဆိုသည်ကို မေ့သွားတတ်ပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် အမိယာတို့ အချင်းများသည်အတွက် ကျွန်တော်ရ လိုက်သည့် ရလဒ်မှာ အမိယာသည် အဒေါ်၏ မွေးစား တူမလေးများထဲမှ ကျွန်တော်ထံသို့ နောက်တစ်ယောက် ပြောင်းပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကောင်မလေး အမည်မှာ ပရာရှန်နာ ဖြစ်ပါသည်။ အမိယာသည် ပရာရှန်နာကို ခေါ်လာကာ အနီးတွင် အထိုင်ခိုင်းပြီး.....

‘ဟောဒီမှာ အစ်ကိုရဲ့ ခြေထောက်တွေ ကိုက်နေတယ်။ အစ်ကို ခြေထောက်ကို နှိပ်ပေးလိုက်စမ်း’ ဟု ပြောပါသည်။

ပရာရှန်နာသည် သူ့ခိုင်းသည့်အတိုင်း ကျိုးနွံစွာ လုပ်ပါသည်။ ထို အခါမျိုးတွင် ခြေထောက် မကိုက်ပါဟု ကျွန်တော် အဘယ်မှာ ငြင်းနိုင် ပါတော့မည်နည်း။ ယခုကဲ့သို့ အနှိပ်ခံရသည်မှာ မနေတတ်ဟု အဘယ်မှာလျှင် ကျွန်တော် ပြောနိုင်ပါတော့မည်နည်း။ ကျွန်တော် ခြေထောက်ကိုက်၍ အိပ်ရာ ထဲလှဲနေရမည့် နေ့ရက်များသည် တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ လျော့လာလေပြီ။ ကျွန်တော်သည် ဘင်္ဂလားပြည်သစ်၏ မောင်တော်၊ အစ်ကိုတော်များ အသင်း တွင် ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ရဦးမည်။

ယပ်တောင်မှ ထွက်လာသည့် လေသည် တဖြည်းဖြည်း ပါးသွား သည်။ မိမိအား ပစ်မည့် လက်နက်သည် အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကို ဟာရီမာတီ သိလေပြီ။ ပရာရှန်နာသည် ဆူးတစ်ချောင်းကဲ့သို့ သူ့ကို စူးရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေလေပြီ။ ခဏကြာသည့်အခါ၌ ဟာရီမာတီသည် ယပ်တောင်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဖြည်းဖြည်းစွာ ချကာ ထိုင်ရာမှ ထသည်။ ကျွန်တော် ခြေထောက်ကို နဖူးဖြင့် အသာထိကာ အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွား လေသည်။

ထိုနောက်တွင် ကျွန်တော်သည် ဘဂဝါဂီတကျမ်းကို ဖတ်နေပါသည်။ ဖတ်ရင်း မကြာခဏဆိုသလို တံခါးပေါက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်ပါသည်။ သို့ရာတွင် အရိပ်ကိုမူ တစ်ခါမျှ မမြင်ရတော့ပါ။ သူ့အစား ပရာရှန်နာနှင့် အခြားသော ကောင်မလေး သုံးလေးယောက်တို့သာ လာရောက်ပြီး အမိယာ၏ အစ်ကို နိုင်ငံကျော် ခေါင်းဆောင်ကြီးအား လာရောက်ပြုစုကြပါသည်။ အမိ ယာသည် ထိုကောင်မလေးများအား ကျွန်တော်ထံ အလှည့်ကျဖြင့် လာရောက် ပြုစုရန် စီမံထားပါသည်။ တစ်နေ့တွင်မူ ဟာရီမာတီသည် ကာလကတ္တားမှ

သူ့ရွာသို့ ပြန်သွားကြောင်းကို ကျွန်တော် ကြားရပါသည်။ ပူဇော်ပွဲတော် မတိုင်မီ တစ်လအလိုတွင် မိတ်ဆွေအယ်ဒီတာသည် ကျွန်တော့်ဆီသို့ ရောက်လာပါသည်။

‘ဘာလဲ၊ ဒီ ကော်ပီလား၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို နောက်နေတာလား၊ ဒါဟာ နာကြည်းစရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်လား’ ဟု မေးပါသည်။ ကျွန်တော်က ရယ်မောလျက် ....

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ဈေးကွက် မဝင်လို့လား’....

‘ဘယ်ကလာ ဈေးကွက် ဝင်ရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားဟာက တောရမ်း မယ်ဘွဲ့တွေ ရေးထားတာ’

အယ်ဒီတာကို ကျွန်တော် အပြစ်မဆိုပါ။ နောက်ဆုံးအကြိမ် ထောင်ထဲတွင် နေခဲ့ရပြီးသည့်နောက်၌ ကျွန်တော့်တွင် မျက်ရည်တွေ ခန်းခြောက်သွားပါပြီ။ ရယ်သံတွေလည်း ခန်းခြောက်သွားပါပြီ။ အကြောင်း မသိသူများကမူ ကျွန်တော့်အား နှလုံးသားကင်းမဲ့သူဟု ထင်ကောင်း ထင်ကြပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော့် ဝတ္ထုမှာ အပယ်ခံရပါသည်။

ထိုစဉ် အနီး ရောက်လာပါသည်။

‘ကျွန်တော် နှုတ်နဲ့ မပြောပါရစေနဲ့။ ဒီစာကိုပဲ ဖတ်ကြည့်ပါ’ ဟု ပြောကာ စာတစ်စောင်ကို ထုတ်ပေးပါသည်။ စာထဲတွင် ခေတ်သစ်၏ လက်ချမ်းဖြစ်သော အမိယာကို လက်ထပ်လိုကြောင်း ခွင့်ပန်ထားပါသည်။ ထို့ထက် အရေးကြီးသည်မှာ အမိယာကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ အဆိုပြုချက်ကို လက်ခံခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအခါတွင် အမိယာ၏ မျိုးရိုးဇာတိကို ကျွန်တော် ပြောပြရပါတော့သည်။ ထို လျှို့ဝှက်ချက်အား ပြောရသည်မှာ သိပ်တော့ မလွယ်ပါ။ သို့ရာတွင် အနီးမှာ ဇာတ်ခွဲခြားမှု စသည်တို့ကို လက်မခံသဖြင့် တော်သေးသည်ဟု ဆိုရပါမည်။

‘သူတို့ အမျိုးထဲမှာ သူ့လို မိန်းကလေး မွေးလာတော့ သူ့ဘိုးဘွားတွေ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေ ကျေပြီပေါ့ကွာ၊ တကယ်တော့ အမိယာဟာ အလွန်အပြစ်ကင်းတဲ့ မိန်းကလေး။ ကြာပွင့် တစ်ပွင့် နဲ့အတူတူပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီကြာပွင့်မှာ ရွံ့နံ့ဆိုလို့ တစ်စက်မှ ပေကျံ မနေဘူး’

ထိုနောက်တွင်မူ ဘင်္ဂလားပြည်သစ်၏ အစ်ကိုတော်များ အသင်းသည် ဆက်လက် စည်းဝေးခြင်း မရှိတော့ပါ။ မြင့်မြတ်သော မင်္ဂလာရစေသည့်

နဖူးပြင်ကို ပက်ဖျန်းရန် အသင့် ဖြစ်နေပါပြီ။ သို့ရာတွင် ရေစင် အဖျန်းခံမည့် နဖူးပြင်မှာ မရှိတော့ပါ။ အနီးမှာလည်း စည်းရုံးရေး လုပ်ငန်းများကို လုပ်ရန် ကာလကတ္တားမှ ကိုမီလာသို့ ထွက်သွားသည်ဟု ကြားရပါသည်။

အမိယာလည်း ကောလိပ်သို့ ပြန်တက်ရန် ပြင်ဆင်နေပါသည်။ အဒေါ်မှာလည်း ဘုရားဖူးသွားရာမှ ပြန်ရောက်လာပါသည်။ ကျွန်တော် ခြေရင်းတွင် နောင်ဖွဲ့ထားသည့် အခိုင်းအစေ အနှောင်အဖွဲ့တို့သည်လည်း ကျွတ်ကျကုန်ကြပါပြီ။

(ရာဝိန္ဒြာနတ် တဂိုး၏ The Rejected Story ကို ပြန်ဆိုသည်။)

[၁၉၉၄၊ မတ်လ၊ ရင်ခွင်သစ်]

ပြောင်းတင်
တရားဝတ္ထုတိုများ